Anaïs Nin

Henry ve June

Türkçesi: Püren Özgören

ANAÏS NIN

21 Şubat 1903'te Paris'te doğdu. Kökenleri İspanya, Küba, Fransa ve Danimarka'ya dayanmaktadır. Çocukluğu Avrupa'nın çeşitli bölgelerinde geçti. Babası başka bir kadın için onları terk ettikten sonra, annesi Anaïs'i ve iki erkek kardeşini alıp Amerika'ya yerleşti. Daha sonra Anaïs Nin kocasıyla Paris'e taşındı. 1924-1939 yılları arasında orada yaşadılar. D.H Lawrence üzerine bir inceleme olan ilk kitabı 1930'larda yayımlandı. Düz yazı-şiiri *Ensest Evi*'ni (1936) üçleme romanı *Winter of Artifice* izledi (1939). Eserlerinin niteliği ve orijinalliği hemen fark edildi, ancak daha çok avangart yazarlar arasında kaldığından yaygın bir şekilde tanınması zaman aldı. "İçsel Kentler" ana başlığında kaleme aldığı beş romanı 1940'larla 1960'lar arasında Amerika'da yayımlandı. *Under A Glass Bell* adlı bir öykü kitabı da vardır. 1940'larda isimsiz bir müşteri için erotikalar yazmaya başladı ve bunları *Venüs Üçgeni* ile *Little Birds* kitaplarında topladı. (Bu kitapların her ikisi de ölümünden sonra yayımlanmıştır.) Henry Miller ve Karısı June Mansfield'a olan tutkulu bağlılığını *Henry ile June* başlıklı günlüğünde anlatır. Kitapları yirmi altı dile çevrilmiştir. Yaşamının son yıllarında, Amerika'daki çeşitli üniversitelerde ders verdi. 1973'te Anaïs Nine Philadelphia Sanat Üniversitesi tarafından fahri doktora unvanı verildi. 1974'te Ulusal Sanat ve Edebiyat Enstitüsü'ne kabul edildi. 14 Ocak 1977'de Los Angeles'ta öldü.

PÜREN ÖZGÖREN

Adana'da doğdu. Avusturya Lisesi'ni bitirdikten sonra University of Miami'de dil eğitimi aldı. 1984'ten bu yana sürdürdüğü çeviri çalışmaları arasında, tanınmış pek çok yazarın eseri bulunmakta: Roman Polanski, Vanessa Redrgrave ve Erje Ayden'in otobiyografileri, Yukio Mişima'dan *Bereket Denizi* dörtlemesi, Henry Miller'dan *Çılgın Üçlü*, Lawrence Durrell'den *Kara Defter*, George Orwell'dan *Birmanya Günleri*, Ernest Hemingway'den *Cennet Bahçesi*, Truman Capote'den *Bukalemunlar İçin Müzik*, Khaled Hosseini'den *Uçurtma Avcısı* ve *Bin Muhteşem Güneş*, Doris Lessing'den *Alfred ile Emily*, Junot Díaz'dan *Oscar Wao'nun Tuhaf Kısa Yaşamı* (2009 Dünya Kitap Çeviri Ödülü).

pozgoren@yahoo.com

Anaïs Nin

HENRY VE JUNE

Türkçesi: Püren Özgören

§

Yayın No **1026**

Çağdaş Dünya Edebiyatı **142**

Henry ve June
Anaïs Nin

Kitabın Özgün Adı:
Henry and June

Anaïs Nin'in Everest Yayınları'ndan çıkan diğer kitapları:
Ateş Merdivenleri (İçsel Kentler I)
Albartos'un Çocukları (İçsel Kentler II)
Dört Odalı Kalp (İçsel Kentler III)
Aşk Evindeki Casus (İçsel Kentler IV)
Minotor'u Kışkırtmak (İçsel Kentler V)

Yayına hazırlayan: Başak Güntekin
İngilizceden çeviren: Püren Özgören
Kapak tasarım: Sinem Er
Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

© 1986, Anaïs Nin Trust
© 2011; bu kitabın Türkçe yayın hakları Barbara W. Stuhlmann ve Onk Ajans Ltd. aracılığıyla Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Aralık 2011

ISBN: 978 - 975 - 289 - 964 - 3
Sertifika No: 10905

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

EDİTÖRÜN ÖNSÖZÜ

Anaïs Nin yazar olacağını çok erken yaşta anladı. Yedi yaşındayken öykülerini "Anaïs Nin, Fransız Akademisi Üyesi" diye imzalıyordu. Okul Fransızcasıyla sayısız öykü ve oyun yazdı; alabildiğine dramatik bir hayal gücünden, kendiliğinden fışkırıyormuş gibi görünen bu öykü ve oyunları, Anaïs'in iki küçük erkek kardeşini denetim altında tutma zorunluluğu körüklüyordu. Kardeşlerini zapturapta almayı, onlara bitmek bilmez hikâyeler anlatarak ve tiyatro yapımlarında rol vererek başardığını keşfetmişti.

Aileyi terk eden babasına 1914 yılında, daha on bir yaşındayken yazdığı mektuplarla, ünlü günlüklerine başlamış oldu. Güncesine sırdaş muamelesi yapmış, yaşamı boyunca neredeyse her gün yazmıştır – 1920'ye kadar Fransızca, ondan sonra da İngilizce. (Elle yazılmış olan yaklaşık 35.000 sayfalık günlükler şu an UCLA Üniversitesi'nin Özel Koleksiyonlar Bölümü'nde.) Okuru olmadan, sansüre uğramadan her gün yazmak Anaïs'e yıllar içinde, o an hissettiği duyguları özgür-

ce tanımlama, dile getirme yeteneği kazandırdı; bu yeteneğin tam anlamıyla fark edilmesi/algılanması, 1931'de başlayan *Henry ve June* döneminde gerçekleşti.

Tam kırk beş yıl durmaksızın yazdı; hem kurgusal eserler verdi hem de günlüklerini doldurdu. Günce yazarı Anaïs ile romancı Anaïs arasındaki ilişki huzursuz, gergindi. 1933'de güncesine şöyle yazmış: "Kitabım [bir roman] ile günlüğüm sürekli birbirlerinin ayağına dolanıyor. Onları ne boşayabiliyor ne de uzlaştırabiliyorum. Her ikisine de ihanet ediyorum. Öte yandan, günceme daha sadığım. Güncemin pek çok sayfasını kitaba alacağım, ancak kitabımdan tek bir sayfayı bile günceye aktarmayacağım: Güncedeki insani gerçekliğe, dürüstlüğe insanca bir sadakat, vefa göstererek."

Yirmili yılların sonunda John Erskine, Anaïs'e en iyi yazılarının güncesindekiler olduğunu söyler, bunun üzerine Anaïs'in aklına güncenin "çoğu sayfasını" yayımlama fikri düşer. Aslında o sırada tamamını da yayımlayabilirdi, çünkü Anaïs'in gizleyecek hiçbir şeyi yoktu. Böylece yayımlatmak üzere bir dizi plan yapmaya koyuldu: Günceyi kurgusal bir esere dönüştürmek, günce formunu koruyup uydurma isimler kullanmak ya da güncede gerçek ve uydurma isimleri karıştırmak. Ama 1932 yılından itibaren, Henry Miller ile ömür boyu sürecek bir mükemmel aşk arayışına dönüşecek olan ilişkisine başlayınca, günlüklerini olduğu gibi asla yayımlayamayacağını, bunun başta kocası Hugo Guiler olmak üzere pek çok kişiye zarar vereceğini anladı. Ve kurgusal eserler vermeye döndü.

Ellilerin ortalarında, öyküleriyle romanlarından sınırlı bir "yeraltı" ünü dışında kabul göremeyince, günceyi birilerini yaralama riski olmaksızın yayınlatmanın başka, daha elverişli bir yolunu düşündü. Gerçek adlar kullanmaya, ancak özel yaşamını, kocasını ve âşıklarını ayıklamaya karar vermişti. İlk yayımlanan günceye (1966) âşina birisi, *Henry ve June*'u okuduğunda, bunun ne mahir, ne ustalıklı bir başarı olduğunu

anlayacaktır. Günce yazarı Anaïs'e kalsa, o ilk günlüğü muhtemelen gerçek başlangıç tarihinde, 1914'te başlatırdı. Oysa daima daha baskın olan romancı Anaïs 1931'den, yani Henry ve June Miller'la tanıştığı, hayatının en ilginç ve dramatik döneminden başlatmaya karar verdi.

Mevcut kitap, o dönemi yeni bir perspektiften yeniden irdelemekte, özgün günlükten çıkarılmış ve daha önce hiç yayımlanmamış olan malzemeyi kullanmaktadır. Bütün öykünün anlatılması Anaïs'in de dileğiydi.

Metin, 1932 ile 1936 yılları arasındaki, "June", "Meczup", "Henry", "İlahlaştırma ve Düşüş" başlıklı günlüklerden ve Ekim 1931 ile Ekim 1932 arasında yazılmış olan, "Bir Meczubun Güncesi"nden oluşmakta. Ayrıca, Anaïs, Henry ve June'un öyküsüne odaklanma amacıyla bazı elemelerden geçirildi. *Anaïs Nin'in Güncesi, 1931-1934*'de yayımlanan malzemenin büyük bir bölümü çıkartıldı, ancak bir kısmı anlatının tutarlılığı, bütünlüğü adına burada yinelendi.

Bu, Anaïs'in günce yazarlığının en verimli dönemiydi. 1932'de, yalnızca bir yılda tam altı günlük tamamladı. Bunların arasında erotik yazarlığının ilk denemeleri de vardır. Ressam modeli olarak yaşadığı (o saf, masum zihnine göre) müstehcen deneyimleri günlüğüne aktarmaya eli varmayan bu sofu Katolik kız, şimdi ilk ihtiras uyanışlarını kaydetmekle karşı karşıyadır. Henry Miller'ın stilinden ve sözcük dağarcığından etkilenmiştir hiç kuşkusuz. Ama sonunda kendi özgün sesi galip gelir ve yazıları bu önemli, çarpıcı dönemde yaşadığı duygusal ve fiziksel taşkınlığı ustaca yansıtır. Her ne kadar cinsel yolculuğu daha yıllarca sürecek olsa da, böylesi bir cinneti, çılgınlığı bir daha hiç yaşamayacaktır.

Rupert Pole
Anaïs Nin Vakfı Vasisi
Los Angeles, California, Şubat 1986

PARİS. EKİM 1931

Kuzenim Eduardo dün Louveciennes'e geldi. Tam altı saat konuştuk. Sonunda, benim varmış olduğum sonuca vardı: Daha olgun bir akla, bir babaya, benden daha güçlü bir erkeğe, bana aşkta yol gösterecek bir âşığa ihtiyacım var, çünkü geri kalanı, tamamen kendimin yarattığı bir şey. İçimdeki gelişme ve yoğun bir biçimde, dibine kadar yaşama güdüsü öylesine güçlü ki, ona direnemiyorum. Çalışacak, kocamı sevecek, ancak kendimi de doyuma ulaştıracağım.

Konuşurken, Eduardo ansızın titremeye başladı, uzanıp elimi tuttu. Baştan beri ona ait olduğumu söyledi; aramızda bir engel varmış: Başta içindeki ideal aşkı uyandırdığım için, iktidarsız olma korkusu. Her ikimizin de birbirimize bir deneyim yaşatma peşinde olduğumuzu kavramak, acı vermiş kendisine. Durum bana da oldum olası tuhaf görünmüştür. İstediğim erkeklere sahip olamadım. Ama karşıma çıkan deneyim fırsatını da kaçırmamaya kararlıyım.

"Şehvet, bedenimdeki gizli güç," dedim Eduardo'ya. "Bir gün ortaya çıkacak, sağlıklı ve doludizgin. Biraz sabırlı ol."

Yoksa aramızdaki gizli engel bu değil de, onun iri, etli butlu, iri göğüslü, toprağa sağlam basan kadınlardan hoşlanması mı? Bense hep bâkire-fahişe, sapkın melek, iki yüzlü fettan ve mübarek kadın olarak kalacağım.

Hugo bütün hafta eve çok geç geldi, ama ben kendime söz verdiğim gibi gayet neşeli ve kayıtsız davranmaya özen gösterdim. Cuma günü endişelendi, şöyle dedi: "Saat sekize yirmi var, bayağı geciktiğimin farkındasın, değil mi? Bu konuda bir şeyler söylesene." Bunun üzerine kahkahaları koyuverdik. Gamsızlığım hoşuna gitmemişti.

Öte yandan, kavgalarımız –kavga ettiğimizde yani– giderek sertleşiyor, daha duygusal bir hal alıyor sanki. Yoksa duygularımız şimdi çok daha güçlendi de, onları açığa vurmaya mı başladık? Barışmalarımızda bir telaş, hem öfke hem de aşk açısından yepyeni bir şiddet var. Kıskançlık sorunuysa hep baki. Mutlak özgürlüğümüzün önünü tıkayan tek engel o. Profesyonel dansçılarla dans edebileceğimiz bir kabareye gitme isteğimi bile dile getiremiyorum.

Şimdilerde Hugo'ya, "küçük kodamanım," diye hitap ediyorum. Artık bankada kendine ait, stüdyo büyüklüğünde, özel bir çalışma odasına sahip. Tamamı bankanın olan bina muhteşem, ilham verici. Konferans salonunda sık sık onu bekliyorum, duvarlarında New York'un uçaktan çekilmiş resimleri var; kentin gücünün ta buralara eriştiği duygusuna kapılıyorum. Hugo'nun yaptığı işi eleştirmekten vazgeçtim, çünkü yaşamındaki bu çelişki onu mahvediyor. Dâhi-bankacı kavramını ikimiz de bir gerçeklik olarak kabullendik, sanatçı kavramıysa son derece muğlak bir olasılık bizim için. Ancak psikoloji, bilimsel bir bakış açısı olarak onun bankacılığıyla benim yazarlı-

ğım arasında başarılı bir köprü olup çıktı. Hugo bu türden bir köprüyü fazlaca sarsılmadan, tökezlemeden geçebilir.

Hugo'nun da dediği gibi, düşünmeyi, kafa yormayı günlüğümde yaptığım doğru, kendisi yalnızca bir olay olduğunda ona verebileceğim acının farkında. İyi ama, ben de *onun* güncesiyim. Yüksek sesle düşünmeyi, bir tek benimle ya da benim aracılığımla becerebiliyor. Örneğin pazar sabahı, tastamam günlüğüme yazdığım şeyler hakkında yüksek sesle düşünmeye başladı; grup seksin, doyumu başka yönlerde aramanın gerekliliği. Bu gereksinimi tam da konuşmasının ortasında hissetti. Quatz Sanat Balosu'na gidebilmeyi arzuluyormuş. Ağzından çıkanlara şaştı kaldı, tıpkı benim de onun yüzündeki ani anlam değişikliğine, daha önce tam anlamıyla yüzeye hiç çıkarmadığı içgüdü seline şaştığım gibi.

Mantıken bekliyordum bunu, yine de un ufak oldum. Kişiliğini, doğasını olduğu gibi kabullenmesine yardım etmekle aşkımızı korumak arasında yaman bir çelişki hissettim. Zayıflığımı bağışlamasını dilerken hıçkırarak ağladım. Şefkatliydi, müthiş pişmandı – kabul etmediğim delice vaatlerde bulundu. Acımı tüketip bitirdiğimde birlikte bahçeye çıktık.

Ona envai çeşit çözüm önerdim: Biri, araştırma yapmak ve onu bir süreliğine de olsa özgür bırakmak üzere Zürih'e gitmemdi. Yeni deneyimlerimizi birbirimizin gözü önünde yaşamayı kaldıramayacağımızın farkındaydık. Bir diğeri, bir süre Paris'te yaşamasına izin vermemdi, ben Louveciennes'de kalır, anneme Hugo'nun seyahate çıktığını söylerdim. Tek arzum aramıza biraz zaman ve mesafe koymaktı, böylece kendimi, balıklama dalmak üzere olduğumuz yaşama, onunla yüzleşmeye hazırlayacaktım.

Kabul etmedi. Şu an yokluğuma dayanamayacağını söyledi. Bir hata yapmıştık, evet; fazla hızlı ilerlemiştik. Fiziksel olarak başa çıkamayacağımız sorunlar yaratmıştık. Hugo bitmiş tükenmişti, adeta hasta gibiydi, ben de öyle.

Aramızdaki bu yeni yakınlığın tadını çıkarmak, bir süre bütünüyle bugünü, bu anı yaşamak, diğer meseleleri ertelemek istiyoruz. Birbirimizden tek istediğimiz biraz zaman, yeniden makul davranmak, kendimizi ve yeni koşulları içselleştirmek için.

Eduardo'ya sordum: "Toplu seks yapma arzusu, insanın mutlaka tatması gereken tecrübelerden biri mi? Bir kez tattıktan sonra insan o defteri kapatabiliyor mu?"

"Hayır," dedi. "İçgüdülerin özgür bırakıldığı bir yaşam, katmanlardan oluşur. İlk katman ikinciye götürür, ikinci üçüncüye, vesaire. Yolun sonu da anormal zevklere varır." Hugo'yla ikimizin, hem içgüdülerimizi bu şekilde fayrap edip hem de aşkımızı nasıl koruyabileceğimizin yanıtınıysa bilmiyordu. Aşkın sevinçlerinden, hazzından yoksun fiziksel deneyimler, kişiyi zevk uğruna sapkınlıklara, ahlaksızlıklara götürür. Anormal zevkler normal olanlara duyulan iştahı, onlardan alınan tadı öldürür.

Bütün bunları Hugo da ben de biliyorduk. Dün gece konuşurken, benden başka hiç kimseyi arzulamadığına yemin etti. Ben de ona âşığım, böylece konuyu şimdilik rafa kaldırdık. Ama işte o inatçı, başıbozuk dürtüler bir tehdit halinde orada, tam da aşkımızın içinde.

KASIM

Hiç bu kadar mutlu ya da perişan olmadık. Kavgalarımız olağanüstü, heybetli, şiddetli. İkimiz de kudurmuşçasına öfkeliyiz; ölümü arzuluyoruz. Yüzüm gözyaşlarından harap, şakaklarımdaki damarlar şiş şiş. Hugo'nun ağzı titriyor. Çığlık attığım an, birden kollarıma atılıyor, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor. Sonra da bedeni beni istiyor. Ağlıyor, öpüşüyor,

aynı anda boşalıyoruz. Hemen ardından da oturup durumu çözümlüyor mantıklı bir şekilde konuşuyoruz. *Budala*'daki Rusların yaşamına benziyor. Tam bir isteri. Daha sakin anlarımızda duygularımızın taşkınlığına, aşırılığına şaşıyorum. Can sıkıntısı ve huzur yaşamımızdan ebediyen çıktı.

Dün bir kavganın ortasında kendimize sorduk: "Neler oluyor bize? Daha önce hiç bu kadar korkunç şeyler söylememiştik birbirimize!" Sonra Hugo şöyle dedi: "Bu bizim balayımız, dolayısıyla iyice coştuk."

"Emin misin?" diye sordum inanmazlıkla.

"Balayına benzemiyor olabilir," dedi gülerek, "ama öyle. Duygularımız kabına sığmıyor. Dengemizi koruyamıyoruz."

Yedi yıllık bir gecikmeyle, olgunlaşmış bir balayı, yaşam korkusuyla dolu. İki kavga arasında alabildiğine mutluyuz. Cennetle cehennem bir arada. Hem özgürleştik hem de köleleştik.

Bazen bana öyle geliyor ki, şu anda bizi birbirimize bağlayabilecek tek bağın, insanın ancak âşığında ya da metresinde bulduğu yoğunlukta, akkor kıvamında yaşamak olduğunu anladık sanki. Ve hiç farkında olmadan, evliliğin güvenli, huzurlu topraklarında fokur fokur kaynayan, köpürüp duran bir ilişki yarattık. Yuvamızın ve benliklerimizin oluşturduğu çemberin içinde, kederlerimizin ve zevklerimizin çemberini genişletiyoruz. Bu bizim davetsiz misafire, bilinmeyene karşı zırhımız, savunmamız.

ARALIK

Henry Miller'la tanıştım.

D.H. Lawrence hakkındaki kitabım için akıl danışmak üzere öğle yemeğinde buluştuğum avukat Richard Osborn'la birlikte geldi.

Arabadan inip benim beklemekte olduğum kapıya doğru yürüdüğünde, hoşlandığım bir erkek gördüm. Yazarlığı göz kamaştırıcı, erkeksi, hayvanca, muhteşem. Hayatın sarhoş ettiği bir adam bu diye düşündüm. Tıpkı benim gibi.

Yemeğin ortasında, ciddi ciddi kitaplardan konuşurken ve Richard uzun bir tirada yelken açmışken, Henry kahkahalarla gülmeye başladı. "Sana gülmüyorum, Richard," dedi, "ama kendimi tutamıyorum işte. Kimin haklı olduğu umurumda bile değil, hem de hiç. Öyle mutluyum ki. Şu an öylesine mutluyum ki, çevremdeki renklerle, şarapla. Harika bir an bu, gerçekten harika." Gülmekten gözlerinden yaş geldi. Sarhoştu. Ben de sarhoştum, hem de epeyce. Ateş basmıştı, başım dönüyordu, mutluydum.

Saatlerce konuştuk. Henry derin, alabildiğine sahici ve anlamlı şeyler söyledi; içe döndüğü, kendini içsel yolculuğuna kaptırdığında, uzun bir "hımmm" çekiyor.

Henry'yle tanışmadan önce, D.H. Lawrence kitabıma yoğunlaşmıştım. Kitabı Edward Titus yayınlayacak, asistanı Lawrence Drake de bana yardım ediyor.

İlk karşılaşmamızda, "Nerelisin?" diye soruyor Drake.

"Yarı İspanyol, yarı Fransızım. Ama Amerika'da büyüdüm."

"Yer değişimini sağ salim atlattığın belli." Konuşurken insanı küçümser gibi. Ama bana sökmez.

İşe inanılmayacak bir şevkle ve süratle sarıldı. Müteşekkirim. Bana romantik diyor. Sinirleniyorum. "Romantikliğimden bıktım usandım!"

İlginç bir kafası var – canlı, bol vurgulu, siyah gözler, siyah saçlar, esmer bir ten, şehvetli burun delikleri ve ağız, düzgün bir profil. İspanyol'a benziyor, oysa Yahudi – Rus Yahudisi olduğunu söyledi. Benim için tam bir muamma. Korunaksız

görünüyor; kolayca incinebilir. Onunla konuşurken dikkatliyim.

Prova baskısının üstünden geçmek için beni evine götürdüğünde, ilgisini çektiğimi söyledi. Nedenini anlayamıyorum – bir dolu tecrübe yaşamış gibi; işe yeni başlamış bir acemiyle ne diye uğraşıyor ki? Kaçamak, dolambaçlı bir tavırla konuşuyoruz. Çalışıyoruz ama o kadar da verimli olmuyor. Ona güvenmiyorum. Bana hoş sözler ettiğinde, deneyimsizliğimden yararlanmaya çalışıyor, diye düşünüyorum. Beni kollarının arasına aldığında, bu aşırı gergin ve gülünç, küçük kadınla için için eğleniyor, diyorum. Biraz daha ciddileşince, hemen yüzümü çeviriyor, bıyığıyla yeni bir serüvenden kaçırıyorum. Ellerim soğuk, nemli. Açıkça söylüyorum: "Cilveleşmeyi bilmeyen bir kadınla cilveleşmemelisin."

Ciddiyetim onu eğlendiriyor. "Belki de sen bir erkeği asla incitmeyen bir kadınsın," diyor. Daha önce aşağılanmış, hakarete uğramış. "Canımı sıkıyorsun," dediğimi sanıyor, irkiliyor, onu ısırmışım gibi geriye sıçrıyor. Oysa bu tür şeyler söylemem. Tamam, çok aceleci, çok güçlü ama canımı sıkmıyor. Dördüncü ya da beşinci öpücüğüne karşılık veriyorum. Sarhoş gibiyim. Bunun üzerine kalkıyor, gayet gereksizce, "Şimdi gidiyorum," diyorum, "ben aşksız sevişemem." Benimle dalga geçiyor. Kulaklarımı ısırıyor, beni öpüyor; ateşinden, şiddetinden hoşlanıyorum. Bir ara beni kanepenin üzerine fırlatıyor ama bir şekilde kaçıp kurtuluyorum. Arzusunun farkındayım. Ağzı, kollarının tazyiki hoşuma gidiyor fakat şehveti beni korkutuyor, itiyor. Galiba nedeni, onu sevmemem. Beni heyecanlandırdı, tahrik etti ancak ona âşık değilim, onu istemiyorum. Bunu anlar anlamaz (bana yönelttiği cinsel isteği, aramızda bir kılıç gibi) kendimi ondan kurtardım, onu hiç mi hiç incitmeden, kırmadan çıkıp gittim.

Galiba, şey, herhangi bir duygu hissetmeden sadece zevk almak istedim. Ama bir şey beni engelledi. İçimde duygulanmayan, heyecanlanmayan bir şey var, beni o yönetiyor. Eğer bütün benliğimle harekete geçeceksem, önce *onun* kışkırtılması gerek. Bunları metroda düşündüm ve yolumu kaybettim.

Birkaç gün sonra Henry'yle buluştum. Onunla buluşmayı dört gözle bekliyordum, sanki bu bir şeyi çözecekmiş gibi, çözdü de. Onu görünce, işte âşık olabileceğim bir adam diye düşündüm. Ve korkmadım.

Sonra Drake'in romanını okudum ve hiç tahmin etmediğim bir Drake keşfettim – aykırı, yabancı, yerinden edilmiş, hayalperest, kararsız. Gerçekliğe kızgın bir gerçekçi.

Arzusuna duyduğum tiksinti bir anda geçiyor. İkimizin yabancılığı arasında küçük bir bağlantı kuruldu. Hayal gücüne kendiminkiyle karşılık veriyorum. Romanı gerçek duygularının bir kısmını gizliyor. Nereden mi biliyorum? Öyküyle tutarlı değiller, tam olarak değil. Romana almış, çünkü ona doğal geliyorlar. Lawrence Drake adı da yapmacık.

Bana ulaşmanın iki yolu var: Biri öpücükler yoluyla, diğeri de hayal gücüyle. Ama bir hiyerarşi var; öpücükler tek başına işe yaramaz. Dün gece Drake'in kitabını kapatırken, buna kafa yordum. John'u [Erksine] unutmanın yıllarca süreceğini biliyordum, çünkü yaşamımın gizli kaynağını ilk kaşıyan, uyaran kişi oydu.

Kitapta Drake'in kendisinden hiçbir şey yok, bundan eminim. Benim hoşuma giden bölümlerden o nefret ediyor. Baştan sona nesnel bir biçimde, gayet bilinçli yazılmış, fanteziler bile özenle tasarımlanmış. Bir sonraki ziyaretimin hemen başında bu konuyu halledeceğiz. Çok güzel. Her şeyi daha açık seçik görmeye başlıyorum. İlk gün ona neden güvenmediği-

mi biliyorum artık. Eylemleri duygulardan da hayal gücünden de yoksun. Eylemlerinin tek çıkış noktası yaşama, kapma ve tahlil etme alışkanlıkları. O bir çekirge. Şimdi de benim yaşamıma sıçradı. Duyduğum hoşnutsuzluk giderek derinleşiyor. Beni öpmeye kalkıştığında izin vermeyeceğim.

Ama kabul etmeliyim ki öpüşme tekniğini bugüne kadar tanıdığım herkesten daha iyi biliyor. Devinimleri hedefi asla ıskalamıyor, hiçbir öpücük boşa gitmiyor. Elleri becerikli. Cinselliğe duyduğum merakı kamçıladı. Bilinmedik hazlar oldum olası aklımı çelmiştir. Benim gibi o da kokulara duyarlı. Sıvışmadan önce beni içine çekmesine izin veriyorum. Sonunda kanepede kıpırdamadan yatıyorum ama cinsel iştahı kabarınca elinden kurtulmaya çalışıyorum. Çok geç. Sonra ona doğruyu söylüyorum: Malum kadınlık sorunu. Bu onu yıldırmıyor. "İlla da klasik yöntemi istediğimi mi sanıyorsun? Başka yolları var." Doğrulup oturuyor, penisini çıkarıyor. Ne istediğini anlayamıyorum. Beni dizlerimin üzerine çöktürüyor. Ve ağzıma uzatıyor. Sırtıma kırbaç yemişçesine fırlıyorum yerimden.

Küplere biniyor. "Sana yöntemlerimizin farklı olduğunu söylemiştim," diyorum. "Deneyimsiz olduğum konusunda uyarmıştım seni."

"Hiç inanmadım buna. Şimdi de inanmıyorum. Şu görmüş geçirmiş yüzünle, ihtiraslılığınla, mümkün değil. Bana oyun oynuyorsun, hepsi bu."

Onu dinliyorum; içimdeki analist her şeyin önünde ve hâlâ işbaşında. Öteki kadınların bayıldığı şeylerin kıymetini bilmediğimi göstermek için bir sürü öykü sayıp döküyor.

Yanıtı zihnimde veriyorum: "Şehvetin ne olduğunu *bile* bilmiyorsun. Hugo'yla ben biliyoruz. O bizim içimizde, senin şu çapraşık uygulamalarında değil şehvet duyguda, tutkuda, aşkta."

Konuşup duruyor. "Görmüş geçirmiş" suratımla onu seyrediyorum. Benden nefret etmiyor, çünkü ne kadar tiksinmiş, ne kadar kızmış olsam da kolay bağışlayan biriyimdir. Erkekliğini uyandırdığımı görünce, arzusunu bacaklarımın arasında söndürmesine göz yummak doğal geliyor. Bırakıyorum söndürsün; sırf acıdığım için. Bunu hissediyor. Başka bir kadın olsaydı, diyor, beni aşağılardı. Gülünç, gurur kırıcı fiziksel ihtiyacına duyduğum merhameti çok iyi anladı.

Bu kadarını borçluydum ona; önüme yepyeni bir dünya serdi. Eduardo'nun beni uyardığı şu anormal deneyimlerin ne olduğunu ilk kez anladım. Yabancı, alışılmadık olanın ve şehvetin benim için başka bir anlamı var artık.

Gözümden hiçbir şey kaçmadı, dolayısıyla hep anımsayacağım: Drake başını eğmiş, elindeki ıslak mendile bakıyor, bana bir havlu uzatıyor, gaz ocağında su ısıtıyor.

Öyküyü Hugo'ya kısmen anlatıyor, kendi yaptıklarımı atlıyorum; olayın anlamını hem ona hem de kendime özetliyorum. Kocam olup biteni sonsuza dek kapanmış bir sayfa olarak kabulleniyor. Bir saatimizi ateşli bir sevişmeye harcıyoruz; alengirsiz, indirip kaldırmadan. Sevişme bitince işimiz bitmiyor, birbirimizin kollarında yatıyor, kendimizi aşkın, şefkatin... bütün benliğin katılabildiği şehvetin uyuşukluğuna bırakıyoruz.

Henry'nin hayal gücü, yaşama karşı hayvansı bir sezgisi, müthiş bir dışavurum gücü var; bugüne kadar rastladığım en gerçek deha onda. "Çağımız şiddete gereksiniyor," diye yazıyor. Ve o, şiddetin ta kendisi.

Hugo ona hayran. Aynı zamanda da kaygılı. Son derece haklı bir şey söylüyor: "Sen insanların beynine âşık olursun. Seni kaybedeceğim, Henry'ye kaptıracağım."

"Yo, hayır, beni kaybetmeyeceksin." Hayal gücümün yangına nasıl körükle gittiğinin, ne kundakçı olduğunun farkın-

dayım. Henry'nin yazılarına çoktan bağlandım ama bedenimle zihnimi ayırıyorum. Henry'nin gücü, o çirkin, yıkıcı, korkusuz, arıtıcı kuvveti hoşuma gidiyor. Dehası hakkında şu an oturup bir kitap yazabilirim. Neredeyse ağzından çıkan her sözcük bir elektrik akımı yaratıyor: Bunuel'in *Altın Çağı*, Salavin, Waldo Frank, Proust, *Mavi Melek* filmi, insanlar, animalizm, Paris, Fransız fahişeler, Amerikalı kadınlar, Amerika hakkında söylediği her şey. Hatta Joyce'tan bile bir adım önde. Biçimi reddediyor. Düşündüğümüz gibi yazıyor, aynı anda çeşitli katmanlarda, sözde bir alakasızlık, konu dışılıkla, sözde bir kaosla.

Yeni kitabımı bitirdim, bir tek cilası kaldı. Hugo pazar günü okudu, kendinden geçti. Gerçeküstü, lirik. Henry bir erkek gibi yazdığımı söylüyor, inanılmaz bir durulukla, az ve öz. Her ne kadar Lawrence'ı sevmese de, Lawrence hakkındaki kitabıma şaşıp kaldı. "Ne kadar zekice bir kitap." Benim için yeterli. Lawrence bahsini kapadığımı biliyor. Aklımda şimdiden yeni bir kitap var.

Drake'in cinselliğini bir başka ilgi türüne kaydırdım. Erkekler cinsel bir muhatabın yanı sıra başka şeylere de gereksinir. Yatıştırılmaları, sakinleştirilmeleri, anlaşılmaları, yardım edilmeleri, yüreklendirilmeleri ve dinlenmeleri gerekir. Bütün bunlar samimiyetle, şefkatle yapıldığında – eh, o da piposunu yakıp beni rahat bıraktı. Onu bir boğayı izler gibi izliyorum.

Ayrıca, zeki olduğundan, benim tipimdekilerin illüzyon olmadan "kıvama getirilemeyeceğini" biliyor. İllüzyonla filan uğraşamaz. Pekâlâ. Azıcık öfkeli ama... bundan bir öykü çıkaracak. Beni sevmediğini biliyorum, demem çok hoşuna gitti. Sevdiğine inanacak kadar çocuksu olabileceğimi düşünmüş. "Zeki çocuk," dedi. Sonra da bütün dertlerini sayıp döktü.

Yine aynı soru: Partiler, toplu seks ayinleri istiyor muyuz? Hugo kesinlikle hayır diyor. Bu tehlikeyi göze alamaz. Mizacımızı zorlamak olurmuş. Partilerden hoşlanmıyoruz, içki içmeyi sevmiyoruz, Henry'nin sürdüğü yaşamı kıskanmıyoruz. Ama karşı çıkıyorum: İnsan bu tür şeyleri bilinçli bir şekilde, bile isteye yapmaz, insan sarhoş olur. Hugo sarhoş olmak istemiyor. Ben de öyle. Her neyse, yollara düşüp bir fahişe ya da erkek arayacak değiliz. O kadın ya da adam kendiliğinden, kaçınılmaz olarak karşımıza çıkarsa, o zaman istediğimiz şeyi yaşayacağız.

Bu arada harareti daha düşük olan hayatımızdan hoşnuduz; hararet tabii ki söndü – John'la yaşadığım karışıklığın, Hugo'nun ihtirasını bir süreliğine körüklemesinden sonra. Hugo, Henry ile Drake'i de kıskandı –acınacak haldeydi– ama içini rahatlattım. Akıllandığımı, işin aslı, bir daha asla boşa kürek çekmeye niyetim olmadığını görüyor.

Şuna gerçekten inanıyorum: Yazar olmasaydım, bir yaratıcı, bir deneyimci olmasaydım, son derece sadık bir eş olurdum. Sadakate çok değer veriyorum. Ama meşrebim yazara uygun, kadına değil. Böylesi bir ayrım çocukça gelebilir, ancak mümkün. Aşırı harareti, fokurdayan fikirleri ayıklayın, karşınızda mükemmeliyete âşık bir kadın bulursunuz. Sadakat de mükemmelliklerden biri. Ancak şu an, bu bana aptalca ve akılsızca geliyor, çünkü kafamda çok daha büyük tasarılar var. Kusursuzluk durağan, bense doludizginim. Sadık eş olmak yalnızca bir dönem, bir an, bir metamorfoz, bir durum.

Beni daha harcıâlem bir aşkla seven bir koca bulabilirdim fakat o Hugo olmazdı; Hugo'yu şu haliyle, bütün bileşenleriyle seviyorum. Farklı değerlerin esnafıyız. Bağlılığına karşılık hayal gücümü veriyorum – hatta deyim yerindeyse, yeteneğimi. Hesap defterimiz beni hiçbir zaman tatmin etmedi. Ama olduğu gibi kalmalı.

Bu gece eve gelecek ve ben onu gözleyeceğim. Bildiğim bütün erkeklerden daha "seçkin", neredeyse kusursuz. İnsanı duygulandıracak kadar kusursuz.

Yaşamak diye bir tek kafelerde geçirdiğim zamanı sayabilirim, yazmak dışında tabii. Hugo'nun banka yaşamının saçmalığına duyduğum içerleme artıyor. Eve dönerken, bir bankacıya döndüğümü biliyorum. Kocam buram buram banka kokuyor. İğreniyorum o kokudan. Zavallı Hugo.

Henry'yle bütün öğleden sonra süren konuşmamız her şeyi yoluna koyuyor – o zekâyla duygusallık karışımına bayılıyorum. Sohbete kendini bütünüyle kaptırabiliyor. Konuşurken zamanı unutup gitmişiz, ta ki Hugo eve gelinceye kadar; akşam yemeğini hep birlikte yedik. Henry şiş göbekli yeşil şarap şişesine ve şöminedeki hafif nemli kütüklerin tıslayışına değindi.

Ressamlara poz verdiğim için hayatı iyi tanıdığımı sanıyor. Saflığımın boyutlarını duysa, inanamaz. Nasıl da geç uyandım, üstelik nasıl bir taşkınlıkla! Henry'nin hakkımda ne düşündüğünün ne önemi var? Yakında kim olduğumu tam anlamıyla öğrenecek. Karikatürsel bir zihni var. Kendimi bir karikatür halinde görüyorum.

Hugo karikatür çizmenin büyük bir nefret gerektirdiğini söylüyor, haklı. Henry ile arkadaşım Natasha [Troubetskoy] büyük nefretlerin insanları. Ben değilim. Bana eşlik eden duygular ya tapınma ve tutku ya da acıma ve anlayış. Nadiren nefret ederim, ancak nefret duyduğum zaman, bu öldüresiye bir nefrettir. Örneğin şu an, bankadan ve onunla ilintili her şeyden nefret ediyorum. Bir de Hollanda resimlerinden, penis emmekten, partilerden ve soğuk, yağışlı havadan. Ama sevmek beni çok daha fazla meşgul ediyor.

Aklım fikrim Henry'de, bu kararsız, kendi kendini eleştirmeyi bilen, içten adamda. Onun için para harcamak bana

muazzam ve bencilce bir zevk veriyor. Şöminenin karşısında otururken neler düşünüyorum? Henry'ye bir deste tren bileti almak, ona *Albertine disparue*'yü* hediye etmek. Henry, *Albertine disparue*'yü okumak mı istiyor? Kitabı eline alıncaya kadar bana mutluluk yok. Tam bir baş belasıyım. Kimse bu tür şeylerin onlar namına yapılmasını istemez, Eduardo dışında hiç kimse; aslında o bile huysuzluğu tuttuğunda mutlak bir vurdumduymazlığı yeğliyor. Henry'ye bir yuva vermek isterdim, nefis yemekler, düzenli bir gelir. Zengin olsaydım, zenginliğim uzun sürmezdi.

Drake beni artık zerre kadar ilgilendirmiyor. Bugün gelmeyince rahat bir soluk aldım. Henry beni ilgilendiriyor ama fiziksel olarak değil. Sonunda Hugo'yla güzelce yetinebilmem mümkün mü? Bugün Hollanda'ya gitmesi canımı acıttı. Kendimi yaşlanmış, yerinden edilmiş hissettim.

Şaşırtıcı beyazlıkta bir yüz, alev saçan gözler. June Mansfield, Henry'nin karısı. Bana doğru gelirken, bahçemin karanlığından çıkıp aydınlık kapı eşiğine girince, yeryüzündeki en güzel kadını ilk kez görmüş oldum.

Yıllar önce, gerçek güzelliği gözümde canlandırmaya çalışırken, zihnimde tıpatıp böyle bir kadın tasarlamıştım. Yahudi olacağını bile düşlemiştim. Teninin rengini, profilini, dişlerini çok önceden biliyordum.

Güzelliği beni boğdu. Karşısında otururken, onun için her çılgınlığı, benden istediği her şeyi yapabileceğimi hissettim. Henry silindi, bulanıklaştı. Kadın rengin, parıltının, ayrıksılığın ta kendisiydi.

Kafasını meşgul eden tek şey, hayattaki rolü. Nedenini biliyorum: Güzelliği çarpıcı olayları, hadiseleri ayağına getiriyor

---

* *Albertine Kayıp*: Marcel Proust'un "Kayıp Zamanın İzinde" adlı yedi ciltlik eserinin, altıncı kitabı. (ç.n.)

zaten. Fikirlerin pek önemi yok. Onda teatral ve dramatik bir kişiliğin karikatürünü gördüm. Kostüm, tavırlar, konuşma. June olağanüstü bir aktris. Daha fazlası değil. Özünü, çekirdeğini kavrayamıyorum. Henry'nin onun için söylediği her şey doğruymuş.

Akşamın sonunda bir erkekten farksızdım; yüzüne, çok şey vaat eden vücuduna deli gibi tutulmuştum ve başkalarının onda yarattığı benlikten nefret ediyordum. Birileri onun sayesinde hissediyor, birileri onun sayesinde şiir yazıyor, onun yüzünden birileri nefret ediyor, birileri, Henry örneğin, kendilerine rağmen âşık ona.

June. Gece onu rüyamda gördüm, çok küçük, alabildiğine kırılgan gibiydi; ona âşık oldum. Onda konuşurken belirginleşen bir küçülme hissettim, o küçüklüğü sevdim; ifrata kaçan, orantısız bir gurur, incinmiş bir gurur. Özgüvenin çekirdeğinden yoksun, hayran olunmaya karşı doymak bilmez bir açlık içinde. Kendisinin başka gözlerdeki yansılarında yaşıyor. Kendisi olmaya cesaret edemiyor. June Mansfield diye biri yok. Bunu biliyor. Ne kadar çok sevilirse, bundan da o kadar çok emin oluyor. Çok güzel bir kadının dün gece benim deneyimsizliğimden gerekli başlama işaretini aldığını ve karşısındakinin zekâsını, bilgi derinliğini filan alt üst etmeye kalkıştığını biliyor.

Bahçenin karanlığına çekilen, şaşırtıcı beyazlıkta bir yüz. Ayrılırken bana poz veriyor. Dışarıya koşup akıl almaz güzelliğini öpmek, öpmek ve haykırmak istiyorum: "Yanında benim bir yansımı, bir parçamı götürüyorsun. Senin hayalini kurdum, var olmanı diledim. Daima hayatımın bir parçası olacaksın. Sana âşık olursam, nedeni kesinlikle seninle bir ara aynı hayalleri kurmuş olmamız, aynı deliliği, aynı sahneyi paylaşmış olmamız.

"Sizi bir arada tutan tek güç, Henry'ye duyduğun aşk; ona âşık olmanın nedeni de bu. Seni kırıyor, canını acıtıyor ama

bedeninle ruhunu bir arada tutuyor. Seni bütünleştiriyor. Seni kırbaçlayarak, kamçılayarak o gerekli, olmazsa olmaz bütünlüğe zorluyor. Benimse Hugo'm var."

Onu yeniden görmek istedim. Hugo'nun onu seveceğinden emindim. Herkesin onu sevmesi bana öyle doğal görünüyordu ki. Hugo'ya ondan söz ettim. Hiçbir kıskançlık hissetmedim.

Bir kez daha karanlıktan çıktığında, bana eskisinden de güzel göründü. Ve daha içten. "İnsanlar Hugo'nun yanında hep daha içten," diye düşündüm. Bir diğer nedeni de, June'un bu kez daha rahat davranmasıydı. Hugo'nun aklından geçenleri tahmin edemedim. June paltosunu bırakmak üzere üst kata, yatak odamıza çıkıyordu. Merdivenin ortalarında durdu, ışık yüzünü, kaplumbağa yeşili duvara karşı iyice belirginleştirdi. Sarı saçlar, solgun bir çehre, şeytanca kavisli kaşlar, acımasız bir tebessüme karşılık insanın elini kolunu bağlayan gamzeler. Beni ona doğru, ölüme koşarcasına çeken, hain, müthiş bir çekicilik.

Aşağıda, Henry ile June bir ittifak kurdular. Bize kavgalarını, sinir krizlerini, birbirlerine açtıkları savaşları anlattılar. Duygular ortaya döküldüğünde huzursuz olan Hugo gülerek sivri, keskin köşeleri yumuşatmaya, uyuşmazlığı, çirkinliği, ürkütücü olanı törpülemeye, birbirlerine duydukları güveni vurgulamaya çalıştı. Bir Fransız gibi, gayet tatlı dilli ve sağduyulu bir edayla en küçük bir olay çıkma olasılığını bile ortadan kaldırdı. Henry'yle June arasında şiddetli, insanlık dışı, korkunç bir sahne yaşanabilir miydi? Hugo öğrenmemizi engelledi.

Daha sonra, nasıl hepimizi yaşamaktan alıkoyduğunu, capcanlı bir anın nasıl elimizden kayıp gitmesine yol açtığını belirttim. İyimserliğinden, ortalığı yatıştırma gayretinden utanmıştım. Anladı. Aklında tutacağına söz verdi. Yanında ben

olmasam, toplumsal kuralları gözetme alışkanlığı yüzünden yaşamın bütünüyle dışında kalır.

Birlikte neşeli bir akşam yemeği yedik. Henry de June da açlıktan ölmüş. Sonra Grand Guignol'a gittik. Arabada June'la yan yana oturduk, uyum içinde sohbet ettik.

"Henry seni bana anlattığında," dedi, "en önemli kısımları atlamış. Seni hiç mi hiç anlamamış." Anında görmüştü bunu; birbirimizi, birbirimizin her bir ayrıntısını ve ince farkını anlıyorduk.

Tiyatroda. June maskemsi bir yüzle, olanca göz alıcılığıyla otururken, Henry'yi fark etmek nasıl da güç. İkimiz sigara içmek istedik, Henry'yle Hugo istemedi. Birlikte dışarıya çıkarken bayağı bir heyecan yarattık. "Sen hayal gücümün taleplerine karşılık verebilen tek kadınsın," dedim. "Buradan gidecek olmam çok iyi," diye karşılık verdi. "Yoksa yakında maskemi elimden alırdın. Bir kadının karşısında güçsüzüm. Bir kadınla nasıl başa çıkılacağını bilmiyorum."

Gerçeği mi söylüyor? Hayır. Arabada bana arkadaşı Jean'dan söz etmişti, şu heykeltıraş ve şair kadından. "Jean dünyanın en güzel yüzüne sahip," dedi, sonra telaşla ekledi: "Sıradan bir kadından söz etmiyorum. Jean'in yüzü, güzelliği daha çok bir erkeğinkine benziyor." Durdu. "Jean'in elleri öyle biçimli, öyle esnek ki, kille çok haşır neşir olduğundan. Parmakları incelmiş." Jean'in ellerini böyle göklere çıkarması, içimde kızgınlık uyandırıyor mu? Kıskançlık? Peki ya, yaşamının hep erkeklerle bir arada geçtiğini, bir kadının karşısında nasıl davranacağını bilemediğini ısrarla iddia etmesi? Yalancı!

Dikkatle gözlerimin içine bakıyor, "Gözlerinin mavi olduğunu sandım," diyor. "Tuhaf ve nefis gözler bunlar, gri ve altın sarısı, hele şu siyah, upuzun kirpiklerin. Bugüne kadar gördüğüm en zarif kadınsın. Yürümüyor, kayıyorsun." Sevdiğimiz renklerden söz ettik. Sürekli siyah ve mor giyiyor.

Koltuklarımıza dönüyoruz. June habire Hugo yerine bana dönüyor. Tiyatrodan çıkarken koluna giriyorum. Elini elimin üzerine kaydırıyor, parmaklarımız kilitleniyor. Şöyle diyor: "Geçen gece Montparnasse'ta adının geçtiğini duyunca içim burkuldu. Beş para etmez erkeklerin hayatına sızmasını istemiyorum. İçimden seni... korumak geliyor."

Kafede yüzündeki derinin altında küller görüyorum. Ayrışma. Çürüme. Dehşetli bir endişeye kapılıyorum. Kollarımla onu sarmak istiyorum. Ölüme doğru çekildiği duygusuna kapılıyorum, peşinden ayrılmamak, onu kucaklamak için ölüme seve seve giderim. Gözlerimin önünde ölüyor. Boşuna umutlandıran, karanlık güzelliği ölüyor. O tuhaf, erkeksi gücü.

Sözlerinden hiçbir anlam çıkaramıyorum. Gözleri ve ağzı beni büyülüyor; rengi bozulmuş, kötü boyanmış ağzı. Yerimden kıpırdayamadığımın, ona kapılıp gittiğimin farkında mı?

Soğuktan ürperiyor; kadife pelerini ince.

"Gitmeden önce benimle bir öğle yemeği yer misin?" diye soruyorum.

Gittiğine memnun. Henry onu yanlış ve gaddar bir biçimde seviyor. Onun tam karşıtı kadınları arzulayarak June'un gururunu incitti: çirkin, avam, edilgen kadınları. June'un kesinliğine, gücüne katlanamıyor. Şu an Henry'den nefret ediyorum, tüm yüreğimle. Kadınların gücünden korkan erkeklerden nefret ederim. Jean büyük bir olasılıkla June'un gücünü, yıkıcı gücünü sevdi. Çünkü June yıkım demek.

Daha sonra, June'dan nefret ettiğini keşfettiğimde, Hugo benim gücümün yumuşak, dolaylı, narin, üstü kapalı, yaratıcı, sevecen, kadınsı olduğunu söylüyor. June'un gücüyse tıpkı bir erkeğinki gibiymiş. Erkeksi bir boynu, erkeksi bir sesi ve kaba saba elleri var, diyor. Ben göremiyor muyum? Hayır, görmü-

yorum ya da görsem bile aldırmıyorum. Hugo kıskandığını itiraf ediyor. Daha ilk anda nefret ettiler birbirlerinden.

"Kadınca duyarlılığı ve kurnazlığıyla, sende benim zaten sevmediğim herhangi bir şey bulup onu sevebileceğini mi sanıyor?"

Doğru söylüyor. Hugo bana karşı daima sonsuz sevecen oldu, ama o June'dan söz ederken, ben ellerimizin kenetlendiği anı düşünüyorum. June benliğimin cinsel merkezine, erkeklerin uzanabildiği o merkeze uzanamıyor, oraya dokunamıyor. Öyleyse içimdeki neyi harekete geçirdi? Bir erkekmişim gibi ona sahip olmak istedim ama aynı zamanda da beni yalnızca bir kadının sahip olabildiği gözlerle, ellerle, duyularla sevmesini istedim. Yumuşacık ve incelikli bir nüfuz ediş, içe işleyiş bu.

June'un kendisiyle duyduğu muazzam ve kof gururu yaralamaya cüret ettiği için Henry'den nefret ediyorum. June'un üstünlüğü Henry'de nefret, hatta intikam arzusu uyandırıyor. Adam yan gözle iyi huylu, silik hizmetçim Emilia'yı süzüp durmakta. Onun bu saldırganlığı beni June'u sevmeye itiyor.

June'u, böyle biri olmaya cesaret ettiği, bunu göze alabildiği için seviyorum; sertliği, acımasızlığı, bencilliği, ahlaksızlığı, şeytani yıkıcılığı için seviyorum. Hiç duraksamadan beni un ufak edebilir. O en uç noktalara kadar yaratılmış bir kişilik. Can yakma cesaretine tapıyorum, bu yetisinin kurbanı olmaya da hazırım. Benim toplamımı kendisine katacak. June artı benim içerdiğim her şey olacak.

ARALIK 1932

June'la American Express'te buluştuk. Geç kalacağını biliyordum, aldırmadım. Vaktinden önce oradaydım, gerginlikten adeta hasta gibiydim. Onu gündüz ışığında, kalabalığın

arasından sıyrılırken görecektim. Mümkün müydü bu? Başka yerlerde de yaptığım gibi, orada durmaktan, kalabalığı seyrederek, June diye birinin asla görünmeyeceğini, çünkü June'un tamamen hayal gücümün ürünü olduğunu bilerek, öylece beklemekten korkuyordum. Şu sokaklardan yürüyerek, şu bulvarı geçerek, karanlık, suratı olmayan bir avuç insanın arasından çıkarak buraya gireceğine inanamıyordum. Kalabalığın böcekler gibi kaçışıp ona yol açmasını, sonra da onun uzun adımlarla, olanca şaşaasıyla, inanılmazlığıyla bana yaklaşmasını izlemek ne büyük bir zevk. Ilık elini tutuyorum. Postaya bakmaya gidiyor. American Express'teki adam karşısındaki mucizeyi göremiyor mu? Bugüne kadar onun gibi biri postasını almaya gelmedi. Bugüne kadar tek bir kadın, partal ayakkabıları, eski püskü, siyah bir elbiseyi, lacivert, biçimsiz bir pelerini ve eski, mor bir şapkayı onun gibi taşıyabildi mi?

Karşısında yemek yiyemiyorum. Ama şu Doğulu tevekkülüyle, şu son derece aldatıcı halim selimlikle, sakin görünmeyi beceriyorum. İçki içiyor, sigarasını tüttürüyor. Bir bakıma basbayağı deli; korkularla, saplantılarla boğuşuyor. Çoğunlukla bilinçsizce sürüp giden gevezelikleri bir analist için aydınlatıcı olabilir, ancak ben tahlil etmeyi beceremem. Söylediklerinin çoğu yalan. Hayal gücünün içerdiği şeyler, onun için birer gerçeklik. İyi de, böyle büyük bir özenle neyi inşa etmekte? Kişiliğinin büyütülmüş, iyice güçlendirilip yüceltilmiş bir imgesini. Apaçık hayranlığımın sarıp sarmalayan ılıklığında, June genişliyor, büyüyor. Aynı anda hem yıkıcı hem de çaresiz görünüyor. Onu korumak istiyorum. Şaka gibi! Ben gücü sonsuz olan birini koruyacağım? Gücü öylesine baskın ki, yıkıcılığının kasti olmadığını söylediğinde, ciddi ciddi inanıyorum ona. Beni mahvetmeye çalıştı mı? Hayır, kalkıp evime geldi, ben de ondan gelecek bütün acılara katlanmaya gönüllü oldum. Onda hesaplı kitaplı bir yan varsa, sonradan geliyor, gü-

cünün farkına vardığı ve nasıl kullanabileceğini merak etmeye başladığında. Kötülük etme gücünü bizzat yönlendirdiğini düşünmüyorum. Bu kudreti kendisini bile şaşırtıyor.

Şimdi içime, acınacak ve korunacak biri olarak yerleşti. Ayak uyduramayacağı sapkınlıklara ve trajedilere bulaşmış durumda. Sonunda zayıf noktasını yakaladım. Yaşamı silme hayallerle dolu. Onu zorla gerçekliğe döndürmek istiyorum. Ona şiddet uygulamak istiyorum. Ben, hayallere, yarı-yaşanmış eylemlere gömülmüş olan ben, gözü dönmüş bir emelin pençesine düştüm: June'un kaçmaya hazır ellerini tutmak, ah, vargücümle yakalamak, onu bir otel odasına götürmek, hem onun hem de kendimin hayalini, yüzleşmekten hayatı boyunca kaçındığı hayali gerçekleştirmek istiyorum.

Eduardo'yu görmeye gittim; June'la geçirdiğim üç saatin ardından gergin, darmadağındım. Eduardo ondaki zaafi gördü, gücümü kullanmam için beni sıkıştırdı.

Doğru dürüst düşünemiyordum, çünkü June takside elimi sımsıkı tutmuştu. Duyduğum hayranlıktan, düştüğüm kepazelikten utanmıyordum. Yaptığı jest içten değildi. Birini sevebileceğini sanmıyorum.

Beni ilk gördüğü akşam üzerimde olan gül rengi elbiseyi saklamak istediğini söylüyor. Elbiseyi bir veda armağanı olarak vermek istediğimi söyleyince, evimde kokladığı parfümden de biraz istediğini söyledi; anıları canlandırmak içinmiş. Ayrıca ayakkabılara, çoraplara, eldivenlere, iç çamaşırlarına ihtiyacı var. Duygusallık? Romantizm? Tabii söyledikleri *gerçekse*... Neden kuşkulanıyorum ondan? Belki de fazlasıyla hassas olduğundan; aşırı-hassas insanlar, başkaları onlardan kuşkulandığında sahteleşir, yapmacıklaşır ve bocalarlar. Biz de onların samimiyetsiz olduğunu düşünürüz. İyi ama, ona inanmak istiyorum. Bir yandan da, beni sevip sevmemesi o

kadar da önemli görünmüyor. Ona düşen rol bu değil. Ona duyduğum aşkla doluyum. Aynı zamanda da kendimi ölecekmiş gibi hissediyorum. Aşkımız ölüm getirecek. Düşlenenlerin kucaklanması.

June'un anlattığı öyküleri Hugo'ya aktarınca, hepsinin de çok pespaye olduğunu söyledi. Bilemiyorum.

Sonra Eduardo, şu kötücül analizci burada iki gün kaldı, geçirmekte olduğum bunalımı ayrımsamamı sağladı. June'u görmek istiyorum. June'un bedenini görmeliyim. Vücuduna bakmaya cesaret edemedim. Muhteşem olduğunu biliyorum.

Eduardo'nun soruları beni delirtti. Kendimi nasıl hakir gördüğümü, küçük duruma düşürdüğümü amansızca vurgulayıp durdu. Beni yüceltecek başarıların üzerinde hiç durmuyormuşum. Bana zorla, babamın beni dövdüğünü, ona ilişkin ilk anımın bir aşağılanma olduğunu anımsattı. Babam geçirdiğim tifodan sonra çirkinleştiğimi söylemişti. Kilo vermiştim, buklelerim dökülmüştü.

Beni şimdi hasta eden neydi, peki? June. June ve o meşum çekiciliği. Uyuşturucu kullanmış; bir kadına âşık olmuş; başından geçenleri anlatırken bir polisin dilini kullanıyor. Ama yine de, o inanılmaz, modası geçmiş, nasırlaşmamış duygusallığını korumuş işte: "Evinde burnuma çarpan parfümü ver bana. Evine çıkan yokuşu tırmanırken, karanlıkta, tam bir vecit halindeydim."

Eduardo'ya soruyorum: "Benim sevici olduğumu gerçekten düşünüyor musun? Bunu ciddiye alıyor musun? Yoksa bu yalnızca Drake'le yaşadığım deneyime bir tepki mi?" Emin değil.

Hugo kesin bir tavır alıyor ve aşkımızın dışındaki her şeyi konu dışı saydığını söylüyor – geçici safhalar, ateşli meraklar işte. Yaşamında tutunabileceği bir dala gereksinimi var. Bunu

keşfetmesi beni sevinçten çıldırtıyor. Ona haklı olduğunu söylüyorum.

Sonunda Eduardo sevici olmadığımı belirtiyor, çünkü erkeklerden nefret etmiyorum – tam tersine. Dün gece rüyamda Eduardo'yu arzuladım, June'u değil. Bir önceki gece, rüyamda June'u görürken, bir gökdelenin tepesindeydim ve binanın ön cephesindeki daracık yangın merdiveninden aşağıya inmem gerekiyordu. Dehşete kapıldım. Yapamadım.

June pazartesi Louveciennes'e geldi, tıpkı Henry'nin yaptığı gibi, kabaca sordum: "Sen sevici misin? Zihnindeki dürtülerle yüzleştin mi?"

Beni gayet sakin yanıtladı. "Jean fazla erkeksiydi. Duygularımla yüzleştim, onların sonuna kadar farkındayım, ama o duyguları yaşamak isteyeceğim birisiyle hiç karşılaşmadım, şimdiye kadar yani." Sonra kaçamak bir tavırla sözü değiştirdi. "Harika bir giyim tarzın var. Şu elbise –gül rengi, etek kısmındaki eski usul kabarıklık; küçük, kadife ceketin, dantel yaka, göğüslerin üzerindeki şu bağcıklar– kusursuz, kesinlikle kusursuz. Kendini böyle örtme biçimin de hoşuma gidiyor. Çok az çıplaklık var, hatta salt boynunda. Firuze yüzüğüne, mercana bayıldım."

Elleri titriyordu; ürpertiler içindeydi. Zalimliğimden utandım. Had safhada gergindim. Lokantada ayaklarımı görmek istediğini, gözünü dikip bakmaya bir türlü cesaret edemediğini söyledi. Ben de onun vücuduna bakmaktan nasıl korktuğumu itiraf ettim. Kopuk kopuk konuştuk. Sandaletli ayaklarıma baktı, nefis bulduğunu söyledi.

"Bu sandaletleri sevdin mi?" diye sordum. Sandaletleri oldum olası sevdiğini, alamayacak kadar yoksullaşana dek hep sandalet giydiğini anlattı. "Hadi, odama çıkalım," dedim, "öteki sandaletlerimi dene."

Yatağıma oturdu, denedi. Ayaklarına çok küçük geldi. Pamuklu çorap giymişti; June'u pamuklu çorapla görmek, içimi burktu. Ona siyah pelerinimi gösterdim, çok beğendi. Zorla giydirdim, işte o zaman vücudunun ne kadar güzel olduğunu gördüm, dolgunluğu, sağlamlığı soluğumu kesti.

Neden bu kadar rahatsız, böyle çekingen, ürkek olduğunu anlayamıyorum. Ona kendiminki gibi bir pelerin yapacağımı söyledim. Bir ara koluna dokundum. Çekti. Ürkütmüş müydüm onu? Yeryüzünde benden daha duyarlı ve daha korkak biri olabilir miydi? Buna inanamıyordum. O an hiçbir şeyden korkmuyordum. Deli gibi dokunmak istiyordum ona.

Aşağıya inip kanepeye oturunca, açılan yakasından göğüslerinin başlangıç yeri göründü, tam orayı öpmek istedim. İçim kan ağlıyordu, tir tir titriyordum. Duyarlılığının ve kendi duygularından kapıldığı dehşetin giderek daha çok farkındayım. Konuşuyordu ama artık daha derin, içsel bir sohbetten kaçınmak için konuştuğunu biliyordum – söyleyemeyeceğimiz şeyler var.

Ertesi gün American Express'te buluştuk. Sırtında terzi elinden çıkma tayyörü vardı, çünkü bu kıyafeti beğendiğimi söylemiştim.

Benden süründüğüm parfümle şarap rengi mendilim dışında hiçbir şey istemediğini söyledi. Ama bastırdım, sana alacağım sandaletleri kabul etmeye söz vermiştin diye anımsattım.

Onu önce tuvalete götürdüm. Çantamı açtım, bir çift ipek çorap çıkardım. "Giy şunları," diye yalvardım. Sözümü dinledi. Bu arada parfüm şişesini açtım. "Sür hadi." Tuvalet görevlisi oradaydı, bizi süzüyor, bahşişini bekliyordu. Kadına aldırmadım. June'un ceketinin kolunda bir delik vardı.

Korkunç mutluydum. June sevinç içindeydi. Bir ağızdan konuşup duruyorduk. "Dün gece seni aramak istedim. Az daha sana telgraf gönderecektim," dedi. Trende çok mutsuz

olduğunu, huzursuzluğundan, gerginliğinden, boş konuşmalarından pişmanlık duyduğunu söylemek istemiş. Bana söylemek istediği o kadar çok, öyle çok şey varmış ki.

Birbirimizi gücendirme, hüsrana uğratma korkumuz aynı. Akşam kafeye gittiğinde kafası benimle öyle doluymuş ki, uyuşturucu almış gibiymiş. İnsanların seslerini uzaktan uzağa duyuyormuş. Mutluymuş. Uyuyamamış. Ona ne yapmışım böyle? Oysa her zaman kendine hâkim biriymiş; herkesle güzel güzel konuşurmuş, insanlar onu boğmazmış.

Bana neyi ifşa ettiğini ayrımsadığım an, mutluluktan çıldıracaktım. Beni seviyordu öyleyse? June! Lokantada yanıma oturmuştu; küçük, mahcup, ruh gibi, panik içinde. Bir şey söylüyor, hemen ardından budalalığı için af diliyordu. Buna katlanamadım. "İkimiz de kendimizi kaybettik," dedim, "ama bazen, kendimizi en çok, kendimizden en uzaklaştığımız anlarda eleveririz. Artık düşünmemek için kendimi zorlamıyorum. Çünkü senin yanındayken zaten düşünemiyorum. Tıpkı benim gibisin, mükemmel anı bekliyorsun, oysa çok uzun zamandır düşlenen bir şey, dünyasal anlamda asla mükemmel olamaz. Doğru şeyi şu an ikimiz de söyleyemeyiz. Duygularımızın altında eziliyoruz. Bırak ezilelim. Öyle güzel, öyle nefis ki bu. Seni seviyorum, June."

Söyleyecek başka şey bulamadığım için, istediği o şarap rengi mendili, mercan küpelerimi, firuze yüzüğümü kanepeye, ikimizin arasına koydum; yüzüğü bana Hugo vermişti, şimdi bir başkasına vermek içimi acıtıyordu ama June'un güzelliğine, akıl almaz alçakgönüllülüğüne kanlı bir adak sunmak istemiştim.

Sandalet dükkânına gittik. Dükkânda bize hizmet eden çirkin kadın bizden de, gözle görünür mutluluğumuzdan da nefret etti. June'un elini sımsıkı tuttum. Alışverişi ben yürüttüm. Erkek bendim. Tezgâhtarlara karşı kararlı, dediğim dedik, bu-

yurgandım. June'un ayaklarının genişliğinden dem vurunca, azarladım onları. June onların Fransızcasını anlamasa da terbiyesizliklerini görebiliyordu. Şöyle dedim: "İnsanlar sana çirkin davrandığında, içimden karşında diz çökmek geliyor."

Sandaletleri seçtik. Başka her şeyi reddetti; beni simgelemeyen ya da beni temsil etmeyen hiçbir şeyi istemiyordu. Giydiklerimin hepsini giymeye hazırdı, oysa daha önce öykünmek istediği tek bir kişi bile olmamıştı.

Birbirimize sokulmuş, kol kola, eller kenetlenmiş, sokaklarda yürürken konuşamadım. Dünyanın üstünde, gerçekliğin üstünde, doğruca esrimenin içine yürüyorduk. Mendilimi kokladığında beni içine çekti. Güzelliğini giydirip kuşattığımda ona sahip oldum.

"Seninle yapmaktan keyif alacağım o kadar çok şey var ki," dedi. "Seninle afyon çekmek isterdim." Simgesel bir anlamı olmayan tek bir hediyeyi bile kabul etmeyen June; kendine bir gıdım parfüm alabilmek için çamaşır yıkayan June; yoksulluktan, pespayelikten korkmayan, bunlardan da, dostlarının sarhoşluğundan da zerre kadar etkilenmeyen June; insanları haşince yargılayan, ayıklayan, fırlatıp atan June; bitmek bilmez öykülerini anlatırken hep bir kaçış noktası olduğunu bilen, kendisini bütün o gevezeliğin gerisine güzelce gizleyen June. Gizlice benim olan.

Hugo anlamaya başlıyor. Gerçeklik yalnızca onunla benim aramda, aşkımızda. Gerisi tamamen hayal. Aşkımız kurtuldu. Sadık bir eş olabilirim. Gece boyunca insanı korkutacak kadar mutluydum.

Ama June'u öpmeliyim, onu öpmek zorundayım.

Dün, eğer isteseydi, yere oturur, başımı dizlerine dayardım. Ama böyle bir şeyi kabul etmez. Öte yandan, istasyonda tren beklerken elimi tutmak istedi. Adını seslendim. Birbiri-

mize iyice yapıştık; yüzlerimiz değdi değecek. Tren uzaklaşırken ona gülümsedim. Sonra arkamı döndüm.

İstasyon şefi bana bir hayır işi için piyango bileti satmak istedi. Biletleri aldım, geri verip çekilişte şans dileđim. Asıl vermek istediğim kişi, kimsenin bir şey veremeyeceği June'du ama adama kısmet oldu.

Nasıl da gizli bir dil kullanıyoruz; imalar, dokundurmalar, ayırtılar, soyutlamalar, simgeler. Sonra, her ikisinin de ödünü koparan bir akkorla dopdolu, Hugo'yla Henry'ye dönüyoruz. Henry tedirgin. Hugo üzgün. Birlikteyken, June'la benim, kendimizi kaptırdığımız bu güçlü, sihirli şey ne? Sihir! Sihir! Doğruca ondan kaynaklanıyor.

Dün gece, June'dan sonra, June'la dolup taşarken, gazete okuyan, kredilerden ve başarılı bir işgününden söz eden Hugo'ya tahammül edemedim. Anladı –anlıyor– ama paylaşamıyor, içimizdeki yangını kavrayamıyor. Benimle dalga geçti. Şakacılığı üstündeydi. Alabildiğine sevilesi ve sıcaktı. Fakat ben onun yanına dönemedim.

Böylece kanepede yattım, sigara içerek, June'u düşünerek. İstasyonda bayılmıştım.

Yoğunluk, ikimizi de hırpalıyor. June gideceğine memnun. Boyun eğmeye benim kadar hazır değil. Ona hayat veren şeyden kaçmaya çalışıyor. Gücümden hoşlanmıyor, bense ona teslim olmaktan mutluluk duyuyorum.

Bugün, Henry'nin geleceğini konuşmak üzere yarım saatliğine buluştuğumuzda, benden Henry'ye göz-kulak olmamı istedi, sonra da üzerinde bir yakut bulunan gümüş bileziğini verdi, oysa o kadar az eşyası var ki. Başta kabul etmedim, sonra içimi onun bileziğini, ondan bir parçayı takmanın zevki doldurdu. Bileziği bir sembol gibi taşıyorum. Benim için çok değerli.

Hugo bileziğin farkına vardı, ondan nefret etti. Elimden almaya, benimle alay etmeye çalıştı. O parmaklarımı ezerken, bütün gücümle bileziğe yapıştım, canımı yakmasına aldırmadım.

June, Henry'nin beni etkilemesinden, onun aleyhine çevirmesinden korkuyor. Korktuğu şeye bakın! Şöyle dedim: "Aramızda fantastik bir giz var. Seni salt kendi kavrayışımla, bilgimle tanıyorum. Kader. Henry'nin bildiklerinden bana ne?"

Bankada kazara Henry'ye rastladım. Benden nefret ettiğini anladım, afalladım. June onun huzursuzlandığını, yerinde duramadığını söylemişti, çünkü karısını erkeklerden çok kadınlardan kıskanırmış. June kaçınılmaz bir biçimde delilik saçıyor. "Nadir" bulunan biri olduğumu düşünen Henry, şimdi benden nefret ediyor. Nadiren nefret eden Hugo, June'dan nefret ediyor.

June bugün, Henry'ye benden söz ederken sıradışı bir şey hissettirmemek için son derece doğal ve açık sözlü davrandığını söyledi. Ona, "Anaïs yaşamından sıkılmış, onun için de bizimle arkadaşlık ediyor," demiş. Bu bana zalimce geldi. Bugüne kadar June'un ağzından çıkan tek çirkin şeydi.

Hugo'yla birbirimize tam anlamıyla teslim olduk. Birbirimiz olmadan yapamıyoruz, uyuşmazlığa, savaşa, yabancılaşmaya katlanamıyoruz, tek başımıza yürüyüşe çıkamıyoruz, yanımızda diğeri olmaksızın yolculuk etmek istemiyoruz. Bireyselciliğimize, teklifsizliğe ve içli dışlılığa duyduğumuz tiksintiye rağmen teslim olduk. Ben-merkezci benliklerimizi aşkımızın içinde erittik. Aşkımız *egomuz* oldu.

June'la Henry'nin bu noktaya ulaştığını sanmıyorum, çünkü her ikisi de aşırı bireyci, kendini beğenmiş. Dolayısıyla savaş halindeler; aşk bir çekişme onlar için; birbirlerine yalan söylemek, güvensizlik duymak zorundalar.

June New York'a dönmek ve iyi bir şey yapmak istiyor; benim için güzelleşmek, beni tatmin etmek. Beni hayal kırıklığına uğratmaktan ödü kopuyor.

Bizi kadifemsi bir mahremiyetle saran, yumuşacık aydınlatılmış bir yerde öğle yemeği yedik. Şapkalarımızı çıkardık. Şampanya içtik. June şekerli ya da tatsız yiyeceklerin tamamını geri çevirdi. Salt greyfurt, istiridye ve şampanyayla yaşayabilir.

Sırf bizim anlayabildiğimiz, dağınık, bölük pörçük bir sohbet yaptık. Henry'nin onu mantıken kavrama, onun hakkında bir bilgiye ulaşma girişimlerini June'un nasıl bertaraf ettiğini anlamaya başladım.

Tıka basa şampanya içti. Haşhaştan ve etkilerinden söz etti. "Ben böyle halleri haşhaşsız da tattım," dedim. "Uyuşturuculara ihtiyacım yok. Hepsini içimde taşıyorum zaten." Buna azıcık sinirlendi. Zihnime herhangi bir zarar vermeden o düzeye ulaşabileceğimin farkında değilmiş. Zihnim asla ölmemeli, çünkü ben bir yazarım. Görmek zorunda olan bir şairim. June'un güzelliğinden sarhoş olabilen bir şair değilim yalnızca.

Öykülerinde, çocuksu yalanlarında tutarsızlıklar yakalamaya başlamam, onun hatası. Tutarlılık ve muhakeme yoksunluğu, ortada bir sürü gedik bırakıyor, ben de parçaları birleştirince bir yoruma, onun her seferinde korktuğu, tabanları yağlayıp kaçmak istediği bir yargıya varıyorum. Hayatında mantığa, muhakemeye yer yok. Biri June'u nizama sokmaya kalkıştığı an, June yolunu kaybediyor. Defalarca başına gelmiş olmalı. Kafayı bulup kendini ele veren bir erkeğe benziyor.

Parfümlerden, onların özdeğinden, karışımlarından, anlamlarından konuşuyorduk. Gelişigüzel bir tavırla, "Cumartesi günü senden ayrılınca, Ray'e parfüm aldım," dedi. (Ray denen kızdan daha önce bahsetmişti bana.) O an düşünmedim. Çok pahalı olan parfümün adını aklıma yazdım.

Konuşmayı sürdürdük. Gözlerim etkiliyordu onu, tıpkı yüzünün beni etkilemesi gibi. Verdiği bileziğin bileğimi sımsıkı, bizzat onun parmaklarıymışçasına kavradığını, beni bir barbar gibi esir ettiğini söyledim. Pelerinimi vücudunda hissetmek istedi.

Yemekten sonra yürüdük. New York biletini alması gerekiyordu. Önce taksiyle onun oteline gittik. Bir kukla çıkardı; Jean'ın yaptığı Kont Bruga. Eflatun saçları, eflatun kirpikleri, fahişe gözleri, Pulcinella burnu vardı; gevşek, baştan çıkarıcı bir ağız, veremli yanaklar, haşin, saldırgan bir çene, bir katilin elleri, tahta bacaklar, geniş bir İspanyol şapkası, siyah kadifeden bir ceket. Daha önce sahneye çıkmış bir kuklaydı.

June onu takside yere, tam önümüze oturttu. Kuklanın haline güldüm.

Birkaç buharlı gemi acentesi dolaştık. June'un parası üçüncü sınıf bilete bile yetmiyor, fiyatı indirtmeye çalışıyordu. Tezgâha doğru eğildiğini, o çekici yüzünü ellerinin arasına aldığını gördüm bankonun gerisindeki adamlar onu gözleriyle küstahça yiyip bitirebilsin diye. Bu arada o da, alabildiğine yumuşak, ikna edici, ayartıcı tebessümüyle, sırdaş bir edayla gülümsüyordu onlara. Yalvarışını izledim. Kont Bruga yan yan beni süzdü. Bir tek bu adamlara duyduğum kıskançlığın farkındaydım, June'un düştüğü rezil durumun değil.

Dışarıya çıktık. June'a, gereksindiği parayı vereceğimi söyledim; aslında verebileceğimin epeyce üstündeydi, çok üstünde.

Bir başka acenteye girdik, June ne istediğini belirtinceye kadar uzun, çılgınca bir masalı anlattı durdu. Tezgâhtaki adamın ona nasıl kapılıp gittiğini gördüm; çehresinden ve o tatlı, uysal konuşmalarından, parayı ödeme, imzayı atma biçiminden büyülenmişti. Yanında durdum, seyrettim. Adam, "Yarın benimle bir kokteyl içer misin?" diye sordu. June onunla el sıkışmaktaydı. "Saat üçte?" "Yo, altıda." Tıpkı bana gülüm-

sediği gibi gülümsedi adama. Çıkarken, bir solukta neden böyle davrandığını açıkladı. "Bana çok faydası dokundu, çok yardımcı oldu. Benim için daha bir sürü şey yapacak. Hayır diyemezdim. Gitmeye niyetim yok ama hayır diyemezdim."

"Evet dediğine göre, artık gitmek zorundasın," dedim öfkeyle, sonra bu doğrucu, ahmakça tavrım midemi bulandırdı. June'un kolunu tuttum, neredeyse hıçkırarak, "Dayanamıyorum, dayanamıyorum," dedim. Tanımlayamadığım bir şeye kızmıştım. Fahişeliği düşündüm; dürüsttü, çünkü paraya karşılık vücudunu sunuyordu. June vücudunu asla sunmaz. Ama benim asla yalvarmayacağım şekilde yalvarıyor, benim eğer tutmayacaksam asla vermeyeceğim sözleri veriyor.

June! Hayalimde öyle bir yırtılma var ki. Bunu anladı. Elimi tutup ılık göğsüne bastırdı, yürüdük, göğsünü hissettim. Elbisesinin altında her zaman çıplaktı. Belki de bunu bilinçsizce yapmıştı, kızgın bir çocuğu yatıştırır gibi. Asıl konuyla ilgisiz şeylerden söz etti. "Kabalık edip adama hayır dememi mi isterdin? Bazen gaddarca davranabiliyorum, biliyorsun, ama senin önünde yapamam. Adamın duygularını incitmek istemedim. Öyle yardımcı oldu ki." Beni neyin sinirlendirdiğini bilmediğim için bir şey demedim. Mesele bir kokteyl davetini kabul etmek ya da reddetmek değildi. O adamın yardımına neden ihtiyaç duyduğunun kökenine inmek gerekiyordu. Açıklaması şuydu: "İşler ne kadar kötü olursa olsun, bana şampanya ısmarlayacak birini mutlaka bulurum." Elbette. Ödemeye hiç niyetlenmediği, devasa borçlar biriktiren bir kadındı o, çünkü daha sonra cinsel dokunulmazlığıyla övündüğünü duydum. Tam bir zengin avcısı. Bedenine sahip çıkmakla gururlanıyor ama bir gemi acentesinin tezgâhında fahişe gözlerle kendini küçük düşüremeyecek kadar gururlu değil.

Henry'yle tereyağı alma konusunda kavga ettiklerini anlatmaktaydı. Halbuki paraları yoktu.... "Yok mu?" dedim. "Ama

cumartesi sana dört yüz frank verdim Henry'yle karnınızı doyurmanız için. Bugün daha pazartesi."

"Borcumuzu kapatmamız gerekti..."

Otel odasını kastettiğini düşündüm. Sonra, birden iki yüz franklık parfümü anımsadım. Neden bana, "Cumartesi parfüm aldım, eldiven ve çorap aldım," dememişti? Otelin parasını ödemiş havalarda konuşurken yüzüme bakmamıştı. Sonra, söylediği bir başka şeyi anımsadım: "Herkes bana, bir servetin olsaydı bir günde harcardın, diyor, hem de Tanrı bilir nasıl, nereye. Para harcayışımın hesabını bir türlü veremiyorum."

June'un hayal âleminin bir başka cephesiydi bu. Sokaklarda yürüdük, göğsünün olanca yumuşaklığı, acıyı hafifletemedi.

Eve döndüm, Hugo'nun kollarının arasına yığıldım. "Dönmek zorundaydım," dedim. Çok sevindi.

Ama dün saat dörtte, American Express'in önünde June'u beklerken, kapıcı bana şöyle dedi: "Arkadaşınız sabah geldi ve benimle bir daha hiç gelmeyecekmiş gibi vedalaştı." "İyi de, burada buluşmak üzere sözleşmiştik." June'u bana doğru gelirken bir daha hiç göememek – olamaz! Ölmekten farksız. Bir gün önce düşündüklerimin ne önemi kaldı? Ahlaksal ilkeleri olmayan, sorumsuz biri o – yapısı böyle. Doğasını kurcalayamam, didikleyemem. Para konularındaki gururum aristokratça. Aşırı titiz ve mağrurum. June'un fantastik benliğinin temelinde, kökeninde yatan bir şeyi değiştiremem ki. Aramızda prangaları olmayan tek kişi, o. Ben ahlak-tanımaz kafa yapıma karşın, ahlaksal değerleri gözeten, prangalı biriyim. Henry'nin açlık çekmesine göz yumamadım. June'u bütünüyle, olduğu gibi kabullendim. Onunla savaşmayacağım. Yeter ki gelsin ve son kez de olsa benimle buluşsun.

Onun için giyindim, bir ayine hazırlanırcasına; sırtımda benimle diğer insanlar arasında bir boşluk yaratan, bireyselli-

ğimin simgesi olan ve bir tek June'un anlayabileceği kostüm var. Siyah türban, siyah dantel korsajlı ve yakalı, eski gül rengi elbise, Medici yakalı eski, gül pembesi palto. Yürürken etrafta epey bir kaynaşma yarattım; her zamankinden de yalnızdım, çünkü verilen tepki kısmen düşmancaydı, alaycıydı.

Sonra June geldi, tepeden tırnağa siyahlar içindeydi; siyah kadife pelerin, tüylü şapka, eskisinden de solgun, akkor halinde; rica ettiğim gibi, kucağında Kont Bruga. Yüzündeki ve tebessümündeki o sihir, gülümsemeyen gözleri...

Onu Rus çayevine götürdüm. Biz birbirimize dokunurken Ruslar şarkı söyledi. June seslerine ve o gergin, ateşli çalış biçimlerine bakıp gerçekten de için için yanıp yanmadıklarını merak etti. Benimle June kadar yanmıyorlardı muhtemelen.

June, şampanya ve havyar. İnsan şampanyanın ve havyarın ne olduğunu bir tek onunlayken anlıyor. Onlar June; Rus sesleri ve June.

Çevremizi çirkin, hayal gücünden yoksun ölüler sarmış. Onları görmüyoruz. Siyah kadifeler içindeki June'a bakıyorum. Ölüme doğru koşan June. Henry onunla birlikte koşamaz, çünkü o yaşamı için savaşıyor. Oysa June'la ben, birlikte, kendimizi tutmuyoruz. Onun peşinden gidiyorum. Ona eşlik etmek, kendimizi onun çözülen, açılan hayal gücüne, tuhaf deneyimlere ilişkin bilgisine, mor saçlarını salkımsöğütler misali sarkıtıp dünyaya reverans yapan Kont Bruga'yla oyunlarımıza bırakmak, dehşetli bir mutluluk.

Sonra hepsi sona eriyor. June sokakta esefle mırıldanıyor: "Sana sarılmak, seni okşamak istedim." Onu bir taksiye bindiriyorum. Oturuyor, beni terk etmeye hazırlanıyor; azap içinde, öylece dikiliyorum. "Seni öpmek istiyorum," diyorum. "Seni öpmek istiyorum," diyor June, ağzını uzatıyor, uzun uzun öpüyorum.

O gidince canım günlerce uyumak istiyor fakat hâlâ yüzleşmem gereken bir şey var: Henry'yle ilişkim. Onu Louveciennes'ye çağırdık. Ona huzur, sakinleştirici bir yuva sunmak istedim, ama elbette June'u konuşacağımızı biliyordum.

Huzursuzluğumuzu yatıştırmak için yürüdük, konuştuk. June'u kavramak her ikimizde de saplantı haline gelmişti. Henry beni kıskanmıyordu; June'un harika yanlarını ortaya çıkardığımı, June'un hayatında ilk kez değerli bir kadına bağlandığını söyledi. Karısının yaşamında nüfuz sahibi olmamı bekler gibiydi.

June'u anladığımı, kendisine karşı da dürüst davranmaya hazır olduğumu görünce, özgürce konuşmaya başladık. Ama bir ara sustum, bocaladım; June'a olan güvensizliğime şaşırmıştım. Sonra Henry şöyle bir gözlemde bulundu: Her ne kadar June söz konusu olduğunda gerçeğin göz ardı edilmesi gerekse de, ikimizin arasındaki herhangi bir alışverişin tek dayanağı da o olabilirdi.

June'un sorununu anlayabilmek için zihinlerimizi, farklı mantık yapılarımızı birleştirmek zorunda olduğumuzu hissediyorduk. Henry onu seviyordu, daima onu. Aynı zamanda da June denen kişiliğe, bir roman kahramanını andıran o güçlü karaktere hükmetmek istiyordu. Kadına duyduğu aşkta öyle çok işkenceye katlanması gerekmişti ki, sonunda âşık kaçıp yazara sığınmıştı. June'la Jean hakkında yırtıcı, göz kamaştırıcı bir kitap yazmıştı.

Seviciliği sorguluyordu. June'un söylediği bazı şeyleri benim ağzımdan da duyunca afalladı, çünkü bana inanıyor. Şöyle dedim: "Her şey bir yana, eğer bu gizemin bir açıklaması varsa, o da şu: Kadınlar arasındaki aşk, uyuma, ahenge yapılan bir kaçış, bir sığınmadır. Erkekle kadın arasındaki aşkta hep bir direniş, bir çatışma vardır. İki kadın birbirini yargılamaz, gaddarlık etmez ya da karşısındakinde küçümseyecek, alaya

alacak bir şey bulmaz. Kendilerini duygusallığa, karşılıklı anlayışa ve romantizme bırakırlar. Böylesi bir aşk ölüm demek, kabul ediyorum."

Dün gece saat bire kadar Henry'nin *Moloch* romanını okudum, o da benimkini okudu. Onunki nefes kesiciydi, bir devin eseriydi. Kitabın beni nasıl etkilediğini sözcüklere dökemedim. Ve bu dev karşımda sessizce oturmuş, benim önemsiz kitabımı büyük bir idrakle, büyük bir hevesle okuyor, onun becerikliliğinden, ustalığından, duyusallığından söz ediyor, bazı paragraflarda bağırırken, bazı yerleri de eleştiriyordu. Ne baskın bir güç bu adam!

June'un ona veremediği tek şeyi verdim ona: dürüstlük. Kusursuzca gelişkin bir egonun kabullenemeyeceği şeyi seve seve kabulleniyorum: June'un, diğer kadınların tamamını donuklaştıran, yavanlaştıran, ürkütücü ve esinlendirici bir karakter olduğunu, merhametim ve vicdanım hariç, onun yaşamına tümüyle ayak uydurabileceğimi, onun erkek Henry'yi mahvedebileceğini, ancak yazar Henry'nin huzurdan çok çilelerden beslendiğini. Bana gelince, ben Hugo'yu mahvedemem, çünkü geriye hiçbir şeyi kalmaz. Fakat tıpkı June gibi, benim de narin, incelikli sapkınlıklara istidadım var. Tek bir erkeğin ya da tek bir kadının aşkı, bir cendere.

Benim mücadelem June'unkinden büyük olacak, çünkü onun yaşamını gözetmek diye bir derdi, böyle bir mefhumu yok. Bunu onun yerine başkaları yapıyor, o da onların söylediği ya da yazdığı her şeyi yadsıyor. Bendeyse, diğer her şeyimi bastıracak büyüklükte bir şuur var, amansız bir bilinç.

Eduardo, "Ruhsal-çözümleme yaptırsana," diyor. Ama bu fazla basit görünüyor. Ben kendi keşiflerimi kendim yapmak istiyorum.

Uyuşturuculara, yapay uyarıcılara ihtiyacım yok. Öte yandan, bütün bunları June'la birlikte deneyimlemek, beni

fazlasıyla çeken bu iblise nüfuz etmek istiyorum. Yaşamın peşindeyim ama tatmak istediğim deneyimler bana haram, çünkü içimde onları etkisiz kılan bir güç var. June'la, şu yarı-fahişeyle tanıştım ve kadın temizlendi, pirüpak oldu. Henry'yi deli eden bir anlaşma bu; yüzdeki ve benlikteki bu saflaşma insanda huşu uyandırıyor, tıpkı onu bir akşamüstü bir divanın köşesinde öyle saydam, öyle doğaüstü gördüğümde hissettiğim gibi.

Henry onun inanılmaz kabalığına değiniyor. June'daki gurur yoksunluğunun farkındayım. Kabalık ona kutsal bir şeye saldırmanın, hürmetsizlik etmenin hazzını yaşatıyor. Ama June bir iblis değil. İblis olan yaşam, onu ele geçiren yaşam; çiftleşmeleri şiddet dolu, çünkü June'un yaşama duyduğu açlık, yaşamın en acı lezzetlerini tatma iştahı devasa.

Henry'nin ziyaretinden sonra evde bir kaplan gibi dolanmaya, Hugo'ya çekip gitmek zorunda olduğumu söylemeye başladım. Çığlıklar havada uçuştu. "Hasta filan değilsin – yalnızca yorgunsun." Sonunda Hugo her zamanki gibi anladı, razı oldu. Ev boğuyordu beni. Kimseyle görüşemiyor, yazamıyor, dinlenemiyordum.

Pazar günü Hugo beni yürüyüşe çıkardı. Çok geniş, derin tavşan delikleri bulduk. Şaka olsun diye köpeğimiz Banquo'yu burnunu deliklere sokmaya, eşelemeye teşvik etti. Dehşet verici bir baskı hissettim; deliklerden birine girmiştim de soluk alamıyordum sanki. Defalarca gördüğüm ve karınüstü, bir yılan gibi sürünmeye, bana göre çok küçük, sonuncusu ötekilerden de küçük olan tünellerden, gediklerden geçmeye zorlandığım rüyaları anımsamıştım; sonunda korkum öylesine derinleşirdi ki, beni uyandırırdı. Tavşan deliğinin karşısında durdum, yapmaması için öfkeyle Hugo'ya haykırdım. Öfkem şaşırttı onu. Yalnızca bir oyundu, köpekle şakalaşıyordu.

Boğulma duygusu artık böylesine billurlaşınca çekip gitmeyi kafaya koydum. Gece, Hugo'nun kollarında tereddüde düştüm. Ama bütün hazırlıkları yapmıştım; hiç de bana yakışmayacak şekilde, dikkatsizce, kayıtsızca. Dış görünümüme, giysilerime aldırmaksızın, aceleyle ayrıldım evden. Kendimi bulmak için. İçimdeki Hugo'yu bulmak için.

Sonloup, İsviçre. Hugo'ya mektup: "İnan bana, bütün güdüleri sonuna kadar yaşamaktan söz etmem, yalnızca bir istim salma. Hayata geçirilmemesi gereken bir sürü dürtü var, çünkü çürümüş ve kokuşmuş şeyler. Henry, gereksiz ıstıraba, sefalete atılmaya yanaşmadığı için D.H. Lawrence'ı küçümsemekle hata ediyor. Henry'yle June'un yapacağı ilk şey, acılarını paylaşalım diye bizi yoksulluğa, açlığa, pejmürdeliğe teşvik etmek olacak. Yaşamın tadını çıkarmanın en zayıf biçimi bu: seni kırbaçlamasına izin vermek. Bizse ıstırabı, sefaleti alt ederek, onların asla tadamayacağı, müstakbel bir bağımsızlık yaratıyoruz. Bankadan emekli olduğunda, sevgilim, onların hiç bilmediği bir özgürlüğü tadacağız. Şu Rus tarzı acılara boğulma, acılardan beslenme fikrinden azıcık usandım. Acı içinde yuvarlanılacak değil, boyunduruk altına alınacak bir şey.

"Buraya gücümü aramaya ve bulmaya geldim. Mücadele ediyorum. Bu sabah kayak yapan genç, uzun boylu, dinç siluetler gördüm, ayaklarında kalın botlar vardı, o yavaş, muzaffer ilerleyişleri, yerden güçlü bir çevrinti kaldırıyordu sanki. Yenilgi benim için yalnızca bir safha. Fethetmeli, yaşamalıyım. Sana çektirdiğim acılar için beni bağışla. Ama en azından nafile, boş yere çekilmiş bir cefa olmayacak."

Yatakta, yarı uyuklar vaziyette yatıyor, ölü taklidi yapıyorum. Fikirlerin istilasına, asabiyetin karşısına diktiğim bu sükunet kalesi, kuş tüyü gibi. Kuş tüyünün içinde uyuyorum, fikirler inatla tepeme çullanıyor. Ağır ağır anlamak istiyorum.

Ve başlıyorum: June, sen gerçekliği yerle bir ettin. Yalanların sana göre yalan değil, yaşamak istediğin koşullar onlar. Sen yanılsamaları sonuna kadar yaşamak için hepimizden çok çaba harcadın. Kocana annenin öldüğünü, babanı hiç tanımadığını, piç olduğunu söylediğinde, bir hiçlikten başlamak, yola tamamen köksüz çıkmak, doğruca yalana dalmak istiyordun...

June'un kaosunu bir erkeğin düz, dolaysız zihniyle değil; salt kadınlara has bir maharetle, dolambaçlılıkla aydınlatmanın peşindeyim.

Henry şöyle dedi: "June senin cömertliğinden söz ederken gözleri yaşardı." Buna bayıldığını görebiliyorum. Romanında, June'un vericiliğinden nasibini alamadığı çok açık –kadın ona sürekli eziyet etmiş– oysa yine aynı June, Jean'e karşı alabildiğine verici, çünkü aklı fikri Jean'de. Peki Henry'ye ne yapıyor? Onu aşağılıyor, aç bırakıyor, sağlığıyla oynuyor, işkence ediyor – ve Henry büyüyor, güçleniyor, kitabını yazıyor.

Acı vermek, farkında olarak, bunun elzem olduğunu bilerek acı çektirmek, benim için kabul edilemez bir şey. June'un gözü karalığı bende yok. Ben Hugo'nun en küçük bir aşağılanmaya maruz kalmaması için canla başla uğraşıyorum. Duygularını ezip geçmiyorum. İhtiras, hayatımda yalnızca iki kez merhamete galip geldi.

Teyzelerimden biri, aşçımıza havuç suflesi yapmayı öğretmişti, o da hizmetçimiz Emilia'ya öğretti. Emilia her önemli yemekte sofraya onu getirir. Henry'yle June için de yaptı. Louveciennes'in garipliğinden, renklerinden, giyim tarzımın aykırılığından, yabancılığımdan, yasemin kokusundan, odun yerine canavarları andıran ağaç kökleri yaktığım şömineden zaten büyülenmiş haldeydiler. Sufle yabancı diyarlardan gelme bir yiyeceğe benziyordu; birilerinin havyar yemesi gibi ye-

diler onu. Çırpılmış yumurtayla hafifletirilmiş patates püresi de yediler. İliklerine kadar burjuva olan Henry, karnı doğru dürüst doymamış gibi huzursuzdu. Bonfilesi dolgun ve suluydu ama kenarları düzgünce kesilip yuvarlatılmıştı, farkına varmadığına eminim. June kendinden geçmişti. Henry bizi daha iyi tanıyınca, hep böyle mi yersiniz diye sordu; sağlığımız için endişelenmişti. Sonra ona suflenin kökenini anlattık, güldük. June sonsuza kadar muamma olarak kalmasını yeğlermiş.

Henry bizde kalırken, bir sabah, çektiği onca açlığın, yalapşap yiyeceklerin, bar tezgâhlarındaki kırıntıların ardından ona nefis bir kahvaltı sunmak istedim. Aşağıya indim, şöminedeki ateşi yaktım. Emilia yeşil bir tepside sıcak kahve, buharı tüten süt, orta pişmiş yumurta, iyi cins ekmekle poğaçalar ve taptaze tereyağı getirdi. Henry ateşin karşısına, sarı vernikli sehpanın başına geçti. Söyleyebildiği tek şey, köşebaşındaki bistronun çinko tezgâhının, yeşilimsi kahveyle üstü kabuk bağlamış sütünün burnunda tüttüğü oldu.

Alınmamıştım. Avam, sıradan olmayanın tadını çıkarma becerisinden yoksun, hepsi bu diye düşündüm. Yüzlerce kez dibe vurmuş olabilirim ancak her seferinde yukarıya tırmandım, cilalı tepside, şöminenin karşısında sunulan iyi cins kahveye yeniden kavuştum. Her seferinde, düşe kalka, ipek çoraplara ve parfüme tırmandım. Lüks benim için bir gereklilik değil ama güzel ve seçkin şeyler öyle.

June bir masal anlatıcı. Sürekli yaşamıyla ilgili birbirinden tutarsız öyküler anlatıyor. Önceleri onları birleştirip bir bütün oluşturmaya çalıştım ama sonra kadının mutlak karmaşasına boyun eğdim. O sıralarda, her öykünün hayatında gerçekleşmekte olan, açıklanması, aydınlatılması olanaksız bir olayın gizli anahtarı olduğunun farkında değildim; tıpkı Albertine'in öykülerinin Proust için olduğu gibi. Bu öykülerin çoğu

Henry'nin romanında. June kendini yinelemekte hiç duraksamıyor. Kendi aşk serüvenleriyle kafayı buluyor. Bu fantastik çocuğun karşısında el pençe divan duruyor, kendi zihnimden vazgeçiyorum.

Dün gece otelde, bir çocuğun avaz avaz ağlaması beni uyutmadı, kafam yüksek devirli bir makine gibi çalışıp durdu. Beni tüketti bu. Sabah perdeleri açmak üzere, odaya canavar çirkinliğinde bir oda hizmetçisi girdi. Yüzü kızıl çalılarla kaplı bir adam, koridordaki halıları süpürüyordu. Hugo'yu aradım, söz verdiğinden daha önce gelmesi için yalvardım. Mektupları yumuşak, hüzünlüydü. Ama telefondaki sesi mantıklıydı. "*Eğer* sen hasta olsaydın, derhal gelirdim," dedim. "Neyse, boş ver. Perşembe eve dönüyorum. Daha fazla kalamayacağım." On beş dakika sonra aradı, moralimin ne kadar bozuk olduğu kafasına dank etmişti, cumartesi sabahı yerine cuma günü burada olacağını söyledi. Hugo'ya duyduğum ani ve ürkütücü gereksinim gözümü korkutmuştu. Beni olmayacak bir eyleme sürükleyebilirdi. Yatağa çöktüm, tir tir titriyordum. Kesinlikle hastayım diye düşündüm. Zihnim dizginleri kaptırmıştı.

Hugo'ya düzgün, açık seçik bir mektup yazmak, içini rahatlatmak için muazzam bir çaba harcadım. Buraya, İsviçre'ye geldiğimde kendimi hale yola sokmak için de aynı savaşımı vermiştim. Hugo anladı. Bana şöyle yazmıştı: "... Nasıl yakıcı bir yoğunlukla yaşadığını o kadar iyi biliyorum ki. Daha şimdiden pek çok yaşamı tecrübe ettin, bunların çoğunu da benimle paylaştın – doğumdan ölüme zengin, dolu dolu yaşamlar; arada bu molaları da almak zorundasın elbette.

"Senden teorik bir biçimde söz ederken bile, nasıl bir yaşam gücü oluşturduğunun farkında mısın? Kendimi motorunu kaybetmiş bir makine gibi hissediyorum. Sen yaşamsal,

canlı, devinen, yükselen, uçan, yücelen her şeyi temsil ediyorsun..."

June, Henry'nin apaçık kösnüllüğüne şiddetle itiraz ediyor. Onunki çok daha muğlak, girift. Dahası, Henry onun için iyiliği simgeliyor. Kadın da buna umutsuzca yapışıyor. Erkeğin şımarmasından korkuyor. Henry'nin bütün içgüdüleri iyi, şu mide bulandırıcı Hıristiyanlık anlamında değil, bildiğimiz insani anlamda. Yazarlığındaki vahşet bile, canavarsı ya da zihinsel değil, insanca. Oysa June insanüstü bir varlık. İçindeki güçlü, insana özgü duyguların sayısı yalnızca iki: Henry'ye duyduğu aşk ve o bencillikten uzak, olağanüstü vericiliği. Geri kalanı hayalperest, sapkın, acımasız.

Öyle şeytanca hesaplar tutuyor ki, gaddarlığı karşısında Henry'yle ağzımız açık kalıyor; bu gaddarlık bizi başkalarının merhametinden, ölçülü biçili sevgisinden, diğerkâmlığından çok daha fazla zenginleştiriyor. Henry'nin yaptığı gibi onu parçalara ayırmayacağım. Onu seveceğim. Onu zenginleştireceğim. June'u ölümsüzleştireceğim.

Henry, Dijon'dan çaresiz, içler acısı bir mektup yolluyor. Zavallı Henry'nin sözlerinden daha ilginç olan tek şey, Sibirya'daki Dostoyevski, bir tek Sibirya. Ona bir telgraf gönderiyorum: "İstifa et, evine, Versay'a gel." Para da yolluyorum. Günün çoğunu onu düşünerek geçiriyorum.

Ama Henry'nin bana dokunmasına asla izin vermem. Bunun gerçek nedenini bulmak için kendimi zorluyorum ve yanıtı yalnızca onun dilinde bulabiliyorum: "Salt üstüne işenen biri olmak istemiyorum."

Sen de böyle şeyler yapıyor musun, June, yapıyor musun? Yoksa Henry senin cinsel arzularını karikatürleştiriyor mu? Henry'nin genelevlerini bile gülünçleştirecek kadar kaşar-

lanmış, karanlık, dehşetli duygulara yarı-gömülmüş durumda mısın yoksa? Henry anlayacağımdan emin, çünkü ben de onun gibi bir yazarım. Eh, bilmem gerekir. Bunlar benim için gayet açık, berrak şeyler olmalı. Tam de senin söyleyeceğin şeyi söyleyip şaşırtıyorum onu. "Aynı şey değil bu." Ona sonsuzcasına kapalı bir dünya var – bizim soyut konuşmalarımızı, öpücüklerimizi, esrimelerimizi içeren dünya.

Sende tam olarak kavrayamadığı bir yan olduğunu sezip huzursuzlanıyor; romanına alamadığı koskoca bir parça. Parmaklarının arasından kayıp gidiyorsun!

Hugo'nun yüce gönüllülüğü. Sevme, bağışlama, verme, anlama gücü. Tanrım, ne kadar şanslı bir kadınım.

Yarın gece evde olacağım. Otel yaşamıyla, yapayalnız gecelerle işim bitti.

ŞUBAT

Louveciennes. Eve, yumuşacık ve ateşli bir âşığa döndüm. Henry'den gelen dolgun, ağır mektupları her yere yanımda taşıyorum. Her biri bir çığ. Henry'nin şuradan buradan derlenmiş sözcükleriyle dolu iki büyük sayfayı yazı odamın duvarına çiviledim, bir de yaşamının henüz yazılmamış bir roman için amaçlanmış, panoramik bir haritası. Duvarları sözcüklerle kaplayacağım. *La chambre des mots** olacak.

Henry, John Erskine'e ilişkin günlüklerimi bulmuş; ben evde yokken, son bir merak dürtüsüyle okumuş. İçinde bilmediği bir şey yok ki; yine de çok üzüldü. Bugün olsa, hepsini yeniden yaşarım, evet, bunu Hugo da biliyor.

Yine ben yokken, siyah dantel külotumu bulmuş, öpmüş, kokumu alınca büyük bir hazla içine çekmiş.

---

* Sözcük odası. (ç.n.)

İsviçre'ye giderken trende eğlenceli bir olay oldu. Hugo'nun içini rahatlatmak maksadıyla gözlerimi boyamamış, şöyle bir pudralanıp hafif bir ruj sürmüş, tırnaklarıma dokunmamıştım. Kendimi böyle koyuverdiğim için çok mutluydum. Gelişigüzel giyinmiştim; üstümdeki siyah kadife elbise öyle eskiydi ki, dirsek yerleri erimişti. Kendimi June gibi hissediyordum. Köpeğim Ruby yanımdaydı, onun beyaz tüyleriyle kaplı, siyah paltomla kadife ceketim de öyle. Yolculuğun başından beri ilgimi çekmeye çalışan İtalyan, sonunda dayanamayıp yanıma geldi, bana bir elbise fırçası uzattı. Bu çok hoşuma gitti, güldüm. Fırçalamayı bitirince (fırça beyaz tüylerle dolmuştu) ona teşekkür ettim. Son derece gergin bir tavırla, "Benimle kahve içer miydiniz?" dedi. Hayır, dedim; bir de gözlerimi boyasaydım ne olurdu acaba diye düşündüm.

Hugo, Henry'ye yazdığım mektubun bugüne kadar gördüğü en kaypak şey olduğunu söylüyor. Oysa öyle dürüstçe, açık yüreklilikle başlamıştım ki. June'un tam zıttı gibiydim fakat sonuna geldiğimde gerçekten kaypaklaştım. Hugo bir süreliğine de olsa Henry'nin aklını karıştıracağımı, stilini bozacağımı düşünüyor – kendini fazlasıyla güvende hissettiği o ham gücünü, bütün o "sidiklerini", "düzüşmelerini" filan etkileyeceğimi sanıyor.

Henry'ye yazarken, bütünlüğüne ve zenginliğine öyle minnettardım ki, zihnimdeki her şeyi vermek istedim ona. Büyük bir ivmeyle başladım; dürüst, dobraydım, ancak son armağanıma doğru yaklaşırken, ona *benim* June'umu ve onun hakkındaki düşüncelerimi armağan etmeye hazırlanırken suskunlaştım. Benim için değerli olanı kendime saklarken kıvırtmakta, Henry'yi oyalayıp ilgisini başka yönlere çekmekte epeyce ustalaştım.

Bir mektubun ya da güncemin başına dürüst, içten olma arzusuyla oturuyorum ama sonunda, belki de gelmiş geçmiş en büyük yalancıya dönüşüyorum, June'dan, Albertine'den bile büyük bir palavracıya; nedeniyse bu içtenlik kisvesi.

Henry'nin gerçek adı Heinrich – bunu yeğlerdim, hem de nasıl. Alman. Bana Slav'mış gibi geliyor ama onda kadınlara karşı Alman duygusallığı, romantizmi var. Seks onun için *aşk*. Hastalıklı hayal gücü de Alman. Çirkinliğe âşık. Sidik kokusunu da, lahana kokusunu da dert etmiyor. Küfretmeye, argoya, fahişelere, kenar mahallelere, pasaklılığa, sertliğe bayılıyor.

Bana yolladığı mektupları, atılmış "Notlar"ın arkasına yazıyor – "sarhoş" demenin elli farklı yolu, zehirler hakkında bilgiler, kitap adları, sohbetlerden bölük pörçük parçalar. Ya da şu tür listeler: "Irmak kıyısındaki Café des Mariniers'i* mutlaka gör; Champs Elysées'nin ilerisinde, Fuar Köprüsü'ne yakın – balıkçılar için yatakhane gibi bir şey. Bouillabaisse' in, Caveau des Oubliettes Rouges'un tadına bak. Pigalle'deki Le Paradis – hoyrat bir yer, yankesiciler, kabadayılar, vesaire. Pigalle, 14 numarada Fred Payne'in barı (alt kattaki sanat galerisini gez, İngiliz ve Amerikalı dansçı kızların buluşma yeri). Café de la Régence, St. Honoré Caddesi, 26 numara (Napoleon'la Robespierre satranç oynamış burada. Masalarını gör)."

Henry'nin mektupları bana nadiren tattığım bir bolluk duygusu veriyor. Onları yanıtlamaktan büyük zevk alıyorum ama cüsseleri beni bunaltıyor. Daha birini yanıtlamama kalmadan, bir yenisi geliyor. Proust'a ilişkin yorumlar, tanımlamalar, ruh halleri, kendi yaşamı, yorulmak bilmez cinselliği, bir anda eyleme geçme, bodoslama dalma biçimi. Benim zihnime göre

* Gemiciler Kahvesi. (ç.n.)

çok fazla eylem, çok fazla hareket. Sindiremiyorum. Proust'a hayran olmasına hiç şaşmamalı. Onun yaşamını, benim yaşamımın onunkine asla benzemeyeceği idrakiyle seyretmeme hiç şaşmamalı; düşünceler benimkini yavaşlatıyor çünkü.

Henry'ye: "Dün akşam romanını okudum. İçinde *éblouissant*,* sersemletici güzellikte bölümler vardı. Özellikle gördüğün rüyanın, Valeska'yla geçirdiğin hareketli gecenin betimlemeleri, Blanche'la hayatın doruğa ulaştığı son kısmın tamamı... Diğerleri yavan, cansız, edepsizce gerçekçi, fotografik. Bir kısmı da –yaşlıca metres, Cora, hatta Naomi– *henüz* doğmamışlar. Bir acelecilik, özensizce bir koşturma var. Sen bunu fazlasıyla aşmış birisin. Yazdıkların yaşayış tempona ayak uydurmalı; hayvansı iştahından, canlılığından dolayı öyle çok şey yaşamışsın ki...

"Nasıl ki sen benim kitaba alınmaması gereken şeyleri biliyorsun, ben de bu kitapta nelerin dışarıda bırakılması gerektiğinden garip bir şekilde eminim. Bence roman zararlı otlardan ayıklanmaya değer. Bunu yapmama izin verir miydin?"

Henry'ye: "Lütfen anla, Henry, kendi aklıma karşı tam bir isyan halindeyim; yaşadığım zaman salt dürtülerle, duygularla, akkorla yaşıyorum. June anladı bunu. Paris'i aklımızı yitirmişçesine, insanlardan, zamandan, mekândan, diğerlerinden habersizce dolaşırken zihnim yoktu. Otel odamda Dostoyevski'yi ilk kez okuduğumda, aynı anda ağlayıp güldüğümde, uyuyamadığımda, nerede olduğumu unuttuğumda zihnim yoktu. Ama daha sonra, anla beni, yeniden ayağa kalkmak için, artık çamurlarda yuvarlanmamak, acı çekmeye ya da yanmaya son vermek için korkunç bir çaba harcıyorum.

* Göz kamaştırıcı. (ç.n.)

Neden böyle bir gayret sarf etmem gerekiyor? Çünkü *tıpatıp* June'a benzemekten korkuyorum. İçimde, mutlak kaosa karşı koyan bir duygu var. June'la birlikte dört dörtlük bir delilikte yaşayabilmek istiyorum ama aynı zamanda olup biteni anlamak, neler yaşadığımı güzelce algılamak istiyorum.

"Çelişkili ve olanaksız şeylerin peşindesin. June'un hayallerini, dürtülerini, arzularını öğrenmek istiyorsun. Asla öğrenemeyeceksin, daha doğrusu, ondan öğrenemeyeceksin. Hayır, sana anlatamaz. Peki, ona o özel dilimizle, duygularımızın ne olduğunu anlatırken aldığım hazzın farkında mısın? Çünkü ben salt doyasıya yaşamakla, fantezilerimin peşinden gitmekle yetinmiyorum; zaman zaman hava almak ve anlamak için su yüzüne çıkıyorum. June'un gözlerini kamaştırıyorum, çünkü yan yana oturduğumuzda, anın inanılmazlığından tek sarhoş olan ben değilim; o anı şairin bilinçliliğiyle yaşadım, ölü-formüller üreten analistin, ruh çözümlemecinin bilinçliliğiyle değil. Çifte hayal gücümüzle, sınıra, en uç noktaya kadar gittik. Sense başını dünyamızın duvarına vuruyor, benden bütün peçeleri, örtüleri yırtıp atmamı istiyorsun. Kolayca kavrayabileceğin bir şeye zorla, hassas, derin, müphem, çapraşık, kösnül duygular yüklemek istiyorsun. Bunu Dostoyevski'den istemiyorsun ama. Yaşayan kaos için Tanrı'ya teşekkür ediyorsun. Öyleyse neden June hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyorsun?"

June'un kendine özgü fikirleri, fantezileri yok. Bunları ona başkaları, benliğine ilham kaynağı olanlar vermiş. Hugo onun bomboş, benimse dopdolu bir kutu olduğumu söylerken ateş püskürüyor. İyi ama, kutu böylesine güzelken ve ilham vericiyken, fikirleri, fantezileri, içerikleri kim ister ki? Ben boş kutu June'dan esinleniyorum. Günün ortasında onu düşünmek beni sıradan yaşamdan çekip alıyor, yükseltiyor. Onu tanıyıncaya kadar dünya gözüme bu kadar boş görünmemişti.

June içindeki ateşin aydınlattığı güzelim etiyle, yıldırım gibi çarpan sesiyle, dipsiz gözleri, uyuşturulmuş devinimleri, varlığı, cismi, hayallerimizin cisimleşmiş imgesiyle besliyor yaşamı. Neyiz biz? Yalnızca yaratıcılar. O *öyle.*

Henry'den günaşırı mektup alıyorum. Hemen yanıtlıyorum. Daktilomu ona verdim, elle yazıyorum. Gece gündüz onu düşünüyorum.

Bir gün süreceğim bir başka, olağandışı hayatı düşlüyorum, ayrı ve özel bir günceyi bile doldurabilir. Dün gece Henry'nin romanını okuduktan sonra uyku tutmadı. Gece yarısıydı. Hugo uyuyordu. Kalkıp çalışma odama gitmek, Henry'ye ilk romanıyla ilgili bir şeyler yazmak istedim. Ama Hugo'yu uyandırabilirdim. Açılması gereken iki kapı var, ikisi de gıcırdıyor. Hugo yatağa girdiğinde öyle bitkindi ki. Hiç kıpırdamadan yattım, uyumak için kendimi zorladım; cümleler kafamda kasırga gibi esiyordu. Sabah hepsini anımsarım diye düşündüm. Ama anımsayamadım, yarısını bile. Hugo'nun işe gitmesi gerekmese, gece onu uyandırmaktan korkmazdım, sabah nasılsa uyurdu. Bankadaki işi bütün hayatımızı bozuyor. Ne yapıp edip işten çıkarmalıyım onu. Buysa romanımın üzerinde çalışmamı, yeniden yazmamı gerektiriyor, bundan nefret ediyorum, çünkü kafamda yeni bir kitap mayalanmakta – June'un kitabı.

Benliğimin "ele geçirilmiş" olmasıyla Hugo'ya duyduğum bağlılığın arasındaki çelişki, dayanılmaz bir hal almakta. Onu bütün gücümle seveceğim ama kendi yöntemimle. Yalnızca tek bir yöne doğru gelişmek imkânsız mı benim için?

Bu gece içim içime sığmıyor, çünkü Henry yine burada. Etkisi hep aynı: İnsan onun yazılarının ağırlığıyla, indirdiği kamçı darbeleriyle dolup taşıyor, sonra kendisi çıkıp geliyor,

usulca, tatlılıkla tepene biniyor –havada titreşen, yumuşacık bir ses, yumuşak jestler, yumuşak, biçimli, beyaz eller– sen de boyun eğiyor, adamın o dinmek bilmez merakının, kadınlara karşı romantizminin esiri oluyorsun.

Henry'nin Henry Sokağı'ndaki viraneyi tanımlayışı (June'un, beraber yaşamak üzere Jean'ı getirdiği yer):

Dağınık, akşama kadar yapılmayan, sık sık da ayakkabılarla girilen yatak, karman çorman çarşaflar. Kirli gömlekleri havlu yerine kullanmak. Nadiren yıkanan çamaşırlar. Çerçöpten tıkanmış lavabolar. Küvette yıkanan bulaşıklar; kapkara bir kir halkasıyla çevrili, yağ içindeki küvet. Hep buzdolabı kadar soğuk olan banyo. Ateşi beslemek için kırılan mobilyalar. Perdeler sürekli kapalı, pencereler hiç silinmiyor, evin havası kabir gibi. Zemine saçılmış alçı lekeleri, el aletleri, boyalar, kitaplar, izmaritler, çöpler, kirli tabaklar, tencereler. Bütün gün tulumla gezen Jean. June hep yarı çıplak, hep soğuktan yakınıyor.

Bütün bunlardan bana ne? June'un bir yanını asla öğrenemeyeceğim. Öteki, bana ait olan yanıysa sihirle dolu, güzelliği ve inceliğiyle göz kamaştırıcı. Bu ayrıntılar bana yalnızca her şeyin iki yüzü olduğunu gösteriyor, hepsi bu; benim iki yönlülüğümse şimdi sefilce yaşamanın, hayvansılığın özlemini çekmekte.

Henry'ye: "'Gide'de beyin var, Dostoyevski'deyse öteki şey; asıl önemli olan da Dostoyevsky'de,' diyorsun. Senin ve benim için doruk nokta, en keskin haz, dizginlerin beynimizde olmasına karşın aşk yüzünden aklımızı yitirdiğimiz an – ki sen de ben de aynı şekilde yitiriyoruz. İkimiz de aklımızı June'a kaptırdık...

"Bir şey soracağım. Meşum, ölümcül olana karşı bir duyarlılığın var. Çirkin, zalim imgeler hayal gücünü kışkırtıyor.

Bertha'ya June'la yaşamanın yanında bir ceset taşımaktan farksız olduğunu söyledin mi? June'un nevrozları ve hastalıkları seni gerçekten kaygılandırıyor mu, yoksa yalnızca seni köleleştiren şeye lanet okumakla mı yetiniyorsun?"

Hem vazgeçmek istemediğim Henry'yi elimde tutmak, hem de June'la ilişkimi paha biçilmez bir sır olarak saklamak için müthiş bir mücadele veriyorum.

Henry dün kafede June'la öykümüzün parçacıklarını ağzımdan zorla koparıp aldı. Bu canımı acıttı, beni öfkeden çıldırttı. Eve dönünce ona uzun, ateşli bir mektup yazdım. Mektubu June'a gösterirse, June'u kaybederim. Henry, June'u daha az sevmemi sağlayamaz ama kadını daha az gerçekçi, daha diğerkâm göstererek, ortada June diye biri olmadığını, onun sadece bizim yarattığımız, Henry'nin zihniyle benim şairliğimin yarattığı bir imge olduğunu kanıtlayarak bana eziyet edebilir. June'u nelerin etkilediğinden söz etti. Jean'ın, New York'taki kadının etkisinden. Benim için tam bir işkenceydi.

Sonra şöyle dedi: "Seni anlamamı güçleştiriyorsun." Hiçbir şey demedim. Benden nefret etmeye mi başlayacak? İlk tanıştığımızda öyle sıcak, varlığıma karşı öyle duyarlıydı ki. Bütün bedeni benim farkımdaydı. Ona getirdiğim kitaba bakmak için hevesle öne eğilmiştik. İkimiz de coşkuluyduk. Kahvesini içmeyi unutmuştu.

Kapana kısıldım; June'un güzelliğiyle Henry'nin dehası arasında sıkışıp kaldım. Farklı biçimlerde her ikisine de tutkunum; bir parçam her ikisine de uzanıyor. Ama June'a delicesine, mantıksızca âşığım. Henry bana yaşam veriyor, June ölüm veriyor. Seçmek zorundayım fakat yapamıyorum. June'a beslediğim bütün duyguları Henry'ye yöneltmek, benim için bedenimi ve ruhumu ona vermekle tastamam aynı şey.

Henry'ye: "Fark etmemiş olabilirsin ama bugün ilk kez beni sarstın, bir rüyadan uyandırdın. June'a ilişkin notların, öykülerin canımı hiç mi hiç yakmadı. Hiçbir şey üzmedi beni, ta ki sen dehşetimin kaynağına dokununcaya kadar: Jean'in June üzerindeki etkisine yani. June'un ondan söz ederkenki hali gözümün önüne gelince, nasıl hep başkalarından, onun güzelliğine tapanlardan beslendiğini, zenginleştiğini görüp dehşete kapıldım. Kont Bruga bile Jean'ın eseri. June bir ara şöyle dedi: "Birlikte yapacağımız şeyi de sen icat edeceksin." Bugüne kadar yarattığım, oluşturduğum ne varsa ona vermeye hazırdım, evimden, kostümlerinden, mücevherlerimden başlayıp yazılarıma, hayallerime, hayatıma kadar her şeyi. Salt onun için çalışmaya razıyım.

"Anla beni. Ona tapıyorum. Onu her şeyiyle, olduğu gibi kabul ediyorum ama o *var olmalı.* Eğer June yoksa, isyan ederim (onunla tanıştığım gece yazdığım gibi). Fiziksel June'un dışında başka June olmadığını söyleme bana. Sakın söyleme, çünkü bunu en iyi senin bilmen gerek. Onunla yaşadın.

"Seninle benim beynimin birlikte keşfedeceklerinden bugüne kadar hiç korkmadım. Ama şimdi nasıl bir zehir damıtıyorsun, yoksa içinde zaten var olan zehri mi? Sen de mi aynı dehşetin pençesindesin? Hem hayaletlerce kovalandığını hem de kendi beyninin bir ürünü tarafından kandırıldığını mı hissediyorsun? Kaba saba sözcüklerle savaştığın şey, bir yanılsamadan duyduğun korku mu? June'un güzelim bir imgeden ibaret olmadığını söyle bana. Bazen konuşurken, onun gerçekliğini kavramaya çalıştığımız duygusuna kapılıyorum. O *bize* bile gerçekdışı geliyor; ona sahip olan sana, öptüğü bana bile."

Hugo eski güncelerimden birini, John Erskine, Suchet Bulvarı dönemini okuyor, Ölüler Evi'nde yaşadığımı ayrımsa-

yıp bana öyle acıyor ki, kendini tutmasa ağlayacak. Hugo'yu canlandırmayı başaramamıştım, sonunda beni John'a ve intihara kaptırmasına ramak kalmıştı.

Henry'den yeni mektuplar; Debussy ve Ravel dinlerken yazdığı kitaptan bölümler, alıntılar, dökümtü mahallelerdeki küçük lokantaların mönülerinin arkasına karaladığı notlar geliyor. Bir gerçekçilik işkencesi. Giderek küçülen hayal gücüme oranla çok fazla. Hayatının bir dakikasını bile yazarlığına feda etmeyecek. Amerikan futbolundaki topu koltuğunun altına alıp koşan oyuncu misali, mektuplarında sürekli işinden bahsediyor ama topu kaçıran oyuncuyu durdurmaya aslında hiç niyeti yok gibi; zamanını kitaptan çok mektuplara harcıyor, gerçekten yaratmak yerine habire araştırma yapıyor. Öte yandan, son kitabının tutarsız, daldan dala konan, bir dizi çağrışımdan oluşan biçemi çok iyi. Sevgili Proust'unu güzelce özümsemiş, şiiri ve müziği çıkarmış.

Müstehcenliğe, kire, onun "bok, kancık, babafingo, piç, kasık, orospu" âlemine batmıştım, şimdi yeniden yukarıya çıkmaktayım. Bugünkü senfoni konseri dalgınlığımı, kopuşumu güçlendirdi. Gerçekliğin topraklarını tekrar tekrar kat ettim, oraları kıraç, yavan buldum. Şimdi yeniden şiire dönüyorum. June'a yazıyorum. Neredeyse olanaksız. Sözcükleri bulamıyorum. Ona, ona ilişkin imgeme uzanmak için hayal gücünü şiddetle, vargücümle sarsıyorum. Eve dönünce, Emilia şöyle diyor: "Senorita'ya mektup var." Henry'den olmasını umarak üst kata koşuyorum.

Güçlerini gerçekçiliklerinden alan Henry ve John kadar güçlü bir şair olmak istiyorum. Onlarla göğüs göğse çarpışmak, onları işgal etmek, ortadan kaldırmak istiyorum. Henry'de beni afallatan, beni çeken şey, imgelem çakımları, içgörünün ve hayallerin ani parıltıları. Başıbozuk. Ve derinlikli. Alman gerçekçiyi, Wambly Bald'un dediği gibi, "boku

savunan" adamı kazıyın, alın size canlı, dipdiri bir imgeci. An geliyor alabildiğine hassas, derinlikli şeyler söyleyebiliyor. Ama yumuşaklığı tehlikeli, çünkü yazarken sevgiyle yazmıyor; karikatürleştirmek, saldırmak, küçük düşürmek, mahvetmek, başkaldırmak için yazıyor. Daima bir şeye karşı. Öfke onu ateşliyor. Bense daima bir şeyin yanındayım. Öfke beni zehirler. Ben sever, sever, severim.

Bazı anlarda, onun sözcüklerinden birini anımsıyor, ansızın içimdeki şehvetli kadının alevlendiğini hissediyorum, şiddetle, canı yakılırcasına okşanmış gibi. Sözcüğü zevkle yineliyorum kendime. Gerçek bedenim işte böyle anlarda yaşıyor.

Dün Eduardo'yla gergin, asap bozucu bir gün geçirdim; bana geçmişi anımsatıyor. Âşık olduğum ilk erkek o. Cinsel açıdan zayıftı. Zayıflığı bana acı vermiş, bunu şimdi anlıyorum. O acı gömüldü. İki yıl önce yeniden karşılaştığımızdaysa dirildi. Ve bir kez daha gömüldü.

İçimde oldum olası erkeksi unsurlar oldu, ne istediğimi tam olarak biliyordum fakat John Erskine'e kadar, güçlü erkekleri sevmedim; zayıf ya da ürkek, fazlasıyla ince ruhlu erkekleri yeğledim. Eduardo'nun muğlaklığı, kararsızlığı, narin, havai aşkı, Hugo'nun korku dolu aşkı bana eziyete ve şaşkınlığa mal oldu. Zarif, incelikli ama aynı zamanda da bir erkek gibi davrandım. Diğer hayranların tutkusuyla doyuma ulaşmam daha kadınsı olurdu, oysa ben kendi seçimlerimde ısrar ettim, ancak benden daha zayıf bir erkekte bulabildiğim bir duyarlılık, ince ruhluluk için direttim. Bir kadın olarak cüretkârlığımdan büyük acı çektim. Erkek olsaydım, arzuladığım şeyi elde ettiğim için memnun olurdum.

Şimdi Hugo güçlü fakat korkarım artık çok geç. İçimdeki erkek çok fazla yol katetti. Şimdi Eduardo benimle yaşamak istese bile (dün âciz bir kıskançlığın pençesine düştü), artık

yapamayız, çünkü yaratıcılık açısından ben ondan güçlüyüm, o da bunu kaldıramıyor. June'a kur yaparak hayatıma erkeksi bir yön vermekten büyük keyif aldığımı keşfettim. Aynı şekilde ölmenin, ayrışıp dağılmanın korkunç zevkini de keşfettim.

Dün gece Hugo'yla ateşin karşısında otururken ağlamaya başladım; kadın yine bir erkek-kadına bölünmüştü ve bir mucizeyle, şairlerin o yüce, insanca gücüyle kurtarılmak için yalvarıyordu. Ama kadını doyuma ulaştıran hayvansı güç salt vahşi, zalim erkeklerde, Henry gibi gerçekçilerde var, bense ondan aşk beklemiyorum. Yoluma devam etmek ve June'umu seçmek istiyorum, özgürce, tıpkı bir erkek gibi. Ama o zaman da bedenim ölür, çünkü şehvet dolu, yaşayan bir bedenim var, oysa kadınların arasındaki aşkta hayat yok.

Beni bir tek Hugo elinde tutuyor hâlâ; o delice, şuursuz aşkıyla, sıcacık insan sevgisiyle, olgunluğuyla; yaşı hepimizden büyük çünkü.

June'a öylesine harika şeyler yazmak istiyorum ki, sonuçta hiçbir şey yazamıyorum. Ne kadar acınası, yetersiz bir mektup:

"Bir kez daha bahçenin karanlığından çıkıp bana doğru gelmeyeceğine inanamıyorum. Bazen, seni kalabalığın arasından çıkıp bana yaklaşırken seyretmenin hazzını yeniden tatmak için buluştuğumuz yere gidip bekliyorum – sen öyle farklı ve benzersizsin ki.

"Sen gittikten sonra ev beni boğdu. Yalnız olmak, bendeki imgenle baş başa kalmak istedim...

"Paris'te bir stüdyo, küçük, izbe bir yer kiralamıştım, günde hiç olmazsa birkaç saat oraya kaçmaya yelteniyorum. Ama sen olmadıktan sonra, başka bir yaşam sürme isteğinin ne anlamı var? Bazen, June, senin orada olduğunu düşlemem gerekiyor. İçimde sen olmak istediğime dair bir his var. Daha önce kendimden başkası olmayı hiç istememiştim. Şimdi senin için-

de eriyip gitmek istiyorum; sana öylesine yakın olayım ki, kendi benliğim ortadan kalksın. En çok, siyah kadife elbisemle mutluyum, çünkü eski bir elbise, dirsekleri eprimiş.

"Yüzüne baktığım zaman kendimi koyuvermek ve deliliğini paylaşmak istiyorum; içimde bir sır gibi taşıdığım ve artık gizleyemediğim deliliğini. Şiddetli, ürkütücü bir sevincin pençesindeyim. Bu, kişinin ölümü ve çürüyüşü kabullendiğinde hissettiği bir sevinç; yaşama, yaratma sevincinden çok daha korkunç ve köklü bir mutluluk."

MART

Dün, Café de la Rotonde'da Henry bana bir mektup yazdığını, sonra da yırtıp attığını söyledi. Çünkü deli saçması bir mektupmuş. Bir aşk mektubu. Onu sessizce, şaşırmadan dinledim. Hissetmiştim zira. Aramızda öyle yoğun bir sıcaklık var ki. Ama duygulanmadım. Derinden. Bu adamdan korkuyorum; onun içinde beni dehşete düşüren bütün gerçekliklerle yüzleşmem gerekecek sanki. Cinsel benliği etkiliyor beni. Şefkate sarılıp sarmalanmış vahşeti, ani ciddileşmeleri, ağır, zengin zihni. İpnotize olmuş gibiyim. O kusursuz, beyaz, yumuşak ellerini, bedenine ağır geliyormuş gibi görünen başını, patlamak üzere olan alnını, sevdiğim ve nefret ettiğim, arzuladığım ve korktuğum onca şeyi barındıran, sallanan kafasını gözlemliyorum. June'a duyduğum aşk, beni felç ediyor. İki farklı şey olabilen bu erkeğe karşı içimden bir sıcaklık yayılıyor. Elimi tutmak istiyor, fark etmemiş gibi yapıyorum. Ani, hızlı bir devinimle kaçıyorum.

Aşkının ölmesini istiyorum. Hayalini kurduğum şeyi, tam da böyle bir erkeğin bana duyacağı arzuyu şimdi reddediyorum. Aşksız ya da olaysız, doğruca şehvete dalma anı geldi ama ben yapamıyorum.

Bir sürü şeyi yanlış anlıyor: June'dan söz ederken, kadının önce onun bütün fikirlerini şiddetle geri püskürtüşünü, sonra özümseyişini ve kendi fikirleriymiş gibi ortaya sürüşünü anlatırken, benim gülümsememi örneğin. "Hepimizin başına gelebilir," diyor saldırgan bir ifadeyle bana bakarak; kibirden gülümsemişim gibi. Bence kavga çıkarmak istiyor. Çok iyi bildiği şiddetin, kötücüllüğün, kabalığın, merhametsizliğin ardından, benim yumuşak başlılığım sinirine dokunuyor. Kafede bir bukalemun gibi renk değiştirdiğimi, belki de evdeki rengimi yitirdiğimi seziyor. Onun yaşamına uymuyorum.

Onun yaşamı – yeraltı, ölüler âlemi, Carco, şiddet, acımasızlık, barbarlık, paragöz kadınlar, sefahat. Notlarını hırsla ve dehşetle okudum. Yarı münzevi geçen bir yılda, hayal gücüm ölçüsüzce gelişecek zamanı buldu. Geceleri, ateşler içinde, Henry'nin sözcükleri üstüme çullanıyor. O şiddet dolu, saldırgan erkekliği beni kovalıyor. O şiddetin tadını ağzımda, rahmimde hissediyorum. Üzerimdeki erkek beni toprağa bastırıyor, eziyor, bana sahip oluyor, ta ki içimden avaz avaz haykırmak gelinceye kadar.

Café Viking'de, Henry bir akşam beni birkaç dakikalığına tek başıma rumba yaparken seyrettiğini ve gerçek doğamı keşfettiğini anlatıyor. Romanımdaki bir paragraf hâlâ aklında, bir kere daha okumak için müsveddeyi istiyor. Son zamanlarda okuduğu en güzel yazı olduğunu söylüyor. İçimdeki fantastik olasılıklardan söz ediyor: Beni kapı eşiğinde dururken gördüğünde, edindiği ilk izlenim ("Öyle tatlıydın ki."), sonra siyah, kocaman koltukta "bir kraliçe gibi" oturuşum. Şu muazzam dürüstlüğüme ilişkin "yanılsamayı" yok etmek istiyor.

Notlarının etkisiyle yazdıklarımı ona okudum. Benim bir tek böyle, yoğunlaşmış bir hayal gücüyle yazabildiğimi söyledi, çünkü yazdığım şeyleri bizzat yaşamamışım; birebir ya-

şamak hayal gücünü ve yoğunluğu öldürürmüş, tıpkı onun başına geldiği gibi.

Henry'ye, gümüşi kâğıda mor mürekkeple yazılan bir not: "Kadın o yüksek, siyah koltukta sonsuza kadar oturacak. Ben senin asla elde edemeyeceğin tek kadın olacağım. Aşırı yaşamak, hayal gücünü çökertiyor. Biz yaşamayacağız, yelkenleri şişirmek için yalnızca yazışacağız ve konuşacağız."

Yazarlar neye gereksiniyorlarsa onunla sevişirler. Henry bendeki imgesine ayak uyduruyor, daha gizli saklı, daha şairane olmaya çalışıyor. June'un ona şöyle dediğini gözünün önüne getirebiliyormuş: "Anaïs'e âşık olmana aldırmıyorum, çünkü o Anaïs."

İkisinin de hayal gücünü etkiliyorum. En büyük güç bu.

Romantizmin gerçekçilikten daha uzun dayandığını gördüm. Erkeklerin sahip oldukları güzel kadınları, fahişeleri unuttuğunu, idealleştirdikleri ilk kadını, asla sahip olamayacakları kadını anımsadıklarını gördüm. Onları ellerinde tutanlar, onları duygusal bağlamda heyecanlandıran kadınlar. Eduardo'nun içindeki inatçı özlemi gördüm. Hugo beni içinden asla atamayacak. Henry June'u sevdikten sonra, bir daha gerçek anlamda hiç sevemeyecek.

Ben June'dan söz ederken Henry şöyle diyor: "Anlatırken nefis bir dile getiriş tarzın var."

"Belki de gerçeklerden kaçınma yöntemidir."

Bana bir süre önce yazdıklarımın tıpatıp aynısını söylüyor: Yaşama teslim olduğumu, sonra da bu eylemime birbirinden güzel açıklamalar bulduğumu. Parçayı yaratıcı dokumaya birebir oturttuğumu.

"June'la sen beni mumyalamak istediniz," diyorum.

"Çünkü son derece kırılgan görünüyordun."

Yeni bir sadakat türünün hayalini kuruyorum; başkalarının kamçıladığı, harekete geçirdiği, hayal gücünden beslenen bir yaşam sürmek, bedenimi ise salt Hugo'ya ayırmak.

Yalan söylüyorum. O gün kafede Henry'yle otururken, titreyen elini görür, sözcüklerini duyarken duygulandım. Ona aldığım notları okumak delilikti ama beni kışkırttı; daha önce hiçbir erkekte cesaret edemediğim şekilde, dimdik yüzüne bakarken içki içmek ve sorularını yanıtlamak delilikti. Birbirimize dokunmadık. İkimiz de uçuruma doğru eğilmiştik.

Hugo'nun müthiş sevecenliğine değindi, "Ama o bir çocuk, bir çocuk," dedi. Henry'nin zihni daha yaşlı, elbette. Ben de sürekli Hugo'yu bekliyorum fakat öteki, daha yaşlı zihnimle ileriye sıçrıyorum – bazen de haince. Vücudumu bunun dışında bırakmaya çalışıyorum. Ama yakalandım. Böylece, eve dönünce kendimi kurtarıyor, ona bir not yazıyorum.

Bu arada, onun aşk mektubunu on-on beş kez okuyorum; ne onun ne de kendimin aşkına inansam da, geçen geceki karabasanın etkisindeyim. Ele geçirildim.

"Aç gözünü de," dedi Hugo, "kendi kurduğun hayallerin tuzağına düşme. Başkalarına kıvılcım aşılıyor, onları kendi hayallerinle dolduruyorsun, patlayıp etrafı ışığa boğdukları zaman da kendini kaptırıyor, zokayı yutuyorsun."

Ormanda yürüyoruz. Hugo, Banquo'yla oynuyor. Yanıma oturup kitap okuyor. Sezgileri ona şöyle diyor: Nazik ol, tatlı ol, kör ol. Bana karşı izlenecek en kurnazca, en zekice yöntem bu. Bana eziyet etmenin, beni kazanmanın tek yolu. Bense her an Henry'yi düşünüyorum; karman çorman bir halde, ikinci mektubundan korkarak.

Henry'yle loş, mahzenimsi Viking'de buluşuyoruz. Notumu almamış. Bana yeni bir aşk mektubu getiriyor. Neredeyse haykırıyor: "Şu an peçelisin, gizleniyorsun. Gerçek ol! Geçen gün sözlerin, yazdıkların gerçekti. Sen gerçektin." İnkâr ediyorum. Sonra, alçakgönüllülükle mırıldanıyor: "Ah, bili-

yordum, sana göz dikmekle müthiş küstahlık ettiğimi biliyordum. Ben köylünün tekiyim, Anaïs. Bana bir tek fahişeler değer verebilir." Böylece, duymak istediği sözcüklerin ortaya dökülmesini sağlıyor. Hafif tertip tartışıyoruz. Başlangıcı anımsıyoruz: İşe beyinle başlamıştık. "Öyle yaptık, öyle değil mi?" diyor Henry, titreyerek. Ansızın öne eğiliyor, dudaklarıma vantuz gibi yapışıyor. Öpücüğün bitmesini istemiyorum. "Odama gel," diyor.

Beni saran, Henry'nin yırtıp atmaya çalıştığı örtü nasıl da boğucu; gerçeklik korkum. Odasına doğru yürüyoruz, zemini hissetmiyorum ama benimkine bastıran bedenini hissediyorum. "Merdivendeki halıya bak, aşınmış," diyor, bense görmüyorum, yalnızca yukarıya çıkışı hissediyorum. Yazdığım not elinde. "Okusana," diyorum basamakların dibinde, "ben de gideyim." Ama peşinden ayrılmıyorum. Odasına giriyoruz, görmüyorum. Beni kollarının arasına alınca vücudum eriyor. Ellerinin sevecenliği, erkekliğinin ani, beklenmedik girişi; tam çekirdeğime ama şiddetten yoksun. Ne kadar garip, müşfik bir güç.

O da çığlık atıyor. "Bütün bunlar öyle gerçek dışı, öyle hızlı ki."

Ve bir başka Henry'yi görüyorum ya da belki, o gün evime giren Henry'nin aynısını. Tam da arzuladığım şekilde konuşuyoruz, kolayca, içtenlikle. Onun yatağında yatıyorum, üstümde onun paltosu. Beni seyrediyor.

"Daha... vahşilik mi bekliyordun?"

Sözcüklerden, notlardan, alıntılardan kurduğu dağlar ayrıştı. Şaşırdım. Bu erkeği tanımıyordum. Birbirimizin yazılarına âşık değildik. Peki şu an neye âşığız? June'un şömine rafındaki fotoğrafına tahammül edemiyorum. Fotoğrafta bile, esrarengiz bir şekilde, her ikimize de hükmediyor.

Henry'ye delice notlar yazıyorum. Bugün buluşamayız. Günüm boş, kıstırıldım. Peki ya o? O neler hissediyor? Ben işgal edildim, her şeyi yitirdim, zihnim sendeliyor, sadece güçlü duyguların farkındayım.

Gün boyunca, Henry'nin aşkına inanmadığım, June'un her ikimizi de boyunduruğu altına aldığını hissettiğim anlar oluyor, kendi kendime şöyle diyorum: "Bu sabah uyanacak ve June'dan başka hiç kimseyi sevmediğini ayrımsayacak." Delice bir fikre kapılıp ikimizin, Henry'yle benim, June'un dünyasının dışında yeni bir şey yaşayacağımıza inandığım anlar da oluyor.

Henry gerçeği bana nasıl kabul ettirdi? Tam hayallerimin hapishanesinden kaçmaya hazırlanırken beni odasına götürdü ve orada bir rüyayı yaşadık, bir gerçekliği değil. Beni nereye yerleştirmek istiyorsa, oraya yerleştiriyor. Tütsü. İbadet. Yanılsama. Hayatının geri kalanıysa siliniyor. Geçireceğimiz bu bir saate yepyeni bir ruhla geliyor. Masallardaki uyku iksiri bu. Alev alev yanan bir rahimle yatıyorum, o ise bunun farkında değil gibi. Devinimlerimiz insanca ama odada bir lanet var. June'un yüzü. Büyük bir acıyla Henry'nin notlarından birini anımsıyorum: "Yaşamın en delice anı – sokakta diz çöken June." Kıskandığım kişi June mu, Henry mi?

Beni yeniden görmek istiyor. Odasındaki koltukta bekliyorum, beni öpmek için diz çöküyor; hali tavrı bütün düşüncelerimden daha tuhaf. Tecrübesiyle bana tahakküm ediyor. Zihniyle de eziyor beni; susturuluyorum. Kulağıma bedenimin ne yapması gerektiğini fısıldıyor. Sözünü dinliyorum, içimde yeni güdüler uyanıyor. Beni ele geçirdi. Tepeden tırnağa insani bir erkek; ve ben, ansızın arsızca doğal. Onun demir karyolasında, siyah iç çamaşırlarım yağmalanmış, ayaklar altında çiğnenmiş, öylece yattığıma inanamıyorum. O sımsıkı

ketumluğum, kendine "yeryüzündeki son erkek" diyen biri tarafından, bir anlığına parçalandı.

Yazmak bizim için sanat değil, soluk alıp vermek. İlk buluşmamızdan sonra bazı notlar, itiraflar, insanca kabullenmeler soludum. Henry hâlâ sersemlemiş durumdaydı, bense dışarıya soluk yerine dayanılmaz, içten bir sevinç salıyordum. Ama ikincide sözcükler yoktu. Mutluluğum kolay kavranamaz, ürkütücü bir şeydi. Sokaklarda yürürken içimde kabardı, çoğaldı.

Gözeneklerimden sızıyor, alev saçıyor. Onu gizleyemiyorum. Ben bir kadınım. Bir erkek bana boyun eğdirdi. Ah, teslim olacak bir erkek bulduğunda bir kadının duyduğu sevinç, kadınlığının güçlü kollarda genişlemesinden aldığı haz.

Şöminenin karşısında otururken Hugo bana bakıyor. Sarhoş sarhoş konuşuyor, parlak laflar ediyorum. "Seni hiç bu kadar güzel görmemiştim," diyor. "Gücünü böylesine keskin bir biçimde hiç hissetmedim. Sendeki bu yeni özgüven nedir?"

Beni arzuluyor, tıpkı geçen sefer, John'un ziyaretinden sonra arzuladığı gibi. Vicdanım o anda ölüveriyor. Hugo üzerime abanıyor, hiç düşünmeden, içgüdüsel olarak Henry'nin fısıldadığı sözcükleri uyguluyorum. Bacaklarımı Hugo'ya doluyorum, kendinden geçmişçesine haykırıyor: "Sevgilim, sevgilim, neler yapıyorsun? Çıldırtıyorsun beni. Böyle bir hazzı daha önce hiç tatmamıştım!"

Onu kandırıyorum, aldatıyorum, ama işte, dünya sülfür rengi puslara batmıyor. Delilik galip geliyor. Mozaiklerimi birleştiremez oluyorum. Yalnızca ağlıyor ve gülüyorum.

Bir konserden Hugo'yla birlikte çıktık; iki âşık gibi, dedi. Bu, Henry'yle Viking'de bazı duyguları idrak ettiğimizin ertesi günüydü. Hugo alabildiğine ilgili, sevecendi. Onun için bir bayram günüydü. Montparnasse'taki bir lokantada akşam yemeği yiyorduk. Henry'nin ilk aşk mektubunu almak için bir

bahane uydurmuş, bir arkadaşıma uğramıştım. Mektup not defterimin içindeydi. Ben mektubu düşünürken Hugo sordu: "İstiridye ister misin? Bu gece istiridye yiyelim. Özel bir gece bu. Seninle her dışarıya çıkışımda metresimi gezmeye çıkardığım duygusuna kapılıyorum. Sen benim metresimsin. Seni her zamankinden de çok seviyorum."

Henry'nin mektubunu okumak istiyorum. İzin isteyip kalkıyorum. Tuvalete gidiyorum. Mektubu orada okuyorum. Fazla süslü püslü değil, yalınlığı beni etkiliyor. Başka ne hissettiğimi bilmiyorum. Masaya dönüyorum, kafayı bulmuş gibiyim. Henry'yle, Dijon'dan döndüğü, benimse döndüğü için mutlu olduğumu fark ettiğim gün burada buluşmuştuk.

Bir başka gün Hugo'yla tiyatroya gidiyoruz. Sürekli Henry'yi düşünüyorum. Hugo biliyor ve yine o malum, dokunaklı huzursuzluğunu, inanma arzusunu sergiliyor; onu yatıştırıyorum. Henry'yi sekiz buçukta aramam gerektiği mesajını bana kendisi verdi.

Böylece, oyundan önce bir kafeye gidiyoruz, Hugo Henry'nin ofisinin numarasını bulmama yardım ediyor. Az sonra duyacaklarıyla ilgili şaka yapıyorum. Henry'yle birbirimize fazla şey söylemiyoruz: "Mektubumu aldın mı?" "Evet." "Notumu aldın mı?" "Hayır."

Oyundan sonra kötü bir gece geçiriyorum. Hugo sabahın köründe kalkıp bana ilaç, bir de uyku hapı getiriyor. "Neyin var?" diye soruyor. "Ne hissediyorsun?" Sığınmam için kollarını açıyor.

Henry'nin odasından çıkıp sersemlemiş bir halde eve ilk dönüşümde, her zamanki canlılığımla konuşmakta zorlandım.

Hugo oturdu, güncesini eline aldı, deli gibi beni, "sanatı", nasıl yaptığım her şeyi doğru yaptığımı yazmaya koyuldu. Bunları bana okurken kan kaybından öldüm. Sonuna gelme-

den hıçkırarak ağlamaya başladı. Nedenini anlayamıyordu. Önünde diz çöktüm. "Neyin var, sevgilim, neyin var?" Sonra korkunç bir şey söyledim: "İçine bir şey mi doğdu?" – bir şeyler sezse de, bana olan inancı ve ağırkanlı sezgileri yüzünden, bunun ne olduğunu anlayamıyor. Henry'nin beni sadece zihinsel açıdan, bir yazar olarak tahrik ettiğine inanıyor. Buna inandığı için de oturup yazıyor, beni yazılarıyla baştan çıkarmak için.

İçimden haykırmak geliyor: "Bu çok çocukça bir şey; bir çocuğun inancından farksız." Tanrım, çok yaşlıyım, yeryüzündeki son ***kadınım***. Devasa bir ikilemin farkındayım: Kendimi başkalarına vererek Hugo'yu daha fazla sevmeyi öğreniyorum. Bu şekilde yaşayarak aşkımızı acılaşmadan, ölümden koruyorum.

Gerçek şu ki, bu benim sürdürebileceğim tek yaşam biçimi; iki farklı yönde. İki yaşama ihtiyacım var. Ben iki varlığım. Akşamları Hugo'ya döndüğümde derin bir hoşnutlukla dönüyorum, benim için tek geçerli durum buymuşçasına. Hugo'ya bütün, tamamlanmış bir kadın getiriyorum, başına "musallat olan" bütün hezeyanlardan kurtulmuş, evliliğimizi tehdit eden şu yerinde duramama ve merak etme zehirlerinden arınmış, eyleme geçerek sağlığına kavuşmuş bir kadın. Aşkımız yaşıyor, çünkü ben yaşıyorum. Onu kolluyor, besliyorum. Aşkımıza sadığım, Hugo'nun usûlünce olmayabilir ama kendi tarzımca. Eğer bir gün bu satırları okursa, bana inanmak zorunda. Bunları sakince, aklıselimle yazarken onun eve gelmesini bekliyorum; kişinin seçtiği âşığı, ebedi olanı beklemesi gibi.

Henry beni not ediyor. Her dediğimi kaydediyor. Aslında her ikimiz de kaydediyoruz ancak farklı sezgilerle, farklı alıcılarla. Yazarların hayatı başka bir hayattır.

Yatağına oturuyor, gül elbisemin eteğini etrafıma yayıyor, sigara içiyorum; beni gözlemlerken, beni hayatına asla almayacağını, sözünü ettiği yerlere götürmeyeceğini söylüyor; Louveciennes'deki bütün o şatafat, süsler püsler benim için gayet doğru ve uygunmuş, onlara sahip olmalıymışım. "Başka türlü yaşayamazsın," diyor. Sefil odasını süzüyor, haykırıyorum: "Doğru söylüyorsun. Beni beş parasız bu odaya koysan, her şeye sil baştan başlarım."

Ertesi gün ona, alıp alacağı en insanca pusulayı yazıyorum: Zekâ oyunları yok, yalnızca sesine, gülüşüne, ellerine dair sözcükler.

Yanıt veriyor: "Anaïs, bu akşam notun elime geçince büyülendim. Söyleyebileceğim hiçbir şey bu sözcüklerle boy ölçüşemez. Zafer senin – beni susturdun. Demek istediğim, bunlar yazıya ancak bu şekilde dökülebilirdi. Hızla özümseme, sonra dönüp mızrakları yağdırma, yerine mıhlama, içine nüfuz etme ve zekânla sarıp sarmalama yeteneğine ne kadar hayran olduğumu bilemezsin. Bu deneyim beni sersemletti; içime benzersiz bir coşku, dev bir dirim dalgası doldu, ardından sel gibi bir bitkinlik, boşluk, hayret, inanmazlık, her şey, her şey bastırdı. Eve dönerken bahar yeli hakkında mırıldanıp duruyordum – her şey yumuşamış, rayihalı, şifalı bir hal almıştı, hava yüzümü yalıyordu, onu içime çekmeye doyamadım. Notunu alıncaya kadar panik içindeydim. Her şeyi yadsımandan korkuyordum. Ama okurken –çok yavaş okudum, çünkü her bir sözcük benim için bir ifşaattı– eskiyi, gülümseyen yüzünü, masum hatta saf denebilecek neşeni, bir türlü idrak edemesem de sende hep aradığım şeyi düşündüm. Beni aynen bu biçimde karşıladığın anlar oldu, Louveciennes'de, ama sonra akıl araya girer ve ben o ciddi, yuvarlak gözlerini, eskiden neredeyse ödümü koparan ya da her halükârda, her daim gözümü korkutan, büzülmüş dudaklarını görürdüm.

"Beni bütünüyle, bölünmeksizin kucaklaman, beni inanılmayacak kadar mutlu ediyor – sanatçı olmama izin vermen, öte yandan erkeği, hayvanı, aç, doymak bilmez âşığı da yok saymaman. Bugüne kadar, gereksindiğim bütün ayrıcalıkları bana sağlayan bir kadın çıkmadı – ve sen, nasıl böyle neşeyle, cesurca, hatta yanına bir de kahkaha ekleyerek sesleniyorsun bana? Evet, beni önden gitmeye, kendim olmaya, riske girmeye davet ediyorsun. Bunun için tapıyorum sana. Seni tam anlamıyla muhteşem, sıradışı bir kadın yapan nokta da bu. Ne kadınsın sen! Şimdi, seni düşününce kendi kendime gülüyorum – dişiliğinden hiçbir korku duymuyorum. Ve yaktıklarından. Elbisen, rengi ve dokusu, o şehvetli, havadar genişliği şu an bile gözümün önünde – o anın geleceğini önceden bilseydim, sana tam da bu elbiseyi giymen için yalvarırdım.

"Bugün yazdıklarımı senin önceden sezinlediğinin farkındayım – senin karikatür, nefret vs. hakkındaki sözcüklerine başvurdum.

"Burada bütün gece oturup sana yazabilirim. Seni sürekli karşımda görüyorum, başını öne eğmişsin, uzun kirpiklerin yanaklarına uzanmış. Ve kendimi çok hakir hissediyorum. Beni neden başkalarına yeğleyesin, bilmiyorum – benim için bir muamma bu. Bana öyle geliyor ki, kapıyı açtığın, gülümseyerek elini uzattığın an sana kapıldım, senin oldum. June da hissetti bunu. Hemen senin bana vurulduğunu söyledi ya da benim sana. Ama bunun aşk olduğunu kendim anlayamadım. Senden hep ışıldayarak, çekincesizce söz ettim. Sonra June seninle tanıştı ve sana âşık oldu."

Henry bir azize dönüşme fikriyle oynuyor. Sesinin orgumsu tınılarını, ondan kaptığım ifadeleri, itiraflarını düşünüyorum. Şaşırma, hayran kalma kapasitesini düşünüyorum; kusursuzluğu sezebildiğini gösteriyor. En doğal, en kadınsı

halimdeyken ona bir sigara getirmek, şampanya sunmak, saçımı taramak, giyinmek için yataktan kalkarken bile şöyle diyor: "Senin yanında kendimi henüz doğal hissetmiyorum."

Oldukça sakin, bazen de neredeyse buz kesmişçesine yaşıyor. Şimdiki zamanda değil. Daha sonra yazarken ısınıyor, abartmaya ve yanmaya başlıyor.

Çekişmelerimiz: o kendi dilinde, ben kendiminkinde. Asla onun sözcüklerini kullanmıyorum. Sanırım benim kaydedişim daha bilinçsizce, daha içgüdüsel. Yüzeyde görünmüyor ama yine de, emin değilim, çünkü bunun, gözlerimin ağırlığının farkında. Onun amansız didikleme huyuna karşılık benim zihnimin kaypaklığı. Onun okkalı, gerçekçi notlarına karşı benim mucizelere olan inancım. Mucizeyi yakaladığında duyulan sevinç: "Gözlerin mucize bekler gibi." Mucizeleri sunacak mı bana?

Şu türden notlar alıyor mu: "Anaïs: üzerinde siyah saçlar bulunan yeşil tarak. Hiç çıkmayan dudak boyası. Barbarlara yaraşır kolye. Kırılabilir. Kırılgan."

İkinci akşamüstü, bir yanlış anlama sonucu o beni kafede bekledi, ben de onu odasında. *Garçon* odasını temizliyordu. Holün karşısındaki öteki odada, o küçücük, iç karartıcı yerde beklememi istedi. Sade, biçimsiz bir koltuğa oturdum. *Garçon* kırmızı pelüş kaplama, başka bir koltuk getirdi. "Size daha uygun," dedi. Duygulandım. Sanki altıma kadife döşemeli koltuklar süren, Henry'ydi. Beklerken mutluydum. Sonra azıcık sıkıldım, Henry'nin odasına geçtim. Üstünde "Dijon Notları" yazan dosyayı açtım. İlk sayfa, bana yazılmış olan, henüz almadığım bir mektubun taslağıydı. Sonra Henry geldi, ben, "Aşkına inanmıyorum," deyince beni susturdu.

O gün gücü karşısında kendimi âciz hissettim. Zihin kadar, belki ondan da güçlü olan et. Zafer onun. Beni korkuya ben-

zeyen bir duyguyla kucakladı. "Öyle kırılgan görünüyorsun ki. Seni öldürmekten korkuyorum." Bense yatağında yatarken kendimi küçücük hissettim; çıplaktım, boynumdaki yerli işi kolye şıngırdıyordu. Ama dokunduğu an alev alan özümdeki, çekirdeğimdeki gücü hissetti.

Bir düşün, Henry, bana sarıldığında, kabarıp taşan ete fazlasıyla alıştığın için benim aşırı kırılgan bedenimi doğru dürüst hissetmiyorsun ama içindeki zevkin devinimlerini bir senfoninin titreşimleriymişçesine hissediyorsun; onun durağan, bedensel ağırlığını değil, kollarının arasındaki dansını duyumsuyorsun. Beni kırmayacaksın. Beni bir heykeltıraş gibi biçimlendiriyorsun. Yarı keçi yarı insan yaratık, bir kadına dönüşecek.

"Henry, yemin ederim, sana doğruyu söylemek bana müthiş bir haz veriyor. Bir gün, bir başka zaferinin ardından, karşıma dikeceğin bütün soruları yanıtlayacağım."

"Evet, bunu biliyorum," dedi Henry, "bundan eminim. Büyük bir sabırla bekliyorum. Bekleyebilirim."

Normalde gülünç bulabileceğim bir sahne insancıllığıyla, şefkatiyle içime dokundu: Henry yatağın arkasına düşen, siyah ipek jartiyerimi bulmak için yerde emekliyor. On iki franklık kolyemi görünce yüzünü kaplayan huşu: "Ne kadar seçkin, nadir şeyler takıyorsun."

Çıplakken gözüme savunmasız göründü, sevecenliğim kabardı.

Daha sonra bitkindi, bense şen şakrak. Yeteneğimizden bile söz ettik: "Ben başlamadan önce," dedi, "masamın derli toplu olmasını isterim; etrafımda sadece notlar, bol miktarda not bulunmalı."

"Öyle yapıyorsun demek?" diye atıldım heyecanla, duyduğum en ilginç açıklamaymış gibi. Yeteneğimiz. Teknikler hakkında konuşmanın zevki.

Tahminimce, Henry, kendinle ve June'la ilgili dört başı mamur ifşaatlarda bulunmak için harcadığın çaba, seni hırpalıyor; amansız bir açık sözlülük ama ne acılar pahasına. Kutsal mahremiyete, hem kendinin hem de başkalarının gizli yaşamlarına tecavüz ettiğin duygusuyla içine kapandığın, ketumlaştığın anlar oluyor.

Böyle anlarda gerçeğe duyduğumuz ortak, nesnel tutku nedeniyle, sana yardım etmek istiyorum. Ama biliyorum, insanın canını acıtıyor, Henry, canını yakıyor. Güncemi yazarken, günbegün, dürüst olmaya çalışıyorum.

Dürüstlüğümden söz ederken, bir bakıma haklısın. Bildik insanca ya da kadınsı caymaları, kıvırtmalarıyla yine de bir çaba bu. Geri adım atmak ne kadınca ne de erkekçe bir şey, hilekârlık da değil. Nihai yıkımın karşısında hissedilen dehşet o. Bıkmadan usanmadan tahlil ettiğimiz şey ölecek mi? June ölecek mi? Aşkımız, sen onu karikatürleştirecek olsan, anında, apansız ölecek mi? Henry, çok fazla bilgi tehlike içerir. Senin mutlak bilgiye karşı müthiş bir ihtirasın var. İnsanlar senden bu yüzden nefret edecek.

Bazen June'a ilişkin insafsız tahlilinin bir şeyi eksik bıraktığı duygusuna kapılıyorum, bu da ona beslediğin, bilgiyi aşan ya da bilgiye rağmen beslediğin duygu. Mahvettiğin, yıkıp geçtiğin bir şey için hıçkırarak ağladığını, bu yıkımı durdurmayı, sadece tapınmakla yetinmeyi ne kadar istediğini sık sık görüyorum, ama bir an sonra, elinde bıçak yeniden işe girişiyorsun bir cerrah gibi.

June hakkında bilinecek ne varsa, hepsini ortaya döktükten sonra ne yapacaksın? Gerçek. Onun peşinde öyle bir yırtıcılıkla, gözün dönmüşçesine koşuyorsun ki. Mahvediyor ve acı çekiyorsun. Garip bir şekilde senin yanında değilim, senin karşındayım. İki gerçeği aynı anda sürdürmeye yazgılıyız. Seni seviyorum ve seninle savaşıyorum. Sen de öyle. Her ikimiz de

bu yolda güçleneceğiz; aşkımız ve nefretimiz güçlendirecek bizi. Karikatürleştirdiğin, ezdiğin, parçaladığın zaman, senden nefret ediyorum. Sana karşılık vermek istiyorum, zayıf ya da aptalca şiirle değil, senin gerçekçiliğin kadar güçlü bir mucizeyle. Dünyadaki bütün esrarlı ve sihirli güçlerle elindeki cerrah bıçağına saldırmak, onu alt etmek istiyorum.

Sana hem savaş açmak hem de boyun eğmek istiyorum, çünkü bir kadın olarak cesaretine hayranım, neden olduğu acıya hayranım, içinde sürüp giden ve bir tek benim tam olarak ayrımsayabildiğim savaşıma hayranım, ürkütücü içtenliğine hayranım, gücüne hayranım. Haklısın. Dünya karikatürleştirilmeyi hak ediyor, öte yandan, karikatürleştirdiğin şeyi ne kadar çok sevebildiğini de biliyorum. İçinde ne uçsuz bucaksız bir ihtiras barınıyor! Sende hissettiğim şey de bu. Ben yargıç, ifşaatçı, gözlemci Henry'yi hissetmiyorum. Seninle birlikteyken duyumsadığım tek şey, kan.

Bu kez, buluşmalarımızın esrikliğinden sadece gülünç, saçma anları ortaya sermek için uyanmayacaksın. Hayır. Bu kez bunu yapmayacaksın, çünkü birlikte yaşarken, sen ağzımın biçimini yok eden, asla silinmeyen, bir ameliyat sonrasındaki kan misali yayılan rujumu incelerken (beni ağzımdan öptün ve ağzım silindi, dış çizgileri bir suluboyadaki renkler gibi dağıldı), sen bunu yaparken, yanı başımızda kıpırdanan mucizeyi yakalayıp (mucize, ah, senin altında yatıyor olmamın mucizesi) sana getiriyorum, soluğumla senin etrafına üflüyorum. Al onu. Beni sevdiğin zaman, bir duygu bolluğuna gömülüyorum, öyle keskin, öyle yeni duygular ki bunlar. Henry, başka hiçbir âna benzemedikleri için, benzeşme içinde kaynayıp gitmiyorlar, onlar öylesine bizim, senin, benim ki; seninle ikimiz: Herhangi bir kadınla herhangi bir erkeğin birlikteliği değil bu.

Odandan daha dokunaklı bir şekilde gerçek olan ne var? Demir karyola, sert yastık, tek bir ayna. Hepsi de sevincimle,

senin ateşlediğin rahmin yumuşak, dalga dalga kabaran sevinciyle, Dört Temmuz'daki aydınlatmalar gibi ışıldıyor. Oda, içime döktüğün akkorla dolu. Yatağının kenarına oturduğum zaman, sen benimle konuştuğun zaman oda infilak edecek. Kelimelerini duymuyorum; sesin bedenime çarpıp yankılanıyor, okşayışın bir başka türü, bedenime girmenin bir başka türü gibi. Sesinin üstünde hiçbir gücüm, denetimim yok. Doğruca senden çıkıp içime giriyor. Kulaklarımı tıkayabilirim, ama o bir yolunu bulup kanıma işler ve kanımı kaynatır.

Eşyaların bildik, görsel saldırısına kapalıyım. Bir kancada asılı duran, haki rengi gömleğini görüyorum. Bu senin gömleğin, seni onun içinde görebiliyorum – sen; nefret ettiğim bir renk giymişsin. Ama ben seni görüyorum, hâki gömleği değil. Gömleğe bakarken içimde bir şey kıpırdanıyor, bu kesinlikle senin insani yanın. Bana büyüleyici bir lezzeti ilk kez tattıran insancıl yönünün bir imgesi. O senin haki gömleğin, sense şu an dünyamın ekseni olan erkek. Senin zengin, dopdolu benliğinin etrafında dönüyorum.

"Yakınıma gel, yaklaş. Söz veriyorum, olağanüstü olacak."

Sözünü tutuyorsun.

Dinle, sırf benim için yeni olduğundan seninle yeni bir şey yaşadığımızı tek hissedenin ben olduğuma inanmıyorum. Bana gösterdiğin duyguları ya da kullandığın ifadeleri yazılarında göremiyorum. Yazdıklarını okurken merak ettim: Bakalım hangi bölümü tekrar edeceğiz?

Sen kendi imgelemini sürdürüyorsun, bense benimkini, şimdi ikisi birbirine karıştı. Bazen dünyayı senin gördüğün gibi görüyorsam (onlar Henry'nin fahişeleri, onun için seviyorum onları), sen de bazen benim gördüğüm gibi göreceksin.

Sorgulayıcı Henry'ye, müfettişe, içinden çıkılmaz yanıtlar veriyorum.

Giyinirken, gülerek iç çamaşırım hakkında yorumlar yapıyorum; elbisesinin altına hiçbir şey giymeyen June beğenmişti onları. "İspanyol malı," diyorum.

Henry şöyle diyor: "Sen bunu söyleyince aklıma ilk gelen şu oldu: June senin iç çamaşırlarını nereden biliyor?"

Yanıtım şöyle: "Her şeyi olduğundan çok daha masum göstermeye çalıştığımın farkında değil misin? Öte yandan, böylesi fikirlere bu kadar çabuk varma, aksi halde gerçeğe asla tam olarak ulaşamazsın."

Yarım bilginin, yarım mülkiyetin, belirgin bir doyum noktasını hedeflemeksizin, uçurumun kenarından tehlikeli bir biçimde sarkmanın içerdiği şehveti gözden kaçırıyor.

Hem Henry hem de June, hayatımın mantığını ve birliğini ortadan kaldırdılar. İyi bir şey bu, çünkü bir şablonu sürdürmeye yaşamak denmez. Artık yaşıyorum. Şablonlar, desenler oluşturmuyorum.

Benden sonsuza kadar esirgenen tek şey, bir erkek olmanın gerçekliği. Bir kadının hayal gücü ve duygulanımları normal sınırları aştığında, zaman zaman, dile getiremediği duyguların pençesine düşer. June'a sahip olmak istiyorum. Kendimi ona nüfuz eden, içine giren erkeklerle özdeşleştiriyorum. Oysa güçsüzüm. Ona aşkımın hazzını, mutluluğunu yaşatabilirim, ancak nihai çiftleşmeyi, hayır. Ne büyük bir işkence!

Ve Henry'nin mektupları: "... Korkunç, korkunç canlıyım, acılıyım ve kesinlikle sana ihtiyacım olduğunu hissediyorum... Seni görmek zorundayım: Seni capcanlı, olağanüstü görüyorum, aynı zamanda da June'a yazıyor, paramparça oluyorum, fakat anlayacaksın, anlamak zorundasın. Anaïs, yanımda dur.

Parlak bir alev gibi dört bir yanımdasın. Anaïs, Tanrı aşkına, şu an hissettiklerimi bilebilseydin.

"Seninle daha içli dışlı olmak istiyorum. Seni seviyorum. Gelip yatağa oturduğun an âşık oldum sana –o ikinci akşamüstününün tamamı, ılık bir pus gibiydi– bir kez daha, adımı söyleyiş biçimini duyuyorum – o acayip aksanınla. İçimde öyle bir duygu karmaşası uyandırıyorsun ki, sana nasıl yaklaşacağımı bilemiyorum. Bana gel, yeter – yaklaş, iyice yaklaş bana. Harika olacak, söz veriyorum. Açık sözlülüğüne bayılıyorum – neredeyse bir teslimiyet. Ona asla zarar veremem. Bu gece, aslında senin gibi bir kadınla evlenmeliydim diye düşündüm. Yoksa bu tür düşüncelerin kaynağı, başlangıçta duyulan aşk mı? Bir gün beni kırmak isteyeceğin türünden bir korkum yok. Sende de bir güç, bir sertlik olduğunu görebiliyorum – cinsi farklı ama, daha gizemli, daha sakıngan. Hayır, sen dağılmayacaksın. Saçma sapan konuşup durdum – kırılganlığın hakkında. Hep azıcık utanıyordum. Ama son seferinde, daha az. Zamanla tamamen yok olacak. Sende öyle nefis bir mizah duygusu var ki – bu yönüne hayranım. Seni daima gülerken görmek istiyorum. Sana ait o, senin malın. Birlikte gitmemiz gereken yerleri düşündüm – Paris'in şurasında burasında, küçük, tanınmamış yerler. Sırf, oraya Anaïs'le gittim, diyebilmek için – şurada baş başa yemek yedik, dans ettik ya da sarhoş olduk. Ah, seni bir gün gerçekten sarhoş görebilmek, büyük bir zevk olacak! Teklif etmekten bile korkuyorum neredeyse – ama Anaïs, bana abanışını, bacaklarını hevesle açışını, nasıl sırılsıklam olduğunu anımsayınca, Tanrım, her şeyi fırlatıp attığında nasıl bir kadın olacağını düşünmek, delirtiyor beni.

"Dün seni düşündüm, bacaklarını bana bastırıp doğruluşunu, odanın yalpalayışını, karanlıkta, hiçbir şey bilmeden senin üzerine düşmeyi düşündüm. Ve zevkten ürperdim, in-

ledim. Hafta sonunu seni görmeden geçireceksem, beni dayanılmaz bir hafta sonu bekliyor demektir.

"Gerekirse, pazar günü Versay'a gelirim –ne gerekirse yaparım– seni görmek zorundayım. Bana soğuk davranmaktan korkma. Yanında olmak, hayran hayran seni seyretmek yeter. Sana âşığım, nokta."

Hugo'yla arabadayız, şık bir akşam geçirmeye gidiyoruz. Devamlı şarkı söylüyorum, sonunda arabayı benim şarkılarım sürüyor sanki. Göğsümü şişiriyor, güvercinlerin *roucoulement*'ini* taklit ediyorum. Fransız'vari *rrrrrrrrr*'lerim yuvarlanıp gidiyor. Hugo kahkahalarla gülüyor. Daha sonra bir marki ve markizle tiyatrodan çıkıyoruz, etrafımızı fahişeler sarıyor, bizi kuşatıyorlar. Markiz dudaklarını büzüyor. Bunlar Henry'nin orospuları diye düşünüyorum ve içim ısınıyor, kanım onlara kaynıyor.

Bir akşam Hugo'ya birlikte bir "keşif gezisine" çıkmayı öneriyorum, sırf görmek için. "İster misin?" diyorum, oysa zihnim bırakın görmeyi, yaşamaya şimdiden hazır. Hugo meraklanıyor, seviniyor. "Evet, evet." Bilgisine başvurmak üzere Henry'yi arıyoruz. Blondel Sokağı, 32 numarayı tavsiye ediyor.

Oraya giderken, Hugo tereddüde düşüyor ama ben yanı başında gülüyor, onu zorluyorum. Taksi bizi küçük, dar bir sokakta bırakıyor. Numarayı unutmuşuz. Sonra kapılardan birinin üstündeki kırmızı rakamı görüyorum: "32" Bir trampolene çıktığımız, sonra da suya atladığımız duygusuna daha önce kapılmıştım. Şimdiyse bir oyunun içindeyiz. Farklıyız.

Döner kapıyı itiyorum. Önden gidip pazarlık yapacağım. Fakat bunun bir ev değil de insanlarla, çıplak kadınlarla dolu

---

* Guruldama, guruldayış. (ç.n.)

bir kafe olduğunu görünce dönüp Hugo'yu çağırıyorum, içeri birlikte giriyoruz.

Gürültü. Kör edici ışıklar. Çevremizi bir sürü kadın alıyor, bize sesleniyor, ilgimizi çekmeye çalışıyorlar. *Patronne* bizi bir masaya götürüyor. Kadınlar hâlâ bağırmakta, el etmekte. Seçmemiz gerek. Hugo hayretler içinde, gülümsüyor. Kadınlara bakıyorum. Gayet canlı, şişman, bayağı bir kadın seçiyorum, İspanyol'a benziyor; sonra bağırıp duran gruba, sıranın sonuna bakıyor, dikkatimi çekmek için hiçbir çaba harcamamış olan, ufak tefek, dişi, neredeyse mahcup kadına sesleniyorum. Gelip masamıza oturuyorlar.

Küçük kadın tatlı ve uysal. Konuşuyoruz, ah, son derece kibarca. Birbirimizin tırnaklarını inceliyoruz. Sedefli cilamın ne kadar alışılmadık olduğuna değiniyorlar. Hugo'ya dikkatle bakmasını söylüyorum; bakalım iyi bir seçim yapmış mıyım? Dediğimi yapıyor, daha iyisini yapamazdın, diyor. Kadınların dans edişini izliyoruz. Ben yalnızca bazı noktaları görüyorum, keskin bir şekilde. Bazı yerlerse benim için tamamen boşluk. İri kalçalar, baldırlar, sarkmış göğüsler, bir sürü vücut görüyorum, hepsini bir anda. Gösteri için bir erkek olacağını sanıyorduk. "Hayır," diyor *patronne*, "ama iki kız sizi eğlendirecek. Her şeyi göreceksiniz." Öyleyse bu Hugo'nun gecesi olmayacak, yine de her şeyi kabulleniyor. Fiyat için pazarlık yapıyoruz. Kadınlar gülümsüyor. Bunun benim gecem olduğunu varsayıyorlar, çünkü bana lezbiyen duruşlar gösterip gösteremeyeceklerini sordum.

Benim için her şey yabancıydı, onlar içinse tanıdık. Kendimi rahat hissetmemin tek nedeni, bunların bazı şeylere gereksinen, benim bir şeyler sunabileceğim insanlar olmaları. Sigaralarımın hepsini veriyorum. Keşke yanımda yüzlerce paket olsaydı. Keşke yanımda bol para olsaydı. Üst kata çıkıyoruz. Kadınların çıplak yürüyüşlerini izlemek hoşuma gidiyor.

Oda tatlılıkla aydınlatılmış, yatak alçak ve geniş. Kadınlar şen şakrak, belden aşağılarını yıkıyorlar. Böyle bir otomatikleşme, insanın bazı şeylere karşı iştahını nasıl da köreltiyordur. İriyarı kadının beline bir penis bağlamasını seyrediyoruz; pembe, karikatürümsü bir şey. Sonra belli pozlar takınıyorlar, kayıtsızca, profesyonelce. Arap, İspanyol, Parisli; bir otele ödenecek para olmadığında, bir takside, eşlerden birinin uykusu geldiğinde yaşanan cinsellik...

Hugo'yla izliyor, yaptıkları hamlelere gülüyoruz. Yeni bir şey öğrenmiyoruz. Hepsi öyle gerçek dışı ki, sonunda iki sevici gibi davranmalarını istiyorum.

Küçük kadın buna bayılıyor, az önceki erkeksi yaklaşıma yeğliyor. Şişman kadın bana kadın bedenindeki gizli bir noktayı, yeni bir haz kaynağını gösteriyor, zaman zaman sezmiş ama kesin bir biçimde hiç algılayamamıştım – dişi dudakların hemen ağzında, erkeğin geçip gittiği yerde küçük bir özdek. İriyarı kadın dil darbeleriyle tam oraya yoğunlaşıyor. Ufak tefek kadın gözlerini kapıyor, kendinden geçmişçesine titriyor. Hugo'yla onlara doğru eğiliyoruz; fethedilen, kıvranan bedenini seyrimize sunan küçük kadının bu güzelim ânına kapılıp gittik. Hugo allak bullak. Ben artık bir kadın değilim; ben bir erkeğim. June'un benliğinin tam özüne dokunuyorum.

Hugo'nun duygularının farkındayım, soruyorum: "Bu kadını istiyor musun? Al onu. Yemin ederim ki aldırmam, sevgilim."

"Şu an herhangi biriyle boşalabilirim," diye karşılık veriyor.

Ufak tefek kadın hareketsiz yatıyor. Sonra kalkıyor, şakalaşıyorlar ve o an uçup gidiyor. İstiyor muyum?.. Ceketimin önünü açıyorlar. Hayır diyorum, istediğim bir şey yok.

İstesem de dokunamazdım onlara. Sadece bir güzellik ânı – küçük kadının gövdesinin kabarışı, öteki kadının başını okşayan elleri. Sırf o an kanımı başka bir arzuyla kaynattı. Azıcık

daha çılgın olsaydık... Ama oda gözümüze pis göründü. Dışarı çıktık. Sersemlemiş. Neşeli. Memnun.

Bal Négre'ye, dans etmeye gidiyoruz. Korkulardan biri yok oldu. Hugo özgürleşti. Birbirimizin hislerini anladık. Birlikteyiz. Kol kola. Karşılıklı cömertlik.

Eve dönünce Hugo vücuduma tapınıyor, çünkü gördüklerimizden çok daha güzel. Yepyeni bir kavrayışla şehvete gömülüyoruz. Hayaletleri öldürüyoruz.

Eduardo'yla buluşmak için Viking'e gittim. Bir süredir sırlarımızı paylaşıyorduk: o, pansiyonunda kalan bir kadını, bense Henry'yi. Yumuşak ışıkta oturduk. Eduardo yaşamımdan dışlanmaktan korkuyor. "Hayır," dedim, "yaşamımda yer bol. Hugo'yu seviyorum, üstelik her zamankinden de çok, Henry ile June'u seviyorum, eğer istiyorsan seni de seviyorum." Gülümsedi.

"Sana Henry'nin mektuplarını okuyacağım," dedim, "hayal gücüm" onu kaygılandırıyordu çünkü. (Belki de Henry uydurmadır diye düşünüyordu.) Mektupları okurken beni durdurdu. Kaldıramamıştı.

Bana psikoanalizden söz ediyor; beni nasıl sevdiğini, şimdi beni nasıl gördüğünü açığa çıkarıyormuş. Henry'nin aşkı çevremde bir hale oluşturuyor. Eduardo'nun ürkekliği karşısında büyük bir güvenle oturuyorum. Bana uzanışını, yakınlaşma çabasını, elime, dizime şöyle bir dokunuverme arayışını izliyorum. İnsan oluşunu izliyorum. Uzun zaman önce, böyle bir an için çok şeyimi verirdim ama artık hepsini çok gerilerde bıraktım.

"Gitmeden önce," diyor, "isterim ki..." Beni öpmeye başlıyor. "İşte bu, Eduardo," diye mırıldanıyorum uysalca. Öpücük harika. Yarı duygulandım, yarı etkilendim. Ama arzusunu sürdürmüyor. Yarım ölçü istedi. Ve aldı. Kafeden çıkıyoruz.

Bir taksiye biniyoruz. Bana dokunmuş olmanın sevincinden içi içine sığmıyor. "Olacak iş değil," diye haykırıyor. "Nihayet! Ama benim için anlamı çok daha büyük... sana kıyasla, yani." Doğru. O cidden güzel ağzı arzulamaya alıştığım için etkilendim, hepsi bu.

Şu yaptığıma bakın! Eduardo'nun çektiği şu seyirlik eziyete bakın. Benim güzel Eduardo'm, Keats ile Shelley, şiirler ve çiğdemler – berrak, yeşil gözlerine saatlerce bakmak ve erkeklerin, fahişelerin yansılarını görmek. Yüzü, beyni, imgelemi tam on üç yıldır bana dönük ama bedeni ölü. Şimdiyse bedeni canlı. İnliyor. "Seni ne zaman görebileceğim? Yarın görmeliyim seni." Öpücükler; gözlere, boyna. Dünya ters dönmüş gibi. Dünya yarın ölecek diye düşünüyorum.

Fakat yarın, hiçbir şey beklemeden oturduğum için, Eduardo'nun deliliği nüksediyor ve ben ilk kez *alınyazısı*'nı hissediyorum; psikolojik bir çözüme ulaşmam için bastıran bir ihtiyaç hissediyorum. Parlak güneş ışığında, bildiği bir otele yürüyoruz, merdiveni neşeyle çıkıp sarı bir odaya giriyoruz. Perdeleri kapatmasını istiyorum. Rüyalardan, hayallerden, trajediden, edebiyattan bıktık.

Aşağıda odanın parasını ödüyor. Kadına şöyle diyorum: "Otuz frank bizim için çok fazla. Bir dahaki sefere fiyatı indiremez misin?"

Sokağa çıkınca kahkahayı basıyoruz: bir dahaki sefer!

Mucize başarıldı. Genişlediğimizi, büyüdüğümüzü hissederek yürüyoruz. Çok açız. Viking'e gidip kocaman dört sandviçi mideye indiriyoruz. (Bir zamanlar Eduardo'nun karşısında lokmaları yutamazdım.)

"Sana öyle çok şey borçluyum ki!" diye çığırıyor. Yüreğimden yanıtlıyorum: "Henry'ye öyle çok şey borçlusun ki."

Bugün, bir parçamın kenarda durup yaşayışımı izlediği ve hayretler içinde kaldığı duygusuna kapılmadan edemedim. Deneyimsizce, safça hayatın içine fırlatıldım ama bir şeyin beni kurtardığını hissediyorum. Kendimi hayatla eşit görüyorum. Sıradışı bir oyundan sahneler gibi. Henry bana rehberlik etti. Hayır. Bekledi. Beni seyretti. Sahnede *ben* hareket ettim, *ben* oynadım. Beklenmedik şeyler yaptım, kendimi bile şaşırttım – Henry'nin sözünü ettiği, yatağın kenarına oturduğum şu an. Aynanın karşısında durmuş, saçlarımı fırçalıyordum. O yataktaydı, "Senin yanında henüz kendimi rahat hissedemiyorum," dedi. Hiç düşünmeden, hızla yatağa gittim, yanına oturdum, yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Ceketim kayıp düştü, kombinezonumun askıları da; hareketin tamamında, söylediklerimde öyle doğal bir vericilik, uysal, insanca bir şey vardı ki, Henry konuşamadı.

Henry'nin benimle konuşurken, bana yazarken başka bir dil arayışında olduğunu hissediyorum. Dudaklarına geliveren sözcükten kaçındığını, bir başkasını, daha gizli, daha sinsi olanı yakalamaya çalıştığını hissediyorum. Bazen, onu girift bir dünyaya, yeni bir diyara çektiğim duygusuna kapılıyorum ama o orada, John gibi toprağı ezercesine yürümüyor, onda daha ilk günden hissettiğim bir farkındalıkla dolaşıyor. Proust'un senfonilerinin, Gide'in imalarının, Cocteau'nun afyonlu muammalarının, Valéry'nin suskunluklarının içine dalıyor; üstü örtük müstehcenliğe, boşluklara, Rimbaud'nun açıklamalarına giriyor. Ve ben onunla birlikte yürüyorum. Bana yeryüzünü böylesine güzel, böylesine nefis bir biçimde sunduğu için bu gece ona âşığım.

Ona eşlik ederken yıkılamam, yıkılmamalıyım. Hugo'dan beni tek bir geceliğine olsun serbest bırakmasını istemeyeceğim. Bu yüzden de Henry'de yeni ve derin duyguların ortaya çıkmasını sağlıyorum.

"Yazmak, çalışmak istemesine, mahvolacağı yerde iyice coşup taşmasına memnun musun?" diye soruyor Eduardo.

"Evet."

"Gerçek sınav, sen erkekler üzerindeki gücünü yıkıcı ve zalim bir şekilde kullanmak istediğinde başlayacak."

O gün gerçekten gelecek mi?

Hugo'ya, aklı başından gitmiş, mecnun bir kadın olarak yazdığım *hayali* güncemden söz ediyorum, aşkımızın dışında her şeyin bir kandırmaca olduğu yolundaki tavrı pekişiyor.

"İyi ama böyle bir güncenin gerçekten var olmadığını nereden biliyorsun? Sana yalan söylemediğim ne malum?"

"Olabilir," diyor.

"Şu an zihnin ne kadar da esnek."

"Bana savaşabileceğim gerçeklikler ver," demişti bir keresinde bana. "Hayal gücüm durumu daha da kötüleştiriyor." June'a yazdığım mektubu okumasına izin verdim, öğrenmek içini rahatlattı. En iyi yalanlar, yarım doğrulardır, ona yarım doğrular söylüyorum.

Pazar. Hugo golf oynamaya gidiyor. Törensel bir edayla giyiniyor, Henry için giyinmenin zevkiyle, salak bankacılar ve telefon kralları için giyinmenin hüznünü karşılaştırıyorum.

Daha sonra küçük, karanlık oda; öyle döküntü ki, duvara iyice gömülmüş bir girinti gibi. Bir anda, Henry'nin sesinin ve ağzının dolgunluğu. Ilık kana gömülme duygusu. Ve o; ılıklıktan, nemden mest olmuş. İçime yavaşça, küçük molalarla ve burulmalarla girişi, beni zevkten soluksuz bırakışı. Bunu anlatacak sözcüğüm yok; hepsi de benim için yepyeni.

Henry benimle ilk seviştiğinde, korkunç bir gerçeği fark ettim – Hugo'nun cinsel açıdan bana göre çok büyük olduğunu, dolayısıyla aldığım zevkin karmaşık değil, her seferinde az

çok acı verici olduğunu. Doyumsuzluğumun sırrı bu muydu? Bunları yazarken tir tir titriyorum. Bunu, hayatımdaki, açlığımdaki etkilerini irdelemek istemiyorum. Açlığım anormal bir şey değil. Henry'yle tatmin oluyorum. Doruğa ulaşıyor, konuşuyor, yiyip içiyoruz; ben kalkıp gitmeden önce beni bir sel gibi, bir kez daha istila ediyor. Böylesi bir bolluğu hiç tatmadım. Artık önemli olan Henry değil; bense yalnızca kadınım. Benlikleri ayırma kavramını yitiriyorum.

Hugo'ya doyuma ulaşmış, sevinçten uçarak dönüyorum; ruh halim ona da geçiyor. "Seninle hiç bu kadar mutlu olmadım," diyor. Sanki onu yiyip bitirmeyi, talepte bulunmayı kestim. Devimin, Henry'nin karşısında kendimi hakir görmeme şaşmamalı. O da benim karşımda alçakgönüllü. "Durum şu ki, Anaïs, daha önce hiçbir kadını beynimle sevmedim. Benim gözümde bütün kadınlar ikinci sınıftı. Seni dengim, eşitim olarak görüyorum." O da, göründüğü kadarıyla büyük bir mutlulukla, June'layken tatmadığı bir sevinçle dolup taşıyor.

Henry'nin otel odasındaki son akşamüstü benim için kızgın bir fırın gibiydi. Daha önce yalnızca zihnin ve hayal gücünün akkorlaşmasını bilirdim, şimdiyse kanınkini tadıyorum. Kutsal tamamlanmışlık. Ilık bahar akşamına çıktığımda sersemlemiş, yarı şuursuz haldeyim, artık ölümü bile umursamıyorum.

Henry benim gerçek içgüdülerimi uyardı, dolayısıyla artık dünyamda rahatsız, aç, aykırı değilim. Uyduğum, ait olduğum yeri buldum. Onu seviyorum ama içimizde bulunan, birbiriyle çarpışan unsurları göremeyecek kadar kör değilim; bu çarpışmadan daha sonra ayrılığımız doğacak. Ben bir tek şimdiyi hissedebiliyorum. Şimdi ise öyle zengin, öyle muhteşem ki. Henry'nin dediği gibi, "Her şey güzel, çok güzel."

Saat on buçuk. Hugo bir ziyafete gitti, dönmesini bekliyorum. Zihnime hitap ederek içini rahatlatıyor. Zihnimin sürekli denetim altında olduğunu sanıyor. Ne deliliklere açık olduğumdan habersiz. Bu öyküyü yaşlanmasına saklayacağım; yaşlandığı ve onun da içgüdülerini özgür bıraktığı zamana. Şu an ona kendimle ilgili gerçeği söylemem, onu mahveder. Hugo'nun gelişimi doğal olarak daha yavaş. Bugün benim bildiğim şeyi, o kırkına geldiğinde bilecek. Bazı şeyleri acı çekmeden duyumsayacak, özümseyecek.

Hugo için sürekli kaygılanıyorum, çocuğummuş gibi. Nedeni, en çok onu sevmem. Keşke on yaş daha büyük olsaydı.

Henry son seferinde sordu: "Beklediğin kadar vahşi, tutkulu çıkmadım mı? Belki de yazılarım seni daha fazlasına şartladı?"

Hayretler içindeydim. Ona buluşmamızdan sonra yazdığım ilk sözcükleri anımsattım: "Sözcük dağı parçalandı, edebiyat yıkılıp gitti." Gerçek duyguların başladığını, yazılarındaki yoğun, vahşi cinselliğin bir şey, ikimizin yaşadığı cinselliğinse bambaşka, gerçek bir şey olduğunu kastetmiştim.

Şu serüven dolu yaşamına karşın Henry'nin bile özgüveni eksik. Eduardo'yla benim gibi iki aşırı duyarlı insanın bu eksikliği trajik bir boyuta taşımasına hiç şaşmamalı. Eduardo'yla son görüşmemizde işte bu narin özgüveni beslemekteydik; birbirimize hiç istemeden verdiğimiz zararı onarmaya, bize yabancı bir yazgının akışını düzeltmeye, iyileştirmeye çalışıyorduk. Birlikte uzanıp yatmamızın tek nedeni, en baştan yapmamız gerekenin bu olması.

Arkadaşım Natasha, ahmakça tavrıma sövüp sayıyor. Henry'nin perdelerinden sana ne? June'a ne diye ayakkabı alıyorsun? "Peki ya sen? Sen?" Ne kadar şımartıldığımı anlaya-

mıyor. Henry bana dünyayı veriyor. June bana deliliği verdi. Tanrım, sevebileceğim, bana karşı Natasha'ya açıklayamayacağım bir cömertlikle davranan iki kişi bulduğum için nasıl da minnettarım. Henry'nin bana suluboyalarını, June'un da tek bileziğini verdiğini ona nasıl anlatırım? Ve daha fazlasını.

Viking'de Eduardo'ya incelikli bir dille, kelebeksi sözcüklerle, artık devam etmememiz gerektiğini söylüyorum; bunun zaten uzun süreli bir deneyim olması amaçlanmamıştı, yalnızca geçmişin kurcalanmasıydı o kadar, diyorum. Evet, harikaydı ama aramızda kan çekimi yok.

Eduardo'nun canı yanıyor. O ezeli ve ebedi "beni elinde tutamama" korkusu nihayet gerçekleşti. Neden onun tam anlamıyla iyileşmesini beklemedik? İyileşme mi? Bu ne demek şimdi? Olgunluk, erkeklik, tamamlanmışlık, beni fethetme gücü mü? Beni asla fethedemeyeceğini daha şimdiden biliyorum. Ama bunu ondan saklıyorum sır olarak. Ah, o güzelim başının öne eğilişini, çektiği acıyı görmek yüreğimi yakıyor. Henry denen mefhum aramıza dikiliyor. Eduardo yalvarıyor: "Bir kez daha odamıza gel, sırf baş başa kalabilmemiz için. Duygularıma güven." Şöyle diyorum: "Yapmamalıyız. Bırak, paylaştığımız ânı koruyalım."

Odasına gitmek gibi bir arzum yok. Önseziler. Ama o meseleyi aydınlığa kavuşturmak istiyor.

Odamız bugün griydi, soğuktu. Yağmur yağıyordu. Beni pençesine alan ıssızlığı, kimsesizliği kovalamaya çalıştım. Ömrümde bir kez rol yaptıysam, bugün yaptım. Heyecanlanmamıştım ama belli etmedim. Sonra hoşnutsuzluğumu sezdi, Lawrence'ın kitaplarından bazı sayfaları yaşadık. Onları ilk kez anladım, belki de Lawrence'ten bile iyi anladım, çünkü o yalnızca erkeğin duygularını tanımlamış.

Eduardo ne hissediyor peki? Bana diğer kadınlara verdiğinden daha çok değer veriyor; tamamlanmışlığın, erkekliğin tadına en çok benim yanımda yaklaştı.

Onu yıkıp geçemem. Yumuşacık sözcükler seçtim: "Yaşamı zorlama. Bırak her şey usul usul gelişsin. Kendine acı çektirme."

Eh, artık biliyor.

Bütün bunlar benim için kâbus gibiydi. Benliğim Henry için feryat ediyordu. Bugün gördüm onu. Arkadaşı Fred Perlés ile birlikteydi; şu şiir gözlü, tatlı, nazik adam. Fred'i severim ama kendimi Henry'ye daha yakın hissediyordum, öyle yakın ki, yüzüne bakmaya cesaret edemedim. Clichy'deki yeni dairelerinin mutfağında oturuyorduk. Henry ışıldıyordu. Uzunca bir süre sohbet ettikten sonra, gitmem gerektiğini söyleyince, Henry beni odasına götürdü, öpmeye başladı; Fred, o aristokrat ve duyarlı adam çok yakınımızdaydı, muhtemelen alınmıştı. "Gitmene izin veremem," dedi Henry. "Kapıyı kapatırız." Kendimi o âna cinnet geçirircesine kaptırdım. Galiba aklımı kaybediyorum, çünkü bu ilişkinin içimde uyandırdığı duygular peşimi bırakmıyor, bana her saniye hükmediyor; Henry'yi giderek daha çok özlüyor, daha çok arzuluyorum.

Eve dönüyorum. Hugo gazete okuyor. Buradaki şefkat, küçüklük, renksizlik. Neyse ki Henry'm var, tam boşalırken kendini kaybetmişçesine söylediği şeyi düşünüyorum. Hiç şu andaki kadar doğal olmadım, gerçek dürtülerimi böyle sonuna kadar hiç yaşamadım. Bugün Fred'in deliliğimi görmüş olması umurumda bile değil. Dünyanın karşısına dikilmek, avaz avaz haykırmak istedim: "Henry'ye âşığım!"

Ona neden bu kadar güvendiğimi, neden bu gece ona her şeyi vermek istediğimi bilmiyorum – gerçeği, günlüğümü, ha-

yatımı. Henry'yi yitirmenin vereceği acıyı tatmak için June'un ansızın çıkıp gelmesini bile diledim.

Masaj yaptırmaya gittim. Masajcı kız ufak tefek, güzeldi. Mayo giymişti. Üstüme eğilince, göğüslerini gördüm; küçük ama dolgun. Ellerini vücudumda, ağzını ağzımın yakınında hissettim. Bir ara başım bacaklarına yaklaştı. Kolayca öpebilirdim onu. Delicesine heyecanlanmıştım. Aynı anda, bu cinsel arzunun abesliği kafama dank etti. Ne yaparsam yapayım yeterince tatmin edici olmayacaktı. Onu öpse miydim? Kızın sevici olmadığını seziyordum. Beni aşağılayabileceğini hissettim. Ve o an uçup gitti. O ne benzersiz bir işkenceyle dolu bir yarım saatti öyle! Bir erkek olmayı istemenin işkencesi! June'a beslediğim duyguların doğasından haberdar olduğum için, kendime inanamıyordum. Ve daha dün, Hugo'yla kolektif cinsellik dediğimiz şeyi, kişisellikten uzak, seçici olmayan, bugün çok iyi anladığım o kötü alışkanlığı eleştiren ben değil miydim?

Henry'ye: "İnfazlar başladı – hepsi de acılı, yaralı; Lawrence'ı [D.H. Lawrence] savunmalıyım. Acıyan gözlerle bakıyorlar bana. Tıpkı senin Bunuel'i savunduğun gibi, benim de senin yazdıklarını savunacağım günü dört gözle bekliyorum.

"Fred'in önünde yüzümün kızarmadığına memnunum. O gün aşkımın zirve noktasıydı, Henry. Haykırmak istedim: 'Bugün Henry'ye âşığım.' Belki de kayıtsız rolü yapmamı yeğlerdin, bilemiyorum. Yaz bana. Gerçekliğin insanca bir teyidi için mektuplarına ihtiyacım var. Tanıdığım bir erkek gözümü korkutmaya çalışıyor. Senden söz ettiğimde, 'Senin kıymetini bilemez,' diyor. Yanılıyor."

Henry'ye: "Bu çok garip, Henry. Daha önce, nereden olursa olsun eve döner dönmez oturup günlüğüme bir şeyler yazardım. Şimdiyse sana yazmak, seninle konuşmak istiyorum. 'Birleşmelerimiz' öyle tuhaf ki – aradaki boşluklarda, bu gece olduğu gibi, korkunç bir seni görme gereksinimi duyuyorum. Hugo'ya yarın akşam seninle gezmeye gidebileceğimizi çıtlattım ama duymak bile istemedi.

"Senin, 'Olanların hepsi çok güzel,' demene bayılıyorum. Ben de, 'Olanlar harika,' diyorum. Benim için bir senfoniden farksız, yaşamak beni öyle tahrik ediyor ki – Tanrım, bendeki coşku kabarmasının, kanın alevlenivermesinin, doygunluğun aynısını bir tek sende buldum. Daha önce bende bir kusur olduğuna neredeyse inanır olmuştum. Benden başka herkes frene asılır gibiydi. Yaşama duyduğun heyecanın hemen benimkinin yanı başında parladığını hissetmek, başımı döndürdü. Hugo'nun Lyon'a gideceği gece ne yapacağız, Henry? Bugün odanda seni dinlerken sana yeni perdeler dikmeyi öyle çok istedim ki.

"Birlikteyken mutlu olmamızın nedeni, 'bir yerlere doğru yol alıyor' olmamız mı dersin? Oysa June'la beraberken, giderek daha çok belirsizliğe, gizeme, karmaşıklığa sürüklendiğin duygusuna kapılıyorsun."

Henry'yi kasvetli istasyonda karşılıyorum, kanım bir anda fokurduyor, aynı heyecanı onda da görüyorum. Bana duyduğu arzudan sakatlandığı için istasyona güçlükle yürüyebildiğini söylüyor. Dairesine gitmeye yanaşmıyorum, çünkü Fred orada; Eduardo'nun beni götürdüğü Anjou Otel'i öneriyorum. Henry'nin gözlerindeki kuşkuyu görebiliyorum, hoşuma gidiyor. Otele gidiyoruz. Resepsiyon görevlisiyle benim konuşmamı istiyor. Kadından üç numaralı odanın anahtarını istiyorum. Otuz frank, diyor. "Bize yirmi beşe verirsiniz,"

diyorum. Panodaki anahtarı alıyorum. Basamakları çıkmaya başlıyorum. Henry yarı yolda beni durdurup öpüyor. Odaya giriyoruz. O sıcacık gülüşüyle şöyle diyor: "Anaïs, sen bir şeytansın." Bir şey demiyorum. Öylesine istekli ki, soyunmaya vaktim olmuyor.

İşte, tam burada tökezliyorum, tecrübesizlik yüzünden, o saatlerin yoğunluğu ve vahşetinden sersemlediğimden. Yalnızca Henry'nin oburluğunu, enerjisini, kalçalarını keşfedişini ve çok güzel buluşunu anımsıyorum – ah, balın akışı, haz boşalımları, saatlerce saatlerce süren çiftleşme. Eşitlik! Özlemini çektiğim derinlikler, o karanlık, kesinlik, mutlakıyet. Gücüyle benimkini ezen, bir sel gibi kaplayan, alevli dilini içimde müthiş bir yetkeyle dolaştıran bir beden, benliğimin tam merkezine, özüne dokundu. Haykırıyor: "Anlat bana, neler hissettiğini anlat!" Bense yapamıyorum. Gözlerime, kafama kan doldu. Sözcükler boğuldu. Vahşice, kelimesizce çığlık atmak istiyorum – ifadeden âciz, anlaşılmaz çığlıklar; anlamsız, mantıksız, benliğimin en ilkel kaynağından yükselen, rahmimden bal gibi fışkıran haykırışlar.

Beni sözcüksüz, fethedilmiş, susturulmuş bırakan, gözyaşları içindeki sevinç.

Tanrım, böyle bir günü, dişi teslimiyetle dolu bu saatleri, kendimdeki bu yeteneği tattım ya, geriye verecek hiçbir şey kalmış olamaz.

Yo, yalan söylüyorum. Süsleyip püslüyorum. Sözcüklerim yeterince derin değil, yeterince vahşi değil. Kılık değiştiriyor, gizleniyorlar. Mistik yaratılışımın göz kamaştırıcı, mest edici, yüceltici anları kadar karanlık, muhteşem, gözü kara olan bir şehvete yaptığım bu dalışı hakkıyla anlatmadıkça huzur bulamayacağım.

O günkü buluşmamızdan önce bana şunları yazmıştı: "Söyleyebileceğim tek şey, sana deli olduğum. Bir mektup

yazmayı denedim, beceremedim. Sabırsızlıkla seni görmeyi bekliyorum. Salı öyle uzak ki. Sırf salı da yetmiyor zaten – ne zaman bütün bir geceyi yanımda geçirecek, uzun bir süre benim olacaksın? Seni yalnızca birkaç saat görebilmek, sonra seni bir başkasına teslim etmek benim için işkenceden farksız. Seni görünce, söylemek istediğim her şey silinip gidiyor. Zaman öyle değerli, sözcüklerse öyle konu dışı ki. Ama beni inanılmaz mutlu ediyorsun, çünkü seninle ***konuşabiliyorum***. Zekâna, uçmaya hazır oluşuna bayılıyorum, bacakların bir mengene gibi, bacaklarının arasındaki o sıcaklık. Evet, Anaïs, maskeni çıkarıp atmak istiyorum. Seninleyken müthiş yürekliyim. Sana uzun uzun, dikkatle, şevkle bakmak, elbiseni kaldırmak, seni okşamak, incelemek istiyorum. Sana nadiren baktığımın farkında mısın? Üzerine yapışıp kalmış aşırı bir kutsallık var hâlâ. Ne hissettiğimi sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Sürekli bir beklenti içinde yaşıyorum. Geliyorsun ve zaman bir rüyadaymışçasına uçup gidiyor. Varlığını tam anlamıyla, ancak sen gittikten sonra algılayabiliyorum. O zaman da iş işten geçmiş oluyor. Beni uyuşturuyorsun. Louveciennes'deki yaşamını gözümün önünde canlandırmaya çalışıyorum, yapamıyorum. Kitabın? O bile gerçek dışı geliyor. Sadece geldiğin ve ben sana baktığım zaman resim netleşiyor. Ama öyle çabuk gidiyorsun ki, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Evet, Pouchkine efsanesini apaçık görebiliyorum. Seni zihnimde, o tahtta otururken görüyorum; boynunda mücevherler, ayağında sandaletler, iri küpeler, boyalı tırnaklar, o tuhaf İspanyol sesin, bir yalanı yaşarken, aslında yalanı değil de bir masalı yaşarken. Bu da bir tür sarhoşluk, Anaïs. Kendime şöyle diyorum: 'Sonuna kadar dürüst olabileceğim ilk kadın bu.' Şöyle demiştin: 'Beni aldatabilirsin, haberim bile olmaz.' Bulvarlarda dolaşırken bunu düşündüm: Seni kandıramam – öte yandan, bunu isteyebilirim. Demek istediğim, asla tam anlamıyla sadık ola-

mam – elimde değil. Kadınları ya da yaşamı çok fazla seviyorum – hangisini daha çok, bilmem. Ama gül, Anaïs...Gülmene bayılıyorum. Sen şakaya, neşeye vurmasını bilen, bilge bir hoşgörüsü olan tek kadınsın – yo, daha fazlası, beni ihanete teşvik eder gibisin. Bu yönüne âşığım. Sana bunu yaptıran nedir – aşk mı? Ah, sevmek aynı zamanda da özgür olmak, öyle güzel ki.

"Senden ne beklediğimi bilmiyorum ama mucize gibi bir şey. Senden her şeyi talep edeceğim – olanaksızı bile, çünkü buna bizzat sen çanak tutuyorsun. Gerçekten güçlüsün. Sahtekârlığından, hainliğinden bile hoşlanıyorum. Bana çok aristokratik geliyor. (Aristokratik sözcüğü benim ağzımdan çıktığında kulak tırmalıyor mu?)

"Evet, Anaïs, seni nasıl aldatabileceğimi düşündüm fakat yapamam. Seni istiyorum. Seni soymak, azıcık da hırpalamak istiyorum – ah, ne dediğimi bilmiyorum. Hafiften sarhoşum, çünkü burada değilsin. Ellerimi çırpıp, *voilà*,* Anaïs!, diyebilmek isterdim. Sana sahip olmak, seni kullanmak, becermek, sana bir şeyler öğretmek istiyorum. Hayır, seni yüceltmiyorum – Tanrı korusun! Hatta belki de azıcık aşağılamak istiyorum– neden, neden? Neden hemen diz çöküp sana tapınmıyorum? Yapamam, seni gülerek seviyorum. Hoşuna gidiyor mu bu? Ama hepsi bu kadar değil, Anaïs, benim daha pek çok yönüm var. Şu an yalnızca iyi şeyleri görüyorsun – ya da en azından, buna inanmamı sağlıyorsun. Seni hiç olmazsa bir tam gün yanımda istiyorum. Seninle bir yerlere gitmek istiyorum – sana el koymak. Ne doymak bilmez biri olduğumu bilmiyorsun. Ya da ne alçak biri olduğumu. Ve ne bencil!

"Senin yanındayken terbiyeli, efendiyim. Ama seni uyarıyorum, ben melek değilim. Azıcık da olsa, genellikle sar-

* İşte, buyurun, burada. (ç.n.)

hoşum. Seni seviyorum. Artık yatacağım – uyanık olmak fazlasıyla acı verici. Doymak bilmiyorum. Senden imkânsızı yapmanı isteyeceğim. Bu nedir, bilmiyorum. Belki de sen bana söylersin. Benden daha zekisin. Organına bayılıyorum, Anaïs – çıldırtıyor beni. Hele adımı söyleyiş biçimin! Tanrım, gerçek dışı bu. Dinle, çok sarhoşum. Burada yalnız olmak canımı yakıyor. Sana muhtacım. Sana her şeyi söyleyebilir miyim? Söyleyebilirim, değil mi? Öyleyse hemen buraya gel ve beni becer. Benimle birlikte boşal. Bacaklarını belime dola. Isıt beni."

Kendimi, Henry'nin en bilinçsiz duygularını okuyormuş gibi hissettim. Bu sözcüklerde bütün yaşamın beni kucakladığını hissettim. Yaşama tapınmama karşı yüce bir meydan okuma hissettim ve boyun eğmek, kendimi yaşamın tamamına, yani Henry'ye vermek istedim. İçimde yepyeni duygulanımlar, yepyeni zulümler uyandırıyor; yeni bir korku ve yeni bir cesaret uyandırıyor!

Geçirdiğimiz o günden beri yeni mektup yok. Olağanüstü bir rahatlama, doyum, bitkinlik hissetti, tıpkı benim gibi.

Peki sonra? Dün Louveciennes'e geldi. Yeni bir Henry, daha doğrusu genel olarak bilinen Henry'nin gerisinde sezilen, yazdıklarının ötesindeki, bütün edebi bilginin ötesindeki Henry, benim Henry'm, şimdi muazzam boyutlarda, aşırı, tehlikeli bir biçimde sevdiğim erkek.

Çok ciddi görünüyordu. June'dan bir mektup almış; kurşunkalemle, düzensiz, delice, bir çocuğunkini andıran, dokunaklı, yalın; ona aşkını haykıran. "Böyle bir mektup her şeyi silip atar." İçimdeki June'u özgür bırakma, benim June'umu ona verme anının geldiğini hissettim, "Çünkü," dedim, "bu June, onu daha çok sevmeni sağlayacak. Çok güzel bir June bu. Başka gün olsa, çizdiğim portreye kahkahalarla gülmen-

den, saflığıyla alay etmenden çekinirim. Ama bugün, yapmayacağını biliyorum."

Günceme June hakkında yazdığım her şeyi okudum ona. Neler oluyor? Derinden etkilendi, içi parçalandı. İnanıyor. "June'u benim de aynen bu biçimde yazmam gerekirdi. Benimki eksik, yüzeysel. Sen onun ruhunu yakalamışsın, Anaïs." Ama dur. Henry yazarken yumuşaklığı, sevecenliği dışarıda bıraktı, salt nefreti, şiddeti kâğıda döktü. Ben yalnızca onun dışarıda bıraktıklarını yazdım. Ama onları dışarıda bırakmasının nedeni, hissetmemesi ya da bilmemesi ya da (June'un düşündüğü gibi) anlamaması değil, tek nedeni, onları dile getirmenin daha güç olması. Yazarlığı şimdiye kadar salt şiddetten üredi; satırları ondan kırbaçla sökülüp alındı, darbeler onu inletti, bağırttı, küfrettirdi. Şimdi karşımda oturuyor ve ben ona, bu duygulu, derinlikli Henry'ye sonuna kadar güveniyorum. Kazandı.

"Sizinki olağanüstü bir aşk, Anaïs," diyor. "Ondan nefret edemem, onu küçümseyemem. Birbirinize neler verdiğinizi görüyorum. Hem de çok iyi görüyorum. Oku, oku – benim için tam bir aydınlanma bu."

Okuyorum, okurken titriyorum, ta ki öpüşünceye kadar. Henry çok iyi anlıyor.

Ansızın şöyle diyor: "Anaïs, bununla kıyaslandığında sana kaba saba ve basit bir şey verdiğimi şu an fark ettim. Anlıyorum ki, June dönünce..."

Onu susturuyorum. "Bana ne verdiğinden haberin bile yok! Hiç de kaba, basit bir şey değil! Bugün, örneğin..." Fazlasıyla karmaşık, kördüğüm olmuş duygulardan boğulacak gibi oluyorum. Bana ne çok şey verdiğini anlatmak istiyorum. Aynı korku elimizi kolumuzu bağladı. "Şu an çok güzel bir June görüyorsun," diyorum.

"Hayır, nefret ediyorum ondan!"

"Nefret mi ediyorsun?"

"Evet, nefret ediyorum," diyor Henry. "Çünkü senin aldığın notlardan, ikimizin de onun elinde oyuncak olduğumuzu görüyorum, seni uyutmuş; yalanlarının tek bir habis, yıkıcı hedefi var. Yalanlarındaki sinsi amaç beni senin gözünde, seni de benim gözümde çarpıtmak, bozmak. June dönünce bizi birbirimize karşı zehirleyecek. İşte bundan korkuyorum."

"Seninle aramızda bir şey var, Henry; June'un asla tam olarak kavrayamayacağı ya da el koyamayacağı bir bağ."

"Zihin," diye mırıldandı.

"Bu yüzden bizden nefret edecek, evet, ve kendi silahlarıyla çarpışacak."

"Onun silahları da yalanlar," dedi.

June'un üzerimizdeki gücünün, bizi birleştiren yeni bağların fena halde farkındaydık.

"June'u geri getirmenin yolunu bilseydim, yapmamı ister miydin?" diye sordum.

Henry irkildi, birden bana doğru sendeledi. "Ah, bana böyle sorular sorma, Anaïs, lütfen sorma."

Bir gün yazarlığından konuşuyorduk. "Belki de burada, Louveciennes'de yazamıyorsundur," dedim. "Fazla huzurlu burası, seni tahrik eden hiçbir şey yok."

"Yalnızca farklı bir yazı türü olurdu," dedi. Proust'u düşünüyordu, onun Albertine'i ele alış biçimini aklından çıkaramıyor.

O sarhoş mektubundan nerelere geldik? Dün çok cana yakındı; kendisine öylesine hâkimdi ki. Dalıp gitti! June ona içini nadiren açmış. Henry arkasını dönüp bütün duygularını yadsıyacak mı? Ona takıldım: "Belki de bütün yazdıklarım yalandır, June'u da, kendimi de yalan yazmışımdır? Belki de

ikiyüzlülüktür." "Hayır! Hayır!" Biliyordu. Gerçek tutkular, gerçek aşk, gerçek dürtüler.

"İlk kez bütün bunlarda bir güzellik görüyorum," diyor Henry.

Bense yeterince dürüst, doğru sözlü davranmamış olmaktan korkuyorum. Henry'nin heyecanına şaşırıp kaldım.

"Budala değilim yani?"

"Hayır, sen *görüyorsun*, daha fazlasını görüyorsun," diyor Henry. "Gördüğün şey orada, tam orada. Evet." Konuşurken düşünüyor, anımsıyor. Sık sık aynı cümleyi yineliyor, kendine düşünecek zaman tanıyor. Beni büyüleyen o yoğun alnın gerisinde neler oluyor?

Dostoyevski'nin dilindeki aşırılık, taşkınlık, her ikimizin de zincirleri kırmasını sağladı. Henry için akıl almaz bir yazardı. Şimdi aynı ihtirasla, aynı hararetle, aynı taşkınlıkla yaşadığımız için mutluluktan uçuyorum. Bu yaşam, bu sohbet, bu duygular bana ait. Artık özgürce soluk alıp veriyorum. Yuvamdayım. Kendimim.

Henry'yle beraber olduktan sonra Eduardo'yla buluşmaya gidiyorum. "Seni istiyorum, Anaïs! Bana bir şans daha ver! Sen bana aitsin. Bu öğleden sonra Henry'yle beraber olduğunu bildiğimden nasıl acı çektim. Kıskançlık nedir bilmezdim; şimdiyse öyle şiddetli ki, öldürüyor beni." Yüzü insanı korkutacak kadar beyaz. Benim gibi o da sürekli gülümser. Ama şimdi gülümseyemiyor. Kendimin neden olduğu ıstırapla yüzleşmeye hiç alışık değilim ya da daha doğrusu, Eduardo'ya çektirdiğim ıstırapla. Beni üzüyor bu. Öte yandan, içten içe, buz gibiyim. Orada oturmuş Eduardo'nun acıdan kasılmış yüzüne bakıyor, acıma duygusundan başka hiçbir şey hissetmiyorum. "Benimle gelecek misin?"

"Hayır." Onu üzmeyecek bahaneleri peş peşe sıralıyorum. Ona her şeyi söyleyebilirim, Henry'yi sevdiğim dışında.

Sonunda kazanıyorum. Beni bir taksiyle istasyona götürmesine izin veriyorum; Hugo'yu karşılayacağım. Beni öpmesine ses çıkarmıyorum. Pazartesi günü onu ziyaret edeceğime söz veriyorum. Zayıfım. Ama onun yaşamını incitmek, onu sakatlamak, yeni kazandığı özgüveni elinden almak istemiyorum. Ona duyduğum eski aşktan geriye, bunu yapacak kadarı kaldı. Onu uyarmış, her ne kadar birine zarar vermekten nefret etsem de, onu mahvedebileceğimi söylemiştim; mahvedemeyeceğim bir erkek bulduğumu, benim için doğru erkeğin o olduğunu da. Benden nefret etmesini sağlamaya çalıştım. Ama o şöyle dedi: "Seni istiyorum, Anaïs." Yıldız falıysa, birbirimizi tamamladığımızı söylüyor.

Önemli olan, hayata karşılık vermek. June ile Henry hayata savurganca, ifrat derecesinde karşılık veriyorlar, tıpkı benim gibi. Hugo daha donuk, daha kayıtsız. Bugün, *Ecinniler*'i kavramak üzere loşluktan çıktı. Düşüncelerini yazması için onu zorladım, hepsi de öyle harikaydı ki. Hugo formundayken alabildiğine derinleşiyor.

O gerçeği temsil ediyor. O, Shatov,* sevmeyi ve güvenmeyi biliyor. Öyleyse ben neyim? O cuma günü, üç erkeğin kollarında yatarken neydim?

Eduardo'ya: "Dinle, *cousin chéri*,** sana eve dönüş treninde yazıyorum. Bu sabahın üzüntüsünden, tir tir titriyorum. Gün üzerime öyle bir abandı ki, nefes alamadım... Faalliğin, canlılığın, heyecanın, dayanıklılığınla olağanüstüydün. Seni en çok

---

* Dostoyevski'nin *Ecinniler* romanındaki karakterlerden biri. (ç.n.)

** (Fr.) Sevgili kuzenim. (ç.n.)

gücünün doruğundayken sevebiliyor olmak benim için bir trajedi ama cinsel açıdan değil, cinsel açıdan değil. Bir daha asla ortak duygularla buluşamamaya yazgılıyız. Şu an bedenimin sahibi Henry. *Cousin chéri*, bugün yaşamı bir ideale göre yönlendirmeyi son kez denedim. İdealim, seni ömrüm boyunca beklemekti, çok uzun zaman bekledim de, şimdiyse içgüdülerime göre yaşıyorum ve akıntı beni Henry'ye götürüyor. Affet beni. Mesele, beni elinde tutacak kadar güçlü olmaman değil. Daha önce beni sevmediğini, çünkü daha az sevilesi biri olduğumu söyleyebilir misin? Hayır. Benim değiştiğimi söylemek ne kadar gerçeklerden uzaksa, senin manevi güçten yoksun olduğunu söylemek de o kadar uzak. Hayat mantıklı değil, kesinlikle çılgın ve acıyla dolu. Bugün Henry'yi görmedim, yarın da göremeyeceğim. Bu iki günü, geçirdiğimiz saatlerin anısına adayacağım. Kaderci ol, evet, bugün benim olduğum gibi, ama seninle sırf gururum okşansın diye oynadığım türünden çirkin ya da acıtıcı düşüncelere kapılma. Ah, Eduardo, *querido*,* ben böyle güdülerden değil, gerçek kaynaklardan gelen acıyı kabullenirim – yaşamın attığı kazığın, her ikimizi de farklı şekillerde yaralayan ihanetinin yol açtığı, gerçek acıyı. *Çünkü*'yü arama – aşkta çünkü yoktur, mantık yoktur, açıklama yoktur, çözümler yoktur."

Eve gelince kendimi kanepeye attım; nefes almakta zorlanıyordum. Eduardo'nun ricası üzerine, bu sabah erken saatte onunla buluştum. Tam iki günü Henry'yi kıskanarak geçirmiş, kendisinin, şu kendine âşık adamın sonunda kafayı bir başkasına takabildiğini görmüş. "İnsanın benliğinin, kendinin dışına çıkabilmesi ne iyi bir şey! İki gün boyunca aralıksız seni düşündüm, doğru dürüst uyuyamadım, rüyamda sana vurduğumu gördüm, ah, öyle sert vurdum ki kafan kopup düştü,

* (İsp.) Sevgilim. (ç.n.)

ben de kollarımın arasına alıp yanımda gezdirmeye başladım. Anaïs, bütün gün yanımda kalacaksın. Söz verdin. Bütün gün." Tek istediğim, kafeden bir an önce çıkmaktı. Bunu ona da söyledim. Yakarışları, yumuşaklığı, kendini adayışı içimdeki eski aşkı ve merhameti belli belirsiz kıpırdattı, muğlak beklentileriyle Richmond Hill tarzı aşkı, eski düşünme alışkanlığını kışkırttı: Eduardo'yu tabii ki istiyorum.

Kendine yeniden narsisizme hapsetmesinden korkuyorum, çünkü acıya dayanamıyor. "Doğruca kemiklerine tapınacak raddeye geldiğimi düşünüyorum da Anaïs!" Hafifçe, çok hafifçe heyecanlandım ama yine de en çok istediğim şey ondan kaçmak, uzaklaşmak. Nedenini bilmiyorum fakat ona boyun eğiyor, peşine takılıyorum.

Albertine disparue'yü* okurken yüreğim burkuluyor, çünkü Henry tarafından işaretlenmiş ve Albertine, June'un kendisi. Henry'nin kıskançlıklarının, kuşkularının, sevecenliğinin, pişmanlıklarının, dehşetinin, tutkusunun büyütülmüş hallerini tek tek izleyebiliyorum ve June'a karşı yakıcı bir kıskançlığın pençesine düşüyorum. Şu an bu aşk, Henry'yle June arasında herhangi bir kıskançlık hissedemeyeceğim kadar iyi dengelenmiş olan bu aşk, Henry'ye karşı daha güçlü, dolayısıyla canım acıyor, korkuyorum.

Ama dün gece rüyamda June'u gördüm. June ansızın dönmüş. İkimiz bir odaya kapanıyoruz. Hugo, Henry ve diğerleri giyinmemizi bekliyor, hep beraber yemek yiyeceğiz. June'u istiyorum. Soyunması için yalvarıyorum. Hayranlık çığlıkları atarak, parça parça bedenini keşfediyorum ama bu bir kâbus, vücudundaki kusurları, acayip şekil bozukluklarını da görüyorum. Yine de, bütün olarak arzu uyandırıcı. Bacaklarının ara-

* Proust romanı.

sını göstermesi için yakarıyorum. Bacaklarını açıyor, kaldırıyor, etinin bir erkeğinki gibi sert, siyah kıllarla kaplı olduğunu görüyorum ama etinin tam ucu, kar beyazı. Beni dehşete düşüren şey, June'un cin çarpmışçasına devinmesi ve organının dudaklarının havuzda yemlenen bir kırmızı balığın ağzı gibi hızla açılıp kapanması. Öylece onu seyrediyorum, büyülenmiş ve iğrenmiş bir halde, sonra üzerine atılıyor, "Dilimi oraya koymama izin ver," diyorum, izin veriyor ama dilimin fiskelerinden hoşnut görünmüyor. Buz gibi ve huzursuz bir hali var Birden doğrulup oturuyor, beni üstünden atıyor, üzerime eğiliyor, üzerime yatınca bana dokunan bir penis hissediyorum. Soruyorum, zafer kazanmışçasına yanıtlıyor: "Evet, küçük bir penisim var; memnun olmadın mı?" "İyi ama Henry'den nasıl saklıyorsun?" diye soruyorum. Haince gülümsüyor. Rüyaya hep müthiş bir karmaşa duygusu egemendi; hiçbir sonuca varamayan hareketler, her şeyin geç kaldığı, herkesin tedirgince, yenilmişlik içinde beklediği duygusu.

Ama işte, Henry'nin onun sayesinde tattığı acıları kıskanıyorum. Olanca bilgelikten, kavrayıştan uzak düştüğümü, içgüdülerimin yabani hayvanlar gibi uluduğunu hissediyorum. Henry'yle Anjou Otel'deki ikindileri anımsayınca acı çekiyorum. Vücuduma ve zihnime bir damga misali vurulan iki akşamüstü.

Dün Eduardo'dan ayrılıp eve dönünce Hugo'nun kollarına sığındım. Eduardo için duyduğum kaygının ve Henry'ye duyduğum özlemin ağırlığıyla doluydum; Hugo'nun kollarında yatar, yalnızca ağzını ve boynunu öperken, içimde alabildiğine tatlı ve yoğun bir duygu buldum, öyle engindi ki, yaşamın bütün karanlığını ve alçaklığını alt eder gibiydi. Sanki ben cüzamlıydım, Hugo'ysa öylesine güçlüydü ki, beni tek bir öpücükle anında sağaltabilirdi. Dün gece Hugo'yu, içimdeki ateşin zoruyla peşine düştüğüm, açlığını çektiğim bütün or-

gazmlara baskın çıkan bir içtenlikle sevdim. Proust, mutluluk içinde ateşin olmadığı şeydir diye yazar. Dün gece mutluluğu tattım, onu tanıdım; dürüstçe söyleyebilirim ki, onu bana bir tek Hugo verebildi; mutluluk, ateşler içindeki vücudumun ve zihnimin hamlelerine yenilmeden, özgürce akıyor.

Şimdi, yaşamımın en dolu dolu günlerini yaşadığım şu dönemde, sağlığım beni bir kez daha yarı yolda bırakıyor. Bütün doktorlar aynı şeyi söylüyor: Hasta değilsin, bir terslik yok, yalnızca genel bir bitkinlik, takatsizlik. Kalp güçbela atıyor, üşüyorum, çabucak yoruluyorum. Bugün de Henry için yoruldum. Clichy'deki mutfakta, Fred'in de bulunduğu an nasıl da değerli. Saat ikide kahvaltı ediyorlardı. Kitaplar üst üste yığılmış; okumamı istedikleri kitaplar, benim onlara getirdiklerim. Sonra, Henry'nin odasında, baş başa. Kapıyı kapatıyor; sohbetimiz okşayışların içinde, uzmanca, şiddetli, çekirdeğe ulaşan bir düzüşmede eriyip gidiyor.

Sohbet Proust hakkında, Henry'den şu itirafı getiriyor: "Kendime karşı yüzde yüz dürüst olabilmek için June'dan uzaklaşmam gerek. Ondan en çok o zaman hoşlanıyorum. O buradayken hastalıklı, baskı altında, çaresizim. Seninleyken – şey, sen *hafifsin*. Deneyimlere ve acıya tıka basa doydum. Belki de sana zulmediyorumdur. Bilmiyorum. Ediyor muyum?"

Bunu doğru dürüst yanıtlayamam, her ne kadar Henry'nin benim için karanlığı temsil ettiğini kesinkes bilsem de. Peki ama neden? İçimde uyandırdığı güdüler yüzünden mi? "Doymak" sözcüğü beni dehşete düşürdü. İçime akıtılan ilk zehir damlasıymış gibi geldi bana. Henry'nin doygunluğuna karşılık, ortaya korku dolu tazeliğimi, yeni oluşumu sürüyorum; bunlar, onun için normalde daha değersiz olabilecek bir şeye yoğunluk katıyor. İçime kazara, rasgele akıtılan o ilk zehir damlası, ölüme dair bir kehanet gibiydi. Aşkımızın hangi çat-

laktan ansızın dışarı sızacağını ve harcanıp gideceğini bilmiyorum.

Henry, bugün kaçırdığım bütün o anların yasını tutuyorum; Fred'le gündoğumuna kadar sohbet ettiğin, ağzından bal damlattığın, zekice ya da şiddetle ya da coşkuyla konuştuğun dakikaların. Ayrıca, bendeki mükemmel bir ânı kaçırdığın için de üzgünüm. Dün gece ateşin karşısında oturuyor, nadiren konuştuğum bir tarzda konuşup Hugo'nun gözlerini kamaştırıyordum; kendimi hudutsuzca ve şaşırtıcı ölçüde bereketli hissediyordum, ağzımdan seni eğlendirecek öyküler, fikirler dökülüyordu. Yalanlar hakkındaydı, farklı türdeki yalanlar, belirli nedenlerle, yaşamı geliştirmek adına söylediğim özel yalanlar. Bir keresinde, Eduardo'nun aşırı analizciliği tuttuğunda, önüne hayali Rus sevgilime ilişkin bir öykü serivermiştim. Kendinden geçmişti. Bu yolla ona deliliğin gerekliliğini, onda eksik olan duygu zenginliğini göstermiş oldum – duygusal bakımdan âciz çünkü. Başım fena halde dertteyken, allak bullak olduğumda, yolumu yitirdiğimde, sohbet edebileceğim, dertleşebileceğim yaşlı ve bilge bir adamla ahbaplık ettiğimi kurarım. Herkese ondan, dış görünüşünden, neler dediğinden, bendeki etkisinden (nasıl o an yaslanılacak biri olduğundan) söz ederim ve günün sonunda, bilge ihtiyarla yaşadığım bu deneyimden güçlendiğimi hisseder, hepsi doğruymuşçasına tatmin olurum. Sahip olduğum arkadaşlar yeterince doyurucu gelmediğinde, yeni arkadaşlar uydurduğum da oldu. Bu deneyimlerden aldığım hazzı anlatamam! Beni öyle dolduruyor, bana öyle çok şey katıyorlar ki. Nakışla süslemek.

Bugün Fred'le buluştum, birlikte Trinité'ye doğru yürürken, güneş bir yağmur bulutunun arkasından çıktı, gözü-

müzü aldı. Bunun üzerine, pazaryerindeki güneşli bir sabah yazısından alıntılar yapmaya başladım, çok duygulandı. Bir keresinde Henry'ye iyi geldiğimi, ona June'un veremediği şeyleri verdiğimi söylemişti. Öte yandan, June buradayken Henry'nin bütünüyle onun etkisi altına girdiğini de kabulleniyor. June daha güçlü. Henry'yi giderek June'dan daha çok sevmeye başlıyorum.

Fred, Henry'nin aynı anda iki kadını nasıl sevebildiğine şaşıyor. "Kocaman, kocaman bir adam," diyor. "İçinde amma da çok yer, amma da çok aşk var. Ben seni sevseydim, başka bir kadını sevemezdim." Bense şöyle düşünüyordum: Ben Henry gibiyim. Hugo'yu, Henry'yi ve June'u sevebiliyorum.

Henry, hem June'a hem de bana sıkıca yapışmanı anlıyorum. Biri ötekini dışlamıyor. Ama June böyle hissetmeyebilir elbette; sana gelince, June'un sana ve Jean'a aynı anda yapışmasını anlayamadığın kesin. Hayır, sen June'dan bir seçim yapmasını istedin.

Birbirimize verebileceğimiz her şeyin tadına bakacağız. June gelmeden önce bulabildiğimiz her fırsatta yatacağız. Mutluluğumuz tehlikede, evet, biz de onu hızla, son damlasına kadar yalayıp yutacağız. O mutluluğun her bir günü için müteşekkirim.

June'a mektup: "Bu sabah içimde sana karşı uçsuz bucaksız ve umarsız bir arzuyla uyandım. Garip rüyalar gördüm. Bir an kollarımda küçük, yumuşak ve esnektin, bir an sonraysa güçlü, zorba ve lider. Aynı anda, hem bir pervane narinliğinde hem de boyun eğmez. June, hangisisin sen? Henry'ye bir aşk mektubu yazdığını biliyorum, bu içimi acıttı. En azından sevinilecek bir nokta buldum, o da Henry'ye senden açık açık söz edebilmem. Bunu yaptım, çünkü böylece seni daha çok seveceğini biliyordum. Ona *benim* June'umu verdim, senin-

le birlikteyken kâğıda döktüğüm portreni... Şimdi Henry'ye, 'June'u seviyorum,' diyebiliyorum, o da duygularımızla savaşmıyor, onları horgörmüyor. Duygulanıyor. Peki ya sen, June? Bana yazmamamın anlamı nedir?.. Senin için bir hayal miyim, sana göre yeterince gerçek ve sıcak değil miyim? Şimdi seni hangi yeni aşklar, yeni vecitler, yeni dürtüler tahrik ediyor? Yazmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Senden uzun mektuplar istemiyorum, yalnızca neler hissettiğine dair birkaç sözcük. Yeniden evimde, odamda olmayı arzu ettiğin oldu mu? Kendimizi öyle kapıp koyverdiğimiz için pişmanlık duydun mu peki? O saatleri bir kez daha yaşamayı, ama daha farklı, daha büyük bir güvenle yaşamayı diledin mi hiç? June, her şeyi yazmakta duraksıyorum; o gün yaptığın ya da yapmana ramak kaldığı gibi, benden kaçmak için merdivenleri bir solukta inmenden korkarmış gibi.

"Sana Lawrence hakkındaki kitabımı ve pelerini yolluyorum. Seni seviyorum, June, ne kadar şiddetle, nasıl delicesine sevdiğimi gayet iyi biliyorsun. Kimsenin aşkımı sarsacak bir şey söyleyemeyeceğini, yapamayacağını da biliyorsun. Seni bir bütün olarak, olduğun gibi içime aldım. Maskesiz bırakılacağından korkmana gerek yok, sadece sevileceksin."

Fred'e: "Bana iyi davranmak istiyorsan, bir daha June'un aleyhinde konuşma. Bugün fark ettim ki, beni savunman, June'u benliğimdeki oyuğa daha da derinden nakşediyor, hepsi bu. Bunu nasıl öğrendim, biliyor musun? Dün seni, anımsarsın, minnettarlığa benzer bir duyguyla dinledim. June'u savunmak için fazla bir şey söylemedim. Sonra bu sabah, oturup June'a bir aşk mektubu yazdım, beni harekete geçiren şey, bencillikten tamamen arınmış bir koruma içgüdüsüydü, beni yüceltirken June'un değerini azaltan bir konuşmayı dinlediğim için kendimi cezalandırıyordum sanki. Henry de aynı

şekilde hissediyor, aynı şekilde davranıyor, biliyorum. Ancak söylediklerinin hepsini anlıyorum, evet, çok iyi anlıyorum, bu yüzden de senden hoşlanıyorum, hem de çok."

Eduardo, psikanalisti Doktor Allendy'ye şöyle demiş: "Anaïs beni hiç sevdi mi, bilmiyorum; duyguları konusunda beni mi kandırdı yoksa kendini mi?"

"Seni sevdi," diye karşılık vermiş Allendy. "Kafasının seninle bu kadar meşgul olmasından anlayabiliyorum bunu."

"Ama onu tanımıyorsun," demiş Eduardo. "Duygudaşlığının, sevecenliğinin ölçüsünden, kendini feda etme gücünden habersizsin."

Eduardo bana soruyor: "Ne oldu, Anaïs? Seni bırakmamı istediğin o an içine doğan şey neydi? Neyi fark ettin?"

"Aynen sana yazdığım gibi – beni fethetmenin senin için önemini kavramak, sana yoksun olduğun özgüveni vermek, hakkını veremediğimiz o eski aşkın içimdeki kıpırdanışı..." Ah, nasıl da kaypağım.

Böylece, kendini koruma gayretiyle, mantık kılıfına uyduruyor: "Öyleyse, sen de bir akrabanla zina işlediğin duygusuna kapıldın." Özgüveninin kırılganlığı (Anaïs'i ele geçirirsem, her şeyi ele geçirmiş olurum) nasıl da acınası. Ben onun gereksinimlerine göre davrandım. Kendi içgüdülerime, bir tek Henry'yi istediğimi söyleyen o baskın, yüzde yüz emin sese kulak vermedim. Ancak iyi bir şey yaptığımı, kesinkes adil davrandığımı düşünürken, görünen o ki sinsice, inceden inceye kötülük etmişim. Eduardo'ya ihtirasıyla ilgili kuşkumu daha önce de belirtmiştim; bence ihtirası ruhsal çözümlemeler tarafından beslenip büyütüldü, yapay bir şekilde uyarıldı. Duyguların bilimsel olarak kurcalanması. İlk kez ruhsal çözümlemeye karşıyım. Belki Eduardo'nun ihtirasını fark etmesine yardımcı olmuştur ama temel olarak gücüne katkıda

bulunmuyor. Bunun kısa ömürlü, içinden zorla, acıyla çekilip alınan bir şey olduğunu hissediyorum; baharatları ezip, dövüp cılız bir aroma elde etmek gibi.

İnsani ilişkiler konusunda Henry'yle aramda benzerlikler görüyorum. Sevdiğimiz zaman acıya dayanma kapasitemiz, kolayca kandırılabilmemiz, June'a inanma arzumuz, onu başkalarının nefretine karşı derhal savunmaya geçişimiz. Henry, June'u dövmekten söz ediyor fakat buna asla cüret edemez. Yalnızca bir içini soğutma, ona tahakküm edeni tahakküm altına alma arzusu bu. *Bubu de Montparnasse*'ta,* bir kadının onu döven erkeğe boyun eğdiği yazıyor, çünkü erkek onu aynı zamanda koruyan, güçlü bir devlet gibiymiş. Ancak Henry'nin dayağı abes olur, çünkü o kadınlara kol kanat geren biri değil. O, kendisinin korunup kollanmasını isteyen biri. June onun için bir erkek gibi çalıştı, işte bu yüzden Henry, "Onu bir çocuk gibi sevdim," diyebiliyor. Evet, bu da kadının tutkusunu yok etti. Henry onun kendi gücünü hissetmesine izin verdi. Bunların hiçbiri artık değiştirilemez, zira her ikisine de kazındı. Henry ömrü boyunca erkekliğini yıkım yoluyla, yazılarındaki nefretle teyit edecek; June'un her ortaya çıkışında başını öne eğecek. Şimdi onu bir tek nefret harekete geçiriyor. "Yaşam iğrenç, iğrenç," diye haykırıyor. Ve bu sözcüklerle beni, sanrılar karyolamdan örümcek ağlarından oluşmuş perdeler misali sarkarken, yüz yıldır uyumakta olan beni öpüp uyandırıyor. Ama yatağıma doğru eğilen erkek yumuşak. Bu anlara ilişkin tek sözcük yazmıyor. Örümcek ağlarını indirmeye bile yeltenmiyor. Dünyanın iğrenç olduğuna nasıl ikna olacağım? "Melek değilim ben. Sen yalnızca iyi taraflarımı gördün, hele biraz bekle..."

---

* Fransız yazar Charles-Louis Philippe'in (1874-1909) en tanınmış romanı. (ç.n.)

Bunları, onun hakkında yazdığım her şeyi Henry'ye okuduğumu hayal ettim. Sonra güldüm, çünkü şöyle dediğini duyar gibi oldum: "Ne kadar tuhaf; için neden böyle şükranla dolup taşıyor ki?" Fred'in Henry için yazdıklarını okuyuncaya kadar nedenini ben de bilmiyordum: "Zavallı Henry, senin için üzülüyorum. Sende şükran duygusu yok, çünkü sende sevgi yok. İnsan şükretmek için önce sevmeyi bilmeli."

Fred'in sözleri Henry'nin nefretiyle ilgili sözlerime eklenince canımı acıtıyor. Onlara inanıyor muyum, inanmıyor muyum? Romanını, ilk karısı Beatrice'e yönelik gaddarca saldırılarını okurken hissettiğim derin şaşkınlığı açıklıyor mu? Bir yandan da, yanılanın ben olduğumu, insanların birbirleriyle çarpışması, birbirlerinden nefret etmesi gerektiğini, nefretin iyi bir şey olduğunu düşündüm. Ama yine de aşkı olmazsa olmaz, mutlak saydım; aşk nefreti de içerebilir.

Dilim ikide bir sürçüyor, Hugo'ya Henry'den söz ederken, "Henry" yerine "John" deyip duruyorum. Aralarında hiçbir benzerlik yok, dolayısıyla zihnimdeki bağıntıyı bir türlü anlayamıyorum.

"Dinle," diyorum Henry'ye, "nezaket uğruna beni kitabından dışlama. Beni de dahil et. Bakalım neler olacak. Senden çok şey bekliyorum."

"İyi de, bu arada senin hakkında o olağanüstü sayfaları yazan Fred oldu," diyor Henry. "Senin için çıldırıyor, sana tapıyor. O üç sayfayı kıskandım. Keşke onları ben yazmış olsaydım."

"Yazacaksın," diyorum büyük bir güvenle.

"Örneğin, ellerin. Onları hiç fark etmemiştim. Oysa Fred nasıl da önemsiyor ellerini. Dur bir bakayım. Gerçekten de o kadar güzeller mi? Evet, öyleler." Gülüyorum. "Belki sen de başka şeylerin kıymetini biliyorsundur?"

"Neyin?"

"Sıcaklığın mesela." Gülümsüyorum ama Henry'nin söyledikleri içimde öyle ince yaralar açıyor ki, hem de bir sürü. "Fred benden June'u dinlediğinde, sana âşık olmadığımı söylüyor."

Yine de, gitmeme izin vermiyor işte. Mektuplarında bana sesleniyor, beni çağırıyor. Kolları, okşayışları, sevişmesi aç, doyumsuz. Benimleyken, hiçbir düşüncenin (Proust'un, Fred'in ya da benim sözcüklerimin) bizi yaşamaktan alıkoyamayacağını söylüyor. Yaşamak dediği ne, peki? Yaşamak, daha Natasha'nın zilini çalarken bile (Natasha uzaklarda, evi bana kaldı), beni arzuladığı an. Bana fahişelerin aklına bile gelmediğini söylediği an. Bense June hakkında sarf ettiğim her sözcükte, June'a karşı budalalık derecesinde adil ve vefalıyım. Henry'nin June'a beslediği duyguları anlar, paylaşırken, Henry'nin aşkının boyutları konusunda kendimi nasıl kandırabilirim?

Kollarımda uyuyor, sımsıkı kenetlenmişiz, penisi hâlâ içimde. Kendini tam anlamıyla güvende hissetme, gerçek bir huzur ânı bu. Gözlerimi açıyorum ama düşünmüyorum. Bir elim kır saçlarında. Öteki elim bacağını kavramış. "Ah, Anaïs," demişti, "öyle sıcaksın, öyle sıcaksın ki bekleyemiyorum. Hemen, derhal boşalmalıyım içine."

İnsanın nasıl sevildiği her zaman önemli midir? Ölesiye ya da fazlasıyla sevilmek, elzem mi? Fred, benim sevebilen biri olmamın nedenini, başkalarını kendimden daha çok sevmeme mi bağlar? Yoksa asıl seven kişi, üç treni de kaçırdığım için istasyona üç kez gidip beni bekleyen Hugo mu? Yoksa o bulanık, şiirsel, duyarlı kavrayışıyla Fred mi? Yoksa en çok seven kişi, Henry'ye şunları söyleyen ben miyim: "Yıkıcılar her seferinde yakıp yıkmaz. June son tahlilde seni yok etmedi. Senin özün, çekirdeğin bir yazar. Ve yazar hayatta, yaşıyor."

"Henry, Fred'e söyle, yarın gidip perdeleri alabiliriz."

"Ben de geleceğim," dedi ansızın kıskançlığa kapılan Henry.

"Ama biliyorsun, Fred beni görmek, benimle konuşmak istiyor." Henry'nin kıskançlığı hoşuma gitti. "Onu son buluştuğumuz yerde bekleyeceğim."

"Saat dörtte mi?"

"Hayır, üçte." Son buluşmamızda birlikte yeterince vakit geçirememiştik. Henry'nin yüzü hiçbir şey ele vermez. Bu yüzdeki herhangi bir işaretten, hissettiklerini anlamayı hiç beceremedim. Geçişler oluyor, evet, kızardığı ya da heyecanlandığı, ciddileştiği ya da yatıştığı, gözlemlediği ya da içe döndüğü anlar var. Mavi gözleri ya bir bilimadamınınki kadar çözümlemeci ya da duygulandığı için nemli. Gözleri nemlendiğinde ayak parmaklarıma kadar duygulanıyorum, çünkü çocukluğuna ait bir öyküyü anımsıyorum. Ebeveyni (babası terziymiş) pazar gezmelerine, ziyaretlere onu da götürür, çocuğu bütün gün, gecelere kadar yanları sıra sürüklermiş. Arkadaşlarının evlerine gider, iskambil oynar, sigara içerlermiş. Sigara dumanı odayı kaplar, Henry'nin gözlerini yakarmış. Onu salona bitişik odadaki yatağa yatırır, alev alev yanan gözlerine ıslak havlu koyarlarmış.

Şimdiyse gözleri gazetedeki düzeltmenlik işi yüzünden helak oluyor, onu bu yükten kurtarmayı çok istiyor ama yapamıyorum.

Dün gece uyuyamadım. Yine Natasha'nın evinde, Henry'yle olduğumu hayal ettim. İkimiz de ayaktayken, içime boşaldığı ânı yeniden yaşamak istedim. Onu bacaklarımla nasıl saracağımı bana öğretti. Bunlar bana öylesine yabancı devinimler ki, afallayıp kalıyorum. Daha sonra duyularımda bir zevk patlaması oluyor; aldığım zevk, yepyeni bir arzu türünü açığa çıkarttı.

"Anaïs, seni, sıcaklığını ta ayak parmaklarımda hissediyorum." Onun da içinde şimşekler çakıyor. Islaklığım ve sıcaklığım onu her seferinde şaşırtıyor, büyülüyor.

Öte yandan, sık sık, kadına biçilmiş olan edilgenlik rolü üzerime abanıyor, beni boğuyor. Onun zevk almasını beklemek yerine o zevki üstlenmek, kendimi kapıp koyuvermek isterdim. Beni seviciliğe iten şey, bu mu yoksa? Bu düşünce beni dehşete düşürüyor. Kadınlar böyle davranır mı? June her canı çektiğinde Henry'ye gidiyor mu? Onun üzerine çıkıyor mu? Yoksa ilk hareketi ondan mı bekliyor? Henry deneyimsiz ellerimi yönlendiriyor. Onunla olmak, bir orman yangını gibi. Bedenimde yeni yerler uyarılıyor, yanıyor. O bir kundakçı. Onu söndürülemez bir ateşle yanar halde bırakıyorum.

Az önce yatak odamın açık penceresinin önünde durdum, bütün güneş ışığını, kar tanelerini, çiğdemleri, çuhaçiçeklerini, güvercinlerin gurultusunu, kuşların cıvıltısını, yumuşacık esintilerin, serin kokular, kırılgan renkler ve taçyaprak-dokulu göklerin resmi geçidini, yaşlı ağaçların gri-kahverengi budaklarını, taze dalların en tepedeki sürgünlerini, ıslak, kahverengi toprağı, kopmuş kökleri derin derin içime çektim. Hepsi de öyle lezzetli ki, ağzım açılıyor, Henry'nin dilinin tadını alıyorum, burnuma kollarımın arasında uyurkenki soluklarının kokusu geliyor.

Fred'le buluşmaya gidiyorum fakat randevuya Henry geliyor. Fred çalışıyormuş. Gözlerim Henry'nin, dün kollarımda uyuyakalan erkeğin görüntüsü karşısında faltaşı gibi açılıyor, nahoş düşüncelere kapılıyorum. Lekeli şapkasını, ceketindeki deliği görüyorum. Başka gün olsa bu beni müteessir ederdi ama bugün bunun, cüzdanına itinayla yapışmış burjuvaya duyulan horgörüden kaynaklanan, kasıtlı, hesaplı kitaplı, maksatlı bir yoksulluk olduğunu fark ediyorum. Harika bir dille Samuel Putman'la Eugene Jolas'tan, kendi çalışmala-

rından, Fred'le benim yazılarımdan söz ediyor. Ama sonra Pernod'nun etkisi başlıyor ve dün gece, işten sonra Fred'le bir kafede oturduklarını, fahişelerin gelip kendisiyle konuştuğunu, öğleden sonrayı benimle geçirdiği için bu kadınlara yüz vermemesi gerektiğini düşünen Fred'in ona öldürecekmiş gibi baktığını anlatıyor; üstelik kadınlar çok da çirkinmiş. "İyi ama Fred yanılıyor," diyerek Henry'yi şaşırtıyorum. "Fahişeler beni tamamlıyor. Bir erkeğin, ondan duygularını ya da duyarlılığını, şefkatini filan talep etmeyen bir kadınla birlikteyken duyduğu rahatlamayı çok iyi anlıyorum." Bunun üzerine Henry ekliyor: "Onlara mektup yazman da gerekmiyor!" Gülmeye başlıyorum, yüzde yüz anladığımdan emin oluyor. Aslında Renoir'lık vücutları yeğlediğini bile anlıyorum. *Voilà.* Öte yandan, bana olan düşkünlüğü yüzünden Henry'ye tepesi atan Fred'in imgesini de zihnime kazıyorum. Henry şöyle diyor: "Sana ihanet etmeye en çok yaklaştığım an buydu."

Henry'den bu kadar sadakat bekleyip beklemediğimden emin değilim, çünkü bugün salt "aşk" sözcüğünün kendisinden bile usanmaya başladığımı fark ettim. Sevmek ya da sevmemek. Fred, Henry'nin beni sevmediğini söylüyor. Zorluklardan, karışıklıklardan uzaklaşma, rahat bir soluk alma gereksinimini anlıyorum, bunu kendim için de arzuluyorum, ne var ki kadınlar bu aşamaya bir türlü ulaşamıyor. Kadınlar duygusal.

Diyelim ki Henry'nin aşkını istemiyorum. Ona şöyle dediğimi varsayalım: "Dinle, ikimiz de yetişkin insanlarız. Fantezilerden, duygulardan bıktım. 'Aşk' sözcüğünü bir daha ağzına alma. Bundan böyle, istediğimiz kadar konuşalım, sadece canımız çektiğinde düzüşelim. Aşkı buna hiç karıştırmayalım." Fazla ciddi sözler bunlar. Şu an kendimi her şeyden kuşkulanan bir ihtiyar gibi hissediyorum. Taleplerden ben de bıkıp usandım. Bugün bir saatliğine, duygusuz biriyim. Koca bir

efsaneyi bir dakikada yerle bir edebilirim, baştan sona, her şeyi yakıp yıkabilirim, temel yapı taşları hariç: June'a olan tutkum, Hugo'ya duyduğum tapınma.

Belki de zekâm bana yine bir eşek şakası yapıyor. Gerçeklik duygusu denen, böyle bir şey mi? Dünkü ve bu sabahki duygular nerede? Peki ya, benimle buluşmaya Fred'in değil de Henry'nin geleceğine dair sezgim? Peki bütün bunların, Henry'nin sarhoş olmasıyla ve benim farkında olmadan ona beni "kırma" yetisini bağışlamamla ilgisi ne? Henry Pernod'nun sülfür rengi sularında yüzdüğü için bunu anlayamadı elbette.

Buradaki hiciv içimi burktu. Sordum: "Fred kafayı bulduğunda nasıldır?"

"Neşelidir, evet, ama fahişeleri oldum olası horgörür. Onlar da bunu hisseder."

"Oysa sen onlara dostça davranırsın?"

"Evet. Onlarla bir fayton sürücüsü gibi sohbet ederim."

Eh, bu sohbet bana hiçbir zevk vermedi. İçimin üşüdüğünü, boşaldığını hissettim. Bir ara ona takıldım, bir gün ona şöyle bir telgraf göndereceğimi söyledim: "Bir daha hiç buluşmayalım, çünkü beni sevmiyorsun." Eve dönünce, yarın buluşmayacağızdiye düşündüm. Buluşsak bile bir daha asla yatmayacağız. Yarın Henry'ye, aşkı dert etmeyelim, diyeceğim. Peki ya gerisi?

Hugo bu gece yüzümün ışık saçtığını söylüyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bir ziyafet vermeliyiz. Henry ciddiyetimi öldürdü. Ciddiliğim onun değişken ruh hallerine, dilenciden ilaha, şehvet düşkünü iblisten şaire, deliden gerçekçiye gidip gelmelerine dayanamadı.

Bıçağı bana sapladığında, şu kahrolası "anlayışlılığım" yüzünden elim kolum bağlanıyor; ne gözyaşlarına boğulabilirim

ne de saldırısına karşılık verebilirim. Anladığım şeyle, örneğin Henry'yle fahişeleri türünden bir olguyla dövüşemem ki. Bir şeyi anlıyorsam, aynı zamanda da kabullenirim.

Henry başlı başına bir dünya; öyle ki, canının çalmak, öldürmek ya da ırza geçmek istemesi beni şaşırtmaz. Şu âna kadar onun her şeyini anladım.

Dünkü buluşmamızda ilk kez kötü niyetli bir Henry gördüm. Beni görmek için değil, Fred'i üzmek için gelmişti. "Fred çalışıyor. Kim bilir nasıl sinir olacak buna," derken bayram ediyordu. Perdeleri Fred olmadan seçmek istemiyordum ama Henry seçelim diye tutturdu. Bana mı öyle geldi bilemiyorum fakat kalpsizliği, duygusuzluğuyla övünür gibiydi. "Kötülük etmekten de büyük keyif alıyorum..." demiş Stavrogin. Bana çok yabancı bir keyif türü bu.

Fred'le buluşsaydım, Henry'ye, "Seni seviyorum," diyen bir telgraf göndermeyi tasarlamıştım. Şimdiyse içimden Fred'e gitmek, üzüntüsünü yok etmek geliyordu. Henry'nin şu açıktan açığa eğlenen hali beni ürkütmüştü. Şöyle dedi: "Borç almaktan hoşlandığım bir adam vardı, sonra da bana verdiği paranın yarısını ona telgraf çekmek için harcardım." Sarhoşluğun pusları arasından böylesi öyküler yükseldiğinde, Henry'de iblisçe bir parıltı, gaddarlıktan alınan gizli bir haz görüyorum. Henry açlık çekerken Jean'a parfüm alan ya da Henry'yle arkadaşları meteliğe kurşun atar, bir şeyler içebilmek için çıldırırken, eski bir Madeira şişesini sandığına saklayıp keyiflenen June. Beni afallatan şey, eylemin kendisi değil de, buna eşlik eden zevk. Henry, Fred'e eziyet çektirmek için kışkırtıldı. June ise bunu gayet bariz şekilde, ondan çok daha ileri noktaya taşıyor: Henry'nin ana-babasının evinde Jean'la güreş tutmak gibi. Bu zalimlik etme aşkı, onları çözülmemecesine bağlıyor. Beni aşağılamak, mahvetmek her ikisine de büyük keyif verirdi.

Geçmişimin sırtıma taşınamaz bir yük misali bindiğini hissediyorum, bir lanet gibi, attığım her adımın, söylediğim her sözcüğün kaynağı o. Bazı anlarda geçmiş beni nakavt ediyor ve Henry gerçekdışılığa kayıyor. Korkunç bir vurdumduymazlık, doğal olmayan bir arılık beni kuşatıyor, kendimi dünyaya bütünüyle kapatıyorum. Bugün fildişi rengi bir masada hiçbir şey hakkında yazıp duran, Richmond Hill'li *jeune fille*'im.*

Tanrı'dan korkmuyorum, öte yandan korku, şeytan korkusu yüzünden geceleri gözüme uyku girmiyor. İyi de, şeytana inanıyorsam Tanrı'ya da inanmam gerekir. Eğer şeytan benden nefret ediyorsa, öyleyse bir azizeyim demektir.

Henry, azize ilan edilmekten, durağan kusursuzluğun dehşetinden kurtar beni. Hemen cehenneme firlat beni.

Dün Eduardo'yu görmek, içimdeki ruhsal ürpertiyi netleştirdi, somutlaştırdı. Duygularımla ilgili açıklamasını dinliyorum. Kulağa son derece makul geliyor. Ansızın Henry'ye karşı buz kesiyorum, çünkü Fred'e yaptığı gaddarlığa tanık oldum. Gaddarlık, hayatımın hep en büyük çelişkisi oldu. Çocukken ona sıkça tanık oldum –babamın anneme karşı acımasızlığı, erkek kardeşlerimle bana uyguladığı sadistçe cezalar– anneme hissettiğim duygudaşlık, babamla kavga ettikleri, daha sonra beni neredeyse felç eden eylemlerde bulundukları zamanlar bir sinir krizine dönüşürdü. Büyürken acımasızlık konusunda öylesine yetersizdim ki, sonunda bir zayıflık olup çıktı.

Henry'de ondan küçük de olsa bir parça görmek, başka gaddarlıklarına karşı gözümü açtı. Dahası, Fred içimdeki bütün çekinceleri uyandırmış, beni çocukluğuma ait anılarla doldurmuştu; Eduardo bunu bir "geriye dönüş" olarak tanımlıyor, yeniden çocuksu bir ruh haline gerilemişim, bu da

* (Fr.) Genç kız. (ç.n.)

beni daha olgun, daha yetişkin yaşama doğru ilerlemekten alıkoyabilirmiş.

Birine içimi dökmek, hatta birinin bana yol göstermesini istedim. Eduardo, psikanaliz yaptırma zamanımın geldiğini söyledi. Baştan beri istemişti bunu. Bazı şeyleri konuşmama, irdelememe yardım edebilirmiş, tamam, ama bana sadece Doktor Allendy rehberlik, *babalık* edebilirmiş. (Eduardo aklımı çelmek için baba figürünü kullanmaya bayılır.) Peki neden analistimin Eduardo olmasında ısrar ettim? Gerçek görevi ertelemekten başka bir şey değildi. "Belki de sana güvenmek istiyorumdur," dedim.

"Öteki, istemediğin ilişkinin yerine mi?"

Her nasılsa bu sohbet beni fazlasıyla etkilemiş gibiydi. Şimdiden şakımaya başlamıştım. Hugo bankayla ilgili bir etkinlikteydi. Eduardo çözümlemeyi sürdürdü. İnanılmayacak kadar yakışıklı görünüyordu. Bütün akşam yemeği boyunca gözlerimi alnından, gözlerinden, profilinden, ağzından, yüzündeki kurnazca ifadeden alamadım – sırlarıyla içten içe eğleniyordu sanki. Bu müthiş yakışıklılığı daha sonra, beni arzuladığında içime buyur ettim ama bunu havayı içine çeker ya da bir kar tanesini yutar gibi ya da kendini güneşe bırakır gibi yaptım. Kahkahalarım onu ciddiliğinden kurtardı. Yüzünün, yeşil gözlerinin ne kadar çekici, ayartıcı olduğunu söyledim. Onu istemiş ve almıştım; ihtiyaç halinde başvurulan, gündelik âşık. Ama kötü bir analistsin diye takıldım, çünkü hastanla sevişiyorsun.

Saçlarımı taramak için üst kata çıkarken, yarın koşa koşa Henry'ye gideceğimi biliyordum. Hayaletlerimle dövüşmek için yaptığı tek şey, beni odasının duvarına yaslamak ve öpmek, bugün vücudumdan neler beklediğini, hangi devinimleri, hangi tavırları istediğini fısıldamak. İsteklerine boyun eğiyor, cinnetine eşlik ediyorum. Birlikte, ancak rüyalarda

görülebilen, gerçekdışı engellerin üstünden atlıyoruz. Ona neden âşık olduğumu artık biliyorum. Fred bile yanımızdan ayrılırken eskisi kadar kederli görünmüyordu; Henry'ye içimi açtım: Ondan dört dörtlük bir aşk beklemediğimi, bundan tıpkı benim gibi bıkıp usandığını bildiğimi, içimin ani bir bilgelik ve mizahla dolup taştığını, bizim artık sevişmek istemeyeceğimiz âna kadar ilişkimizi hiçbir şeyin durduramayacağını söyledim. Zevkin ne olduğunu galiba ilk kez anlıyorum. Dün gece o kadar çok güldüğüme, bu sabah şarkı söylediğime ve ayaklarımın beni karşı konulamaz bir biçimde, doğruca Henry'ye götürdüğüne öyle memnunum ki. (Ben çıkarken Eduardo hâlâ buradaydı, içinde Henry'nin perdelerinin bulunduğu paketi taşıyordu.)

Bundan hemen önce, Eduardo'yla erkek kardeşim Joaquin, Henry'yi konuşuyorlardı benim karşımda. (Joaquin günlüğümü okumuş.) Henry'nin yıkıcı bir güç olduğunu, şimdi de gücünü sınamak için beni, güçlerin en yaratıcısını seçtiğini, tonlarca edebiyatın büyüsüne kapılıp gittiğimi (edebiyata âşık olduğum doğru), ancak yine de kurtulacağımı – nasılını unuttum, ama kendime rağmen, bir şekilde kurtulacağımı düşünüyorlar.

Orada öylece, bugün Henry'me sahip olacağımı bilmenin mutluluğuyla yatarken gülümsedim.

Eduardo'nun bana bir ithaf yazısıyla verdiği, mor kapaklı, çok güzel güncenin ilk sayfasına Henry'nin adını yazdım bile. Bana Doktor Allendy gerekmez. İnsanı felç eden ruhsal çözümlemeler gerekmez. Yalnızca yaşamak.

NİSAN

Henry telefonda Hugo'nun nefis, gür, coşkulu, sadık, yürek hoplatan sesini duyunca kadınların, kadın milletinin, benim gibi kadınların ahlak tanımazlığına verip veriştiriyor.

Kendisi her türden vefasızlığı, ihaneti dibine kadar yaşarken, bir kadının sadakatsizliği ona acı veriyor. Onun böyle bir haletiruhiyeye girmesiyse beni kahrediyor, çünkü ben Hugo'yla aramdaki bağa sadık olduğumu hissediyorum. Aşk çemberimizin dışında yaşadığım hiçbir şey aşkımızı değiştiremez, azaltamaz. Tam tersine, Hugo'ya duyduğum aşk riyadan, ikiyüzlülükten uzak olduğu için, daha da güçlü bir aşk. Ama buradaki çelişki içimi fena yakıyor. Daha kusursuz ya da Hugo'ya daha çok benzeyen biri olmamam aşağılanası bir şey, evet, ama yalnızca benliğimin bir başka yüzü, o kadar.

Onu sırf Hugo'nun hatırına, Hugo'ya olan hürmetimden terk etseydim, Henry anlayışla karşılardı ama bunu yapmak benim için ikiyüzlülük olurdu. Ancak kesin olan bir şey var: Bir gün Hugo'yla Henry arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, hiç duraksamadan Hugo'yu seçerim. Hugo adına kendime tanıdığım, ondan gelen bir armağanmışçasına kabullendiğim özgürlük, ona duyduğum sevginin boyutunu, gücünü artırıyor. Ahlak tanımazlık ya da daha karmaşık bir ahlak türü, mutlak sadakati hedefler, mevcut ve kitabına uygun olanı görmezden gelir. Henry'nin kızgınlığını paylaşıyorum; kadınların kusurlarına değil, bizzat yaşamın çürümüşlüğüne duyduğu, belki de bu kitapta Henry'nin savurduğu bütün lanetlerden daha yüksek sesle dile getirilen o öfkeyi.

Henry dün beni zilzurna sarhoş etme tehdidinde bulundu, buysa ancak Fred'in Céline'e yazdığı, ezilip toz haline getirilmiş, sonra da billurlaştırılmış mektupları okumamdan sonra gerçekleşti. Sohbetimiz bir çiçek dürbünü misali kırıldı, yayıldı. Henry mutfağa gidince Fred'le ikimiz, iki hisar arasındaki köprüyü indirmişiz de dile getirmekten çekineceğimiz hiçbir şey kalmamış gibi konuşmaya başladık. Sözcükler genellikle havaya kalkık duran, hatta inziva sevdası yüzünden paslanmış

olan köprüden, bir tören kıtası gibi hızla geçti. Sonra Henry geri geldi: Dünyayla kesintisiz bir iletişim halinde olan, devasa bir şölen masasının başından hiç kalkmayan Henry.

Küçük mutfakta üçümüz de hiç kıpırdamamıza karşın, adeta birbirimize dokunuyoruz. Henry elini omzuma dayamak, beni öpmek için eğiliyor, Fred gözlerini bu öpücükten kaçırıyor. Ben bu iki aşk türü altında, başım öne eğik oturuyorum. Bir yanda Henry'nin sıcaklığı, sesi, elleri, ağzı. Diğer yanda Fred'in bana olan, daha hassas bir yöreye dokunan duyguları; dolayısıyla, Henry beni öperken elimi Fred'e uzatmak, her iki aşkı da tutmak istiyorum.

Henry evrensel bir cömertlikle dolup taşıyor. "Fred, Anaïs'i sana veriyorum. Bak, nasıl biriyim. Anaïs'i herkesin sevmesini istiyorum. Muhteşem bir kadın."

"Fazla muhteşem," dedi Fred. "Onu hak etmiyorsun."

"Sen bir eşekarısısın," diye haykırdı Henry, canı yanan dev.

"Ayrıca," diye ekledi Fred, "Anaïs'i bana sen vermedin. Benim kendi Anaïs'im var, seninkinden farklı bir Anaïs. Onu ikinize de sormadan aldım. Gece burada kal, Anaïs. Sana ihtiyacımız var."

"Evet, evet," diye çığırdı Henry.

Bir put gibi oturuyorum; Fred devi eleştiriyor, çünkü dev bana tapmaya yanaşmıyor.

"Boş ver şunu, Anaïs," diyor Henry, "sana tapmıyorum ama seni seviyorum. Sana en az Eduardo kadar verebileceğimi hissediyorum örneğin. İstesem de incitemem seni. Böyle narin, kırılgan otururken sana bakıyorum ve seni asla incitmeyeceğimi biliyorum."

"Tapınılmak istemiyorum," diyor put. "Sen bana – şey, senin bana verdiğin şey tapınmadan daha iyi."

Bana bir bardak şarap uzatırken Fred'in eli titriyor. Şarap bedenimin merkezini harekete geçiriyor, tam orası zonkluyor.

Henry bir anlığına dışarı çıkıyor. Fred'le ikimiz suskunuz. "Hayır, büyük ziyafetlerden hoşlanmıyorum. Ben böyle küçük, iki-üç kişilik yemekleri severim," diyen Fred'di. Şimdiyse tepemizde ağır bir sessizlik var, ezildiğim duygusuna kapılıyorum. Henry dönüyor, Fred'den bizi yalnız bırakmasını rica ediyor. Daha kapıyı bile çekmesine kalmadan, Henry'yle birbirimizin etinin tadına bakmaya koyuluyoruz. Birlikte o vahşi, ilkel dünyamıza yuvarlanıyoruz. Beni ısırıyor. Kemiklerimi çatırdatıyor. Beni sırtüstü yatırıp bacaklarımı ardına kadar ayırıyor, içime dalıyor. Arzularımız, özlemlerimiz azgınlaşıyor. Bedenlerimiz kasılıyor, sarsılıyor.

"Ah, Anaïs," diyor. "Nasıl öğrendin bilmem ama düzüşmeyi iyi biliyorsun, çok iyi düzüşüyorsun. Daha önce böylesine şiddetle hiç söylememiştim ama seni delicesine seviyorum. Beni ele geçirdin, yakaladın. Çıldırıyorum senin için."

Sonra söylediğim bir şey içine âni bir kuşku düşürüyor. "Sadece düzüşmek değil bu, öyle değil mi? Beni *seviyorsun*, değil mi?"

İlk yalan. Dudaklar buluşuyor, soluklar birbirine karışıyor; ben, içimde onun ıslak, sıcak penisi, onu sevdiğimi söylüyorum.

Oysa bunun doğru olmadığını biliyorum. Bedeninde benim bedenimi uyandıran, benimkine karşılık veren bir şey var. Onu düşündüğüm an, bacaklarımı açmak istiyorum. Şimdi kollarımın arasında uyuyor, derin uykuda. Bir akordeon sesi duyuyorum. Clichy'de pazar gecesi. *Bubu de Montparnasse*'ı, otel odalarını, Henry'nin bacaklarımı havaya kaldırış biçimini, kalçalarıma olan hayranlığını düşünüyorum. Şu an kendim değilim, maceraperest bir serseriyim. Akordeon yüreğimi, Henry'nin içime doldurduğu ak kanı kabartıyor. Kollarımda uyuyor ve ben onu sevmiyorum.

Fred'le karşılıklı, sessizce otururken galiba Henry'yi sevmediğimi söyledim. Onun hayalperestliğini, sanrılarını seviyorum, dedim. Henry sevişme, bir sel gibi akma, lanetleme, büyütme ve canlandırma, yok etme ve acı çektirme gücünü içinde taşıyor. Benim hayran olduğum şey, onun içindeki iblis, yok edilemez idealist, kendine acı çektirmenin bir yolunu mutlaka bulan mazoşist, çünkü ihanetlerinin, zalimliğinin acısını kendisi de çekiyor. Bazı şeylerin, örneğin evimin karşısında âcizleşmesi içime dokunuyor. "Ayının teki olduğumun, böyle bir evde nasıl davranılacağını bilmediğimin farkındayım; ben de bunun üzerine onu küçümser, tiksinirmiş gibi rol yapıyorum, oysa evine bayıldım. Güzelliğine, seçkinliğine bayıldım. Öylesine sıcacık ki, daha içeriye adım attığım an bereket tanrıçası tarafından kucaklandığım duygusuna kapıldım, sihirli güçlere kavuştum."

Daha sonra, Hugo beni arabayla eve götürürken, "Dün gece uyuyamadım ve yeryüzünde düzüşmekten daha büyük, çok daha harika bir aşk bulunduğunu düşündüm," diyor. Birkaç gündür hastaydı, sevişemedik, sarmaş dolaş uyuduk.

Bana o narin, kırılgan kabuğumu kırıp patlayacakmışım gibi geldi. Göğüslerimin dolduğunu, ağırlaştığını hissettim. Ama üzgün değildim. Sevgilim, bu gece nasıl da bereketliyim diye düşündüm fakat bu aynı zamanda senin için. Salt kendim için değil. Artık her gün yalan söylüyorum sana, tamam, ancak aldığım zevklerin aynısını sana da veriyorum. İçime ne kadar çok şey çekersem, sana duyduğum aşk da o kadar büyüyor, Hugo. Kendimi ne kadar mahrum edersem, sana karşı o kadar cılızlaşırım, bir tanem. Bu denklemde bana ayak uydurursan, hiçbir trajedi yaşanmaz. Bundan çok daha bariz denklemler var. Örneğin: Seni seviyorum, bu nedenle de senin için dünyadan ve yaşamdan vazgeçiyorum. Bu durumda, karşında secde eden bir rahibe bulurdun, karşılayamayacağın talepler-

le seni zehirleyen, sonunda da seni öldüren bir kadın. Oysa dön de bak bana. Birlikte eve dönüyoruz. Az önce doyuma ulaştım, zevki tattım. Ama seni dışlamıyorum. Gel, şişmiş, büyümüş bedenime gir, tadına bak. İçimde yaşam taşıyorum. Sen de bunu biliyorsun. Beni arzulamadan çıplak vücuduma bakamıyorsun. Etim sana masum görünüyor, onu tamamen kendi malın sayıyorsun. Henry'nin ısırdığı yerleri öpebilir, zevk alabilirsin. Aşkımız değiştirilemez. Bir tek bilgi incitebilir seni. Belki de ben Henry'nin kollarından çıkıp seninkilere geçebilen bir iblisim ama yüzde yüz sadakat benim için hiçbir anlam taşımıyor. Ona göre yaşayamam. Asıl trajedi şu ki, ikimiz böyle dip dibe yaşarken senin bu bilgiyi, böylesi sırların var olabileceğini bir türlü kavrayamaman, sırf sana söylediğim kadarıyla yetinmen, bedenimde yaşadıklarıma dair hiçbir iz bulunmaması gerekiyor. Öte yandan, yalan söylemek, benim söylediğim türdeki yalanlar da yaşamanın bir parçası.

Fred'in varlığı beni tutuklaştırıyor; reddetmem gereken dünyalara uzanışımı, açılışımı kendi gözlerimden izler gibi oluyorum. Fred'le çok narin ve çok karmaşık bir şeyi doyasıya yaşayabilirdim. Ama kendimle yaşamak istemiyorum. Kendimden uzaklara uçuyorum. Yine de gerçek kişiliğimi çarpıtmıyor, içimde zaten var olan kösnüllüğü dışavuruyorum. Henry bendeki bir güce, daha önce hiç yanıtlanmamış bir metanete karşılık veriyor. Cinsel canlılığı benimkiyle uyum içinde. Dansa başladığımda bir Henry'nin hasretini çektim. John'da yanlış yere bir Henry'yi aradım.

Düşüncelerim esnekmişçesine en uç anlamlarına kadar gerildiler. Henry'yle hiçbir şey uzun uzadıya, derinlemesine konuşulmaz. O oyalanan, sündüren Proust değil. O hep hareket halinde. Ani, kısa kasırgalar halinde yaşıyor. Henry'deki boraların tadını çıkarıyorum. Bir kasırganın ardından bütün

bir günü oturarak ve nehir teknemi bol keseden dağıttığı duygulara doğru ağır ağır sürerek geçirdiğim oluyor.

Eduardo kendimi asla tamamen vermediğimi söylüyor fakat kendimi Hugo'nun soyluluğuna ve kusursuzluğuna, Henry'nin şehvetine, Eduardo'nun güzelliğine nasıl teslim ettiğimi gördükçe bu iddiası bana olanaksız geliyor. Geçen gece konserde, karşısında büyülenmişçesine kalakaldım. Eduardo gülümsememeyi öğrenmiş; bunu ben de öğrenmeliyim. Sırf teninin rengi bile çekiyor beni. İspanyolların altın solgunluğuna sahip ama Kuzey'e özgü bir ışıltısı, yanık tenin altından seçilen bir pembeliği de var. Hele gözlerinin rengi; o değişken, dayanılmayacak kadar serin, yeşil gözler. Umut veren yeri ağzıyla burun delikleri. İşte bir kez daha, Eduardo'yla baş başa verdiğimiz, dünyayı katettiğimiz duygusuyla doluyorum. Salt başlarımız dokunuyor, tokuşuyor. Bunun dışında elime hiçbir şey geçmeyecek. Zihnini seviyorum; zihni bir tapınak gibi, durmaksızın ölçüp biçtiği ve çözümlediği için alabildiğine mümbit. İradesi yokmuş gibi görünüyor, çünkü bilinçaltına boyun eğiyor ve tıpkı Lawrence gibi, bu teslimiyetin nedenini bildiği de pek söylenemez.

Ne Hugo'nun ne de Eduardo'nun kesinlikle fark edemeyeceği şeyi Henry ayrımsadı. Yatakta yatıyordum, şöyle dedi: "Sürekli poz verir gibisin, neredeyse Doğulu denebilecek pozlar."

Düzüşürken benden keskin sözcükler duymak istiyor, bense yapamıyorum. Neler hissettiğimi ona söyleyemem. Bana yeni jestler, uzatma yöntemleri, çeşitlemeler öğretiyor.

Eduardo geçen gün June'un yöntemini denemek isteyip istemediğimi sordu: Vicdani kaygıların mutlak inkârını, yalanları (öncelikle de kendi benliğine karşı) seçmek, kişiliğini en küçük bir tökezlemeye, zalimlik etme konusundaki yeter-

sizliğim türünden engellere izin vermeyecek şekilde bozmak, sakatlamak. Dün, cinsel haz boşalımlarının tam ortasında, Henry'nin isteğine uyup onu ısıramadım.

Eduardo günlüğümden korkuyor. Benim gözümden kaçan bir suçlamayla karşılaşmaktan ödü kopuyor. Bu korkusunu ruh doktoruna da itiraf etmiş.

Günlüğe almadığım her şeyin bir anlamı var – boşluklar, özellikle de rüyalar, sanrılar. Yalanlar da dışarıda bırakılıyor; umutsuzca bir süsleyip püsleme gerekliliği. Kısacası, onları deftere geçirmiyorum. Bu yüzden de günce bir yalan. Günceden dışlanan şeyler, zihnimden de dışlanıyor. Yazma ânı geldiğinde güzelliğin peşinden seğirtiyorum. Gerisini ayırıyorum; güncemden, bedenimden. Bir gün geri dönmek, yıkayıp temizlediklerimi bir dedektif gibi, tek tek toplamak isterdim. Örneğin, Hugo'nun korkunç, olağanüstü safdilliğini. Neleri fark edebilirdi diye düşünüyorum. Henry'nin odasından döner dönmez alt taraflarımı yıkadığım gün yere sıçrayan birkaç damlayı görebilirdi; külotumdaki lekeleri, mendillerime sildiğim dudak boyasını. "Neden iki kez boşalmayı denemiyorsun?" (Henry'nin yaptığı gibi) deyişimi, inanılmaz bitkinliğimi, gözlerimin altındaki mor halkaları sorgulayabilirdi.

Güncemi son derece gizli tutuyorum ama kim bilir kaç kez şöminenin karşısında, onun ayaklarının dibinde yazdım, omzumun üstünden okumaya yeltenmedi bile. Eduardo Hugo'dan kanepeye uzanıp gözlerini yummasını ve "aşk", "kedi", "kar", "kıskançlık" gibi sözcüklere karşılık vermesini istediğinde, Hugo'nun tepkileri insanı şaşırtacak kadar yavaş ve muğlak oldu. Hızla cevaplanan tek sözcük "kıskançlık" idi. Algılamayı, ayrımsamayı reddediyor sanki. İyi. Bu onun kendini koruma yöntemi. O şiddetli kıskançlığına karşın sahip olduğum tuhaf özgürlüğün temeli o. Hugo görmek istemi-

yor. Buysa içimde öyle bir merhamet uyandırıyor ki, bazen delirecek gibi oluyorum. Beni cezalandırmasını, dövmesini, eve hapsetmesini yeğlerdim. Bunlar vicdanımı rahatlatırdı.

Eduardo'yu konuşmak üzere Doktor Allendy'ye gidiyorum. Karşımda yakışıklı, sağlıklı bir erkek var; duru, zeki, gören gözler. Zihnim tetikte, kestirip atan, net ve açık bir şekilde ortaya koyan bir şey söylemesini bekliyorum. Bunu söylemesini istiyorum, çünkü söylerse, sırtımı yaslayamayacağım bir başka erkek olup çıkacak, ben de kendimle savaşmayı tek başıma sürdüreceğim.

Önce Eduardo'dan söz ettik, nasıl güç kazandığından. Aradaki keskin farkın gözümden kaçmamış olması Allendy'nin hoşuna gitti. Ama şimdi çetin bir noktaya geldik. "Yaşamındaki en önemli kadın olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor Allendy. "Eduardo seni saplantı haline getirmişti. Sen onun imgesisin. Seni anne, kız kardeş ve elde edilemez kadın olarak görüyor. Seni fethetmek demek, kendisini, nevrozlarını alt etmesi demek."

"Evet, biliyorum. İyileşmesini istiyorum. Onu cinsel açıdan sevmediğimi söyleyerek, daha yeni filizlenmiş özgüvenini elinden almak istemem."

"Peki, hangi açıdan seviyorsun onu?"

"Ona düşkünlüğüm baştan beri onu idealleştirmemden kaynaklanıyordu. Şimdi de seviyorum onu ama bu sevgi şehvet içermiyor. Hayatımda başka bir erkek var, daha hayvansı biri, beni gerçekten kıskıvrak yakaladı."

Ona biraz Henry'den söz ediyorum. Aşklarımı bu şekilde bölüştürebilmem adamı şaşırttı. Eduardo'yla yaşadığım deneyime ilişkin gerçek duygularımı soruyor.

"Tam anlamıyla edilgendim," diyorum. "Hiçbir zevk almadım. Bunu fark etmesinden, bu yüzden kendisini suçlama-

sından korkuyorum. Berbat bir şey olur bu, 'Dinle, Henry'yi seviyorum, onun için de seni sevemem,' dememden bile daha berbat. Çünkü devam ederse, bir yarışmaya dönüşebilir, sanki rekabete ve kıyaslamaya göz yummuş, Eduardo'yu *ondan sonra* terk etmişim gibi. Böylesi bana çok daha tehlikeli görünüyor." Gülerek soruyorum: "İyi ama, erkekler bir kadına zevk verip vermediklerini anlamazlar mı?"

Doktor Allendy de gülüyor. "Yüzde sekseni asla anlamaz," diyor. "Bazı erkekler duyarlıdır, ancak çoğunluğu kendini beğenmiştir, kadını tatmin ettiğine inanmayı seçer; bir kısmı da aradaki farkı gerçekten anlamaz." (Henry'nin oteldeki sorusunu anımsadım: "Seni tatmin ediyor muyum?")

Sonra şöyle diyorum: "Cinsel komediyi sürdürmektense, ona *benim* hasta, nevrotik olduğumu, bende bir sorun olduğunu söylemek daha iyi olmaz mı?"

"İşin aslı, sende gerçekten de bir sorun olabilir," diyor Allendy. "Şu sevgilerini paylaştırma biçiminde bir tuhaflık var. Özgüvenden yoksun olduğunu düşündürüyor."

Şu an hassas bir noktaya dokundu. Birkaç dakika önce, ben hayvansı ve ideal aşk arasındaki ayrımdan söz ettiğimde bir hata yaptı. Hemen avam bir sonuca varıp ergenlik çağında aşkın vahşi bir yüzüne tanık olduğumu, tiksindiğimi ve manevi yönüne döndüğümü söyledi. Ancak şu an bir gerçeğe sokulmakta: özgüven yoksunluğu. Babam kız çocuğu istememiş. Çirkin olduğumu söylerdi. Bir şey yazdığım ya da çizdiğim zaman benim elimden çıktığına inanmazdı. Beni bir kez okşadığını ya da hakkımda övücü bir söz sarf ettiğini anımsamıyorum, dokuz yaşındayken ölümden döndüğüm dönemin dışında. Hep kavgalar, dayaklar, üzerime dikilen sert, mavi gözleri vardı. Babamın buradan, Paris'ten yazdığı, "Ma jolie,"* diye

* Güzelim, tatlım. (ç.n.)

başlayan notunu aldığımda kapıldığım anormal sevinç hâlâ aklımda. Ondan hiç sevgi görmedim. Annemle birlikte ben de acı çektim. Hastalığımdan sonra, babamın tatil yaptığı Arcachon'a varışımızı hatırlıyorum. Bizi istemediği yüzünden belliydi. Anneme karşı tutumunu üzerime alınıyordum. Yine de, bizi terk ettiğinde üzüntüden sinir krizleri geçirdim. Ve New York'taki eğitimim süresince fena halde hasretini çektim. Katılığından, soğukluğundan oldum olası korkardım. Sonra Paris'te onu tamamen reddettim. Haşin, kalpsiz olma sırası bendeydi.

"Böylece," dedi Allendy, "içine kapandın ve bağımsız biri oldun. Kendini tek bir aşka güvenerek, iç huzuruyla adamak yerine, bir sürü aşkın peşine düşüyorsun. Dahası, senden yaşlı erkeklerin gaddarlığının peşindesin, acı olmadan aşkın tadını çıkaramazmış gibi. Ayrıca bir türlü emin olamıyorsun..."

"Bir tek kocamın sevgisinden eminim."

"Ama bir sevgiden daha fazlasına ihtiyacın var."

"Hem onun hem de yaşça daha büyük bir erkeğin sevgisine."

Bir çocuğun vakti zamanında sarsılan, yok olan özgüveninin böyle bütün yaşamını etkileyen yansıları olması afallatmıştı beni. Babamın yetersiz sevgisi ve bizi terk etmesi silinmez bir iz bırakmıştı. O zamandan beri içime çektiğim onca aşk neden silememişti o izi?

Eduardo, günceme yazacaklarım hakkında Doktor Allendy'yle konuşmamı istiyor. Buna hazırım ama kendi koşullarımla. Şöyle ki, doktoru görmeye seyrek olarak gideceğim, bu bana hem malzemeyi içselleştirecek, özümseyerek çalışacak zamanı verecek, hem de kendimi daha az bağımlı hissedeceğim. Öte yandan, doktor dün bana, "Son derece dengeli görünüyorsun, bence bana ihtiyacın yok," dediğinde, bir kez daha yalnız bırakıldığım duygusuyla, ansızın allak

bullak oldum. İşim bana denge sağlıyor, sıkıntılarımdan, acılarımdan beslenip yararlanıyorum ama yine de içimi bir insana dökmek isterim, tıpkı günceme döktüğüm gibi. İlişkilerimde her daim menedilen, yasaklanan bir şey var. Eduardo'yla Henry'yi konuşamam. Yalnızca rahatsızlığımdan söz edebilirim. Henry'yle ruhsal çözümlemeleri konuşamam. O bir ruh doktoru değil, o bir epik yazar, farkında olmasa da bir Dostoyevski. Fred'le gerçeküstü şeyler paylaşan biri olabilirim, ancak Lawrence hakkında bir inceleme yazan kadın olamam.

Allendy şöyle dedi: "Bu meselede Eduardo'ya olağanüstü davrandın, bunu pek az kadın yapabilirdi, çünkü bir kadın genel olarak erkeği düşman görür ve onu aşağılayabildiği ya da mahvedebildiği zaman memnun olur."

Joaquin diyor ki: Günlüğümü okuyunca, Henry'nin bana cinsel bir deneyimden çok daha fazlasını verdiğini ayrımsamış; Henry, Hugo'nun doyuramadığı bazı gereksinimlerimi karşılıyormuş. Hâlâ, kendimi Henry'ye fena kaptırdığımı, aslında doğama hiç de uygun olmayan deneyimlere sürüklendiğimi düşünüyor.

Allendy de, normalde Henry gibi birine âşık olamayacağımı, ona âşık olma nedenimin ortadan kaldırılması gerektiğini ima etmeye başladı. Bu noktada bilime düşman kesiliyor ve içgüdülerime büyük bir sadakat duyuyorum.

Psikoanaliz beni daha samimi, daha dürüst olmaya zorlayabilir. Daha şimdiden bazı duygularımı anlayabiliyorum; incinme korkumu örneğin. Henry aradığında sesindeki her bir değişime duyarlıyım. Gazetedeki odasında meşgulse, yanında biri varsa ya da sesi lakayt geliyorsa, moralim anında bozuluyor.

Bugün Henry uyanmış, kendi kendine şöyle demiş: "Meleksi ya da edebiyatçı kadınların canı cehenneme!" Sonra

bana, pazar gününden bu yana iki mektup yazdığını, mektupların Natasha'nın evinde beni beklediğini söyledi; içim ferahlayıverdi. Bu aşırı duyarlılığımdan nefret ediyorum, sürekli güvenceye, yatıştırılmaya ihtiyaç duyuyor ama aynı zamanda da diğer insanların duyarlılığına karşı uyanık olmamı sağlıyor. Hugo'nun büyük aşkı bana gereksindiğim güveni sağlamalıydı; sevilmek ve anlaşılmak için duyduğum bu bitmez tükenmez açlık kesinlikle anormal.

Belki de yaşça büyük erkekleri fethetmeye çalışarak, özgüvenimi yeniden kazanmaya çalışıyorum. Yoksa peşinde koştuğum şey, acı mı? Henry'nin oldukça soğuk, mavi gözlerinin üstüme dikildiğini görünce ne hissediyorum? (Babamın buz mavisi gözleri vardı.) Bu gözlerin bana duydukları arzudan erimelerini istiyorum.

Fred'le aramızda büyük bir gerginlik var; birbirimizin gözlerine tahammül edemiyoruz. Benim hakkımda öyle isabetli, öyle vurucu bir şey yazmış ki, benliğimin en mahrem kuytularının işgal edildiği duygusuna kapıldım. Henry'ye ilişkin yazdıkları da dehşete düşürdü beni; benim korkularıma, şüphelerime fazla yaklaşmış sanki. Bir büyücü gibi yazıyor. O sayfaları okuduktan sonra adeta nutkum tutuldu. O da benim güncemi okuyordu. "Bunu okumama izin vermemelisin, Anaïs," dedi. Neden diye sordum. Sersemlemiş görünüyordu. Başını öne eğdi, ağzı titriyordu. Benim hayaletim gibiydi. Neden afallamıştı böyle? Benzerliği mi açığa çıkarmıştım – birbirimizin ciğerini okuduğumuzu? Fred benim bir parçam. Bütün yaşamımı anlayabiliyor. Ne kadar güncem varsa, ellerine teslim edebilirim. Ondan korkmuyorum. Bana karşı öyle müşfik ki.

Henry soğukkanlı, bilge bir ruh haliyle, nefis şeyler söylüyor. Ben kollarının arasında yatarken, "Seni seviyorum,"

diyor; "Sana inanmıyorum," diye karşılık veriyorum. Melunluğum üzerimde, o da bunun farkında. Bastırıyor: "Seviyor musun *beni*?" Muğlak bir yanıt veriyorum. Cinsellikte kenetlendiğimizde, bunun salt fiziksel bir yakınlık olduğuna inanamıyorum. Ben cinnet halinden çıktığım ve sakin bir şekilde konuşmaya başladığımız zaman böyle ciddi ciddi aşkımızdan söz etmesi şaşırtıyor beni.

"Pazar gecesi, sen gittikten sonra biraz uyudum, sonra yürüyüşe çıktım; öyle mutluydum ki, Anaïs, hayatımda hiç olmadığım kadar mutluydum. Korkunç bir gerçeği fark ettim: June'un geri dönmesini istemiyorum. Sana feci şekilde ihtiyacım var – kesinlikle. Bazen bana öyle geliyor ki, June geri gelip de beni bir kez daha hüsrana uğratsa bile, artık hiç umursamayacağım, hatta buna neredeyse memnun olacağım. Pazar gecesi ona bir telgraf çekip artık onu istemediğimi bildirmek istedim."

Ama aklım, inanmamı engelledi. Bunu kendisi de biliyor, çünkü ekliyor: "June'a karşı zayıfım, Anaïs. Geri döndüğünde tam da onun istediği gibi davranırsam, sakın seni hayal kırıklığına uğrattığımı ya da yarı yolda bıraktığımı düşünme." Bu beni şaşırtıyor, çünkü bana kalırsa şöyle olmuştu: İlk seferinde, tutkuma doğru hiç düşünmeden, tipik aşırılığımla atılıp da zeminin kayganlığını ve durumun fecaatini sezdiğimde hemen geri çekildim ve ilişkimizi önemsizleştirmiş oldum. Trajedilere katlanma kapasitemi John Erskine'le tükettim. O dönemde acı çekme sınırımı zorladım. Bir daha o kadar acıya katlanabilir miyim, bilmiyorum; bence bu konuda Henry de benzer duygular içinde. Şu ânın tadını doyasıya, düşüncesizce çıkarmak istiyorum. Henry ihtirasla üstüme eğiliyor, Henry'nin dili bacaklarımın arasında; Henry'nin güçlü, şiddet dolu sahiplenme duygusu.

"Sen, sadık kalabileceğim tek kadınsın. Seni korumak istiyorum."

Henry'nin odasında June'un fotoğrafını görünce June'dan nefret ediyorum, çünkü şu an Henry'ye âşığım. June'dan nefret ediyorum, öte yandan kendimin de onun nüfuzu altında olduğunu biliyorum, geri döndüğü zaman...

"Seninleyken, June'la hiç hissetmediğim bir şeyi, aşkın da ötesinde dost olduğumuzu hissediyorum. June'la ikimiz dost değiliz."

İnsan kendi doğasından kaçamaz ama neyse ki dün Henry, "İyiliğinde kusurlar var," dedi. Kusurlar. Şükürler olsun. Çatlaklar. Onların arasından kaçabilirim. Sapkınlık diyebileceğim bir terslik var ki, beni oynamaya zorlandığım rolün dışına itiyor. Hep bir başka rolü hayal etmek. Asla durağan olmamak. Henry güncemi okumak isteyince ürperiyorum. Onu sürekli aldattığımdan kuşkulanıyor. Bunu isterdim ama yapamıyorum. Bana geldiğinden beri, içgüdüsel olarak fahişelerin sadakatini uyguluyorum: Onun dışında hiç kimseden zevk almıyorum. En büyük korkum Hugo'nun aynı gün beni istemesi, buysa başıma sık sık geliyor. Dün gece ateşliydi, kendinden geçmişti – bense uysal, sahtekâr. Zevk alma taklidi yapan. Sıradışı bir gece olduğuna kanaat getirdi. Aldığı haz devasaydı.

Kabıma sığamıyormuş ve alınabilecek bütün cinsel hazları istiyormuş gibi göründüğümde içten miyim? Sokakta rastladığım bir kadının ya da dans ettiğim bir erkeğin çekimine kapıldığımda cinsel doyuma ulaşmayı gerçekten başarabilir miyim? Ortada bir cinsel istek var mı? Bir daha böyle bir duygunun pençesine düştüğümde karşı koymayacağım. Öğrenmek zorundayım.

Bu gece Henry'ye duyduğum arzuya teslim oldum. Onu istiyorum, June'u da istiyorum. Beni öldürecek olan kişi, June; Henry'yi benden uzaklaştıracak, benden nefret edecek.

Henry'nin kollarına sığınmak istiyorum. June'un beni orada bulmasını istiyorum: Böylece ilk ve son kez acıyı tadacak. Ondan sonra hep Henry acı çekecek – June'un çektireceği acıyı. June'a yazmak, geri dönmesi için yalvarmak istiyorum, çünkü onu seviyorum, çünkü ona verebileceğim en büyük armağanı, Henry'yi vermek istiyorum.

Hugo her gece ilk sefermiş gibi, onun için yeni bir kadınmışım gibi beni elleriyle soyuyor. Duygularım karman çorman, bir türlü açıklığa kavuşturamıyorum, hale yola sokamıyorum. Rüyalarım, bir kez daha intiharın eşiğine sürüklenme korkumun dışında hiçbir şey söylemiyor bana.

İnsan salt yaşamakla ya da sevmekle şifa bulmuyor, öyle olsa ben bulurdum. Hugo bazen beni sağaltıyor. Bugün tarlalarda, kiraz ağaçlarının altında yürüdük, güneşe, otlara oturduk, çok genç iki sevgili gibi konuştuk. Henry beni sağlığıma kavuşturuyor, dirimsel, devasa kollarının arasına alıyor. Böylece bazı günler düzeldiğime, iyi olduğuma inanıyorum.

Hugo bir iş seyahatine gitti, ayrılırken beni büyük bir çaresizlikle ve kederle öptü. Etrafım onun işaretleriyle, alışkanlıklarını, kusurlarını, olağanüstü iyiliğini haykıran küçük şeylerle sarılı: yollamayı unuttuğu bir mektup, yıpranmış iç çamaşırları (kendisi için hiçbir şey satın almaz ki), yapılacak işler listesi, bir golf topu (bu da bana dün söylediği şeyi anımsatıyor: "Artık golf bile zevk vermiyor bana, çünkü seninle olmayı yeğliyorum. Ne yapayım ki o da kahrolası işimin bir parçası."), diş fırçası, kapağı açık bir briyantin kavanozu, yarısına kadar içilmiş bir sigara, takım elbisesi, ayakkabıları. Ona veda öpücüğümü vermiş, kapıyı arkasından kapamıştım ki, Emilia'ya şöyle dedim: "Gül rengi elbisemi temizle, dantel çamaşırlarımı yıka. Birkaç gün içinde bir arkadaşımı ziyarete gidebilirim."

Dün Eduardo'ya iyi davranmayı unutmadım; üstelik bunu öyle iyi becerdim ki, boyu en az altmış santim uzamış olmalı. Ve aynı gece Hugo'nun bedeninde eriyip gitmek, kollarının arasına, iyiliğine hapsolmak istedim. Böyle bir anda tutku da ateş de önemini yitiriyor. Hugo'nun kıskandığını görmeye dayanamıyorum, neyse ki aşkımdan emin. "Seni hiç bu kadar sevmemiştim," diyor. "Seninle hiç bu kadar mutlu olmadım. Sen benim bütün hayatımsın." Bense onu sevebileceğim kadar sevdiğimi, bana sonsuza kadar sahip olacak tek kişinin o olduğunu biliyorum. Ama işte, tam üç gündür Henry'yle Clichy'de sürebileceğim yaşamı gözümün önünde canlandırıp durdum. Hugo'ya, "Bana her gün telgraf gönder, lütfen," dedim. Oysa onları okumak üzere evde olmayabilirim.

Evden kaçtım. Pijamalarım, tarağım, pudram, parfümüm Henry'nin odasında. Karşımda öylesine derinlikli bir Henry buluyorum ki, büyüleniyorum.

Uyumlu adımlarla Clicy Meydanı'na yürüyoruz. Gözlerimi açıyor, caddenin, insanların, gerçekliğin farkına varmamı sağlıyor. Ben uyurgezer gibi yürüyorum, o ise sokağı kokluyor, gözlemliyor; gözleri ardına kadar açık. Gaumont Palace'ın yakınında duran, tahta bacaklı fahişeyi gösteriyor bana. Eduardo'yla benim aksime, açık seçik, belirgin tek canlının insanın kendisi olduğu bir dünyada yaşamanın nasıl bir şey olduğundan habersiz. Değişik kafelerde oturuyor, Lawrence'ın algıladığı bağlamda yaşamla ölümden söz ediyoruz.

Henry, "Eğer Lawrence... yaşasaydı," diyor. Evet, cümledeki boşluğun ne olduğunu biliyorum. O zaman ona âşık olurdum. O da bana. Henry yazı odamdaki değişiklikleri gözünün önüne getirebiliyor. John'un fotoğrafları. John'un kitapları. Lawrence'ın fotoğrafi ve Lawrence'ın kitapları. Henry'nin suluboyaları ve Henry'nin elyazmaları. Henry'yle

bir dakika kadar öylece oturuyor, pis pis sırıtarak yaşam dediğimiz şu acayip manzarayı düşünüyoruz.

Eduardo, Henry'nin yaşayışında da yazışında da bir düzen bulunmadığını söyledi. Bulunsaydı, Henry bir psikanalist olurdu. Bir psikanalist olsaydı, Henry böyle canlı, ortalığı birbirine katan bir kasırga olmazdı.

Henry'ye John Erskine'i anlatınca, kutsal bir şeye yaptığım bu hürmetsizliğe şaşırıp kaldı. John, Henry'nin karşısında saygıyla eğildiği adam. Sakin bir sesle şöyle dedim: "Hürmetsizlik gibi görünebilir, tamam, ama baksana ne kadar doğal: John'da Hugo'yu ona bağlayan şeyi sevdim."

Clichy'deki mutfakta Fred'le birlikte oturuyorduk, saat gecenin ikisiydi, yiyor içiyor, sigaranın birini söndürüp ötekini yakıyorduk. Henry gidip gözlerine, küçük Alman oğlanın yanan gözlerine soğuk su çarpmak zorunda kaldı. Buna dayanamadım, şöyle dedim: "Henry, hadi gazetedeki işinin sona erişine içelim. O işi bir daha asla yapmayacaksın. Sözüme güven."

Bu sözler Fred'i üzmüştü. Bir baktım, karalar bağlamış. İyi geceler diledik, Henry'nin odasına gittim.

Birlikte olmanın tadını çıkarıyor, bir yandan konuşurken bir yandan da soyunuyor, giysilerimizi bir iskemleye yerleştiriyorduk. Henry bu yalın odada, kaba saba battaniyenin üzerinde fazlasıyla tuhaf kaçan, kırmızı ipekten Japon işi pijamamı hayranlıkla süzmekteydi.

Ertesi gün, Fred'in geceyi evde geçirmediğini öğrendik. "Onu fazla ciddiye alma," dedi Henry. Kahvaltımızı öğleden sonra beşte yaptık. Sonra ben gri perdeleri diktim, Henry de çekiçle perde raylarını düzeltti. İşimiz bitince Henry sıkı bir yemek hazırladı; Anjou içtik, alabildiğine neşeliydik. Sabah erkenden Louveciennes'e döndüm.

Yeniden Clichy'ye gittiğimde, Fred evdeydi ve çok üzgündü. Yemeğimizi yedik ama sessizce; içim parçalanıyordu. Fred sırf benim hatırıma kederinden sıyrılıp haykırdı: "Hadi, bir şey yapalım, hadi Louveciennes'e gidelim!"

Hemen yola çıktık.

Evimin sihri beni sakinleştiriyor. Hep birlikte şöminenin karşısında oturuyoruz. Bu, evin kendine has bir büyü yaymaya başladığı an; ateş de insanın sinirlerini yatıştırıyor. Tamamlanmış bir halde oturabilirim, bir duvar resminin parçasıymışçasına. İki erkeğin hayranlığı ve aşkı öyle tatlı ki. Ketumluğumu, sır saklama duyumu kaybediyorum. Demir kutuları açıyor, onlara ilk güncelerimi gösteriyorum. Fred ilk defterde soluğunu tutuyor, sonra haykırmaya, kahkahalarla gülmeye başlıyor. Henry'ye kırmızı günceyi verdim, günce baştan sona onu anlatıyor; bir başkasına hiç yapmadığım bir şey bu. Omzunun üstünden eğiliyor, onunla birlikte okuyorum.

Henry'yle yüksek bir peronda tren bekliyoruz. Yağmur ağaçları yıkadı. Toprak bir erkeğin işlediği, tohum ektiği bir kadın gibi, özlü kokular, rayihalar saçıyor. Bedenlerimiz birbirine sokuluyor.

O an, June'la aynen böyle, sımsıkı yapışmış bir halde duruşumuzu düşünmedim. Bunu şu an düşünüyorum, çünkü dün Henry ilk kez canımı yaktı, her ne kadar kendimi onun alaylarına, küçümsemelerine hazırlamış olsam da. June hakkında yazdıklarından, kusur bulmayı ne kadar sevdiğini iyi öğrenmiştim. Kırmızı güncemi okuyorduk. Fred'in bana çok güzel olduğumu söylediği bölüme geldik. "Görüyor musun," dedi Henry, "Fred seni güzel buluyor. Ben bulmuyorum. Ben büyük bir çekiciliğin olduğunu düşünüyorum, evet." Ona çok yakın oturuyordum. İnanmazlıkla yüzüne baktım, sonra hızla başımı yastığa bıraktım ve ağladım. Yüzüme dokunup da göz-

yaşlarını hissedince afalladı. "Ah, Anaïs, bunun senin için bir anlamı olacağı aklıma bile gelmezdi. Böyle acımasızca konuştuğum için nefret ediyorum kendimden. Ama unutma, sana June'u da güzel bulmadığımı söylemiştim. En güçlü kadınlar, hiçbir zaman en güzel kadınlar olmamıştır. Ancak *sana* asla yapmak istemediğim tek şeyken seni böyle ağlattığımı, bunu yapabildiğimi düşünmek..."

Karşıma geçip oturdu; ben yastıklara iyice gömülmüştüm, saçlarım karman çorman, gözlerim yaş içindeydi. O an aklıma ressamların benim için ne düşüneceği geldi, bunu Henry'ye de söyledim. Ve ansızın onu *tekmeledim*. Tırmaladım; kedi gibisin, dedi. Pek hoşuna giden bu fasıl sona erince, tuhaf bir biçimde yakınlaştığımızı hissettik, öyle ki trende ona şaka yollu (o sırada bana, ilk gördüğü gün beni çok güzel bulduğunu ama Fred üstünde bu kadar çok durunca, bir de June yüzünden, aksini düşünmeye başladığını anlatmaktaydı) şöyle dedim: "Çok zevksizsin!"

Ama güncem için söylediği bütün o harika sözler bir anda silikleşmişti. Kendime olan güvenim sarsılmıştı. Güzelliğin ne kadar görece bir şey olduğunu, her erkeğin güzelliğe kendi, bireysel tepkisini verdiğini düşünmek de kâr etmedi. Böylesine incinmek hiç doğal değil. Yine de acımı kabullendim, şöyle dedim: "Buna katlanacağım. Onu bastıracağım, hiç umursamayacağım." Böylece, birkaç saat boyunca cesaretimi bayrak misali dalgalandırdım, ta ki o gece, tam soyunduğumuz sırada Henry, "Soyunmanı izlemek istiyorum. Daha önce hiç yapmadım bunu," deyinceye kadar. Yatağına oturdum, üstüme müthiş bir utangaçlık gelmişti. Soyunurken dikkatini dağıtacak bir şey yaptım, çabucak örtünün altına girdim. Ağlamak istiyordum. Daha iki dakika önce, "Çok çirkin bir erkek olduğumu hissediyorum. Aynada yüzümü görmek bile istemiyorum," demişti. Bense söyleyecek kaçamak ve gönül okşa-

yıcı bir şeyler buldum. Kalkıp şöyle demedim: "Bugünlerde Eduardo'nun güzelliğine nasıl da ihtiyacım var."

Ertesi gün üç buçukta, en çok gereksindiğim kişinin, Allendy'nin muayenehanesindeydim.

Henry'ye gittim, onu çalışırken buldum. Beni sevinçli bir öpücükle karşıladı. Birlikte çalıştık. Onun masasının yanındaki masaya oturdum, kitabıma yerleştireceğim parçacıkları inceledim. İçim onun yazdıklarının gücüyle doldu. Karnı acıkınca, yemek pişirmeyi önerdim. "Bırak da bir dâhinin karısını oynayayım," dedim. Ve haşmetli, gül pembesi elbisemle mutfağa yollandım.

Henry'nin salt sesi bile keyfimi yerine getiriyor. Şöyle dediğini duyar gibi oluyorum: "Senin hakkında yazarken seni bir melek olarak tanımlamalıyım. Seni bir yatağa yatıramam."

"İyi ama hiç de melek gibi davranmıyorum. Bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum, evet, biliyorum. Şu birkaç gündür canımı çıkardın. Sen şehvetli bir meleksin ama yine de meleksin. Kösnüllüğün beni bunun aksine inandıramıyor."

"Bu sözlerinin cezasını çekeceksin," dedim. "Bundan böyle tam bir melek gibi davranacağım."

Aradan iki saat geçiyor, Fred işe gidiyor, Henry de mutfakta beni öpmeye koyuluyor. Ona karşı koyuyormuş gibi numara yapmak istiyorum fakat boynuma konan tek bir öpücük bile beni eritmeye yetiyor. Hayır, diyorum ama o elini bacaklarımın arasına götürüyor. Ve bir boğa gibi saldırıyor bana.

Sakince yatarken de seviyorum onu; ellerini, bileklerini, boynunu, ağzını, bedeninin sıcaklığını ve zihninin âni sıçrayışlarını seviyorum. Daha sonra yemeğe oturuyor, dışarıda horoz öterken June'dan, Dostoyevski'den söz ediyoruz. Henry'yle

oturup June'a olan aşkımızdan, onun çarpıcı anlarından söz edebilmemiz, benim için zaferlerin en büyüğü.

Henry'yle geçen uzun, dingin saatler, en etkili olanlar. Yazısının üstüne eğilip düşünceli bir sessizliğe gömülüyor, ara ara kıkırdıyor. Onda bir yeraltı cininden, yarısı insan yarısı keçi şehvet tanrısından ve Alman bir bilimadamından bir şeyler var. Alnındaki sert yumrular her an patlayacakmış gibi. Vücudu bir anda kırılgan, iki büklüm görünüyor.

O böyle otururken, bedenini gördüğüm gibi zihnini de görebildiğim duygusuna kapılıyorum; labirent kadar karmaşık, doğurgan, sezgili bir zihin bu. Kafasının içerdiği her şey, orada kasırgalar halinde esen dürtüler, içimi hayranlıkla dolduruyor.

Yatakta yatıyor, bedeni kıvrılıp sırtıma yapışmış, kolu göğsüme dolanmış. Beni bir daire gibi kuşatan yalnızlığımın içinde, o an mutlak aşkı bulduğumu biliyorum. Henry'nin muhteşemliği yaraları dolduruyor, kapatıyor, arzuları susturuyor. Uykuda. Nasıl da seviyorum onu! Kendimi taşmış bir ırmak gibi hissediyorum.

"Anaïs, dün gece eve döndüğümde burada olduğunu sandım, çünkü parfümünün kokusunu aldım. Seni özledim. Buradayken sana, burada olmanın ne kadar olağanüstü bir şey olduğunu söylemediğimi ayrımsadım. Böyle şeyleri hiç söylemem zaten. Bak, şu çekmece senin giysilerinle dolu – çoraplarınla. Parfümünü dört bir yana sıkmanı istiyorum."

Galiba bana duyduğu sevgide şefkat, duygusallık var. Tutkuları, hırsları uyandıran kişi, June. Bense onun düşüncelerini, tefekkürlerini, anımsamalarını, iç döküşlerini toplamak, derlemek için buradayım. Yazar Henry'nin yanı başında duruyor, *öteki* aşkına mazhar oluyorum.

Şimdi Louveciennes'de yalnızım ve hâlâ, uyuyan bedeninin vücuduma bastığı damgayı hissedebiliyorum. Keşke bu-

gün son günümüz olsa. Hep doruk ânının, bitiş ânı olmasını isterim. June geri gelebilir ve bizi samyeli gibi çarpabilir. Henry onun zulmüne uğrayacak, bense ipnotize olacağım.

Henry'nin söyledikleri hep burada, bu güncede kalacak. Onları bana armağan edilmiş mücevherler, tütsüler, parfümler gibi kabul ediyorum. Henry'nin sözcükleri dökülüyor, bense onları öyle bir dikkatle yakalıyorum ki, konuşmayı unutuyorum. Onu tavuskuşu tüyleriyle yelpazeleyen köleyim ben. Tanrı'dan, Dostoyevski'den ve Fred'in yazışındaki ustalıktan söz ediyor. O ustalıkla kendisinin dramatik, olaylı, güçlü yazışı arasına bir çizgi çekiyor. Alçakgönüllülükle şöyle diyebiliyor: "Fred'de benim yoksun olduğum bir ustalık, engin bir bilgi birikimi var, bir Anatole France niteliği."

Hemen atılıyorum: "İyi ama, o da tıpkı Anatole France gibi tutkudan yoksun, görmüyor musun? O bir tek sende var!"

Geniş bir bulvarda yürürken aklıma bu geliyor ve tutkusu, ihtirası şu serin, entelektüel dünyada lav misali akan bu adamı öpmek istiyorum. Onunla yaşamak, onun için çalışmak, ona fahişelik etmek, öldüresiye yaralanmak dahil ondan gelecek her şeyi kabullenmek uğruna yaşamımdan, evimden, güvenliğimden, yazarlığımdan vazgeçmek istiyorum.

Gece geç vakit, henüz okumadığım bir kitaptan, Arthur Machen'in *Hill of Dreams*'inden bahsediyor. Onu ruhumla dinliyorum. Yumuşacık bir sesle, "Seninle neredeyse babacan bir tavırla konuşuyorum," diyor.

O an, yarı kadın, yarı çocuk olduğumu anlıyorum. İçimdeki bir yere şaşırmaya, eğitilmeye, yönlendirilmeye bayılan bir çocuk saklanmış. Dinlerken ben bir çocuğum, Henry ise bir babaya dönüşüyor. Okuyup yazan, allame bir babanın insanın peşini bırakmayan imgesi bir kez daha ortaya çıkıyor ve kadın yeniden çocukluğuna dönüyor. "Seni asla incitmeyeceğim –

seni değil," benzeri başka cümlelerini, bana karşı alışılmadık inceliğini, koruyuculuğunu anımsıyorum. Kendimi kandırılmış hissediyorum. Henry'nin yazarlığından öylesine etkilendim ki, bir çocuk olup çıktım. Bir başka erkeğin bana, "Seninle sevişemem. Sen bir kadın değilsin. Sen bir çocuksun," dediğini hayalimde canlandırabiliyorum.

Şehvete batmış rüyalardan uyanıyorum. Sonra öfkeye kapılıp hükmetmek, bir erkek gibi çalışmak, Henry'ye destek olup kitabını yayınlatmak istiyorum. Düzmeyi ve düzülmeyi, idareyi şehvet dolu kadına bırakmayı hiç bu kadar istememiştim. Bir gün Henry diyor ki: "Dinle, aynı anda on âşığı güzelce idare edebileceğinden eminim. Doymak bilmiyorsun." Bir başka günse: "Kösnüllüğün beni ikna etmiyor."

Çünkü çocuğu gördü!

Nefretle dolup taşarak, burnumdan soluyarak Clichy'den kaçıyor, sırrımı da yanımda götürüyorum. Tek umudum Henry'nin olup biteni tam olarak kavrayamamış olması. Gözlerinin o esrarengiz çözümleme gücünden ödüm kopuyor. O uyurken yataktan iniyor, sıvışıyorum. Kendimi eve atıp derin bir uykuya dalıyor, saatlerce uyuyorum. O çocuğu boğmalıyım. Yarın Henry'yle buluşur, karşısına dikilir, bir kadın olurum.

Bu ne idüğü belirsiz, anlamsız bir olay olarak kalabilirdi. Oysa şimdi, psikanaliz yüzünden ağırlaştı, önemli bir hal aldı. Analiz kendimi, sevişmek yerine mastürbasyon yapıyormuş gibi hissetmeme neden oluyor. Henry'yle olmak yaşamak demek, akmak, hatta acı çekmek demek. Allendy'yle olmaktan, kupkuru parmaklarla bedenimin gizli noktalarına bastırmaktan hoşlanmıyorum.

Zalimlikten duyduğum korkuya şöyle bir değinince, Eduardo aynen benim dediğimi diyor: "Ama insan zayıflıklarını kullanabilir. Onları yararlı bir şeye dönüştürebilir." Ben de

öyle yaptım zaten. Ama işte, yaşça büyük erkeklere duyduğum çocuksu hayranlık, John ve Henry'ye tapınmak ne yarar sağladı bana? Görebildiğim tek şey, olgunlaşma sürecinin kesintiye uğraması, bir de kendi kişiliğimden feragat etmem. Henry'nin dediği gibi: "Seni uyurken seyretmek öyle güzel ki. Oyuncak bebek gibi yatıyorsun; nerede bırakıldıysan orada. Uykuda bile sağa sola yayılıp gereğinden fazla yer kaplamıyorsun."

Allendy'nin soruları üzerime kurşun gibi yağıyor. "İlk konuşmamız sana neler hissettirdi?"

"Sana ihtiyacım olduğunu, yaşamımı gözden geçirirken tek başıma bırakılmak istemediğimi."

"Babanı büyük bir bağlılıkla, doğal olmayan bir aşırılıkla sevmişsin ve seni terk etmesine yol açan cinsel nedenden nefret etmişsin. Bu durum sende cinselliğe karşı çapraşık, anlaşılması güç bir duygu yaratmış olabilir. Bu duygu, John'la yaşadığın o bilinçdışı sahnede kendini dışavuruyor. Onu bir tür hadımlaşmaya zorladın."

"O zaman, gerçekleştiğinde neden o kadar mutsuz, öylesine perişan oldum? Ve onu sevmeyi iki yıl daha sürdürdüm?"

"Belki de olanlardan sonra onu daha çok sevdin?"

"Ama içgüdüsel tutkudan yoksun olduğu için o zamandan beri küçümsüyorum onu."

"Burada, erkeğe tahakküm etmek, hem onun tarafından fethedilmek hem de ondan üstün olmak gibi çelişkili bir gereksinim söz konusu. Onu gerçekten sevdin, çünkü sana hükmetmedi; tutku açısından sen ondan üstündün."

"Yanılıyorsun, çünkü artık beni fetheden bir erkek buldum ve inanılmayacak kadar mutluyum."

Allendy, Henry hakkında sorular soruyor. Sonunda, sosyal açıdan ona hükmettiğimi belirtiyor. Ayrıca kendimi er geç

kazanacağını bildiğim bir kadının karşısına, rakip konumuna koyduğumu, dolayısıyla acının peşinde olduğumu söylüyor. Kendimden daha zayıf erkeklere âşık olduğumu ve bu yüzden ıstırap çektiğimi. Aynı zamanda da acıdan aşırı derecede korktuğumu, bunun da beni aşklarımı bölmeye, her birini diğerine karşı sığınak olarak kullanmaya ittiğini. Karmaşa. Benden daha güçlü bir erkeği sevmek istiyor ama yapamıyorum.

Çocukken bünyem zayıf olduğu için bende aşağılık duygusu olduğunu söylüyor. Erkeklerin sadece sağlıklı, şişman kadınları sevdiğine inanıyormuşum. Eduardo bana şişman Kübalı kızlardan bahsetmişti. Hugo'nun ilk aşkı, tombul bir kızmış. Herkes cılızlığımı diline dolamıştı sanki; annemden duyduğum İspanyolca bir atasözü vardı: "Kemikler köpekler içindir." Havana'ya gittiğimde zayıf olduğum için bir erkeğe zevk verebileceğimden kuşkuya düşmüştüm. Bu örnekleri, ta Henry'nin gözüne çok dolgun göründüğü için Natasha'nın vücudunu övdüğü, içimi sızlattığı âna kadar uzatabilirim.

Allendy: "Bazen, cinsel aşağılık duygusunun, kişinin aslında cinsel bakımdan soğuk olduğunu algılamasından kaynaklandığını biliyor musun?"

On sekiz-on dokuz yaşına kadar cinselliğe oldukça kayıtsız kaldığım doğru, hatta o zaman bile, fazlasıyla romantik olmama karşın, cinsel anlamda tam olarak uyanmamıştım. Ama sonra! "İyi de, soğuk bir kadın olsaydım, kafayı cinselliğe bu kadar takar mıydım?"

Allendy: "Daha da çok takardın."

Sessizlik. Henry'nin bana verdiği uçsuz bucaksız zevklere rağmen, gerçek bir orgazma hiç ulaşamadığımı düşünüyorum. Bedenim gerçek bir boşalmadan ziyade daha genel, daha yayık bir kasılmayla tepki veriyor sanki. Kendi kendimi tatmin etmenin dışında, Hugo'yla da zaman zaman orgazm oluyorum ama belki de nedeni Hugo'nun bacaklarını ka-

pattırması, Henry'ninse ardına kadar açtırması. Ancak bunu Allendy'ye söylemeye niyetim yok.

Rüyalarımdan gayet tutarlı bir şekilde cezalandırılmayı, aşağılanmayı ya da terk edilmeyi arzuladığım yorumunu çıkarıyor. Zalim bir Hugo'yu, korkutucu bir Eduardo'yu ve iktidarsız bir John'u düşlüyormuşum.

"Bunun kaynağı, babanı çok fazla sevmiş olmaktan gelen suçluluk duygusu. Daha sonra, anneni çok daha fazla sevdiğinden eminim."

"Doğru. Onu bütün kalbimle sevdim."

"Şimdiyse cezalandırılmak istiyorsun. Ve acı çekmek hoşuna gidiyor, sana baban yüzünden katlandığın acıları anımsatıyor. Rüyanda bir erkek içine zorla girdiğinde ondan nefret ediyorsun."

Bunalıyorum; soruları birer süngü sanki. Ona fena halde ihtiyaç duyuyorum. Öte yandan, ruhsal çözümlemenin faydası olmuyor. Yaşamanın acısı şu titiz analize kıyasla solda sıfır kalıyor.

Allendy rahatlamamı ve aklımdan geçenleri söylememi istiyor. İyi ama, aklım fikrim yaşamımı bir güzel çözümlemekte.

Allendy: "Kendini benimle özdeşleştirmeye, benim işimi yapmaya çalışıyorsun. Zaten erkekleri mesleklerinde alt etmeyi hep istemedin mi? Başarınla onları aşağılamayı?"

"Hiç de değil. Erkeklere daima işlerinde yardım eder, onlar uğruna özverilerde bulunurum." Yüreklendirir, hayranlığımı dile getirir, alkışlarım. Hayır. Allendy tamamen yanılıyor.

"Belki de sen erkeğe düşman değil de dost olan kadınlardan birisin," diyor.

"Bundan da fazlası. İlk hayalim bir dâhiyle evlenip ona hizmet etmekti, bir dâhi olmak değil. Lawrence'a ilişkin kitabımı yazarken, Eduardo'nun benimle işbirliği yapmasını istedim. Şu an bile, benimkinden daha iyisini yazabileceğini

biliyorum, yalnızca gereken enerjiye, güdüye sahip olan bendim, hepsi bu."

Allendy: "Diana kompleksini bilirsin; erkeğin cinsel gücünü kıskanan kadın kompleksi."

"Bunu hissettim, evet, cinsel açıdan. June'a ve diğer güzel kadınlara sahip olabilmeyi isterdim."

Allendy'nin alınganlığımı seziyormuş gibi dışladığı, hiç ele almadığı görüşler var. Ne zaman özgüven yoksunluğuma dokunsa, canım acıyor. Cinsel gücüme, sağlığıma ya da yalnızlık duyguma her değdiğinde acı çekiyorum, çünkü yeryüzünde tam anlamıyla güvenebileceğim, içimi açabileceğim tek bir erkek yok.

Sırtüstü uzanıyor, acının, umutsuzluğun içime saplandığını hissediyorum. Allendy kırdı beni. Ağlıyorum. Aynı zamanda utançtan, kendime duyduğum acımadan ağlıyorum. Kendimi zayıf hissediyorum. Ağladığımı görmesini istemiyor, yüzümü çeviriyorum. Sonra ayağa kalkıp karşısına dikiliyorum. Gözleri yumuşacık. Ondan üstün olduğumu düşünmesini istiyorum. Bana hayran olmasını istiyorum. "Çok acı çekmişsin," demesi hoşuma gidiyor.

Yanından ayrıldığımda bir rüyadayım; fantastik diyarlardan geçmişçesine gevşemiş, ılık. Eduardo kuluçkaya yatmış bir tavuğu andırdığımı söylüyor.

Allendy: "Son sefer tam olarak neye üzüldün sen?"

"Söylediğin bazı şeylerin doğru olduğunu hissettim."

Onunla bir tek Henry'yle geçirdiğim günleri konuşmak isterdim. Henry'den sonra çözümlemeler öyle zevksiz geliyor ki. İşe uysalca başladım ama içime giderek güçlenen bir direnç doldu. Allendy'ye beni ağlatmayı başardığı için ondan nefret etmediğimi, tam tersine, kadınca bir duyguyla bundan hoşlandığımı itiraf ediyorum. "Benden daha güçlü olduğunu kanıtladın. Hoşuma gitti."

Ancak saat ilerledikçe, adamın karşıma genelde üstesinden kolayca geldiğim güçlükler çıkardığı, korkularımı, kuşkularımı dirilttiği duygusuna kapılıyorum. Bunu yaptığı için nefret ediyorum ondan. Rüyalarımı okurken daha çok erkeklere özgü bir açıklıkla, dolaysızlıkla yazıldığını belirtiyor. Şimdi de içimdeki erkeksi unsurları araştırmaya başladı. Henry'yi sevmemin nedeni, kendimi onunla, June'a duyduğu aşkla, June'a sahip oluşuyla özdeşleştirmem mi? Hayır, yanlış bu. Henry'nin, üzerine nasıl uzanacağımı öğrettiği geceyi anımsıyorum; hiç hoşlanmamıştım bundan. Onun altında, edilgin bir biçimde yatarken daha mutluydum. Kadınlara karşı tereddüdümü, hangi rolü oynamak istediğimden bir türlü emin olamayışımı düşünüyorum. Bir rüyada, penisi olan kişi June'du. Allendy'ye de açıkladığım gibi, bir yandan da şunu hayal ettim: Sevici olsaydım daha özgür bir yaşam sürebilirdim; bir kadın seçer, onu koruyup kollar, onun için çalışır, güzelliğine âşık olurdum, o da beni bir erkek nasıl sevilirse öyle, yani yeteneğim, başarılarım, kişiliğim için severdi. (Aklıma, *The Well of Loneliness*'deki* Stephen geldi; güzel değildi, dahası yüzü savaşta yaralanmıştı, yine de Mary ona âşıktı.) Bu da beni kadınsı güçlerim konusundaki güvensizliğimden, bu işkenceden kurtarırdı. Güzelliğim, sağlığım ya da cinsel gücüme ilişkin bütün kaygılarım ortadan kalkardı. Kendime güvenim gelirdi, çünkü her şey var olduğuna inandığım yeteneğime, yaratıcılığıma, sanatçılığıma bağlı olurdu.

Birden, Henry'nin de beni zaten şu son özelliklerim nedeniyle sevdiğini, benim de buna alışmaya başladığımı fark ediyorum. Evet, Henry fiziksel çekiciliklerime daha az önem veriyor. Sırf cesurca yaşamaya devam etmek, beni sağlığıma

---

* İngiliz kadın yazar Radclyffe Hall'un (1880-1943) tanınmış lezbiyen romanı. (ç.n.)

kavuşturabilir. Kendi kendimi iyileştirebilirim. Aslında sana ihtiyacım yok, Allendy!

Ne zaman bana gözlerimi kapayıp gevşememi ve konuşmamı söylese, kendi analizime başlıyorum. İçimden şöyle diyorum: "Bilmediğim bir şey söylemiyor ki." Oysa doğru değil bu, çünkü şu suçluluk duygusunu aydınlığa çıkaran, o. Henry'yle birbirimize âşık olurken, neden oturup June'a aşk mektupları yazdığımızı ansızın anlayıverdim. Allendy'nin ortaya çıkardığı bir başka şey de cezalandırılma düşüncesi. Hugo'yu Blondel Sokağı'na götürdüm ve ihanetlerim yüzünden kendimi cezalandırmak için onu zinaya teşvik ettim. June'a ihanet ettiğim için kendimi cezalandırmak adına da June'u yücelttim, göklere çıkardım.

Allendy'nin daha sonraki sorularını savuşturuyorum. Bocalıyor. Kesin bir şey bulamıyor. Bir sürü varsayım öne sürüyor. Onunla ilgili duygularımı bile deşeliyor; kitaplarına duyduğum ilgiden söz ediyorum. Kendisine ilgi duymamı beklediğine dair haylazca bir izlenime kapılıyorum ama bunun bir oyun olduğunu bile bile oyuna katılmak hoşuma gitmez. Öte yandan, duyduğum ilgi içten. Beni takdir edip etmemesini artık umursamadığımı söylüyorum. Ve bunun kendime karşı kazanılmış bir zafer olduğunu.

Güvensizliklerimi ona açmak, beni utandırıyor. Dolayısıyla, bugün ondan nefret ettim. Gitmek üzere karşısına dikildiğimde düşündüm: "Özgüvenim hiç şu andaki kadar düşmemişti. Katlanılır gibi değil."

Ertesi gün Henry'ye kendimi bu keyifle verdim.

Ev uykuda. Köpekler sessiz. Yalnızlığın ağırlığını hissediyorum. Şu an, sırf yıkadığı bulaşıkları kurulamak için bile olsa Henry'nin dairesinde olmayı isterdim. Görüyorum ki yeleğinin düğmeleri açık, çünkü birinin elden çıkardığı, sonunda

da Henry'ye nasip olan takım elbise üstüne dar geliyor. Elimi altına kaydırmaya bayıldığım, fena halde eprimiş klapayı, o benimle konuşurken elledığim kravatı görüyorum. Ensesindeki sarışın kılları görüyorum. Çöp kovasını dışarıya taşırken yüzünde beliren anlamı görüyorum; gizlemeye çalıştığı, hafif utanmış ifadeyi. Onu bulaşıkları yıkamaya, mutfağı temizlemeye zorlayan tertipliliğinden de utanıyor. "June buna hep karşı çıktı – romantik olmadığını söylerdi," diyor. Kadının müzmin pasaklılığını, Henry'nin notlarından anımsıyorum. Ne diyeyim, bilmem ki. Onların ikisi de benim içimde: Henry gibi davranan kadınla June gibi davranmayı düşleyen kadın. Muğlak bir şefkat beni büyük bir ciddiyetle bulaşık yıkayan Henry'ye doğru çekiyor. Onunla alay edemiyorum. Ona yardım ediyorum. Ama hayal gücüm mutfağın dışında. Mutfağı sevmemin tek nedeni, Henry'nin orada olması. Sırf Clichy'de yaşayabilmek için Hugo'nun yokluğunun daha uzun sürmesini bile arzuladım. Böyle bir şeyi ilk kez diledim.

"Durum şu," diyor Henry. "June'un zalimliğini ve kötülüğünü abarttım, çünkü kötülük ilgimi çekiyor. Sorun da bu zaten; dünyada gerçek anlamda kötü insanlar yok. June bir şeytan değil. Fred haklı. June kötü olmak için deli gibi çabalıyor. Onunla tanıştığım gece bana söylediği ilk şeylerden biri buydu. Beni bir *femme fatale** olduğuna inandırmak istedi. Kötülük bana esin veriyor. Tıpkı Dostoyevski'de olduğu gibi, sürekli kafamı kurcalıyor."

June'un Henry uğruna yaptığı fedakârlıklar... Bunlar gerçekten özveri miydi, yoksa kişiliğini yüceltmek için yaptığı şeyler mi? Bunu sorgulayan benim. Kadın anlaşılması güç özverilerde bulunmuyor ki. Şaşaalı, evet. Dramatik. Bense küçük ya

* Fettan, kötü kadın. (ç.n.)

da büyük, üstü örtük fedakârlıklar yaptım. Ancak June'un fahişeliğini, paragözlülüğünü, komedilerini yeğlerim. Bu arada, Henry açlıktan ölebilir ama. Kadın ona güvenilmez ve dengesiz bir biçimde hizmet edecek, belki de hiç etmeyecektir. İşinden ayrılması için Henry'yi sıkıştırdı. Onun yerine kendisi çalışmak istedi. (İçten içe, fahişelik edeceğini tahayyül ettim; kılıfına uydurmak için de bunu Henry için yaptığını söyleyecekti.) Böylece June muhteşem bir gerekçe bulmuştu. Bakın, işte Henry uğruna kahramansı fedakârlıklarda bulunmaktaydı. Ve bütün bunlar June'un kişiliğine katkıda bulundu.

Henry'ye soruyorum: "June'un kusurlarına karşı neden bu kadar yırtıcısın? Ve onu yazarken muhteşemliğine neden bu kadar az değiniyorsun?"

"Aynı şeyi June da söylüyor. Habire tekrarlıyor: 'Şunu unuttun, bunu unuttun. Bir tek hataları anımsıyorsun.' Gerçek şu ki, Anaïs, ben iyiliği elde bir sayıyorum. Zaten herkesin iyi olmasını bekliyorum. Beni büyüleyen, kötülük."

Aklıma, kendi fantezilerimden birini hayata geçirmek için yaptığım cılız girişim geldi. Bir akşamüstü Henry'ye gittiğimde, son buluşmamızda benimle dalga geçtiği için tepeden tırnağa iblis kesilmiştim. Ona yarın akşam bir kadınla buluşacağımı söyledim. St. Lazare Garı'nda, konuşmaya can attığım bir fahişe görmüş, onunla buluşup gezmeye gittiğimi hayal etmiştim. Şimdiyse, aynen June'un yapacağı gibi, anlatacak son derece ilginç bir öyküyle, Henry'nin muhtemelen daha sonra dinlemeyi yeğleyeceği bir olayla Henry'nin dairesine dalıyordum. Ancak girer girmez, çalıştığını, ciddi bir ruh hali içinde olduğunu, onu rahatsız ettiğimi ayrımsadım. Yanına oturup kitabı toparlamasına yardımcı olmamı bekliyordu. Hınzırlığım uçup gitti. Hatta pişman oldum.

June olsa yazıya filan boş verir, Henry'yi yeni deneyimlere zorlar, onların hazmını geciktirir, harekete geçmiş bir kader

ışıltısıyla parlardı; Henry ise ona küfrü basar, sonra da, "June çok ilginç bir karakter," derdi.

Böylece Louvecisenne'e, eve döndüm, yatıp uyudum. Ertesi gün Henry, "Dün gece ne yaptın?" diye sorduğunda, keşke anlatacak bir şeyim olsaydı diye düşündüm. Yüzüme tuhaf bir ifade yerleştirdim. O da daha sonra günlüğümde okuyacağını varsayarak konuyu kapadı.

Kırmızı güncemin tamamını okumak nasıl bir duygu verirdi acaba? Henry okurken fazla bir şey söylemedi, yalnızca arada bir başını salladı ve güldü. Güncemin feci dobra olduğunu, cinsel duyguların tasvirlerininse inanılmayacak kadar güçlü olduğunu söyledi. Sözcüklerimi sakınmadım. Henry'yi çok iyi betimledim; övücü ancak gerçeğe sadık bir dille. June hakkında söylediklerimin hepsi gerçekti. Henry, Eduardo'yla ilişkim türünden bir şeyler bekliyordu. June'la ilintili rüyam, diğer sayfalar cinsel iştahını kabarttı. "Elbette," dedi, "sen bir narsistsin. Güncenin varoluş nedeni de bu. Günlük tutmak bir illettir. Ama sorun değil. Güncen çok ilginç. Bundan daha ilginç bir günce okumadım. Böylesine açık sözlülükle yazan bir kadın da tanımadım."

Karşı çıktım, çünkü bence bir narsist salt kendine âşık kişidir, oysa bana öyle geliyor ki...

Olsun, yine de narsisizm bu, dedi Henry. Ama günceye hayran kaldığını hissedebiliyorum. Fred konusunda bana takıldı, tıpkı Eduardo'ya yaptığım gibi, sırf acıdığımdan kendimi ona vereceğimden korktuğunu, kıskandığını söyledi. Bunları söylerken beni öpüyordu.

Hugo dönüyor, gözüme yeniyetme oğlummuş gibi görünüyor. Kendimi yaşlı hissediyorum, hırpalanmış ama sevecen ve neşeli. Devasa bir yorgunluğun etten yatağında dinleni-

yorum. Henry'den aldığım, yanımda taşıdığım her şey dev boyutlu.

Uyuyakalırsam nedeni aşırı yüklenmiş olmam. Uyuyorum, çünkü Henry'yle geçirilen bir saat ömrümün beş yılına karşılık geliyor, tek bir cümle, tek bir okşayış tam yüz gecelik beklentiyi karşılıyor. Kahkahalarını duyunca, "Rabelais'yi duydum," diyorum. Ve kahkahasını ekmekle şarap gibi mideye indiriyorum.

Sövüp saymak yerine sürgün veriyor, June'la çıktığı ateşli koşularda ıskaladığı bütün boşlukları kaplıyor. Zulümden, kinlerden, met-cezirlerden, delilikten mola alıp dinleniyor. Ve ağzından daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla, taşa kazımak istercesine, "Seni seviyorum," diyor.

Kollarında uykuya dalıyorum; birbirimizin içindeki ikinci eriyişimizi tamamlamayı unutuyoruz. Parmakları bala daldırılmış halde uyuyakalıyor. Bu şekilde uyuyabildiğimize göre, acının sonunu getirmiş olmalıyım.

Sabit bir tempoyla sokaklarda yürüyorum. Dünyada yalnızca iki kadın var: June ve ben.

Anaïs: "Bugün senden açıkça nefret ediyorum. Sana karşıyım."

Allendy: "Peki ama neden?"

"Sahip olduğum özgüven kırıntısını da elimden aldın. Sana içimi açtığım için kendimi aşağılanmış hissediyorum, öyle nadiren günah çıkartırım ki."

"Daha az sevilmekten mi korkuyorsun?"

"Evet. Kesinlikle. Etrafımda daima bir kabuk vardır. Sevilmek istiyorum."

Duyduğum hayranlık yüzünden Henry'nin yanında nasıl çocuklaştığımı anlatıyorum. Ve bu Henry'nin şehvetini köreltir diye nasıl korkuttuğumu.

Allendy: "Tam tersine, ona kendisini önemli hissettiriyorsun; her erkek bayılır buna."

"Bense hemen, beni eskisi kadar sevmeyecek, sonucuna vardım."

Özgüven yoksunluğumun boyutu Allendy'yi afallatmıştı. "Bir analist için elbette durum gayet açık, hatta görünüşüne karşın."

"Görünüşüm mü?"

"Evet. Ayartıcı hallerin, tavırların, daha ilk görüşte gözüme çarptı. Yalnızca güvensiz insanlar baştan çıkarıcı tavırlar sergiler."

Buna güldük.

Paris'teki dans resitalimde babamı görür gibi olduğumu, oysa o sırada St. Jean de Luz'da olduğunun ortaya çıktığını anlattım. Benim için tam bir şok olmuştu.

"Orada olmasını istiyordun. Gözlerini kamaştırmak istiyordun. Aynı zamanda da korkuyordun. Ancak küçük bir çocukken, babanı baştan çıkarmak isteyip de başaramamak sende köklü bir suçluluk duygusu yarattı. Fiziksel olarak büyülemek istiyorsun ama başarınca da bir şey seni durduruyor. O günden beri hiç dans etmediğini söylemiştin."

"Öyle, etmedim. Hatta dansa şiddetle karşı çıktım. Bir nedeni de sağlığımın iyi olmamasıydı."

"Yazarlığında başarılı oldukça kendini cezalandırmaktan da vazgeçeceksin, buna hiç kuşkum yok."

Yetenekli ama çirkin olan, kendinden hoşnut, harika kadınlar da var; Allendy'nin dediğine göre, yetenekli ve çekici bir kadın olan bense June'a benzemediğim, ihtiras uyandıramadığım için ağlayıp sızlamaktaymışım.

Bunu ona açıklamaya çalışıyorum. Henry'ye âşık olarak ve onu en büyük rakibim olan June'la paylaşarak, kendimi berbat bir duruma düşürdüm. Henry'nin June'u seçeceğinden

emin olduğum için (erkek olsaydım, ben de onu seçerdim çünkü), kendimi son ve ölümcül bir darbeye maruz bırakıyorum. Ayrıca June geri döndüğü takdirde, Henry yerine beni seçmeyeceğini de biliyorum. Dolayısıyla, her iki durumda da kaybetmeye mahkûmum. Ve bu riski göze alıyorum. Her şey beni oraya doğru itiyor. (Allendy bunun mazoşizm olduğunu söylüyor.) İşte yine acının peşinden koşuyorum. Şu an özgür irademle Henry'den vazgeçecek olsam, bunu yalnızca daha az acı çekmek için yaparım.

İçimde iki dürtü var: biri acı çekmeye ve pes etmeye meyilli, öteki kaçış yolu arayan. Beni Henry'den ve şu durumdan kurtaracak bir erkek için yanıp tutuşuyorum. Allendy bunları dinliyor, kara kara düşünüyor.

Bir akşam Henry'nin mutfağında –ikimiz baş başayız– içimizi döküyoruz. Lafi kırmızı günceme getiriyor, sakınmam gereken hataları sıraladıktan sonra şöyle diyor: "Aklımı karıştıran ne, biliyor musun? Hugo'yu yazarken olağanüstü şeyler yazıyorsun ama aynı zamanda hiçbiri inandırıcı değil. Hayranlığının ya da aşkının kaynağını açıklayabilecek tek kelime etmiyorsun. Kulağa zorlama geliyor."

Bir anda moralim bozuluyor, sanki karşımda beni sorgulayan Allendy var.

"Soru sormak bana düşmez, Anaïs," diye sürdürüyor Henry sözünü, "ama dinle, şu an mesele kendim değilim. Hugo'yu severim. Bence düzgün bir adam. Ben yalnızca senin yaşamını anlamaya çalışıyorum. Sanırım onunla evlendiğinde kişiliğin henüz biçimlenmemişti ya da belki annenle erkek kardeşinin iyiliği için evlendin."

"Yo, hayır, nedeni o değil. Onu sevdim. Annemle kardeşimi düşünüyor olsaydım Havana'da, sosyeteden, zengin biriyle evlendirdim ama bunu içim götürmedi."

"Hugo'yla yürüyüşe çıktığımız gün, kişiliğini çözmeye çalıştım. İşin aslı, onu sadece Louveciennes'de görmüş olsaydım hemen notumu verir, iyi bir adam deyip geçer, sonra da unutur giderdim."

"Hugo kendini iyi ifade edemez," dedim. "Onu tanımak biraz zaman alır." Bu arada o eski, gizli, yoğun hoşnutsuzluğum kabarır, bir zehir gibi fokurdarken, ağzımdan bankanın onu bastırdığı, gerilettiği, oysa tatillerde nasıl bambaşka biri olup çıktığı türünden aptalca laflar dökülüp duruyor.

Henry lanet okuyor. "İyi de, ondan üstün olduğun öyle âşikar ki." Hep şu nefret edilesi yorum – John'dan da duydum onu. "Yalnızca kültürel açıdan," diyorum.

"Her açıdan," diye atılıyor Henry. "Anaïs, dinle, cevap ver bana. Sen sadece bir özveride bulunmuyorsun. Gerçekten mutlu da değilsin, öyle değil mi? Hugo'dan kaçmak istediğin zamanlar oluyor?"

Yanıt veremiyorum. Başımı eğip ağlıyorum. Henry gelip yanımda duruyor.

"Hayatım karman çorman," diyorum. "Bana itiraf ettirmek istediğin şeyi kendime bile itiraf edemem, bunu güncemde de görebilirsin. Hugo'yu sevmeyi ne kadar *istediğimi* ve onu ne şekilde sevdiğimi sezdin. Örneğin burada, seninle yaşamanın nasıl bir şey olacağına dair hayallerle paramparçayım. Burada öylesine tatmin oldum ki, Henry."

"Burada, bir tek benimle olsaydın," diyor Henry, "öyle bir hızla gelişip serpilirdin ki, verebileceklerimi kısa sürede tüketip bir başkasına geçerdin. Yaşamına ilişkin olasılıkların sonu yok. Bir tutkuda, engin bir yaşamda nasıl yüzebildiğini kendi gözlerimle gördüm. Dinle, senin yaptıklarını bir başkası yapsaydı, ona budala derdim, oysa sen yaptığın şeyleri, her nasılsa, en doğrusu buymuş gibi gösterebiliyorsun. Şu günce örneğin, öyle yoğun, öyle dolgun ki. Benim yaşamımın

zengin, renkli olduğunu söylüyorsun ama hayatım yalnızca olaylarla, gelişmelerle, deneyimlerle, insanlarla dolu, o kadar. Asıl yoğun olan, eldeki pek az malzemeye karşın bu sayfalar."

"Bir de, daha fazla malzemem olsaydı yapabileceklerimi düşün," diyorum. "Romanım için söylediklerini düşün; temanın [sadakat] tarihsel bir hata olduğunu söylemiştin. Bu sözün içime battı. Doğrudan yaşamımı eleştirmek gibiydi. Öte yandan, bir suç işleyemem, Hugo'yu incitmek bir suç olur çünkü. Dahası bugüne kadar kimse onun gibi sevmedi beni."

"Bir başkasına bu fırsatı doğru dürüst hiç vermemişsin ki."

Hugo bahçede çalışırken ben bunları anımsıyorum. Şu an onunlayken yirmi yaşımdaki benliğime, yaşantıma dönmüşüm gibi geliyor bana. Evliliğimizdeki bu gençlik olgusu onun hatası mı? Tanrım, Henry'nin June için sorduğu soruları ben Hugo için sorabilir miyim? Henry, June'un içini doldurdu. Ben Hugo'yu doldurdum mu? Hugo'nun içinde benden başka bir şey olmadığını söyleyenler çıktı. Hugo'nun aşk adına kendini kaybetme, kendinden geçme kapasitesi müthiş. Bu beni duygulandırıyor. Daha dün gece, başkalarıyla bir türlü haşır neşir olamadığından söz etti; yakın olduğu, mutlu olduğu tek insan benmişim. Bu sabah bahçede mutluluktan uçuyordu. Orada, yanında olmamı istedi. Bana aşkını verdi. Peki, başka?

Ondaki geçmişi, maziyi seviyorum. Ama gerisi tamamen akıp gitti.

Henry'ye yaşamımla ilgili açıklamalarda bulunduktan sonra hüzünlendim. Sanki bir suç işleyip hapis yatmış, sonunda özgür kalmıştım da, dürüst bir işte, canımı dişime takıp çalışmaya hazırdım. Ancak insanlar geçmişini öğrendikleri an sana iş vermezler ve yine bir suçlu gibi davranmanı beklerler.

Kendimle, fedakârlıklarım ve merhametimle, elimi kolumu bağlayan her şeyle işim bitti. Yeni bir başlangıç yapacağım. Tutku ve zevk ve gürültü ve sarhoşluk ve kötülüğün tamamını istiyorum. Ama geçmişim kendini amansızca ortaya vuruyor, tene işlenmiş bir dövme gibi. Yeni bir kabuk inşa etmeli, yeni kostümler giymeliyim.

Arabada Hugo'yu beklerken bir sigara paketinin üzerine yazıyorum. (Hanım Sultan'ın arkasında, yeterince pembe boşluk var.)

Hugo hepsini öğrendi: Bahçe konusunda bahçıvanla, havuzdaki çatlak için de taş ustasıyla görüşmediğimi, hesap defterini işlemediğimi, gece elbisemin provasını kaçırdığımı, kısacası gündelik programı tepetaklak ettiğimi.

Bir akşam Natasha arıyor. Dün geceyi güya onun stüdyosunda geçirdim. "Son on gündür neler yaptın bakalım?" diye soruyor. Cevap veremem, aksi halde Hugo duyar. "Neden aramış Natasha?" diye soruyor.

Daha sonra, yatakta. Hugo kitap okuyor. Neredeyse burnunun dibinde bunları yazıyorum; ne haince şeyler yazdığımı tahmin bile edemez. Bugüne kadar onun hakkında bu kadar kötü şeyler düşünmemiştim.

Bugün bahçede birlikte çalışırken kendimi yeniden Richmond Hill'deymiş gibi hissettim; kendimi kitaplara, hülyalara kaptırmışım, Hugo beni şöyle bir görebilme umuduyla evin önünden geçiyor. *Mon Dieu*,* bugün bir anlığına, o günlerin ruhuyla ve el değmemiş bedeniyle ona sırılsıklam âşık oldum. Bir parçam ölçülemeyecek derecede büyürken ben gençlik aşkıma, bir anıya sımsıkı yapıştım. Şimdiyse kadın çırılçıplak yattığı geniş yatakta üstüne eğilen âşığını seyrediyor ve onu arzulamıyor.

* Tanrım. (ç.n.)

Henry'yle yaptığım ve kendime bile itiraf etmediğim pek çok şeyi açıkladığım konuşmadan beri yaşamım değişti, çarpıldı. Muğlak, adı konmamış huzursuzluk katlanılamayacak kadar berraklaştı. Beni bıçakladığı yerse en kusursuz, en sağlam yapının, evliliğin tam yüreği. O yapı sallandığında bütün hayatım yerle bir olur. Hugo'ya aşkım, kardeşçe bir sevgiye dönüştü. Bu hiç de âni olmayan, yüzeyde yavaş yavaş beliren değişime neredeyse dehşetle bakıyorum. Gözlerimi bütün işaretlere kapattım. Her şeyden önemlisi de, Hugo'nun tutkusunu aslında hiç de istemediğimi kabullenmekten ödüm koptu. Bedenimi kolayca bölüştürme becerime güvendim. Oysa bu doğru değil. Hiçbir zaman da doğru olmadı. Henry'ye doğru koşarken benim için yalnızca Henry vardı. Korktum çünkü tutsaklığımın boyutlarını fark ettim. Hugo bana yıllardır el koymuş, yalnızlık sevdamı beslemişti. Bana aşkından başka hiçbir şey vermediği, benim de geri kalanını kendimden beklediğim bütün o yıllar için çok pişmanım. Açlık, yoksunluk içinde geçen, tehlikeli yıllar.

Yaşamımı tamamen dağıtmam, yıkmam gerekiyor, yapamıyorum. Yaşamım Hugo'nunki kadar değerli değil, Henry'ninse bana ihtiyacı yok, çünkü onun June'u var. Ancak içimdeki şey her neyse büyüyüp dışarıya taştı, Hugo'nun ilerleyemeyeceği noktaya ulaştı.

MAYIS

Günlük tutmamın kötü bir alışkanlık, bir illet olduğunu hiç bu geceki kadar açık seçik görmemiştim. Eve saat yedi buçukta, Henry'yle yaşanan muhteşem bir gecenin ve Eduardo'yla geçirilen üç saatin bitkinliğiyle döndüm. Yeniden Henry'ye gidecek takatim yoktu. Yemek yedim, rüyadaymışçasına sigara içtim. Yatak odama süzüldüm, içime kapandığım, kendime

döndüğüm duygusuna kapıldım. Güncemi son sakladığım yerden, komodinin altından çıkarıp yatağın üzerine fırlattım. Bir afyon bağımlısı da çubuğunu aynen böyle hazırlar herhalde diye düşündüm. Günce benim bir parçacığım gibi, her türlü düzenbazlığımı, hilemi hurdamı paylaşıyor. O muazzam yorgunluğum nereye gitti? Zaman zaman yazmayı kesiyor, derin bir uyuşukluğa kapılıyorum. Sonra şeytanca bir duygu beni devam etmeye zorluyor.

Allendy'ye içimi döküyorum. Bol bol çocukluğumdan söz ediyor, ilk günlüklerimdeki babamla ilgili bariz ibareleri yineliyorum – ona olan tutkum artık öyle anlaşılır bir şey ki. Suçluluk duygum da öyle; hiçbir şeyi hak etmediğime inanmışım.

Parasal konulara değiniyoruz, vizite ücretinin onu daha sık görmemi engellediğini söylüyorum. Ücreti yarıya indirmekle kalmıyor, yanında yarı-zamanlı çalışırsam bana para ödemeyi de teklif ediyor. Koltuklarım kabardı.

Fiziksel olgulardan konuşuyoruz. Kilom normalin altında. Birkaç kilo fazlalık bana güven duygusu aşılayabilir. Allendy ruhsal tedaviye ilaveten ilaç da yazacak mı? Ona bir korkumu itiraf ediyorum: Göğüslerimin küçük olmasının nedeni belki de içimdeki erkeksi unsurlardır; bedenimin yarısı belki de bu yüzden ergen kalmıştır?

Allendy: "Göğüslerinin yeterince gelişmediğinden emin misin?"

"Hayır." Sohbeti düşe kalka sürdürürken şöyle diyorum: "Sen bir doktorsun, dolayısıyla sana gösterebilirim." Gösteriyorum da. Bunun üzerine, korkularıma gülüyor. "Tam anlamıyla kadınsı," diyor. "Göğüslerin küçük ama gayet belirgin – son derece biçimli. Birkaç kilo alabilirsin, evet." Oysa kendimi nasıl da fütursuzca eleştiriyorum.

Kişiliğimin hiç de doğal olmayan gelişimini iyi gözlemlemiş. Bir pusla kaplanmış, örtünüp gizlenmiş gibi, diyor. Benim için yeni bir şey değil ki bu, yalnızca bu kadar kolay anlaşılabildiğinden habersizdim. Örneğin, son zamanlarda oldukça belirginleşen şu iki sesim: Bir tanesi Fred'e göre, ilk Komünyon Ayini'ne hazırlanan bir çocuğun sesi, ürkek, cılız. Öteki daha güvenli, daha kalın. Bu ikincisi, özgüvenim arttığında ortaya çıkıyor.

Allendy kendime tam anlamıyla yapay bir kişilik yarattığımı düşünüyor, bir tür kalkan. Kendimi gizliyorum. Kendime baştan çıkarıcı, sevimli, şen şakrak bir tavır inşa etmiş, içine saklanmışım.

Bana fiziksel olarak da yardım etmesini istemiştim. Ona göğüslerimi göstermek içten, dürüst bir eylem miydi? Yoksa çekiciliğimi bir de onun üzerinde mi sınamak istedim? İltifat etmek zorunda kalması hoşuma gitmedi mi? Bana daha çok ilgi göstermek zorunda kalması?

Beni sağaltan Allendy mi, yoksa Henry mi?

Henry'nin bana olan yeni aşkı, beni bugüne kadar hiç tatmadığım bir mutluluğa boğdu. Kendini geri çekmek istemişti. Kendini benim gücüme teslim etmek istememişti. Benim şu âşık "listeme" dahil olmak istemedi. Ciddileşmek istemedi. Ama şimdi! Kocam olmak, bana el koymak istiyor; onu derinden etkileyen on bir yaşındaki halime aşk mektupları yazıyor. Bana kol kanat germek istiyor.

"Senin kadar narin, kırılgan bir şeyin böylesine güçlü olabileceği aklıma bile gelmezdi. Sana güzel olmadığını hiç söyledim mi? Nasıl söylerim böyle bir şeyi? Sen güzelsin, çok güzelsin!" Artık beni öptüğünde kendimi geri çekmiyorum.

Artık yatakta onu ısırabiliyorum. "Birbirimizi hırsla mideye indiriyoruz, iki yamyam gibi," dedi.

Çıplak görünme korkum yok oldu. Henry *beni* seviyor. Kilo almama gülüyoruz. Saç modelimi değiştirtti, haşin İspanyol tarzından hoşlanmıyordu. Saçlarımı geriye attım, kulaklarım görünecek biçimde tepede topladım. Kendimi rüzgâr yemiş gibi hissediyorum. Daha genç görünüyorum. *Femme fatale* olmaya çalışmıyorum. Yararsız çünkü. Kendim için, benliğim, yazdığım her bir sözcük, mahcubiyetlerim, kaygılarım, savaşımlarım, kusurlarım, zaaflarım için sevildiğimi hissediyorum. Ben de Henry'yi aynı şekilde seviyorum. Başka kadınlara koşturmasından bile nefret edemiyorum. Bana olan aşkına karşın, Natasha ve dansçı Mona Paiva'yla buluşmaktan geri kalmıyor. İnsanlara karşı şeytanca bir merakı var. Bu kadar çok yönü olan birini hiç tanımadım, üstelik hepsi de öyle geniş menzilli ki.

Henry'yle bugünkü gibi bir yaz günü ve gecesi geçirmek – başka bir şey istemiyorum.

Henry bir sonraki kitabının ilk sayfalarını gösteriyor bana. Romanımı güzelce özümsemiş ve olağanüstü bir parodisini yazmış; fitili kısmen kıskançlığı ve öfkesi ateşledi, çünkü dün değil önceki sabah onun yanından ayrıldığımda Fred beni odasına çağırdı, öpmeye kalkıştı. İzin vermedim ama Henry sessizliği duydu, kafasında sahneyi ve sadakatsizliğimi kurdu. Sayfalar içimi kıvançla dolduruyor – satırların kusursuzluğu, ustalığı, keskinliği ve o fantastik tınısı. Dahası, onlarda şiir var, bir de gizli bir şefkat. Henry içinde sırf bana özel, kuytu bir köşe yapmış.

Gündoğumuna kadar konuştuğumuz gece hakkında en az on sayfa yazmamı bekliyordu. Ama not defterli kadına bir şey oldu. Eve dönünce kendimi ondan aldığım keyfe bırakıverdim, ılık bir yaz gününe bırakır gibi. Günce ikinci planda kaldı. Henry'nin yanında her şey ikinci planda. June'la evli

olmasaydı, onunla yaşayabilmek için her şeyi feda ederdim. Farklı yönlerinden her biri beni kıskıvrak yakalıyor: Romanımı inanılmaz bir özenle, ilgiyle, alaycılıkla, hayranlıkla, mutlak bir kavrayışla düzelten Henry; özgüveni olmayan, alışılmadık ölçüde alçakgönüllü Henry; ağzımdan zorla laf alan, şeytanca yorumlar yapan Henry; hislerini Fred'den gizleyen ve bana karşı akıl almaz bir sevecenlik sergileyen Henry. Dün gece yatakta, yarı uykulu, hâlâ mırıldanıyordu: "Öyle muhteşemsin ki, hiçbir erkek layık olamaz sana."

Kendime karşı daha dürüst olmamı sağladı. Sonra kalkıp şöyle diyor: "Bana çok, çok fazla şey veriyorsun, bense sana hiçbir şey veremiyorum."

Onun da kendine güveni yok. Bazı sosyal ortamlarda, etraftakiler azıcık şıksa hemen huzursuz oluyor. Aşkımdan emin değil. Şehvetimin doymak bilmediğini, bu yüzden de bir başka, sonra da bir başka erkek için onu kolayca terk edebileceğimi düşünüyor. Buna gülüyorum. Evet, günde beş kez düzülmek elbette hoşuma gider ama bunu yapabilmek için âşık olmalıyım. Buysa kesinlikle bir engel, bir güçlük. Dahası, aynı anda birden fazla erkeği sevemem. "Bu defteri benimle kapamanı istiyorum," diyor Henry. "Önüne gelenle düşüp kalkmamana bayılıyorum. Montparnasse'a ilgi duyduğunda endişeden kudurdum." Sonra beni öpücüklere boğuyor. "Beni avucuna aldın, Anaïs." Okşayışları bazen oyunbaz, neredeyse çocuksu. Burunlarımızı birbirine sürtüyoruz, bazen kirpiklerimi çiğniyor ya da başparmağını yüzümün dış çizgilerinde gezdiriyor. İşte o zaman bir ecinni, ufak tefek, alabildiğine müşfik bir Henry görüyorum.

Fred, Henry'nin beni korkunç derecede üzdüğünü, kırdığını düşünüyor. Oysa Henry beni artık kıramaz. Sadakatsizliği bile incitemez beni. Ayrıca, şefkate de eskisi kadar ihtiyaç duymuyorum. Henry beni yontuyor, katılaştırıyor. Fazla hafif

bulduğu için parfümümden hoşlanmadığını anlayınca başta biraz alınıyorum. Fred *Mitsouko*'ya bayılıyor, Henry ise daha keskin, güçlü kokulardan hoşlanıyor. Her şeyin iddialısını, nüfuzlusunu istiyor.

Saç şeklimi değiştirmemi istemesi de bundan; saçlarda vahşilik seviyor. Ağzından "vahşi" sözcüğünü duyar duymaz, hemen dediğini yaptım, sanki benim de uzun zamandır istediğim bir şeymiş gibi. Çılgın saçlar. Tıknaz, kuvvetli ellerini saçlarımın arasından geçiriyor. Uyurken saçlarım onun ağzında. Ellerimi ensemde kavuşturup saçlarımı Yunan tarzında havaya kaldırınca haykırıyor: "İşte, en sevdiğim bu."

Clichy'de kendimi yuvamda hissediyorum. Hugo benim için elzem değil. Ona getirdiğim tek şey, uykusuz gecelerin bitkinliği, şen bir yorgunluk. Sabahın köründe Henry'nin dairesinden dışarı süzüldüğümde Clichy'nin işçileri uyanmıştı. Kırmızı güncem yanımda ama bu yalnızca alışkanlıktan, çünkü yanımda hiçbir sır götürmüyorum; Henry günlüklerimi okudu (bu yazdığımı, henüz değil). Ayrıca yanımda Fred'in kitabından suluboya resim kadar narin birkaç sayfa var – ya da Henry'nin kitabından yanardağdan farksız bir-iki sayfa. Yaşamımın eski düzeni paramparça oldu. Lime lime parçaları çevremde sallanıyor. Bütün bu olup bitenler, büyük şeylere gebe. Mayalanmayı hissedebiliyorum. Beni eve, Louveciennes'ye götüren tren zihnimdeki cümleleri sallıyor, bir çift tavla zarı misali.

Günlük tutuşum sekteye uğradı, çünkü o benim için mahrem bir şeydi. Şimdiyse Henry'nin sesi, dizimdeki eli sürekli aramıza giriyor.

Louveciennes bir mücevher kutusundan farksız; taçyapraklarla çevrili, oymalı, yaldızlı, taze yapraklardan, tomurcuklardan oluşan duvarlarla, güzelce süpürülmüş, tertemiz

sokaklarla, çubukların ucundaki çiçek adlarıyla, yaşlı ağaçlar, ağarmış sarmaşıklar ve ökseotlarıyla dolu. Onu Henry'yle dolduracağım. Tepeyi tırmanırken onu, ciddi, içe kapanmış bir halde dansçıları seyredişini anımsıyorum. Kapının zilini çalarken, kitabımda yaptığı komik düzeltmeyi düşünüyorum. Yatak odamda lekeli külotumu çıkarıyorum. Gece tadını doyasıya çıkaracağım cümlelerini anımsıyorum. Penisinin tadı hâlâ ağzımda. Kulağım ısırıklarından yanıyor. Dünyayı Henry'yle, o şeytansı yorumlarıyla, alıntılarıyla, çarpıtmalarıyla, karikatürleriyle, saçmalıklarıyla, yalanlarıyla, her şeyin içyüzünü kavrayışıyla, derin gözlemleriyle doldurmak istiyorum. Günce de Henry'yle dolup taşacak.

Oysa günceyi öldürdüğünü söyledim ona. Bana takılıyor, yazdıklarımla dalga geçiyordu, bense bir bitki gibi yaşamanın zevkini, bu yeni keşfettiğim keyfin tadını çıkarmaktaydım. Akşam yemeğinin ardından yataktaydım; pembe elbise buruşmuş, lekelenmişti. Günce bir hastalıktı. Ve ben sağlığıma kavuşmuştum. Üç gündür hiçbir şey yazmamıştım. Konuşarak geçirdiğimiz, kuşların sesini duyunca mutfağın camından bakıp gündoğumunu gördüğümüz şu çılgın geceyi bile yazmamıştım. Öyle çok şafağı kaçırdım ki. Orada Henry'yle yatmanın dışında hiçbir şeyi umursamıyordum. Artık günlük tutmak filan yok, dedim. Bunun üzerine şakalaşmayı kesti: Ah, yo, çok yazık olur, dedi. Günce ölmemeli. Onu çok özlermiş.

Günce ölmedi. Öpüp ısırabileceğim Henry'm yanımda yokken, benim için onu sevmenin tek yolu, sayfaları onunla doldurmak. Bu sabah erkenden yanından ayrıldığımda hâlâ uyuyordu. Onu öpmeyi öyle çok istedim ki. Siyah valizimi sessizce yaparken yüreğim sıkıştı. Hugo dört saat sonra evde olacak.

Henry, romanımda Hugo'yla konuşan benle, John'la konuşan ben arasındaki farkı gözlemlemenin ilginç olduğunu

söyledi. Hugo'ylayken genç, saf, neredeyse dindar davranıyorum. John'la olgun ve becerikliyim. Şu an bile böyle. Hugo'ya eylemlerime dair idealist açıklamalar yapıyorum, çünkü buna ihtiyacı var. Henry'ye verdiğimin tam tersi. Henry kitabımı okuduktan sonra artık benden asla emin olamayacağını söyledi. Feleğin çemberinden geçmiş olması, her bir bilinçaltı ifşaatı, her bir imayı yakalamasını sağlıyor. Kitabın Hugo'yu inciteceğini hissediyorum, oysa Henry sonunda onu yücelttiğime inanıyor. Buysa doğru. Henry, Hugo karakterini zayıflatan birkaç paragrafı atmama bile yardım etti. Fakat bir daha Hugo hakkında asla yazmayacağım, çünkü onun için ve onunla ilgili yazdığım her şey riya dolu, çocuksu. Onu bir Tanrı'yı yazar gibi, geleneksel bir imanla yazıyorum. Nitelikleri benim için çok değerli olsa da esinlendirici değil. Bunların hepsi bitti artık. Hugo'ya aşkımı yüceltmek, güçlendirmek için harcadığım kesintisiz çabadan vazgeçerek, hamlığımın, toyluğumun son kırıntılarından da kurtuluyorum.

Henry'nin, çocukluk güncemi okuduktan sonra, on bir yaşındaki kızı bulma beklentisiyle Louveciennes'ye geldiği öğleden sonrayı anımsıyorum. Hâlâ okuduklarının etkisindeydi. Ama fettan kahkahalarım çocuğu kışkışlayıverdi; az sonra, tarafımdan azdırılan Henry delice sözler fısıldayarak beni düzmekteydi. Çocuğa karşı zafer kazanmak istemiştim. Duygusallaşmayı, gerilemeyi reddetmiştim. Bir düellodan farksızdı. İçimdeki kadın çok güçlü. Henry bana bakmanın onu sarhoş ettiğini söyledi. Onu bir koca olarak hiç istemediğimi söyledim (neden, bilmiyorum). İhtirasına güldüm. Ve gittiği an, onu geri istedim, kudurmuşçasına sevmek istedim. Alman ciddiyeti ve duygusallığı beni göstermek istediğimden çok daha fazla etkilemişti. Heinrich! Kıskanç sorularına, alaycı kuşkularına, meraklılığına bayılıyorum. Paris'in sokakları ona ait, kafeleri, fahişeleri de öyle. Modern edebiyat ona ait; her-

kesten daha iyi başarıyor bunu. Rüzgârın kamçısından devrime kadar, ortaya çıkan her bir etki ona ait.

Onun kusurlarını da seviyorum. Bunlardan biri de hata bulma, gözü dönmüşçesine aykırı gitme huyu. İyi ama, birbirimizi bu kadar iyi anlarken, ona, herhangi bir konuda ciddi ciddi kavga ettiğimizi düşünemiyorum, dedirtecek kadar iyi anlaşırken bunun ne önemi var? June'dan söz ederkenki halini düşününce son derece incinmiş bir erkek görüyorum. Kollarımın arasındaki bu erkek bana büyük bir zarar veremez, çünkü bana ihtiyacı var. Şunu bile söyledi: "Çok garip, Anaïs, ama yanında rahatladığımı, gevşediğimi hissediyorum. Çoğu kadın erkeği zorlar, gerginleştirir. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim." Ona mutlak bir içli dışlılık duygusu veriyorum, karısıymışım gibi.

Hugo yatakta, yanımda yatıyor, bense hâlâ Henry'yi yazıyorum. Clichy'deki mutfakta tek başına oturan Henry düşüncesi, katlanılmaz bir şey benim için. Öte yandan, bugünlerde Hugo serpildi, büyüdü. Buna gülüyoruz. Şimdi ikimiz de korkularımızdan arındığımız için rahatça, zorlanmaksızın yaşıyoruz. Son gezisine bankadan birisiyle, yalın, sıradan, neşeli bir adamla çıkmıştı. Birlikte kafa çekmiş, açık saçık fıkralar anlatmış, kabarelerde dans etmişler. Hugo sonunda erkeklerle arkadaşlık edebildi. Ve buna bayıldı. Şöyle diyorum: "Uzaklaş, bol bol yolculuk et. Buna ikimizin de ihtiyacı var. Birbirimizle yarenlik edemeyiz. Bunu birbirimize veremeyiz."

Aklıma Fred'in Henry'yi ince zevke karşı suç işlerken gözlemleyişi geliyor: kibriti ayakkabısının tabanına sürterek yakmak, kaz ciğeri ezmesine tuz serpmek, yanlış şarapları içmek, lahana turşusu yemek. Bense hepsine bayılıyorum.

Dün Henry June'dan bir telgraf aldı: "Seni özledim. Yakında yanındayım." Ve sinirlendi. "June'un gelmesini, bana

eziyet edip seni üzmesini istemiyorum, Anaïs. Seni seviyorum. Seni kaybetmek istemiyorum. Geçen gün buradan ayrıldığın an özlemeye başladım seni. Aslında 'özlemek' doğru sözcük değil, burnumda tüttün, demeliyim. Seninle evli olmayı arzuluyorum. Değerlisin, nadirsin. Artık senin tamamını görebiliyorum. Bir çocuğun yüzünü, rakkaseyi, şehvet dolu kadını görüyorum. Beni çok mutlu ettin. Müthiş mutlu ettin."

Aynı anda, kederle ve kudurmuşçasına boşalıyoruz. Öyle bir vecit halindeyim ki, hüngür hüngür ağlıyorum. Henry'ye lehimlenmek istiyorum.

"Bu, ben değilim," diyor. "O harika benliğinden, kendi ellerinle yarattığın bir şey bu." Âşık olduğum şeyin doğrudan o olduğunu, çok iyi tanıdığım bir Henry olduğunu kabullenmesi için sıkıştırıyorum onu. Ama June'un her ikimizin üzerindeki gücünü de biliyorum. "June bana hükmediyor, tamam," diyorum, "ama sevdiğim sensin. Arada fark var. Görebiliyorsun, değil mi?"

"Benim seni sevme biçimim bu," diye karşılık veriyor. "Hem senin de gücün var, ancak türü farklı."

"Beni asıl korkutan, June'un bizi salt fiziksel olarak değil, bütün bütüne ayıracak olması."

"June'a teslim olma," diyor Henry. "O olağanüstü beynini koru. Kuvvetli ol."

"Aynısını ben de sana söylerdim," diyorum. "Fakat beyninin tamamının bile sana faydası olmayacağını biliyorum."

"Bu kez farklı olacak."

Gözdağı. Epeyce konuştuk. Şimdi susuyoruz. Fred yanımıza geldi. Tatile çıkmadan önce Henry'yle birkaç gün geçirmemin planlarını yapıyoruz. Fred yanımızdan ayrılıyor. Henry yeniden beni öpmeye başlıyor. Tanrım, ne öpücükler bunlar. Onlar aklıma gelince uyku tutmuyor. Yatakta birbirimize sokuluyoruz. Henry ona bir kedi gibi dolandığımı

söylüyor. Boynunu öpüyorum. Gömleğinin açık yakasından boynu görününce arzu beni öyle bir ele geçiriyor ki, ağzım dilim bağlanıyor. Boğuk bir sesle kulağına fısıldıyorum: "Seni seviyorum." Bunu üç kez yineliyorum, sesimin tonu onu ürkütüyor. "Seni öyle çok seviyorum ki, içimden sana kadın sunmak bile geliyor!"

Bugün çalışamıyorum, çünkü dünkü duygular bahçenin dinginliğine sinmiş, üstüme atılmaya hazır. Duygular havada, kokularda, güneşte, giydiğim giysiler misali tenimde. Birini bu biçimde sevmek çok fazla. Her an dibimde olmasına ihtiyacım var – dibimden de öte, içimde.

June'dan nefret ediyorum ama işte o güzelliği yok mu? June'la birlikte eridik, olması gerektiği gibi. Henry her ikimize de sahip olmalı. Ben de ikisini birden istiyorum. Peki ya June? June her şeyi istiyor; bunu güzelliği dayatıyor.

June, her şeyimi al, Henry hariç. Henry'yi bana bırak. Senin için elzem değil o. Onu benim kadar, bugün sevdiğim kadar sevmiyorsun. Pek çok erkeği sevebilen birisin. Ben yalnızca bir iki erkeğe âşık olabileceğim. Benim için Henry çok ender bulunan bir erkek.

Henry'ye June'un gözlerini kamaştırma ve ona hükmetme cesareti aşılıyorum. İçini aşkımdan aldığı güçle, dayanıklılıkla dolduruyor. Her gün onu bundan daha çok sevemeyeceğimi söylüyor, her gün içimde ona karşı biraz daha fazla sevgi buluyorum.

Heinrich, seninle muhteşem bir gün daha sona erdi, her zamanki gibi erkenden. Ve içimdeki aşk hâlâ tükenmedi. Dün otururken, ışık kırçıl–sarı saçlarına vuruyor, İskandinav derinin altından ılık kanın görünüyordu ve ben sana âşıktım. Aralık ağzın nasıl da kösnüldü. Gömleğin açık. Tıknaz ellerinde babanın mektubunu tutuyordun. Sokaklardaki çocukluğunu,

ciddi ergenliğini düşündüm –ama hep kösnül, hep bol kitaplı. Terzilerin çalışırken nasıl Araplar gibi bağdaş kurduğunu biliyorsun. Pantolon biçmeyi daha beş yaşında öğrendin. İlk kitabını iki haftalık bir tatilde yazdın. Yetişkinlerin dans etmesi için piyanoda caz çaldın. Arada bir, barda içki içmekte olan babanı çağırmaya gönderildin. İki tarafa açılan kapıların altından süzülüverirdin, o kadar küçüktün. Babanın ceketini çekiştirdin. Bira içtin.

Kadın eli öpmekten iğrenirsin. Alay edersin. Birilerinin eskisi takım elbiselerinle, pejmürde kıyafetlerinle öyle seçkin görünüyorsun ki. Artık bedenini iyi tanıyorum. Ne şeytanlıklara kadir olduğunu biliyorum. Sen benim için, yazdıklarında hiç okumadığım, June'dan ya da dostlarından hiç duymadığım, bambaşka birisin. Seni düşünen herkesin aklına çıkardığın gürültü, etkin ve gücün geliyor. Oysa ben sendeki yumuşaklığı duydum, hissettim. Senden bahsederken başka dillerdeki sözcüklere başvurmam gerekir. Kendi dilimde, aklıma gelenler: *ardiente, salvaje, hombre.**

Sen neredeysen, orada olmak istiyorum. Uyuyorsan, yanında yatmak. Henry, kirpiklerimi öp, parmaklarını gözkapaklarıma koy. Kulağımı ısır. Saçlarımı tutup geriye çek. Seni bir çırpıda soymayı öğrendim. Her şeyini ağzıma almayı, emmeyi. Parmaklarını. Sıcaklığını. Çılgınlığı. Doyum çığlıklarımız. Vücuduma çarpan bedeninin her darbesi için bir tane. Her darbe bir zevk dikeni. Helezonlar halinde ilerlemek. Çekirdeğe dokunmak. Rahim emiyor, bir ileri bir geri soğuruyor, açılıyor, kapanıyor. Dudaklar çırpınıyor, yılan dilleri titriyor. Ah, o kopuş – bir kan hücresi hazdan patlıyor. Ve ayrılık.

Üçümüz divandayız, bir Avrupa haritasına bakıyoruz. Henry soruyor: "Kilo almaya devam ediyor musun?"

---

* (İsp.) Yanan, yabani, erkek. (ç.n.)

"Evet, sürekli."

Fred atılıyor: "Ah, Anaïs, sakın kilo alma. Seni bu halinle beğeniyorum."

Henry sırıtıyor. "Ama Henry Renoir'vari vücutları seviyor," diyorum.

"Doğru," diyor Henry.

"Bense zayıflıktan hoşlanırım. Bâkiremsi göğüslere bayılırım."

"Aslında seni sevmeliymişim, Fred. Hata yapmışım."

Henry gülümsemiyor. Yüzündeki kıskançlık ifadelerini okumayı öğrendim artık ama Fred'le ikimiz şakalaşmayı sürdürüyoruz. "Fred, Henry'yle birkaç gün geçirdikten sonra, iki günümü seninle bir otelde geçireceğim, daha sonra Henry'yi de oraya götürebilirim. Onu daha önce kaldığım otellere götürmemden çok hoşlanıyor. Evet, iki gün."

"Kahvaltımızı yatakta yaparız. Mitsouko parfümü. Şık bir otel. Tamam mı?"

Henry daha sonra şöyle diyor: "Şakalaşmak, dalga geçmek mesele değil, Anaïs, ama bana işkence etme. Kıskancım, felaket kıskanıyorum." Gülmemek için kendimi zor tutuyorum, çünkü Renoir'ın kadınlarını da, bâkire göğüsleri de çoktan unuttum gitti.

Henry telefon ettiğinde sesini damarlarımda hissediyorum. Doğrudan içime konuşmasını istiyorum. Henry'yi yiyor, Henry'yi soluyorum; Henry benim güneşim. Belime dolanan kolu, benim pelerinim.

Clichy'de Café de la Place. Gece yarısı. Henry'den günlüğüme bir şeyler yazmasını istiyorum. Yazıyor: "Galiba artık çok ünlü biriyim, imzalamam için bana kitaplarımdan biri uzatılıyor. Ben de kaskatı elle, azıcık azametle yazıyorum: *Bonjour, Papa!* Hayır, şu an senin güncene yazamam, Anaïs.

Bir gün, sonunda birkaç boş sayfa kaldığında onu bana ödünç vereceksin, ben de bir fihrist yazacağım – şeytani bir fihrist. Heinrich. Clichy Meydanı. Bu defterin, senin dışında hiçbir kutsallığı yok."

Onu yüreklendirmek için şöyle demiştim: "Bu defter kutsal filan değil, istediğin gibi yazabilirsin, ister yanlamasına, istersen tepetaklak."

Başına bere takmıştı, otuz yaşında görünüyordu.

Dün akşam Hugo bankanın bir etkinliğine katılmak zorunda kaldı, aklıma hemen Henry'ye gidebileceğim geldi; bu ılık yaz gecesinde avaz avaz haykırmak istedim. Takside tek başıma, sevinçten şarkı söyleyerek, sallanarak, "Henry, Henry," diye mırıldanıp durdum. Henry'nin kanının saldırısına karşı bacaklarımı sımsıkı kapadım. Oraya varınca, Henry ruh halimi anında fark etti. Bedenimden, yüzümden akıyordu. Ilık, beyaz kan. Henry içimi *oyuyor*. Bunun için başka bir sözcük yok.

Öpücükleri yağmur ıslaklığında. Spermini yuttum. Dudaklarımdaki spermi öptü. Ağzında, kendi balımın tadını aldım.

Allendy'ye mutluluktan uçarak gidiyorum. Önce, onun için yazdığım ve beni zorlayan, hevesimi kaçıracak kadar çetin çıkan yazıdan söz ediyorum. Bunun daha basit yolunu anlatıyor. Sonra ona rüyamı anlatıyorum; rüyamda ondan Joaquin'in piyano konserine gelmesini rica etmişim, çünkü ona orada ihtiyacım var. Rüyada, Allendy koltukların arasındaki geçitte duruyor, diğer insanlara tepeden bakıyor. Kitaplarını okumam, gözümdeki saygınlığını fazlasıyla artırdı. Konsere gerçekten gelip gelmeyeceğini soruyorum. İnanılmayacak kadar meşgul olduğunu biliyorum, yine de kabul ediyor.

Ona hem "sulu" rüyalarımı, hem de Kral'ın balosuyla ilintili rüyamı anlattım. Islaklığın döllenmeyi simgelediğini söy-

ledi, Kral'ın aşkıysa, diğer erkekler aracılığıyla babamı fethetmemmiş. Şu an için gücümün zirvesinde olduğumu ve ona pek de gereksinmediğimi düşünüyor. Psikanalizin bu kadar çabuk işe yarayacağına inanmazdım, dedim. Etkilerini öve öve göklere çıkardım. Allendy'nin bana karşı tavırları da beni son derece olumlu etkiledi, keyfimi yerine getirdi. Keltlere özgü gözlerinin güzelliği bir kez daha dikkatimi çekiyor. Sonra, bir şuradan bir buradan özenle seçip ayıkladığı parçacıklarla, evliliğimin usta işi bir çözümlemesini yapıyor.

"Ancak," diyor Allendy, "şimdi sıra mutlak olgunluk sınavına geliyor: tutkuya. Hugo'yu bir anne gibi yoğurdun, şekillendirdin, o artık senin çocuğun. İhtiras uyandıramaz sende. Seni o kadar iyi tanıyor ki, muhtemelen onun ihtirası da bir başkasına yönelecek. Birlikte pek çok safhadan geçtiniz ama artık ayrı yönlere sürükleneceksiniz. Sen ihtirası bir başkasıyla tattın bile. Şefkat, anlayış ve tutku genellikle bir arada bulunmaz. Öte yandan, sevecenlik ve anlayış çok ender bulunur."

"Ama onlar henüz ham," dedim. "İhtiras ise öyle güçlü ki."

Allendy gülümsedi; hüzünlü bir tebessüm bu diye düşündüm. Sonra şöyle dedim: "Bana öyle geliyor ki, bu tahlil Eduardo'nun duygularına da pekâlâ uygulanabilir."

"Hayır. Eduardo seni gerçekten seviyor, bana kalırsa sen de onu seviyorsun."

Allendy yanılıyordu. Hâlâ umutlu ve yürekli bir ruh haliyle yanından ayrılınca Eduardo'yla konuştum. "Dinle, bir tanem," dedim, "bence biz birbirimizi gerçekten seviyoruz ama kardeşçe. Birbirimiz olmadan yapamıyoruz, çünkü birbirimizi çok iyi anlıyoruz. İkimiz evlenseydik, Hugo'yla evliliğimden farksız olurdu. Sen çalışır, gelişir, mutlu olurdun. Birbirimize karşı öyle duyarlı, öyle dikkatliyiz ki. Aynı zamanda tutku istiyoruz. Ama sana diğer erkeklere baktığım gözle asla

bakamam. Sen de ruhunu bilmediğin bir kadına duyduğun ihtirası bana asla duyamazsın. İnan bana haklıyım. Alınma, kırılma. Kendimi sana yakın hissediyorum. Bana ihtiyacın var. Birbirimize ihtiyacımız var. Ancak tutkuyu başka yerlerde bulacağız."

Eduardo kısmen haklı olduğumu anlıyor. Kafede birbirimize çok yakın oturuyoruz. Yürürken birbirimize sokuluyoruz. Yarı üzgün, yarı sevinçliyiz. Hava ılık. Parfümümü kokluyor. Güzelim yüzüne bakıyorum. Birbirimizi arzuluyoruz. Ama bu bir serap. Tek nedeni genç olmamız, mevsimlerden yaz olması ve yürürken bedenlerimizin birbirine sürtünmesi.

Hugo görünüyor, beni alıp eve götürecek; bunun üzerine Eduardo'yla öpüşüyoruz, hepsi o kadar.

Joaquin'in konserinde Eduardo olanca güzelliğiyle yanımda oturuyor. Âşığım Henry, onu göremeyeceğim bir yerde oturuyor. Ara olunca hep birlikte ayağa kalkıyoruz, Allendy geçitte duruyor. Göz göze geliyoruz. Gözlerinde hüzün, beni duygulandıran bir ciddiyet var. Çok iyi bildiğim kedimsi devinimlerle yürürken Allendy'yi, Eduardo'yu, Henry'yi ve başkalarını ayartmaya çalıştığımın farkındayım. Ateşli, yakışıklı bir İtalyan olan kemancı. Önümde oturmak için koltuğunu değiştiren babam. İspanyol ressam.

Bir kat fiziksel özgüven, bir kat mahcup ayartıcılık, bir kat da çocuksu çaresizlik, çünkü annem babamın konsere geldiğini görünce ortalığı birbirine kattı. Zavallı Joaquin perişan oldu, gerildi, yine de olağanüstü çaldı.

Kalabalık Henry'nin gözünü korkuttu. Elini tutup sertçe sıktım. Yabancı ve uzak görünüyordu. Heykelsi bir duruşla babamın karşısına dikildim. İçimdeki çocuğun hâlâ korku içinde olduğunu hissettim. Allendy uzun boyuyla, kalabalığa tepeden bakıyordu. Rüyadaki gibi ona doğru gitmek, yanı ba-

şında dikilmek istedim. Bana güç verir miydi? Hayır. Kendisi de bazen güçsüzleşiyor. Herkesin çekingenlikleri, kendisiyle ilgili kuşkuları var. İçimde duygu katmanlarıyla, heyecan tabakalarıyla dolaşıyorum. Çıplak vücudumun üzerindeki ağır, lame kumaş. Kadife pelerinin okşayışları. Uzun yenlerin ağırlığı. Işıkların ipnotize edici parıltısı. Süzülürcesine yürüyüşümün, elimi sıkan ellerin farkındayım.

Eduardo kafayı bulmuş. Sözcüklerimden, parfümümden (*Narcisse Noir*)... Henry'yle karşılaşınca sırtını dikleştiriyor; gururlu ve çok güzel. Arabada bacakları benimkileri arıyor. Joaquin pelerinini üzerime seriyor. Café du Rond Point'a girerken herkes bana bakıyor. Onları kandırdığımı görebiliyorum. Daha küçük olan Anaïs'i gizlemeyi başardım.

Hugo babacan, koruyucu. Şampanyanın parasını ödüyor. Henry'nin özlemiyle kıvranıyorum; beni boğan bütün katmanları dağıtabilir, dünya korkusundan uyuşup kalmış istiridyenin kabuğunu kırabilir.

Henry'ye dedim ki: "Tutkuyu, ateşi bolca yaşamışsın ama bir kadınla yakınlığı, mahremiyeti, anlayışı hiç tatmamışsın."

"Çok doğru," dedi. "Kadın benim için bir düşman, bir yok ediciydi; benden hep bir şeyler alıp götüren biri, birlikte, memnun mesut yaşayabileceğim biri değil."

Henry'yle birbirimize hissettiklerimizin June'a değil de bana verdiği şeyin değerini yavaş yavaş anlamaya başlıyorum. Müşfik aşkı, arkadaşlığı küçümsediğim zaman Allendy'nin yüzünde beliren düşünceli tebessümü anlamaya başlıyorum.

Onun bilmediği bir şey var, o da yaşamımın eksik kalan kısımlarını tamamlamak, şu ana kadar kaçırdıklarıma sahip olmak, kendimi ve hikâyemi tamamlamak zorunda olmam.

Fakat cinselliği duygularımdan bağımsız, salt cinsel edim olarak görüp ondan zevk almam mümkün değil. Beni ele

geçiren erkeğe bağlanmak yapımda var. Şu an Henry'ye sadakatim tam. Bugün Hugo'yla gönül eğlemeye, onu hoşnut etmeye çalıştım, beceremedim. Rol yapmam gerekti.

Dünyada bugün June diye biri olmasaydı, şu yerinde duramama halimin, huzursuzluğumun da sona erdiğini görebilirdim. Bir sabah ağlayarak uyandım. Henry bana, "Aslında vücudundan pek bir zevk almıyorum. Âşık olduğum şey vücudun değil," demişti. İşte o ânın acısı çökmüştü içime. Oysa son beraber oluşumuzda bacaklarımın güzelliğiyle, sevişmeyi çok iyi bildiğimle ilgili delice şeyler söylemişti. Zavallı kadın!

Hugo da Henry de sevişirken yüzüme bakmaktan hoşlanıyor. Fakat şu an, Hugo'ya karşı yüzüm bir maske.

Allendy konserde Hugo'ya çok ilginç bir denek olduğumu, tedaviye son derece duyarlı ve hızlı cevap verdiğimi söylemiş. Artık iyileşmiş sayılabileceğimi. Oysa o akşam, bir yandan gerçek benliğimin gizli bir parçasını saklarken, bir yandan da Allendy'yi büyüleme arzum depreşmişti. Gizli bir şey daima kalmalı. Henry'den, ben bacaklarımı kapalı tutmayı yeğlerken, onları ardına kadar açtırdığı için nihai bir cinsel doyuma nadiren ulaştığım gerçeğini saklıyorum. Aldığı hazzı azaltmak istemiyorum. Dahası, böylesi bana orgazm kadar şiddetli olmasa da daha uzun süren, "yayvan" diyebileceğim bir zevk veriyor.

Henry konserden sonra bana bir mektup yazmış. Dün gece yatarken, yastığımın altına koydum. "Anaïs, güzelliğin gözlerimi kamaştırdı! Aklımı yitirdim, elim ayağım tutmaz oldu. Ne kadar körmüşüm, körmüşüm, deyip durdum kendime. Orada dururken tam bir prensestin. Infanta'nın* ta kendisiydin! Ama yüzünde, seni büyük bir hayal kırıklığına uğrattığı-

* İspanya ve Portekiz hanedanlarında, kralın veliaht dışındaki kız ya da erkek çocuklarına verilen unvan. (ç.n.)

mı gördüm. Mesele neydi? Budala mı görünüyordum? Büyük bir olasılıkla öyleydim. Dizlerimin üzerine çökmek, eteğinin ucunu öpmek istedim. Çokyönlülüğünü, çokrenkliliğini kanıtlamak istercesine bana öyle çok Anaïs gösterdin ki – şimdi de bu! Fraenkel bana ne dedi, biliyor musun? 'Bu kadar güzel bir kadın görmeyi hiç beklemiyordum. Böylesine dişi, böylesine güzel bir kadın, nasıl olur da [D.H.Lawrence hakkında] bir kitap yazabilir?' Ah, bu beni zevkten çıldırttı! Tacın üstünden görünen hafif kabarık saç tutamı, parlak gözler, o muhteşem omuz çizgisi, hele elbisenin o hayran kaldığım yenleri; ihtişamlı, Floransa tarzı, şeytansı! Göğsünden aşağısını hiç görmedim. Öyle heyecanlandım ki, ayakta dikilip seni uzun uzun inceleyemedim. Seni alıp sonsuza kadar kaçırmayı nasıl da istedim. Infanta'yla kaçmak – yüce ilahlar! Deliler gibi babana bakındım. Ve galiba gördüm onu. İpucu, saçıydı. Değişik saçlar, değişik yüz, değişik aile. Dehanın işaretleri. Ah, evet, Anaïs, her şeyi sessizce kabulleniyorum – çünkü sen bir başka dünyaya aitsin. Kendimde ilgini talep edecek hiçbir şey göremiyorum. *Aşkın mı?* Şu an bana öyle gerçekdışı geliyor ki bu. Bana yaptığın kusursuz bir eşek şakası, oynadığın gaddarca bir oyun sanki...*Seni istiyorum.*"

Allendy'ye, "Bugün beni analiz etme," diyorum. "Bugün senden bahsedelim. Kitapların beni heyecanlandırdı. Hadi, ölümden konuşalım."

Allendy kabul ediyor. Sonra Joaquin'in konserini tartışıyoruz. Babamın genç bir erkek gibi göründüğünü söylüyor. Henry ise ona ünlü bir Alman ressamı anımsatmış – fazla yumuşak, belki de çift yönlü? Kendisi farkında değil ama eşcinsel? İşte buna çok şaşırıyorum.

Allendy yazımın iyi olduğunu söylüyor ama neden çözümlenmek istemiyorum? Ona bağımlı olduğumu hisseder his-

setmez güvenini kazanmak, *onu* çözümlemek, onda bir zaaf bulmak istiyorum; kendim fethedildiğim için onu fethetmek istiyorum.

Haklı. "Öte yandan," diye karşı çıkıyorum, "bu bana bir duygudaşlık, şefkat belirtisi gibi görünüyor." Evet, diyor, çünkü sevdiklerime davranma biçimim bu benim. Her ne kadar fethedilmek istesem de, fethetmek için elimden geleni yapıyorum, bunu başarınca da şefkatim, acıma duygularım uyanıyor, ihtirasım ölüyor. Peki ya Henry? Bir şey söylemek için henüz erken.

Allendy'ye kalırsa Henry'de tahakküm, zalimlik ve vahşilik arıyor olsam da (bunları onun yazılarında buldum), gerçek içgüdüm bana bu adamda bir yumuşaklık olduğunu fısıldıyormuş. Ve Henry'nin bana karşı böylesine nazik, vicdanlı davranmasına şaşırmış gibi görünmekle birlikte, aslında alabildiğine memnunmuşum. Bir kez daha fethetmişim.

Hugo'ya gaddarlık ettim. Dün eve gelmesini istememiştim. Ona karşı korkunç bir düşmanlık hissettim. Ve bu belli oldu. Henry ile arkadaşı Fraenkel konuğumuzdu. Yüksek, gayet tekdüze bir sesle, fazla uzun bir şey okumakta olan Hugo'yu susturdum ve konuyu öyle sertçe, kabaca değiştirdim ki, Fraenkel'in gözünden kaçmadı. Fraenkel, Hugo'yu sever, sayar. Bir ara Hugo, yere bazı kitaplarla elyazmalarını koyduktan sonra iskemlesinin yerini değiştirdi. Sonra iskemleye oturdu ve Henry'nin elyazması iskemlenin ayaklarından birinin altında kaldı. Bu beni huzursuz etti. Dayanamayıp kalktım, sevgiyle yerden aldım.

Fraenkel bir ara Henry'ye takıldı, nasıl kütük gibi ve uzun uzun uyuduğundan söz etti. Hınzırca Henry'ye baktım, sordum: "Öyle mi? Gerçekten mi?"

Henry'm, birtakım karmaşık, soyut fikirler açıklamakta olan ufak tefek, dili dolambaçlı Fraenkel'i kocaman bir ayı gibi dinledi. Fraenkel fikirlere tutkun. Fraenkel, Henry'nin deyişiyle, bir *fikir*. Bir yıl önce olsa bu fikirler bana keyif verirdi. Ama Henry bana bir şey yaptı, erkek Henry. Hissettiklerimi bir tek Lady Chatterley'in Mellors'a duyduğu hislerle karşılaştırabilirim. Henry'nin yazılarını ya da Henry'nin kendisini düşünmek bile rahmimin karıncalanmasına yetiyor. Bugün yalnızca öpüşecek zamanımız oldu, salt öpücükler bile beni eritti.

Hugo, içgüdülerinin ona Henry'yle aramda hiçbir şey olmadığına dair güvence verdiğini söylüyor. Dün gece Henry'nin mektubunu yastığımın altına sokarken kâğıdın hışırdayıp hışırdamadığını merak ettim; bunu duyan Hugo ben uyurken mektubu okur muydu acaba? Kendimden öylesine geçtim ki, büyük risklere giriyorum. Aşkım için büyük özverilerde bulunmaya hazırım. Kocamdan, Louveciennes'den, güzelim hayatımdan vazgeçebilirim – Henry uğruna.

Allendy şöyle diyor: "Kendini bir kişiye bütünüyle ver. Ona ihtiyaç duy. Yaslan. İtimat et. Acı çekmekten korkma."

Zaten yaptım diye düşünüyorum, Henry'yle. Ama işte, kendimi hâlâ yalnız ve bölünmüş hissediyorum.

Dün gece beni St. Lazare Garı'na bıraktı. Trende yazmaya koyuldum; yaşamımdaki torpido hızındaki savruluşu, karınca hızındaki kalemle yazdım. Karınca sözcükler, taşıdıkları kırıntılarla birlikte öne arkaya seğirtti; hem de ne ağır kırıntılar. Karıncalardan çok daha iri. "Yeterince eflatun mürekkebin var mı?" diye sormuştu Henry. Mürekkep yerine parfüm kullanmam gerekirdi. *Narcisse Noir*'la, *Mitsouko*'yla, yasemin, hanımeliyle yazmalıydım. Kadın balının, erkeğin beyaz kanının özlü kokusunu yayan, olağanüstü kelimeler yazabilirdim.

Louveciennes! Tren duruyor. Hugo beni bekliyor. Geriye dönüş. Geçmiş: Long Beach'e giden tren. Hugo'nun üstünde golf kıyafeti. Bacaklarımın yanına uzattığı bacakları beni heyecanlandırıyor. Yanımda iyot getirdim, çünkü ansızın diş ağrıları tutuyor. Ben organze bir elbise giymişim, tertemiz, hışır hışır; başımda nefis bir şapka, sağ yanında, geniş, yumuşak kenarın çukurunda kirazlar sallanıyor. Pazar kalabalığı telaşlı, güneşten yanmış, kılıksız, çirkin. Geriye, ilk gerçek öpücüğümle dopdolu dönüyorum.

Yine trendeyim – bu kez Henry'yle buluşmak için. Elimde kalemimle güncem, bu yöne giderken kendimi hiç alışık olmadığım kadar güvende hissediyorum. Eldivenimdeki deliği görüyorum; çorabımdaki kaçık da onarılmış. Bunların hepsi Henry'nin karnı doysun diye. Henry'ye güvence, gıda verebildiğim için mutluyum. Bazı anlar, o anlaşılması olanaksız, mavi gözlerine bakarken içime öyle baskın, şiddetli bir mutluluk saplanıyor ki, içimin boşaldığını hissediyorum.

Bütün öğleden sonrayı Eduardo'yla baş başa geçireceğiz. Rotisserie de la Reine Pédaque'da, bu insanı acıktıran mekânda mükellef bir öğle yemeğiyle başlıyoruz. Ruhsal çözümlemelerle dolu, muzır bir sohbet. Taze çilekler. Isınan, eriyen, arzulu bir Eduardo. "Hadi, sinemaya gidelim," diyorum. "Görmemiz gereken bir film var."

Eduardo ayak diriyor. Ama artık içimde ne acıma var ne de zayıflık. Ben de onun kadar inatçıyım. Eduardo'nun aklında Hotel Anjou. Benim damarlarımda Henry'nin kanı. Yemek boyunca hep, keşke Henry'yi buraya getirebilsem diye düşündüm. Ona şu devasa, masalsı ziyafet yemeklerinden sunsam. Eduardo soğukkanlılığını koruyor olsa da çok sinirli. Şöyle diyor: "Seni St. Lazare Garı'na götüreyim. İki yirmi beş trenini yakalarsın."

Oysa saat altıda Henry'yle randevum var. Bir süre birlikte yürüyor, sonra ayrılıyoruz; ikimiz de kızgınız, doğru dürüst konuşmuyoruz. Amaçsızca, terk edilmişçesine yürüyen Eduardo'ya bakıyorum. Caddenin karşısına geçiyor, Printemps mağazasına giriyorum. Kolyelerin, bileziklerin, küpelerin bulunduğu tezgâha gidiyorum; her daim gözlerimi kamaştırır. Büyülenmiş bir vahşi gibi dikiliyorum orada. Ametist. Turkuvaz. İstiridye kabuğu pembesi. İrlanda yeşili. Çırılçıplak bedenimi soğuk, kristal mücevherlerle kaplamak isterdim. Mücevher ve parfümle. Gözüme iki tane, düz çelikten yapılma, çok kalın bilezik çarpıyor. Kelepçe. Bileziklerin kölesiyim. Az sonra bileğimi kavradılar bile. Parasını ödüyorum. Dudak boyası, pudra, tırnak cilası alıyorum. Eduardo'yu hiç düşünmüyorum. Kuaföre gidiyorum, kıpırtısız, donmuşçasına oturuyorum. Bunları, çelikle kuşatılmış bir bilekle yazıyorum.

Daha sonra Henry bir sürü soru soruyor. Yanıtlamaya yanaşmıyorum. Kadınca numaralara başvuruyorum. Sadakatimle ilgili sırrı kendime saklıyorum. Paris sokaklarından geçerken, birbirimizin koluna yaslanıyoruz. Tehlikeli bir saat. Bugün Eduardo'nun canını yakma zevkini, o yabancı duyguyu tattım. Şimdi de Henry'yle kalmak ve Hugo'yu kırmak istiyorum. Henry Clichy'ye giderken ben tek başıma eve yollanmaya katlanamam. Doyuramayacağımız cinsel istek zulmediyor bana. Şimdi deliliğimden korkma sırası Henry'de.

Allendy bugün sorularını amansızca, peş peşe sıralıyor. Kaçamıyorum. Konuyu değiştirmeye çalıştığımda beni yanıtlıyor ama hemen başımdan savmaya çalıştığım konuya dönüyor. Eduardo hakkındaki sözlerim, aynı gün Hugo'ya zalimlik etme isteğime ve bileziklere ilişkin söylediklerim aklını karıştırdı. Şu anki gözdenin Henry olduğu apaçık ortada. Ancak Allendy, Eduardo'ya âşık olduğum varsayımından yola çıktığı

için yolunu kaybedeceği kesin, her ne kadar fethetme arzumla fethedilme arzum arasındaki mücadeleyi dupduru bir biçimde görebilse de. Henry'nin bana hükmetmesini istedim, o da cinsel bakımdan bana hükmediyor, oysa aklımı başımdan alan şey, yazarlığı ve uçsuz bucaksız deneyimleriydi.

Allendy bilezikleri anlayamadı. Onları bir çift almamın nedeni, hem Eduardo'yu hem de Hugo'yu incitmenin verdiği doyum duygusunu yadsımakmış. Zalimleşmeyi başardığım an kendimi cezalandırmak, secde etmek istemişim. Bir bilezik Hugo için, bir bilezik Eduardo için.

Buna inanmıyorum. İki bilezik seçtim; biri Henry'ye mutlak teslimiyetimi, diğeri de beni Hugo ve Eduardo'ya bağlayan şefkatten nihayet kurtuluşumu simgeliyor. Onları Henry'ye gösterirken, kelepçelenmek üzere olan biri gibi iki kolumu da ileriye uzattım.

Allendy konserde onu gördüğüm ve üzgün, kaygılı olduğunu sandığım ânı deşeliyor. Bu halini tam olarak neye yordum, peki? Maddi kaygıları, mesleğiyle ilgili endişeleri, duygusal sorunları olduğuna mı?

"Duygusal," diyorum çabucak.

"Karım için ne düşündün?"

"Güzel olmadığını gözlemledim, bu da beni keyiflendirdi. Ayrıca hizmetçine, evi karının mı döşediğini sordum, çünkü döşeniş tarzı hoşuma gitti. Onunla kendimi kıyaslıyordum sanırım. Karının güzel olmadığını söylediğim için özür dilerim."

"Bütün düşündüğün bu kadarsa, o kadar da kötü sayılmaz."

"Yetmezmiş gibi, konser gecesi kendimin çok güzel olduğunu düşündüm."

"Kesinlikle *en beauté** idin. Hepsi bu mu?"

"Evet."

---

* Güzel, âfet. (ç.n.)

"Çocukluk deneyimini yineliyorsun. Kırk yaşında olan karımı annenle özdeşleştiriyor, babanı (ya da beni) elinden alıp alamayacağını merak ediyorsun. Karım anneni simgeliyor, ondan hoşlanmamanın nedeni de bu. Çocukken anneni fena halde kıskanıyordun sanırım."

Uzun uzun, bir kadının aşka boyun eğme gereksinimden söz ediyor; bunun, yani kendini bütünüyle bırakmanın henüz tatmadığım bir zevk olduğuna inanıyor. Öncelikle bedenen elbette; Henry'nin beni ne kadar derinden uyardığına baksanıza.

Allendy'nin yöntemlerinde kusurlar bulmaya başladım; rüyalarımı ve düşüncelerimi böyle bir çırpıda dosyalayıverip kaldırması sinirime dokunuyor. Sustuğunda eylemlerimi ve duygularımı kendim tahlil etmeye koyuluyorum. Onu eksik, yetersiz bulmaya, kendimle eşitlemeye çalıştığımı ileri sürebilir elbette, çünkü karısı konusunda güvenimi kazandı. Şu an onu kendimden kesinkes daha güçlü görüyorum ve bilezikler konusunda kişisel, bağımsız bir analiz yaparak bunu dengelemek istiyorum. Bu nedenle de yarı teslimiyetçi, yarı isyankârım.

Allendy arzularımın karmaşıklığını özenle vurguluyor. Aynı zamanda da nevrozlarımın kilidini açacak cinsel anahtara yaklaştığını seziyor – ki bunun, yani işinin ehli bir dedektif gibi ilerlediğinin ben de farkındayım.

Hugo'yu sınamak için birkaç kez "serbest gece" fikrini ortaya attım – belki haftada bir gece, ayrı ayrı çıkabilirdik. Açık etmek istemediği bir kıskançlık yüzünden, Henry'yle buluşup gezme fikrinden hiç haz etmediği ortaya çıktı.

Sonunda anlaştık: O Eduardo'yla buluşacak, ben de Henry ve Fred'le sinemaya gidecektim. Eduardo son dakikada gelemedi. Kendi programımı ertelemeyi önerdim. Hugo lafını bile ettirmedi. Yine de dışarıya çıkabileceğini, bunun ikimize de iyi geleceğini söyledi. Doğal bir ses tonuyla konuşmuştu.

Bağımsızlık isteğime gücenip gücenmediğini anlayamadım. Hiç alınmamış gibi davranıyordu. Alınsın ya da alınmasın, gerekli bir şey bu. Bu özgürlükten zamanla kendisinin de doyasıya yararlanacağından eminim.

"Sence özgürlüğün anlamı, birbirimizden giderek uzaklaşmamız mı, bu kadar basit mi yani?" diye sordu endişeyle. Buna karşı çıktım. Cinsel bağlamda ondan uzaklaştığım kesin; şu an içimde en küçük bir kıskançlık varsa, ona duyduğum bedensel bir ihtirastan değil, yalnızca sahiplenme duygusundan kaynaklanıyor, o kadar. Dahası, bedenimi ona tam anlamıyla vermediğime göre, özgür olmaya hatta daha fazlasına yüzde yüz hakkı var. Henry'de bulduğum zevkleri onun da bir başkasında bulması son derece adil olurdu. Allendy'nin dedikleri doğruysa, ikimiz de ihtirası ortak aşkımızın dışında bulmalıyız. Eh, bunun için de çaba harcamam gerekiyor. Hugo'yu kendime saklayabilirdim. Bağımsızlık fikri aklına bile gelmemişti. Ortaya atan ben oldum. Natasha duysa, sersem der bana.

Mutluluğumu ne yapacağım? Onu nasıl kollayacak, hiç kaybetmeyeceğim bir yere nasıl saklayacağım? Mutluluk başımdan aşağı yağmur gibi yağarken diz çökmek, dantel ve ipekle onu toplamak, yeniden üzerime bastırmak istiyorum.

Henry'yle yataktaki sert battaniyenin üzerinde yatıyoruz; ikimiz de giyimliyiz. Kendi, engin mutluluğundan söz ediyor. "Bu gece gitmene izin veremem, Anaïs, bütün gece yanımda istiyorum seni. Bana ait olduğunu hissediyorum." Ama daha sonra bir kafede birbirimize sokulmuş otururken özgüven yoksunluğunu, kuşkularını açıklıyor. Kırmızı günce onu hüzünlendirdi. Üstümdeki cinsel gücünü okudu. "Hepsi o mu, hepsi o mu?" diye soruyor. Benim için tek anlamı cinsellik mi yani? Eğer öyleyse yakında bitermiş, geçici bir sevdaymış.

Cinsel arzu. Oysa Henry aşkımı istiyor. Aşkımın teminatına ihtiyacı var. Onunla Clichy'de geçirdiğim o birkaç günden beri ona âşık olduğumu söylüyorum. "Başlarda evet, belki tamamen cinsel bir şeydi. Ama artık değil."

Bana öyle geliyor ki, onu şu andakinden daha çok sevmem mümkün değil. Onu ne kadar arzuluyorsam o kadar seviyorum, arzumsa uçsuz bucaksız. Kollarında geçirdiğim her saat, sonuncusu olabilir. Kendimi o bir saate cinnet geçirircesine kaptırıyorum. Her an, onu bir daha görmeme kalmadan, June geri dönebilir.

June, Henry'yi nasıl seviyor – yeterince mi, hakkıyla mı? Bu sorularla kendime eziyet ediyorum.

İnsanlar Henry'nın yumuşak ve ürkek biri olduğunu anlayıp şaşırınca çok eğleniyorum. Yazarlığının vahşeti karşısında ben de selam durmadım mı? Oysa benim Henry'm kırılgan, duyarlı. Hugo'ya kendini sevdirmek için büyük bir alçakgönüllülükle nasıl da uğraşıyor, Hugo ona kibar davrandığında nasıl da seviniyor.

Dün akşam Hugo tek başına sinemaya gitti, bu yeni deneyimden büyük keyif aldı; bir kabarede Martinikli bir kızla dans etmiş, müziği duyunca birbirimizden kilometrelerce uzaktaymışız gibi özlemle beni anmış, sonra da bir an önce bana sahip olma hevesiyle eve dönmüş.

Henry'nin bedenime tatlılıkla, kolayca kayış biçiminden sonra Hugo katlanılır gibi değil. Böyle anlarda çıldırıp her şeyi ifşa etmekten korkuyorum.

Henry'de dansçı Mona Paiva'nın bir resmi var, lavabonun üstüne iliştirmiş, yanında June'un iki benim de bir fotoğrafım, kendi yaptığı birkaç suluboya resim. Mektuplarını ve müsveddelerini koyması için ona teneke bir kutu verdim, kapağın içine Joaquin'in resital programını yapıştırdı. Kapısında İspanya'ya ilişkin notları asılı.

Pudra kutumun kapağını kestim – *N'aimez que Moi, Caron, Rue de la Paix.** Kapağı yeleğinin cebinde taşıyor. Şarap rengi mendillerimden birini de öyle.

Dün gece şöyle dedi: "Çok zenginim, çünkü sana sahibim. Aramızda hep bir sürü şey yaşanacağını, değişikliklerin, yeniliklerin hiç bitmeyeceğini hissediyorum."

Aşağı yukarı şöyle dedi: "Aramızdaki bağ, birbirimize duyduğumuz ilgi, anlık bir ilişkinin çok çok ötesine geçecek." Bu düşünce yüreğimi sıkıştırdı, ceketine, koluna dokunma, orada olduğunu, bir süreliğine tamamen benim olduğunu bilme ihtiyacı hissettim.

Kendimi Henry'nin anılarının ılıklığına bıraktım, sürükleniyorum – bazı anlarda yüzünü kaplayan anlam, ağzının hınzırlığı, zaman zaman boğuklaşan sesinin gerçek tınısı, o sıkı, güçlü el sıkışı, Hugo'nun eski, yeşil paltosunun içindeki hali, film izlerkenki kahkahaları. Bütün vücudumda titreşmeyen, yankılanmayan tek bir devinimi yok. Boyu benden daha uzun değil. Dudaklarımız aynı seviyede. Heyecanlandığı zaman ellerini ovuşturuyor, sözcükleri yineliyor, başını bir ayı gibi sallıyor. Çalışırken yüzünü ciddi, iffetli bir ifade kaplıyor. Kalabalığın içinde daha onu görmeden varlığını hissediyorum.

Bugün büyük bir keyifle, Henry'nin eski dengemi nasıl alt üst ettiğini fark ettim; edebi şakalarıyla, çılgın manifestoları, aykırılıkları, ruh halindeki değişimler, sıradışı mizah anlayışıyla. İnsanları anlamak için yılmadan harcadığım çaba yüzünden, ne kadar gülünç biri olduğumu görebiliyorum. Richard Osborn'un delirdiğini duyduk. "Yaşasın!" dedi Henry. "Hadi görmeye gidelim. Önce bir içki içelim ama. Nadir, muhteşem bir şey bu, her gün olmaz. Umarım gerçek anlamda çıldırmış-

* Sadece beni sevmek. (ç.n.)

tır." Başta biraz kafam karışıktı ama olayın mizahi tadını çabucak aldım, fazlasını ister oldum. Henry nasıl oynanacağını öğretti bana. Daha önce de oynadım elbette, kendi yöntemimle, daha ılımlı mizahla, fakat Henry'ninki canlı, keskin bir mizah, zevkten mest ediyor, kendimden geçiriyor beni – şafağın bizi hâlâ konuşurken yakaladığı şu sabah olduğu gibi. Henry'yle bitap bir halde yatağa devrilmiştik ama o hâlâ, sayıklarcasına, yanlışlıkla tuvalete atılan süzgeçten, siyah dantel iç çamaşırlarından, mercandan vs. bahsedip duruyordu; sonra da bütün bu gevezeliklerden, romanımın daha önce değindiğim şu eşsiz parodisini yarattı.

Geçen gece, edebiyatın önemsiz olanı eleyip bize yaşamı özlü bir doz halinde verme uyanıklığını konuştuk. Neredeyse hiddetle şöyle dedim: "Bu bir aldatmaca ve büyük bir hayal kırıklığı nedeni. İnsan kitapları okuyor ve yaşamdan da aynı ilginçliği, yoğunluğu bekliyor. Ve elbette, bulamıyor. Arada bir sürü yavan, sıkıcı an var, onlar da gayet doğal. Sen de yazılarında aynı numarayı çekmişsin. Ağzından çıkan her şeyin ateşli, sarsıcı olmasını bekliyordum. Seni her daim sarhoş, her daim hezeyanlar içinde bulacağımı sanıyordum. Sonra birlikte birkaç gün geçirdik ve derinlikli, sakin, doğal bir ritim tuttur-duk."

"Hüsrana mı uğradın?"

"Beklediğimden çok farklı, evet, daha az heyecanlı ama yine de doyurucu."

Ergenliğimin o dingin, Seine Irmağı'nı andıran ritmini çoktan yitirdim. Öte yandan, Henry'yle baş başa Café de la Place Clichy'de otururken aşkımızın derin, telaşsız akıntılarının tadını çıkarıyoruz.

Etrafa hararet saçan, June. Ama bu yalnızca yüzeysel bir hararet. Gerçek, silinmez ateş Henry'nin edebiyatında. Son kitabını okurken hayranlıktan adeta donakaldım. Okudukla-

rımı düşünmeye, beni nasıl etkilediğini Henry'ye açıklamaya çalışıyorum, yapamıyorum. Fazla büyük, fazla güçlü.

Hugo'yla aram baldan tatlı. Benden yayılan müthiş bir şefkat, gerçek duygularıma dair bol miktarda düzenbazlık. Dün değil evvelsi geceki davranışı beni duygulandırdı, ona her zamankinden de fazla zevk vererek borcumu ödemeye çalıştım. Henry'yi düşünme biçimim korkutuyor beni; öylesine saplantılı ki. Düşüncelerimi dağıtmak, yaymak için kendimi zorlamalıyım.

Henry'ye June'dan söz ederken, onu artık yalnızca hayranlık duyduğum bir "karakter" olarak görüyorum. Bir kadın olarak, sahip olduğum en değerli şeyi tehdit ediyor, dolayısıyla onu artık sevemem. Keşke June ölüverse –bunu sık sık düşünüyorum– keşke ölse. Ya da Henry'yi sevmekten vazgeçse – yo, bunu yapmayacak. Henry'nin aşkı, onun her seferinde dönüp geldiği sığınak.

Ne zaman daireye gidip de Henry'yi June'a mektup yazarken, kitabının onunla ilgili bölümünü yeniden yazarken, Proust ya da Gide'de ona uyan bir şeyin (kadına dört bir yanda rastlıyor) altını çizerken görsem, dayanılmaz bir korkuya kapılıyorum: Henry yine June'un. June'dan başkasını sevmediğini ayrımsadı. Ve her seferinde, büyük bir hayretle, elindeki kitabı ya da mektubu bırakıp bana döndüğünü, olanca dikkatini bana verdiğini görüyorum; aşkla, arzuyla. Son sınav, June'un telgrafı bana muazzam bir güvence verdi. Yine de ondan her laf açıldığında aynı korkunç endişeye kapılıyorum. Bu uzun süremez. Gelişmelerle baş edemem. June döndüğü an, Henry'den vazgeçeceğim. İyi ama, bu kadar basit değil. Henry'yle tıpkı bu sayfalarda yaptığım gibi, böylesine yakın yaşamaktan vazgeçemem, hem de sırf acıdan kaçınayım diye.

Allendy bugün olağanüstüydü. Konuşmamızı aktarmayı asla beceremem. Baştan sona sezgi, duygu yüklüydü. Son cümleye kadar öyle insancıl, öyle samimiydi ki.

Oraya kendinden emin, pervasız bir ruh haliyle gitmiştim, şöyle düşünüyordum: Allendy'nin beni iyice tanıdıktan, kim olduğumu kesinkes öğrendikten sonra bana hayranlık duymasını istiyorum. Mutlak içtenlik yolunda attığım ilk adım.

Önce, son gelişimde karısı hakkında söylediklerimden utandığımı belirttim. Güldü, çoktan unutup gittiğini söyledikten sonra sordu: "Seni kaygılandıran başka bir şey var mı?"

"Belirli bir şey yok ama sormak istediğim bir şey var: Güçlü cinsellik saplantım, haddinden fazla iç-gözleme karşı bir tepki olabilir mi? Samuel Putnam'ı okuyordum, 'İçsel gözlemlerden çıkmanın en hızlı yolu, bedene tapınmadır, bu da kişiyi cinsel yoğunluğa götürür,' diyor."

Tam yanıtını anımsamıyorum ama "saplantı" sözcüğüyle delicesine bir tatmin arayışı arasında bir bağlantı kurduğunu seziyorum. Bu çaba niye? Tatminsizlik neden?

Bu noktada, en büyük sırrımı söylemek zorunda kalıyorum: Cinsel ilişki sırasında, her seferinde doyuma ulaşmıyorum.

Bunu daha ilk günden tahmin etmişti. Cinsellik hakkındaki konuşmalarım kaba saba, küstah, cüretkârdı. Kişiliğimle örtüşmüyordu. Yapaydı. Bir tereddüdü ele veriyordu.

"Ama orgazmın ne olduğunu biliyorsun?"

"Ah, elbette, tattığım zamanlardan, özellikle de mastürbasyondan gayet iyi biliyorum."

"Ne zaman mastürbasyon yaptın?"

"Bir kez, yazın, St. Jean de Luz'da. Hoşnutsuzdum ve güçlü bir cinsel dürtü duyuyordum." Yalnız kaldığım iki gün boyunca, günde dört-beş kez, ayrıca İsviçre'de tatilimizi geçi-

rirken, bir de Nice'te sıkça kendi kendimi doyuma ulaştırdığımı itiraf etmeye utandım.

"Neden sadece bir kez? Bunu her kadın yapar, hem de oldukça sık."

"Hem ahlaksal hem de fiziksel bakımdan yanlış buluyorum. Sonrasında fena halde canım sıkılmıştı, yerin dibine geçmiştim."

"Saçmalık. Mastürbasyonun fiziksel hiçbir zararı yoktur. Moralimizi bozan şey, duyduğumuz suçluluk duygusudur."

"Zihinsel gücümü, sağlığımı yok etmesinden korkuyordum, ahlaken dağılıp gitmekten."

Burada bazı ayrıntılar veriyorum; düzenlemeye, birleştirmeye çalışarak, sessizce dinliyor. Kendime bile tam olarak itiraf etmediğim, günceme yazmadığım, unutmak istediğim şeyler anlatıyorum.

Allendy parçacıkları birleştiriyor, kısmi frijidliğimden söz ediyor. Bunu da bir başka eksiklik, kusur saydığımı, nedeniyse zayıf, narin beden yapıma bağladığımı keşfediyor. Gülüyor. Ona göre bu cinsel soğukluk ruhsal bir nedenle, yoğun bir vicdan azabıyla bağıntılı. Yüz kadından altmışı benim gibi hisseder ama asla kabullenmezmiş, en önemlisi de, diyor Allendy, bunun erkekler için ne kadar az şey ifade ettiğini, buna ne kadar kayıtsız kaldıklarını bir bilseydin. Adam benim kusur, ayıp diye tanımladığım her şeyi, her seferinde, gayet doğal bir duruma ya da kolayca savuşturulabilecek bir derde dönüştürüyor. Ben de anında büyük bir rahatlama hissediyor, dehşetimden, sır gibi saklama telaşımdan kurtuluyorum.

Ona June'u, *femme fatale* olma arzumu, Hugo'yla Eduardo'ya karşı zalimliğimi ve beni buna rağmen eskisi kadar, hatta belki daha da çok sevmeleri karşısındaki şaşkınlığımı anlatıyorum. Ayrıca cinsellikten konuşurken kullandığım dobra, pervasız dili tartışıyor, gerçek, doğuştan gelen ılımlılığımı

bastırıp zorlama bir müstehcenlik sergileyişimi konuşuyoruz. (Henry, açık saçık öyküler anlatmamdan hoşlanmadığını söylüyor, bana uymuyor, yakışmıyormuş.)

"İyi de, uyumsuzluklarla dolu biriyim ben," diyorum, içimde Allendy'nin yarattığı o tuhaf kederi hissederek – isabetli yorumları nedeniyle belli bir rahatlama, belli bir nedeni olmaksızın biraz hüzün ve keşfedilmiş olma duygusu.

"Evet, öylesin ve gerçek doğana uygun bir şekilde, yüzde yüz doğal davranıncaya kadar da asla mutlu olamayacaksın. *Femme fatale* karakteri erkeklerin tutkularını ateşler, onları çileden çıkarır, canlarına okur; o kadına sahip olmak, hatta onu öldürmek isterler ama ona derinlemesine âşık olmazlar. Sense derinden sevildiğini çoktan keşfettin. Şimdiyse zalimliğin hem Eduardo'yu hem de Hugo'yu tahrik ettiğini, seni eskisinden de çok istediklerini keşfettin. Bu da sende, aslında sana hiç de doğal gelmeyen bir oyunu oynama isteği uyandırıyor."

"Bu tür oyunları oldum olası horgörmüşümdür. Bir erkeğe duyduğum aşkı, o erkekten gizlemeyi hiçbir zaman beceremedim."

"Fakat köklü aşkların seni tatmin etmediğini söylüyorsun. Daha güçlü heyecanlar vermenin ve almanın özlemini çekiyorsun. Anlıyorum, ancak bu yalnızca bir safha. Oyunu ara sıra, tutkuyu artırmak için oynayabilirsin ama seni bir tek, gerçek benliğine uyan aşklar, derinlikli olanlar tatmin edebilir. Ne kadar kişiliğine göre davranırsan, gerçek ihtiyaçlarının doyumuna da o kadar yaklaşırsın. Duygularının incinmesinden hâlâ ödün kopuyor, düşsel sadizminden belli. İncinmekten öylesine korkuyorsun ki, öne geçip önce sen incitmek istiyorsun. Seni kendi imgenle barıştırma, uzlaştırma konusunda umutsuz değilim."

Söyledikleri bunlardı; bir kez daha, dobra dobra dillendirilen ve ancak yarısı anımsanan sözcükler. Sayısız gerginliği

gevşetişi, beni zincirlerden kurtarışı karşısında heyecandan yerimde duramıyordum. Sesi öyle tatlı ve merhametliydi ki. Daha sözlerini bitirmeden hıçkırmaya başlamıştım bile. Minnettarlığım hudutsuzdu. Ona hayran olduğumu söylemek istiyordum, sonunda söyledim de. Ben ağlarken o suskundu, sonra kibarca sordu: "Seni kıracak bir şey söylemedim, değil mi?"

Son sayfaları dün tattığım zevklerle doldurmak isterdim. Henry'den öpücük yağmuru. Vücudum onunkine daha iyi kaynaklanabilsin diye gerilir, kabarırken, etinin etime saplanışları. Bugün June'la senin aranda bir seçim yapmak zorunda kalsam, June'dan feragat ederdim, diyor. Evlendiğimizi, yaşamın tadını birlikte çıkardığımızı hayal edebiliyormuş. "Hayır," diyorum yarı şaka yarı ciddi. "Aslolan, June. Ben seni büyütüp güçlendiriyor, June'a hazırlıyorum." Yarım bir gerçek; seçim yapmak diye bir şey yok. "Fazla alçakgönüllüsün, Anaïs. Bana ne verdiğinin henüz farkında değilsin. June, başka kadınlar tarafından silinebilecek bir kadın. June'un verdiklerini başka kadınların kollarında unutabilirim. Oysa sen hep ayrı bir yerde duracaksın. Senden sonra bin kadınla beraber olabilirim ama hiçbiri seni silemez, yok edemez."

Onu dinliyorum. Keyfi yerinde, dolayısıyla abartıyor ama bütün bunlar öyle tatlı ki. Evet, bir anlığına, hem June'un hem de kendimin nadirliğini görüyorum. Şu an ibre benden yana, hepsi bu. Henry'nin gözlerindeki imgeme bakıyorum ve ne görüyorum? Günlükleriyle haşır neşir olan, erkek kardeşlerine öyküler anlatan, sık sık, nedensizce ağlayan, şiir yazan genç bir kız – insanın konuşabileceği bir kadın.

HAZİRAN

Dün gece Henry'yle sinemaya gittik. Öykü trajik, hırpalayıcı bir hal alınca elimi tuttu, parmaklarımız kenetlendi. Parmaklarının her baskısında, öyküye verdiği tepkiyi paylaştım. Hugo'yla buluşmaya giderken takside öpüştük. Bir türlü kopamadım ondan. Aklım başımdan gitti. Onunla Clichy'de indim. İçime öyle bir bütünlükle, yetkinlikle girdi ki, Louveciennes'e dönüp de Hugo'nun kollarının arasında uyuyakaldığımda kendimi hâlâ Henry'yle birlikte hissediyordum. Bütün gece yanımda yatan Henry'ydi. Rüyalarımda bedenimi onunkine doladım. Sabah kendimi Hugo'ya sımsıkı kenetlenmiş buldum; bunun Henry olmadığını anlamak epeyce vaktimi aldı. Hugo dün gece tepeden tırnağa sevgiye kestiğimi düşünüyor, oysa sevdiğim Henry'ydi, öptüğüm Henry'ydi.

Allendy artık güvenimi tam anlamıyla kazandığı için, ona gittiğimde cinsel soğukluğum hakkında açık açık konuşmaya hazırdım. Şunu itiraf etmeliyim: Henry'yle cinsel ilişkiden zevk aldığımda gebe kalmaktan korkuyor, dolayısıyla çok sık boşalmamam gerektiğini düşünüyordum. Fakat birkaç ay önce bir Rus doktor bunun o kadar da kolay olmayacağını söyledi; işin aslı, bebek sahibi olmak istiyorsam önce bir ameliyat geçirmeliymişim. Bunun üzerine gebe kalma korkum ortadan kalktı. Allendy'nin dediğine göre, yedi yıllık evliliğim boyunca bunu dert etmemiş olmam, aslında bu meseleyi hiç de önemsemediğimi kanıtlıyormuş, bunu sadece cinsi münasebet sırasında kendimi kapıp koyuvermemek için bahane olarak kullanıyormuşum. Bu korku ortadan kalkınca duygularımın gerçek doğasını daha yakından incelemeyi becerdim. Sekste kadınlara dayatılan edilgenlik rolünü kabullenemiyor, sessiz kalamıyorum. Ama yine de belki üç sevişmenin ikisinde kendimi pasif kalmaya zorladım, tadını doyasıya çıkardığım

şeyin sorumluluğunu almak istemezmiş gibi, bütün faaliyeti erkekten bekledim.

"Eh, suçluluk duygunu hafifletmek için," dedi Allendy. "Aktif olmayı reddediyorsun; karşı taraf daha aktifse, daha az suçluluk hissediyorsun."

Allendy'yle bir önceki konuşmamızdan sonra, belli belirsiz de olsa bir değişim hissetmiştim: Henry'yle eskisinden daha faaldim. Hemen fark etti, "Benimle bu şekilde sevişmene bayıldım," dedi. Bense keskin bir zevk duydum.

June konusunda beni en çok hayrete düşüren şey, kadının saldırganlığına, inisiyatifi ele alıp erkeğin peşine düşüşüne dair Henry'nin anlattıkları. Ben kırk yılda bir saldırganlaşmaya kalkıştığımda canım sıkılıyor, utanıyorum. Son zamanlarda ara ara, kendimde az çok Eduardo'nunkine benzer, ruhsal bir kilitlenme hissediyorum; öte yandan, bu bir erkekte çok daha ciddi bir durum elbette.

Allendy bastırdı ve bana, son analizden bu yana ona mutlak güven duyduğumu ve ondan fazlasıyla hoşlanmaya başladığımı itiraf ettirdi. Öyleyse her şey yolunda, ruhsal çözümlemenin başarısı için bu bir gereklilik çünkü. Seansın sonunda, "frijit" sözcüğünü kullanması ağırıma gitmiyordu artık. Hatta gülebiliyordum.

Gözlemlediği şeylerden biri de daha sade giyinmeye başladığımdı. Özgün, ilginç kostümlere bürünme ihtiyacını daha az hisseder olmuştum. Artık sıradan, terzi elinden çıkma giysilere bile hazırdım neredeyse. Kostüm benim için o gizli özgüven yoksunluğumun bir dışavurumuydu. Allendy'nin dediğine göre, güzelliğimden emin olamadığım için beni diğer kadınlardan ayıracak, çarpıcı kıyafetler tasarlamışım.

Güldüm. "İyi ama, mutlu ve avam biri olup çıkarsam, varlığını tastamam aşağılık duygusuna borçlu olan gösterişli giyinme sanatı, ölümcül bir yara alacaktır." Yaratıcılığın has-

talıklı temeli! Normalleşirsem, yaratıcılığıma ne olacak? Ya da belki güç kazanacak, böylece dürtülerimi daha dolu dolu yaşayabileceğim? Büyük bir olasılıkla da farklı ve daha ilginç hastalıklar geliştireceğim. Allendy, önemli olan yaşamla eşdeğer, denk olmaktır, dedi.

Mutluluğum bıçak sırtında; şimdi olacaklar, June'un bir sonraki hamlesine bağlı. Bu arada bana düşen, beklemek. Yeni bir günceye başlamak içime batıl bir korku salıyor. Elimdeki defter Henry'yle dopdolu. Yeni güncenin ilk sayfasına, "June burada," yazarsam, Henry'mi yitirdiğimi kabullenmiş olacağım. Elimde bir tek çabucak yazılmış, çabucak yaşanmış bir mutluluğun mor ciltli, küçük defteri kalacak, hepsi o kadar.

Aşk, yaşamanın karmaşıklığını azaltıyor. Henry'yi, onu beklediğim kafe masasına doğru yaklaşırken ya da evimizin bahçe kapısını açarken her görüşümde, sırf görüntüsünün bile beni sevince boğması inanılır gibi değil. Alabileceğim hiçbir mektup, kitabıma övgülerle dolu olsa bile, ondan gelen bir pusula kadar coşturmuyor beni.

Sarhoşken öyle insanca, öyle yalın bir biçimde duygusallaşıyor ki. Birlikte süreceğimiz hayatı, karısı olduğumu tahayyül etmeye başlıyor: "Gözüme hiçbir zaman, kollarını sıvayıp benim için işe koyulduğundaki kadar güzel görünmüyorsun. Çok çok mutlu olabiliriz. Yazılarını aksatmak zorunda kalabilirsin!"

Ah, tam bir Alman koca. Buna kahkahalarla gülüyorum. Yazmayı savsaklayacak, bir dâhinin eşi olacağım demek? Pek çok şeyin yanı sıra buna da razıyım ama asla ev işi yapmam. Onunla hiçbir zaman evlenmeyeceğim. Yo, hayır. Ona tanıdığım özgürlüğe bayıldığını biliyorum, ancak kendisi o kadar kıskanç ki, benim aynı serbestlikle davranmama izin vermeyecektir.

Öte yandan, aşkımın ona nasıl çocukça bir mutluluk verdiğini görünce, içimden onu kaygılandırma, aldatma, ona eziyet etme oyununu oynamak gelmiyor. Hatta kıskançlığını acı verecek ölçüde uyandırmayı bile istemiyorum.

Mutluluğumu zedeleme rolü, bilinçsizce de olsa Fred'e düşüyor. Henry'nin aşkının yetersizliklerini sayıp döküyor. Yarım buçuk bir aşkı hak etmediğimi söylüyor. Ben sıradışı şeylere layıkmışım. Canı cehenneme, Henry'nin yarım aşkı bile benim için bin erkeğin sırılsıklam aşkından daha değerli.

Bir anlığına, gözümün önünde Henry'siz bir dünya canlandırdım. Ve Henry'yi kaybettiğim gün incinebilirliğimi, âşık olma kapasitemi, en çılgın sefahat âlemlerinden bile keyif alma yeteneğimi öldürmeye yemin ettim. Henry'den sonra bir başka aşk istemiyorum. Bir yanda sadece düzüşmek, öteki yanda yalnızlık ve çalışmak. Bundan böyle acı çekmek yok.

Yerine getirmem gereken bin tane görev yüzünden Henry'yi göremediğim beşinci günün sonunda, dayanamaz oldum. İki angarya arasında, bir saatliğine benimle buluşmasını istedim. Bir dakika kadar konuştuktan sonra en yakın otele yollandık. Ona korkunç ihtiyacım var. Bir tek onun kollarının arasındayken her şey yerli yerine oturuyor. Onunla geçen bir saatin ardından günüme devam edebiliyor, yapmayı hiç mi hiç istemediğim şeyleri yapabiliyor, hiç ilgimi çekmeyen insanlarla görüşebiliyorum.

Bir otel odası bana hep gizlice, hızla yaşanan şehveti çağrıştırıyor. Henry'yi görememek açlığımı daha da artırıyor sanırım. Kendi kendimi sık sık, tadını çıkararak tatmin ediyorum, üstelik sonradan herhangi bir pişmanlık ya da burukluk duymadan. Hayatımda ilk kez yemek yemenin ne demek olduğunu anlıyorum. İki kilo aldım. Deliler gibi acıkıyorum; yediklerim damağımda uzunca bir süre oyalanan bir tat bırakıyor.

Daha önce böylesine yoğun bir şehvetle hiç yemedim. Artık sadece üç arzum var: yemek, uyumak ve sevişmek. Kabareler heyecanlandırıyor beni. Gümbür gümbür müzik dinlemek, yeni yüzler görmek, başka bedenlere sürtünmek, yakıcı Benedictine içmek istiyorum. Güzel kadınlarla erkekler içimde ateşli arzular uyandırıyor. Dans etmek istiyorum. Uyuşturucu kullanmak istiyorum. Sapkın insanlarla tanışmak, onlarla içlidışlı olmak istiyorum. Saf, temiz yüzlere dönüp bakmıyorum. Yaşamı ısırmak, onun tarafından parçalanmak istiyorum. Henry bana bunların hepsini veremiyor. Bana âşık olmasını sağladım. Lanet olsun onun aşkına. Beni kimsenin becerebileceği kadar iyi beceriyor ama bundan fazlasını istiyorum. Doğruca cehenneme, cehenneme, cehenneme gitmekteyim. Deli, deli, deli.

Bugün ruh halimi, daha doğrusu tutabildiğim kadarını (taşkın bir lav gibi akıp gidiyordu sanki) Henry'ye götürdüm; onu alabildiğine sessiz, ciddi, sevecen, kısacası çılgınlıktan uzak bulunca üzüldüm. Hayır, yazdıkları kadar çılgın değil o. Henry'yi sözcüklerle tutuşturan, yakan kişi June. Kollarında hararetimi bir saatliğine unuttum. Keşke birkaç gün yalnız kalabilsek. Onunla İspanya'ya gitmemi istiyor. Orada tatlılığı, müşfikliği filan bir kenara atıp güzelce delirir mi?

Hep böyle mi olmak zorunda? İnsan o anki varoluş haline, bulunduğu safhaya, meşrebine uyan birini asla bulamıyor. Hepimiz tahterevallilerin üzerinde oturuyoruz. Ben Henry'nin çoktan bıktığı şeyin açlığını çekiyorum; yepyeni, taze, hummalı bir açlık bu. Benden istediği şeyi verecek ruh halinde değilim. Ritimlerimiz arasındaki bu zıtlık. Henry, aşkım, artık meleklerin, ruhların, sevginin adını bile duymak istemiyorum; derinliklerle işim bitti.

Henry'yle bir saat. "Anaïs, seninle dolup taşıyorum," diyor. "Olmayacak duygular uyandırıyorsun içimde. Son kez senden ayrılırken, tapıyordum sana." Yatağının kenarında oturuyoruz. Başımı omzuna bırakıyorum. Saçlarımı öpüyor.

Az sonra yatakta yan yana yatıyoruz. İçime girdi ama penisi ansızın hareketsiz kaldı ve yumuşadı.

Gülümsüyorum: "Bugün canın sevişmek istemedi."

"Ondan değil," diyor. "Nedeni, son günlerde kafayı yaşlanmaya takmış olmam; bir gün nasıl yaşlanıp..."

"Henry, delisin sen. Kırkında yaşlanmak, ha? Hem de sen, sevişirken asla düşünmeyen adam! Sen yüz yaşına geldiğinde de sevişeceksin."

"Bu çok küçük düşürücü bir şey," diyor Henry, incinmiş, sersemlemiş.

Utancı, korkuları ancak o zaman aklıma geliyor. "Çok doğal," diyorum. "Kadınlara da oluyor ama kadınlar belli etmiyor! Saklayabiliyorlar. Daha önce hiç başına gelmedi mi?"

"Sadece bir kez, ilk metresim Pauline'i arzulamaz olduğumda. Oysa seni delicesine arzuluyorum. Seni kaybetmekten ödüm kopuyor. Dün bir kadın gibi tasalanıp durdum. Beni daha ne kadar sevecek? Benden bıkacak mı?"

Onu öpüyorum.

"Bak gördün mü, şimdi de çocuk avutur gibi öpüyorsun beni."

Kendinden utandığını görebiliyorum. Olanları doğal göstermek için gereken her şeyi söylüyor, her şeyi yapıyorum. Bundan böyle iktidarsız olacağını sanıyor. Onu rahatlatırken kendi korkularımın, kendi umutsuzluğumun usul usul göverdiğini gizliyorum. "Belki de," diyorum, "seni her görmeye geldiğimde, beni hayal kırıklığına uğratmamak için benimle illa sevişmek zorunda olduğunu hissediyorsun?" Bu açıklamayı son derece isabetli buluyor. Kabul ediyor. Bana gelince,

ben doğal olmayan buluşmalarımıza karşıyım. Birbirimizi istediğimiz zamanlarda buluşamıyoruz. Bu çok kötü. Yanımda değilken daha çok istiyorum onu. Şu olanları ciddiye almaması için yalvarıyorum. Onu ikna ediyorum. O gece çıkmaya, benim bankadan birileriyle gitmek zorunda olduğum temsili izlemeye söz veriyor.

Ama takside, gereğinden de yoğun, abartılı korkularım dönüyor. Henry beni seviyor ama düzüşme bağlamında değil, düzüşecek kadar değil.

Aynı gece oyuna geldi, balkonda oturdu. Varlığını hissettim. Yukarıya baktım şefkatle. Fakat yüreğim öyle ağırlaşmıştı ki, boğuyordu beni. Benim için her şey sona erdi. Güvenim bitince her şey biter. Öte yandan...

Henry eve dönünce bana bir aşk mektubu yazmış. Ertesi gün aradım, "Canın çalışmak istemiyorsa, Louveciennes'e gelsene," dedim. Hemen kalkıp geldi. Sevecendi; bana sahip oldu. Buna ikimizin de ihtiyacı vardı fakat içimi ısıtmadı, beni canlandırmadı. Onun da sırf içini rahatlatmak, kendi kendine güven vermek için seviştiği duygusuna kapıldım. Tepemdeki, bedenimin üzerindeki ağırlık kurşun gibi. Yalnızca bir saat kaldı. Onu istasyona kadar geçirdim. Dönüş yolunda mektubunu bir kez daha okudum. Bana içtenlikten uzak göründü. Salt edebiyat. Olgular bana bir şey söylüyor, içgüdülerim başka bir şey. Peki ama içgüdülerim sadece eski, nevrotik korkularımdan mı ibaret?

Tuhaf, bugün Allendy'yle randevum olduğunu unuttum, ona telefon etmedim. Felaket ihtiyacım var ona, yine de tek başıma mücadele etmek, yaşamla güreş tutmak istiyorum. Henry bir mektup yazıyor, bana geliyor, beni seviyormuş gibi görünüyor, benimle konuşuyor. Boşluk. Çalmayı kesen bir müzik aletine benziyorum. Yarın onu görmek istemiyorum.

Geçen gün bir kez daha sordum: "Parayı İspanya'ya gidebilmen için sana vermek yerine, eve dönebilsin diye June'a göndereyim mi?" Hayır, dedi.

Son zamanlarda June'a epeyce kafa yoruyorum. Kafamdaki tehlikeli, kösnül, dinamik Henry imgesi silinip gitti. O imgeyi yeniden oluşturmak için elimden geleni yapmaktayım. Ama karşımda âciz, ürkek, özgüveni olmayan birini görüyorum. Geçen gün şaka yollu, "Bana bir daha hiç sahip olamayacaksın," dediğimde şöyle karşılık verdi: "Beni cezalandırıyorsun." Şunu fark ettim ki, güvensizliği benimkine eşit; zavallı Henry'm benim. Nasıl ben bir erkeğin cinsel gücünü ortaya çıkarabildiğimi bilmek istiyorsam, o da bana ne kadar güzel sevişebildiğini, ne kadar muktedir bir erkek olduğunu kanıtlamak istiyor.

Yine de yürekli davrandım. John'la yaşadığımız o katlanılmaz sahne Henry'yle yinelenince en küçük bir endişe, şaşkınlık belirtisi göstermedim. Tatlı tatlı gülerek, konuşarak kollarının arasında yatmayı sürdürdüm. "Aşk, düzüşmenin canına okuyor," dedim. Kurusıkı atmanın daniskasıydı. Çektiğim acı çok daha dürüst bir dışavurumdu.

Bütün bunlara rağmen, uyurken Henry'nin mektubunu yastığımın altına koyup bir elimle tutarak, evliliğimi de mutluluğumu da tehlikeye attım.

Henry'ye giderken içimde coşku yok. Karşılaşacağım o yumuşak, bana çok fazla benzeyen Henry'den korkuyorum. Daha ilk günden dizginleri ele almasını, sohbette, eylemde, her şeyde önderlik etmesini beklediğim hâlâ aklımda.

June'un muhteşem dediğim dedikliğini, inisiyatifini, zorbalığını düşündüm acı acı. Erkekleri âcizleştirenler güçlü kadınlar değil, kadınları aşırı güçlü yapanlar âciz erkekler diye düşündüm. Henry'nin karşısına, Latin kökenli bir kadının

teslimiyetiyle, uysallığıyla geçtim; ezilmeye hazırdım. O ise bıraktı ben *onu* ezeyim. Beni hüsrana uğratma korkusunu bir an olsun atamadı içinden. Beklentilerimi abarttı. Onu ne zamana kadar ve ne ölçüde seveceğimi dert edip durdu. Düşüncelerin mutluluğumuza bulaşmasına, zarar vermesine göz yumdu.

Henry, o küçük fahişelerine bayılıyorsun, çünkü onlardan üstünsün. Kendi çapında bir kadınla görüşmeye hiç yanaşmadın. Benim yargılamaksızın ne kadar sevebileceğimi, sana hiçbir fahişeden göremeyeceğin bir hayranlık besleyebildiğimi görünce afalladın. Pekâlâ, benim hayranlığım seni daha fazla mutlu etmiyor, kendini alabildiğine üstün görmeni sağlamıyor mu? Azıcık daha çetin aşklar, bütün erkekleri mi ürkütüyor?

Henry'ye göre her şey yolunda. Cronstadt Oteli'ne gitmemizi teklif ettiğinde duraksadığını fark etmedi. Geçirdiğimiz bir saat, görünüşte eskisi kadar yoğundu, Henry de sevgi doluydu. Ama ben onu sevmek için çaba harcadığım duygusuna kapıldım. Belki de yalnızca korkutmuştu beni. Yine iktidarsız olmasını beklemiştim. O eski, delicesine güvenimden eser yoktu. Sevecenlik, evet. Lanet olasıca sevecenlik. Mutluluğu yeniden yakalamıştım fakat soğuk bir mutluluktu bu. Kendimi kopmuş, uzaklaşmış hissettim. Sarhoş olduk, mutluluktan uçtuk. Ama ben hep June'u düşünüyordum.

Bolca beyaz şarabın ardından arabayla eve dönüş sokak lambalarının tepesinde patlayan Dört Temmuz havai fişekleri. Bir cengel kükremesiyle asfalt yolu yutuyorum, gözleri kapalı, sardunya kirpikli evleri yutuyorum, telgraf direklerini ve *messages téléphoniques*'leri* yutuyorum, sokak kedilerini, ağaçları, tepeleri, köprüleri...

Gerçeküstücü denememi Henry'ye postalıyor, ekliyorum: "Sana söylemeyi unuttuğum şeyler: Seni sevdiğim, her sabah

* Telefon mesajları. (ç.n.)

uyandığımda kıymetini bilmenin, sana şükretmenin yeni yollarını keşfetmek için zekâmı zorladığım. June dönünce seni eskisinden de çok sevecek, çünkü ben seni sevdim. Zaten aşırı gümrah olan başının tepesinden taptaze yapraklar fışkırmış."

Onu sevdiğimi söyleme ihtiyacı duyuyorum, çünkü buna inanmıyorum. Henry neden benim için küçük Henry, neredeyse bir çocuk olup çıktı? June'un onu bırakmasını ve "Henry'yi çocuğummuş gibi seviyorum," demesini çok iyi anlıyorum. Henry, daha düne kadar devasa bir tehdit, korku salan bir terörist olan erkek. Olamaz!

Kabare Rumba. Hugo'yla dans ediyoruz. Boyu benden öyle uzun ki, yüzüm çenesinin altına, göğsüne sokuluyor. Haddinden fazla yakışıklı bir İspanyol (profesyonel dansçı) bir süredir, ipnotize etmek istercesine bakıp duruyor bana. Dans eşinin başının üstünden bana gülümsüyor. Tebessümüne karşılık veriyorum. Gözlerinin içine bakıyorum. Bu gözlerdeki iletiyi zevkle yudumluyorum. Aynı cinsel keyif ve eğlence karışımıyla yanıtlıyorum. Gülümseyişi çehresine hafifçe, üstünkörü çizilmiş. Hugo'nun kollarının arasına sığınmışken, bu adamla iletişim kurmaktan korkunç bir haz alıyorum. Ona gülümserken, buraya dönüp onunla dans etmeyi tasarlıyorum. İnanılmaz bir merak duyuyorum. Bu adamın içine baktım, onu çıplak hayal ettim. O da, o kısık hayvan gözleriyle benim içime baktı. Düzenbazlığın heyecanı, sinsi bir zehir saçıyor. Zehir eve dönüş yolunda iyice yayılıyor. Fazlasıyla kutsal saydığım duygularla bir anlığına da olsa nasıl oynanabileceğini artık çok iyi anlıyorum. Gelecek hafta dışarıya sessiz sakin "kocamla", yani Henry'yle çıkmak yerine, İspanyol'u görmeye gideceğim. Ve kadınlar – kadınları istiyorum. Ama Le Fétiche kabaresindeki erkeksi sevicilerden hiç mi hiç haz etmedim.

Artık Carmen'in dudaklarının arasındaki karanfili de anlıyorum. Ağaç fulünü koklayıp durmuşum. Ama dudaklarıma beyaz goncalar değdi artık. Bir kadının tenine benziyorlardı. Dudaklarım onları ezdi, etraflarında tatlılıkla açılıp kapandı. Yumuşacık, taçyapraklı öpücükler. Ak tomurcukları ısırdım. Parfümlü etten alınan lokmalar, derinin ipeksiliği. Carmen'in karanfili ısıran, dolgun ağzı ve ben, Carmen.

Henry'nin bana karşı bu kadar iyi olması, iyi bir insan olması çok kötü. Bendeki sinsi değişimin farkına varmaya başladı. Evet, diyor. İlk bakışta ham, olgunlaşmamış görünebilirmişim ama soyunup yatağa girince tam bir kadınmışım.

Dün değil evvelsi gün, Joaquin eften püften bir soru sormak için ansızın aşağıya, salona indi; Henry'yle öpüşüyorduk. Henry'nin yüzü değişiverdi; utanmıştı. Bense ne kaygılandım ne de mahcup oldum. Yalnızca bu gereksiz müdahaleye sinirlenmiştim, Henry'ye şöyle dedim: "Eh, buraya böyle davetsizce daldığına göre, layığını buldu."

Henry giderek utanmaz, güçlü, eylemlerinden emin, başkalarının etkisinde kalmayı reddeden bir kadına dönüştüğümün, yaşamımın şu anki gerçek akışının farkına varsa, bana karşı değişir mi? Hayır. Onun belli gereksinimleri var, şimdi de içimdeki yumuşak, ürkek, iyi huylu, incitmeyi beceremeyen, çıldırmayı bilmeyen kadına gereksiniyor. Oysa ben her geçen gün June'a doğru serpiliyorum. June'u arzulamaya başladım; onu daha iyi tanımak, daha çok sevmek istiyorum. Yeni yeni anlıyorum ki, ikisinin ortak yaşamındaki bütün ilginç adımlar June tarafından atılmış. Onsuz Henry yalnızca sessiz bir izleyici; bir katılımcı değil. Henry'yle arkadaşlık, yoldaşlık için harika bir ikili oluşturuyoruz ama doludizgin yaşamak için değil. Clichy'deki o ilk günlerin (ya da gecelerin) şehvet dolu olmasını bekliyordum. Derin, sakin sohbetlere dalıp cinselliğe

pek az zaman ayırdığımızı görünce şaşırdım. Dostoyevski'ye yaraşır sahneler beklerken, karşımda bulaşıkların biriktirilmesine tahammül edemeyen, ılımlı bir Alman buldum. Karşımda zor, fevri bir âşık değil, bir koca vardı. Henry başlarda beni nasıl oyalayacağı konusunda bile tedirgindi. June olsa, bilirdi. Ama yine de o sırada gayet mutluydum, kendimi alabildiğine doymuş hissediyordum, çünkü ona âşıktım. Ancak eski huzursuzluğum, yerinde duramama halim şu son birkaç gündür yeniden yakama yapıştı.

Henry'ye birlikte gezmeyi önerdim fakat beni egzotik mekânlara götürmeye yanaşmayınca hayal kırıklığına uğradım. Bir film izlemekten, bir kafede oturmaktan hoşnuttu. Beni sefih arkadaşlarıyla tanıştırmayı da reddetti (beni korumak, elinden kaçırmamak içinmiş). Baktım rehberlik etmiyor, başladım şuraya buraya gidelim diye tutturmaya.

Bir gece St. Lazare Garı'ndan sonra sinemaya, oradan da bir kafeye gittik. Daha sonra Hugo'yla buluşmaya giderken, takside Henry beni öpmeye başladı, sımsıkı yapıştım ona. Öpücüklerimiz giderek çığırından çıktı, "Şoföre söyle, bizi Bois'ya götürsün," dedim. O anın etkisiyle sarhoş gibiydim. Ama Henry ürktü. Bana saati, Hugo'yu anımsattı. June'la kim bilir ne kadar farklı olurdu! Ondan ayrılırken hüzünlüydüm. Hummalı bir biçimde yazdıkları dışında Henry'de gerçek anlamda çılgınlıktan eser yok.

Dışa dönük bir yaşam sürmek, berbere, alışverişe gitmek için kendimi zorluyor, kendime şöyle diyorum: "Batmamalıyım, mücadele etmeliyim." Allendy'ye ihtiyacım var fakat çarşambadan önce göremem onu.

Henry'yi de görmek istiyorum ama artık onun gücüne, sağlamlığına bel bağlayamam. Viking'deki o ilk gün, "Ben zayıf bir erkeğim," demiş, bense ona inanmamıştım. Zayıf erkekleri sevmem. Şefkat hissediyorum, evet. Ama, Tanrım, bir

iki gün içinde bütün ihtirasımı köreltiverdi. Nasıl oldu bu? Cinsel gücünden kuşkuya düştüğü an, yalnızca bir kıvılcımdı. Yoksa nedeni, elindeki tek gücün cinsel gücü olması mı? Beni elde tutmasının tek yolu o muydu? Nedeni benim değişmiş olmam mı?

Akşam olduğunda, hüsrana uğramamın o kadar da önemli olmadığını düşünmeye başlıyorum. Ona yardım etmek istiyorum. Kitabının bittiğine ve bu süreçte ona bir güven ve refah duygusu verdiğime memnunum. Onu farklı bir biçimde seviyorum, ama yine de seviyorum.

Henry benim için bu haliyle, olduğu gibi değerli. Yıpranmış takım elbisesi içimi eritiyor. Ben resmi bir akşam yemeği için giyinirken o uyuyakaldı. Sonra yatak odama geldi, son düzeltmeleri yapışımı seyretti. Doğu tarzı, yeşil elbiseme hayran kaldı. Bir prenses gibi hareket ettiğimi söyledi. Yatak odamın bakımlı, göz alıcı bahçeye bakan penceresi açıktı. Bu ona *Pelléas ile Mélisande*'nin dekorunu anımsatmıştı. Kanepeye uzandı, bir dakikalığına yanına oturdum, onu kucakladım. "Sana yeni bir takım elbise lazım," dedim, bunun için parayı nereden bulacağımı merak ederek. Eprimiş manşetlerini görmeye dayanamıyorum.

Trende birbirimize çok yakın oturuyoruz. "Biliyor musun, Anaïs," diyor, "kafam o kadar ağır işliyor ki, Paris'e vardığımızda seni kaybedeceğimi bile kavrayamıyorum. Sokaklarda tek başıma dolanacak ve belki yirmi dakika sonra, ansızın, artık sana sahip olmadığımı ve seni özleyeceğimi olanca keskinliğiyle hissedeceğim."

Bir mektubunda şöyle demişti bana: "O iki günü dört gözle bekliyorum [Hugo Londra'ya gidiyordu]; seninle baş başa, sessizce, seni yudumlayarak, içime çekerek geçireceğim,

kocan olacağım o iki günü. Kocan olmaya bayılıyorum. İstesen de istemesen de daima kocan olacağım."

Yemek davetinde mutluluğum, kendimi doğal hissetmemi sağladı. Zihnimde çimenlere uzanmıştım, Henry de üzerimdeydi; saçtığım ışık masanın çevresindeki zavallı, sıradan insanlara vuruyordu. Hepsi de bir şeyler hissetti – giysilerimi nereden aldığımı öğrenmek isteyen kadınlar bile. Kadınlar benim ayakkabılarıma, elbiselerime, berberime, makyajıma sahip oldukları takdirde benim gibi olabileceklerini sanıyorlar. İşe karışması gereken büyücülüğü algılayamıyorlar. Güzel olmadığımın, sadece bazı anlarda güzel göründüğümün farkında değiller.

"İspanya," dedi sofra arkadaşım, "dünyanın en harika ülkesi; oranın kadınları gerçek kadınlar!"

Bense, keşke Henry şu balığın tadına bakabilseydi diye düşünüyordum. Ve şarabın.

Ama Hugo da bir şeyler sezdi. Ziyafetten önce, St. Lazare Garı'nda buluşacaktık. Henry ise güya romanıma yardım etmek üzere Louvecienne'e gelmişti. Hugo bizi istasyonda birlikte görünce hiç mutlu olmadı. Hızlı hızlı, aşırı bir ciddiyetle Osborn'dan, "dâhi çocuktan" söz etmeye koyuldu. Zavallı Hugo; bense hâlâ ormandaki otların kokusunu alabiliyordum.

Yanında iç huzuruyla yürüdüm. Henry neredeydi peki? Şimdiden özlüyor muydu beni? Duyarlı Henry, beğenilmemekten, adam yerine konmamaktan ödü kopan, Hugo'nun "her şeyi öğrenmesinden" ya da elâleme karşı ondan utanacağımdan korkan Henry. Ona neden âşık olduğumu anlayamayan. Aşağılanmaları, karabasanları sayemde unutuyor. Havı dökülmüş, parlamış pantolonunun altındaki zayıf dizleri koruma içgüdümü harekete geçiriyor. Bir tane büyük Henry var, yazarlığı muazzam, müstehcen, yırtıcı, kadınlara karşı ih-

tiraslı; bir de küçük Henry var, bana ihtiyaç duyan. Küçük Henry için kendimi kısıtlıyor, biriktirebildiğim her kuruşu biriktiriyorum. Bir zamanlar beni dehşete saldığına, gözümü korkuttuğuna inanamıyorum şimdi. Feleğin çemberinden geçmiş, maceraperest Henry. Köpeklerimizden, bahçedeki yılanlardan, *le peuple** olmadıkları zaman insanlardan korkuyor. Bazı anlar onda Lawrence'ı görüyorum; tek farkı sağlıklı ve tutkulu olması.

Dün gece sofra arkadaşıma şöyle demek istedim: "Biliyor musun, Henry öyle ateşli, ihtiraslı biri ki."

Allendy'yle son randevuma gidemedim. Ona bel bağlamaya, minnet duymaya başlamıştım. Neden bir hafta ara verdiğimi soruyor. Yeniden kendi ayaklarımın üzerinde durmak, tek başıma mücadele etmek, kendime yeniden sahip çıkmak, hiç kimseye bağımlı olmamak için. Neden? İncinme korkusundan. Benim için bir gerekliliğe dönüşmesinden ve sonra, tedavim bitince ilişkimizin de sona ermesinden, onu kaybetmekten korktuğum için. Kendi kendime yetmemin, tedavinin bir parçası olduğunu anımsatıyor. Ancak ona güvenmeyerek hâlâ hasta olduğumu kanıtlamışım. Bana yavaş yavaş onsuz olmayı öğretecekmiş.

"Beni şu an bırakırsan, tedavinde başarılı olamadığım için bir doktor olarak acı çekerim ama kişisel olarak da üzülürüm, çünkü ilginç birisin. Dolayısıyla, bir bakıma benim de sana ihtiyacım var. Beni bırakarak beni incitebilirsin. Bir başkasının yardımına, desteğine ihtiyaç duymak, bağımlılık, bütün ilişkilerde mevcuttur. Bağımlılıktan korkma. Aynı şey hükmetme sorununda da geçerli. Ağırlığını koymaya çalışma. Erkek cinsel eylemde saldırgan taraf olmak zorunda. Sonrasında çocuk-

* Halk, sıradan, avam insanlar. (ç.n.)

laşabilir, kadına bel bağlayıp annesiymiş gibi ihtiyaç duyabilir. Aslında tahakküm etmiyorsun ama kendini savunmak –acıya karşı, sana sürekli seni bırakıp giden babanı anımsatan terk edilme korkusuna karşı kendini korumak için– fethetmeye, hükmetmeye çalışıyorsun. Gücünü kötülük ya da zalimlik adına değil, sırf o gücün varlığını, etkisini kendine kanıtlamak için kullandığını görebiliyorum. Kocanı, Eduardo'yu ele geçirdin, şimdi de Henry'yi. Zayıf erkekleri istemiyorsun ama erkek avucuna düşüp güçsüzleşinceye kadar da tatmin olmuyorsun. Bu konuda çok dikkatli ol: Savunma kalkanını indir, her şeyden önemlisi de, korkularından kurtul. Bırak kendini."

Henry'den Fred'in Clichy'deki eve getirdiği, on dokuzundaki küçük Paulette'le ilgili düşüncesiz bir mektup alıyorum. Henry sevinçten uçuyor, çünkü kız evi güzelce çekip çevirmekte, kız çok sevimli, Henry de onunla evlenmesi için Fred'i sıkıştırıyor. Mektup etimi dağladı. Gözümün önünde, Fred işe gittiğinde Paulette'le oynaşan Henry canlandı. Ah, Henry'mi tanırım. Bir sümüklüböcek gibi içime çekildim, günlüğüme yazmak istemedim, düşünmemek için elimden geleni yaptım ama içimden avaz avaz haykırmak geliyor. Eğer bu kıskançlıksa, bu yüzden Hugo'yu, daha doğrusu hiç kimseyi bir daha asla suçlayamam. Paulette, Clichy'de; Paulette Henry için her şeyi yapmakta özgür, onunla birlikte yiyip içiyor, Fred isteyken geceleri onunla baş başa geçiriyor.

Bir yaz akşamı. Henry'yle doğruca sokağa taşan, küçük bir lokantada karnımızı doyuruyoruz. Sokağın bir parçasıyız. Gırtlağımdan akan şarap, pek çok gırtlaktan akmakta. Günün ılıklığı göğsün üzerindeki bir erkek elinden farksız. Hem sokağı hem de lokantayı sarıp sarmalıyor. Şarap hepimizi, Henry'yle beni, lokantayı, sokağı, dünyayı lehimliyor. Quatz

Sanat Balosu'na hazırlanan öğrencilerin haykırışları, kahkahaları. Barbar kostümlerine bürünmüşler, kızıl derili, tüylü; otobüslerden, at arabalarından taşıyorlar. "Bu gece sana her şeyi yapmak istiyorum," diyor Henry. "Seni şu masanın üzerine yatırmak ve herkesin önünde düzmek istiyorum. Senin için çıldırıyorum, Anaïs. Deli oluyorum sana. Yemekten sonra Anjou Otel'e gidiyoruz. Yeni şeyler öğreteceğim sana."

Sonra, birden, ani bir günah çıkarma dürtüsü hissediyor: "O gün Louveciennes'de senden epeyce sarhoş bir halde ayrıldıktan sonra – lokantada yemek yerken, inanabiliyor musun, bir kız gelip yanıma oturdu. Sıradan bir fahişeydi. Oracıkta, elimi eteğinin altına soktum. Beraber otele gittik; devamlı seni düşünüyor, kendimden nefret ediyor, geçirdiğimiz akşamüstünü anıyordum. Öyle mutlu olmuştum ki. Kafama bir sürü düşünce üşüştü ve o an geldiğinde kızı beceremedim. Beni fena halde küçümsedi. İktidarsız olduğumu düşündü. Ona yirmi frank verdim; işte o zaman kızı beceremediğime sevindim, çünkü verdiğim, senin parandı. Bunu anlayabiliyor musun, Anaïs?"

Gözlerimi sabit tutmak için kendimi zorluyor, mekanik bir tavırla anladığımı söylüyorum, oysa sersemledim, anlatamayacağım kadar kırıldım. Henry ise devam etmesi gerektiğini hissediyor: "Bir şey daha var. Sana bir şey daha anlatmam lazım, böylece hesap kapanacak. Bir gece, Osborn maaşını yeni almıştı, beni bir kabareye götürdü. Dans etmeye başladık, sonra da iki kızı alıp Clichy'ye, eve götürdük. Mutfakta otururken lafı paraya getirdiler. Ciddi bir rakam istediler. Onları gönderecektim ama Osborn istedikleri parayı ödedi, onlar da kaldı. Bir tanesi akrobatik dansçıydı, soyundu, salt terlikleriyle bize birkaç numara gösterdi. Saat üçte Fred eve döndü, yatağını kullandığımı öğrenince küplere bindi, çarşafları çıkarıp karşımda salladı: 'Tabii ya, tabii, bir de Anaïs'i

sevdiğini söylüyorsun!' Gerçekten de seviyorum, Anaïs. Aslında benimle görüşmekten sapıkça bir zevk duyduğunu bile düşünüyorum."

Bunun üzerine başımı eğiyorum, gözyaşları boşalıyor. Ama anladığımı söylemeyi sürdürüyorum. Henry sarhoş. İncindiğimi görüyor. Sonra kendimi toparlıyorum. Ona bakıyorum. Toprak sallanıyor. Sokaktaki öğrencilerin haykırışları, kahkahaları.

Anjou Otel'de iki sevici gibi yatıyor, birbirimizi emiyoruz. Yine saatlerce saatlerce süren şehvet. Otel tabelasının kırmızı şavkı odamıza vuruyor. İçerinin ısısı artıyor. "Anaïs," diyor Henry, "gördüğüm en güzel kız seninki." Eller, yoklayan parmaklar, boşalmalar. Bir erkeğin bedeniyle nasıl oynanacağını, onu nasıl tahrik edeceğimi, kendi isteğimi nasıl dışavuracağımı Henry'den öğrendim. Dinleniyoruz. Yoldan öğrenci dolu, kocaman bir otobüs geçiyor. Sıçrayıp kalkıyor, pencereye koşuyorum. Henry uykuda. Baloya katılmayı, her şeyin tadına bakmayı çok isterdim.

Henry uyanıyor. Beni çırılçıplak pencerede bulmak hoşuna gidiyor. Yeniden oyuna başlıyoruz. Hugo baloda olabilir diye düşünüyorum. Ona özgürlüğünü verdiğimde baloya katılmayı kafaya koymuştu, biliyorum. Hugo kollarının arasında bir kadınla baloda, ben bir otel odasında Henry'yleyim, kırmızı ışık camdan içeriye vuruyor, yaz gecesi öğrencilerin bağırışlarıyla, kahkahalarıyla dolu. İki kez çırılçıplak pencereye koştum.

Şimdi bütün bunlar bir rüya. Bunlar olurken bedenimi daha önce sağanağı andıran bir duygu kaplamıştı. Vücudum Henry'nin okşayışlarının sıcaklığını, ateşliliğini anımsıyor. Bir öykü. Onu yüz kez yazmalıyım. Ama şu an bana acı veriyor. Kendimi korumak adına, kendimi Henry'den koparmak zorunda kalacağım. Buna katlanamam. Henry umursamazca kadından kadına akarken ben bekliyorum.

Bugün bir anlığına gevşedim: Ne önemi var ki? Madem bu onu mutlu ediyor, bırak o sıradan, küçük kadınlarıyla düşüp kalksın. İnsanın avucunu açıp içindekini koyuvermesi inanılmaz bir ferahlık. Ama hemen ardından, yeniden gerildim. İntikam, alışık olmadığım bir intikam arzusu. İçim Henry'nin aleyhindeki duygularla kaynarken kendimi Hugo'ya veriyorum ve müthiş bir fiziksel zevk alıyorum. Henry'ye karşı ilk sadakatsizliğim.

İnsanın cinsel benliğinde ne gizli, ne sinsi güçler işbaşında. Küçük bir burukluk, bir anlık nefret ve Hugo'dan doyasıya, delicesine alınan zevk, en az Henry'den aldığım kadar. Kıskançlığa tahammül edemiyorum. Onu ortadan kaldırmak için hemen misilleme yapmak zorundayım. Henry'den her bir fahişesinin öcünü alacağım ama çok daha korkunç bir biçimde. İkimizin arasında, bir bakıma, katbekat muzır eylemlerde bulunanın *ben* olduğunu defalarca söyledi.

Benim sarhoşluğumun gerisinde hep belli bir bilinçlilik vardır; Henry'nin benimle ilgili sorularını ve kuşkularını yanıtsız bırakmama yetecek kadar. Onu kıskandırmaya çalışmıyorum, tamam, fakat saçma sapan ihanetlerimi de asla itiraf etmiyorum. İşte kadınlar erkeklerle savaşa aynen böyle itiliyor. Mutlak güven diye bir şey olanaksız. Güvenmek demek, kendini bir başkasının ellerine teslim etmek, sonunda da acı çekmek demek. Ah, yarın onu öyle bir cezalandıracağım ki!

Hugo'nun Londra'dan dönünce beni uzun uzun öpmesine, kollarına alıp bahçeye, ful çalılarının arkasına götürmesine göz yumduğuma şimdiden öyle memnunum ki.

O yokken Henry'yle buluştum; pijamamı, tarağımı ve diş fırçamı yanıma almıştım ama her an kaçıp gitmeye hazırdım. Bıraktım konuşsun. "Şu Paulette'le Fred," dedi, "birlikte

çok tatlılar. Ama sonu nasıl gelir bilemem. Kız söylediğinden de küçük. Başlarda, ana-babası Fred'in başına bela olur diye korktuk. Fred akşamları kıza göz-kulak olmamı istiyor. Onu sinemaya götürdüm ama doğruyu söylemek gerekirse, beni sıkıyor. Öyle genç ki. Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok. Seni kıskanıyor. Fred'in senin hakkında yazdıklarını okudu: 'Bugün hepimiz tanrıçayı bekliyoruz.'"

Gülüyor, aklımdan neler geçirdiğimi anlatıyorum. Paulette'e karşı ne kadar ilgisiz olduğunu yüzünden anlayabiliyorum; gerçi ilk kez bu kadar kayıtsız kaldığını kendisi de itiraf etti. "Hey, Paulette bir hiç," diyor. "O mektubu yazarken coşkuluydum, çünkü ikisinin heyecanı hoşuma gitmişti, duygularına katılmıştım."

Bu aramızda bir şakalaşma konusu oldu. Paulette'le tanışmak üzere Clichy'ye gitmek benim için tam bir çileydi. Ondan korkuyor olsam da içimden ona bir armağan götürmek gelmişti, çünkü o yabancı bir varlık, Clichy yaşamımızda yeni bir kişilikti, orada benim sürdürmek istediğim yaşantıyı sürdürüyordu.

Bir de baktım, altı üstü bir çocuk, cılız, zarafetten yoksun; ancak geçici bir çekiciliği de yok değildi, çünkü Fred tarafından daha yeni kadın yapılmıştı, çünkü âşıktı. Henry'yle, ikisinin çocuksu cilveleşmelerini eğlenerek izledik, sonra onlardan sıkıldık, Clichy'deki günlerimin kalanında onlardan kaçtık.

Bir gece oraya gittiğimde, Henry'nin karnı ağrıyordu. Tıpkı Hugo'ya yaptığım gibi, onunla ilgilenmem gerekti – sıcak havlular, masaj, vs. Yatakta yatıyordu, güzelim, beyaz karnı ortaya çıkmıştı. Biraz uyudu, iyileşmiş olarak uyandı. Birlikte okuduk. Olağanüstü bir birleşme yaşadık. Kollarının arasında uyudum. Sabah beni okşayarak, yüzümdeki anlamla ilgili bir şeyler mırıldanarak uyandırdı.

Henry'nin öteki çehresi, bir gün bütün bunları sıfırlayabileceği, silip atabileceği öteki yüzü, şu an benim için tahayyül edilmesi olanaksız bir şey.

Bundan hemen önce Allendy'yi ziyaret etmiş, apaçık bir gerileme sergilemiştim. Daha önce kullanmamı önerdiği, kauçuk *préventif*'i* ona iade ettim. Yorumu: Şu "laçka yaşantımdan" duyduğum pişmanlığı göstermek istiyorum. Çünkü Joaquin'in apandisit yüzünden hastalanması, bana vicdan azabı çektiriyor.

Sonra cinsel oyunlardaki bazı uygulamalardan aslında hoşlanmadığımı, sırf Henry'yi hoşnut etmek için yaptığımı itiraf ettim – penis emmek gibi. Buna bağlı olarak, aklıma Henry'yle ilişkimin birkaç gün öncesinden başlayarak, ağzımdaki lokmaları yutamadığım geldi. Midem bulanır gibi oluyordu. Yiyecekle cinsellik arasında bir bağ bulunduğundan, Allendy cinselliğe bilinçaltı bir direnç gösterdiğime inanıyor. Dahası, herhangi bir olay suçluluk duygumu canlandırdığında, direnç çok daha güçlü bir biçimde dönüyormuş.

Yaşamımın bir kez daha durduğunu fark ettim. Ağladım. Ama belki de Allendy'yle yaptığım bu konuşma sayesinde devam etmeyi, Henry'ye gitmeyi, Paulette kıskançlığımı yenmeyi başardım. Çeşitli zaferlerim için payenin tamamını psikoanalize vermekte zorlanmam, bu başarıyı Henry'nin müthiş insancıllığına ya da kendi çabalarıma bağlama eğiliminde olmam, gururumun ve bağımsızlığımın dayatması sanırım.

Eduardo bir noktaya işaret etti: Yeni özgüvenimin gerçek kaynağını ve insanı kendi gücüne inandıran şeyin de tastamam bu (Allendy'nin bana sağladığı) özgüven olduğunu ne kadar da çabuk unutmuştum. Her neyse, ruhsal çözümleme

---

* Koruyucu, önleyici. (ç.n.)

denen şeyi henüz yeterince, her şeyi Allendy'ye borçlu olduğumu kabullenecek kadar iyi bilmiyorum.

Kendime, Allendy'yi duygusal olarak tartma, ölçüp biçme izni vermedim. İşin aslı, ona âşık olmadığıma memnunum. Ona ihtiyacım var, evet, ona hayranlık duyuyorum ama işin içinde cinsellik yok. Benim yüzümden üzülmesini mi bekliyorum? Tanıştığımız ilk gün gözünü korkuttuğumu söylemesi ya da cinsel çekiciliğimden söz etmesi hoşuma gidiyor. Bu noktada duygu naklinin, duyguları bir başkasına aktarmanın zorlama, yapay bir biçimde uyarılmış bir ruh hali olduğunu bilmek, bende eskisinden de büyük bir güvensizlik uyandırıyor. Aşkın özgün tezahürlerinden bile kuşkuya düşüyorsam, aklın harekete geçirdiği böylesi bir bağlanmadan iyice şüphelenmem normal değil mi?

Allendy gerçek ritmimi bulmaktan söz ediyor. Bu fikri, görsel açıdan son derece gerçekçi, canlı bir rüyamdan yola çıkarak geliştirdi. Beni incelemelerinin sonucunda, görebildiği kadarıyla özümde egzotik, Kübalı bir dansçıymışım; çekici, yalın ve saf. Gerisi tamamen edebiyatmış, entelektüellikmiş. Çeşitli roller oynamanın bir sakıncası yokmuş, yeter ki onları fazla ciddiye almayalım. Bense içselleştiriyor, sonuna kadar gidiyormuşum. O zaman da huzursuz ve mutsuz oluyormuşum. Allendy sapkınlıklara duyduğum ilginin de takındığım bir tavır olduğuna inanıyor.

Onun bunları söyiemesinden epeyce sonra, kesinkes mutlu olduğum tek yerin İsviçre olduğunu anımsadım; orada yaşarken bütün dışa dönük rollerden soyunmuştum. İsviçre'deyken gösterişli bir şapkayla, hafif bir elbise ve çok az makyajla kendimi ilginç buluyor muyum? Hayır. Ama Rus tarzı bir şapkayla ilginç olduğumu düşünüyorum! Temel değerlerime inancım yok anlaşılan.

Bu aşamada azıcık duraksar oldum. Eğer psikoanaliz, nörotik kökleri ortaya çıkararak kişisel güdülerdeki ve sanattaki olanca soyluluğu yok edecekse, onların yerine neyi koyuyor? Süslemelerim, kostümlerim, kişiliğim olmadan ben ne olacağım? Daha gayretli bir sanatçı mı olacağım?

Allendy daha yoğun bir içtenlikle ve doğallıkla yaşamam gerektiğini söylüyor. Doğamın sınırlarını aşıp geçmemeli, (June'un yaptığı gibi) uyumsuzluklar, sapmalar, roller yaratmamalıymışım, çünkü bunun sonu ıstırapmış.

Allendy'nin salonunda bekliyorum. Çalışma odasından bir kadın sesi geliyor. Kıskanıyorum. Canım sıkılıyor, çünkü gülüştüklerini duyuyorum. Üstelik adam ilk kez gecikiyor. Oysa ben ona sevgi dolu bir rüya getirmiştim – kendime ilk kez onu fiziksel olarak, aşkla düşünme izni tanıdım. Belki de ona rüyayı anlatmamalıyım. Rüya ona çok fazla paye veriyor, halbuki o içeride...

Onu görünce kötü duygularım siliniyor. Rüyayı anlatıyorum. İşte bu, diyor, bir gelişme. Birkaç ay önce olsa içime kapanırdım. İlişkimizde beliren bu ısınmadan memnun. Ama bana, rüyamın ele verdiği şeyi gösteriyor: Beni asıl mutlu eden şey, Allendy'nin bana ilgi göstermesi değil de, diğer herkesi ihmal edip, yok sayıp bütün ilgisini bana yöneltmesi. "Yine o hassas noktaya geldik. Güvensizliğin, emin olamayışın, aşırı bir biçimde sevilme gereksinimin. Dahası, bütün rüyalarında muazzam bir sahiplenmecilik var. Aşka tutunmak, yapışmak kötüdür ve tek nedeni özgüven yoksunluğudur. Bu yüzden biri seni anladığı, sevdiği zaman ölçüsüz bir minnet duyuyorsun."

Allendy dönüp dolaşıp mutlaka içtenliğe geliyor. Kıskançlıklarımı, öfkemi bastırdığım, kendime yönelttiğim sonucuna varıyor. Onları dışavurmam, içimden defetmem gerektiğini

söylüyor. Yapay bir iyilik sergiliyormuşum. Aslında iyi huylu biri değilmişim. Verici, bağışlayıcı olmak için kendimi zorluyormuşum. "Bir süreliğine," diyor, "canının istediği kadar öfkeli davran."

Bu öneri korkunç sonuçlar doğuruyor. Henry'ye duyduğum içerlemenin binlerce nedeni su yüzüne çıkıyor; özverilerimi çabucak, büyük bir gamsızlıkla kabullenişi, saldırılan herhangi bir şeyi mantıksızca savunmaya geçişi, sıradan, avam kadınları yüceltişi, zeki kadınlardan korkması, June'a, o muhteşem varlığa yağdırdığı hakaretler.

Sabah, Allendy'nin o günkü görüşmemizde beni öpeceği duygusuyla uyandım. Gün de tam buna uygundu sanki; göz alıcı, tropikal. Dermansızdım, ondan ayrılacağım için çok da üzgündüm.

Oraya gidip bir daha hiç gelmeyeceğimi söyleyince, analizi bir yana bıraktık, konuştuk. O Mujik burnuna baktım, böyle bir adamın şehvetli olup olamayacağını merak ettim. Her zamanki pozlarımı takındığımın farkındaydım. Oysa panikteydim, içim alıp veriyordu. Sohbetin sonunda ellerimi tuttu. Çaktırmadan kaçtım ondan. Şapkamı taktım, pelerinimi giydim ama tam gitmek üzereyken bana doğru eğildi, "*Embrassez moi*,"* dedi.

O andan en çok iki izlenim belirginleşiyor: Bana sımsıkı sarılmasını ve beni izin filan almadan öpmesini istemem; öpücüğünün fazla kısa ve iffetli olması. Daha sonra, bir kez daha öpüşmek üzere oraya dönmek istedim. Bence ikimiz de fazlasıyla mahcup davranmıştık, çok daha iyi öpüşebilirdik. O gün bambaşka bir yakışıklılığı vardı; çarpıcı, hülyalı, ilginç ve alabildiğine kararlı. Gerçek bir dev.

---

* Öp beni. (ç.n.)

Allendy'nin öpücüğünden sonra çok mutluydum. Ama bir yandan da, Henry'nin en gelişigüzel öpücüğünün bile bedenimi temelinden sarsabildiğini biliyordum. Bunu bugün, beş günlük bir ayrılığın ardından daha da keskin bir biçimde fark ettim. Müthiş bir bedensel birleşme. Her buluşma alev alev yanan bir fırın sanki. Öte yandan, uyarılan tek şeyin vücudum olduğunu günbegün daha da iyi anlıyorum. Henry'yle en iyi anlarım, yataktakiler.

TEMMUZ

Yine de, Hugo pazartesi günü Londra'ya gidince, doğruca Henry'ye koştum. İki gecelik bir vecit hali. Isırıklarının izini hâlâ taşıyorum; dün gece bir ara öyle çıldırdı ki, canımı yaktı. Sevişmemiz derinlikli sohbetlerle bölündü.

Kıskanıyor. Beni Montparnasse'a götürmüştü, yakışıklı bir Macar gelip yanıma oturdu, açıktan açığa asılmaya başladı. Henry daha sonra beni kilit altında tutmak istediğini, benim mahremiyet için yaratılmış olduğumu söyledi. Beni Montparnasse'ta görünce, bu güruha göre fazla yumuşak, fazla narin olduğumu düşünmüş; beni korumak, gözlerden gizlemek istiyor.

Bir süredir June'dan vazgeçip vazgeçmemeyi tartıp duruyor. Benimle kendisini tamamlanmış hissediyor, ayrıca benim onu daha çok sevdiğimi biliyor. Gece uyumayıp bundan söz ettik ama June'dan, tutkusundan ayrılmayı düşünemeyeceğini, düşünmemesi gerektiğini biliyorum. Onun yerinde olsam, ben June'dan asla vazgeçmezdim. June'la ikimiz, birbirimizi yok etmiyoruz, birbirimizi tamamlıyoruz. Henry'nin ikimize de ihtiyacı var. June kışkırtıcı, uyarıcı, bense sığınağım. Henry onunla acıyı, çaresizliği tadıyor, benimle de uyumu. Bütün bunları söylerken onu sıkı sıkı kucakladım.

Benim de zaten Hugo'm var. Henry uğruna ondan vazgeçecek değilim. Henry'ye söyleyemeyeceğim şeylerden biri de, öncelikle cismani, kanlı canlı bir erkek olduğu, dolayısıyla da June'un onun için elzem olduğu. Bu tür erkekler, cinsel aşkı telkin ederler. Ben de ona cinsel bir aşkla bağlı değil miyim? Ve sonuçta, böylesi bir bağ uzun süremez. Beni kaybetmeye mahkûm. Ona verdiklerim, daha az kösnül bir erkeğe aşırı, haddinden fazla görünürdü. Henry'ye görünmüyor.

Gecede uyanık yatıyor, konuşuyoruz; her ne kadar elim onu sımsıkı kavrasa da, aklım onu çoktan bıraktı. Yaz boyunca kendimi tehlikeye atmamam için bana yalvarıyor; termometreyi patlattı, dediği sevişmemizin şiddetli kasılmaları bitmiş olsa da beni öpmeyi sürdürüyor.

Fethedilmesi olanaksız bir erkeği fethettim. Fakat gücümün sınırlarının da farkındayım; erkeklerin ihtiyaçlarını ancak iki kişi halinde, June'la birlikte karşılayabildiğimizi artık biliyorum. Bunu hüzünlü bir kıvançla kabulleniyorum.

Henry beni sevdi; ah, ben onun aşkıyım. Ondan alabileceğim her şeyi aldım, benliğinin en gizli katmanlarını, her biri beni eşsiz bir biçimde tutuşturan sözcükleri, duyguları, bakışları, okşayışları. Yumuşaklığımla uyuşmasını, aşkımla coşmasını, ihtirasla, sahiplenmeyle, kıskançlıkla dolup taşmasını sağladım. İçine işledim; bedensel olarak değil, bir imgelem gibi. Geçirdiğimiz anlardan hangisini olanca canlılığıyla anımsıyor? Ben bir yemek daveti için giyinirken yatak odamdaki kanepeye uzandığı akşamüstünü; sırtımda Doğu işi, koyu yeşil elbisem, parfüm sürüyorum, Henry ise bir masalda yaşıyormuş, benimle, prensesle arasında bir tül varmış duygusuyla dopdolu! Ben onun kollarında ıpıllık yatarken anımsadığı sahne bu. Yanılsamalar ve hayaller. Zevk iniltileriyle içime boşalttığı kan, etimi dişleyişi, parmaklarına bulaşan kokum; bir masalın gücü karşısında hepsi silinip gidiyor.

"Sen bir çocuksun," diyor yarı şaşkın; bir yandan da şöyle diyor: "Sevişmeyi kesinlikle biliyorsun. Nerede öğrendin, ha, nerede?"

Ama beni Paulette'le, asıl çocukla karşılaştırırken, devinimlerimin baştan çıkarıcılığını, yüzümdeki ifadenin olgunluğunu, âşık olduğu zihni sıralıyor. "Seninle bir bütünüm, Anaïs. Sana ihtiyacım var. June'un geri dönmesini istemiyorum."

Henry'yle June arasında sürüp giden acımasızlığı bilince, Henry'nin benden gelebilecek en küçük bir can sıkıntısı ya da bezginlik işaretine bu kadar duyarlı olması şaşırtıcı. Yeni algılama yolları, yeni bir yumuşaklık geliştirdi. Çetin ceviz olmayı bir türlü beceremeyişimden söz ediyordu, ona takılmak için, "Bunu senden öğreneceğimi sanıyordum," dedim; onunla çarpışacağımı, alaycılıkla ve gaddarlıkla yüzleşeceğimi umuyor, dövüşmeyi, darbelere karşılık verip daha yüksek sesle bağırmayı öğrenirim sanıyordum ama o bana bu deneyimi yaşatmayı başaramadı. Beni sert, külyutmaz bir kadına dönüştürecek olan *Bubu*'yu evcilleştirmiş, elini kolunu bağlamıştım. Öyle ki, artık eleştirilmiyorum bile. Benim yanımdayken içgüdüsel yargılarını, yorumlarını bırakıveriyor – Paulette'e sevimli derken yaptığı gibi. Sabırla ve tatlılıkla, tepeden tırnağa tepki, çalkantı, zıtlaşmadan oluşan bir erkeği uyuma, dengeye kavuşturdum. Bazen, bir balığı temizleyen ya da onun kravatını bağlayan parmaklarımın hünerine hayranlığını belirttiğinde, aklıma Lawrence, öylesine sinir bozucu, ekşi dilli ve gergin olan Lawrence geliyor ve şöyle ya da böyle yine aynı filmi izlediğim duygusuna kapılıyorum. Henry'nin avuçlarıma kondurduğu öpücükleri hâlâ hissedebiliyorum; yıkanmaktan nefret ediyorum, çünkü nefis kokularla döllenmiş durumdayım.

Hugo birkaç saat sonra eve dönüyor, böylece yaşam zıt, aykırı desenlerle devam ediyor. Merak ediyorum, şehvet düş-

kününe daha ne kadar aşereceğim? Uyuyakalmadan önce bana şöyle dedi: "Dinle, sarhoş değilim, duygusallığım da üzerimde değil ve sana dünyanın en harika kadını olduğunu söylüyorum."

Henry'ye cinsel bir aşk duyduğumu söylemem o kadar da doğru değil, onu daha pek çok bakımdan seviyorum – filmlere gülerken ya da mutfakta alçak sesle konuşurken seviyorum onu; alçakgönüllüğüne, duyarlılığına, içindeki o acılık ve kızgınlık özdeğine âşığım.

June'a suçlamalarla dolu, ezip geçen bir mektup yazmaya niyetleniyordu. Tam o sırada ona, kadının bütün eylemlerini aklayan bir belge gösterdim. June'a vurmak üzere elini kaldırmıştı, bense onu durdurmuştum sanki. June'un uyuşturucu bağımlısını olduğunu biliyorum artık. Bir kitapta, belli belirsiz sezdiğim bazı şeyleri doğrulayan bilgiler buldum.

Henry'nin içi içine sığmıyor. Onu kandırmak öyle kolay ki. June durmadan uyuşturuculardan bahsederdi, tıpkı suç mahalline dönen bir suçlu gibi. Uyuşturucu kullandığını şiddetle yadsırken (taş çatlasın iki, üç kez), onlardan söz etmeden duramıyordu. Henry parçacıkları birleştirmeye koyuldu. Yüzündeki çaresizliği görünce korktum. "Söylediklerimden o kadar da emin olmamalısın. Bazen sonuca varmakta fazla acele ediyorum." Ama haklı olduğumu hissediyordum.

Burada, ondan kendi kendini mahvetme konusunda duyup duyacağım tek etik yargıyı dile getirdi ve uyuşturucu kullanmanın kişinin doğasındaki bir yetersizliğe işaret ettiğini söyledi. İlişkiyi umutsuz, imkânsız hale getiren de buydu.

June'un onu sevip sevmediğini sorgulamaya, benim aşkımla kıyaslamaya başlayınca ona öyle acıdım ki. June'u savundum, kocasını kendince, zalimce ve fantastik bir tarzda sevdiğini söyledim. Ancak benim Henry'yi onun yaptığı gibi terk etmeyeceğim doğru. Henry'nin dediği gibi, June'un en

büyük aşkının, kendine duyduğu aşk olduğu da doğru. Ama kadını müthiş bir karakter yapan şey de kendine olan aşkı zaten.

June'a olan hayranlığım bazen Henry'yi hayrete düşürüyor. Dün gece şöyle dedi: "Başlarda June'un geri gelmesini çok istiyordun. Artık istemediğini düşünüyorum, haksız mıyım?"

"Haklısın." Âşıklar hakkındaki sorularını asla yanıtlamama karşın, bazı saptamalarını kabulleniyorum. Bir ara, beni alabildiğine duygulu bir şekilde kucaklayıp, "Beni kandırmadığını söyle, bu beni korkunç yaralar, söyle lütfen," diye yalvardı, bunun üzerine kandırmadığımı söyledim. Yapmamam gerektiğini bile bile gizemimi ele veriyordum, yapabileceğim başka bir şey yoktu çünkü.

Bir erkeği çileden çıkarmak zevkli olabilir, ancak Henry'nin kollarının arasında yatmak ve ona böyle bütünüyle teslim olmak bana çok daha büyük bir zevk veriyor – bedeninin gevşediğini hissetmek, büyük bir mutlulukla uykuya daldığını görmek. Ertesi gün, kadınsı kalkanımı yeniden kuşanır, o gereksiz ve nefret edilesi savaşı kaldığı yerden sürdürürüm nasılsa. Gün ışığında, içine yine azıcık endişe, kıskançlık, korku salarım, çünkü bunları kendisi istiyor. Henry, Ezeli ve Ebedi Koca. Tamam, benim yanımda dertlerinden kurtulup rahat bir soluk almaya bayılıyor, ama June'un ona çektirdiklerine de bayılıyordu.

İlişkimizin başlangıcına ilişkin keyifli bir sohbet yaptık. Henry ilk yalnız kaldığımız gün, ormanda yürüdüğümüz, June'dan söz ettiğimiz gün beni öpmek istemiş.

"Ama itiraf et, başlarda senin için bir oyundu bu," dedim.

"En başında değil. Dijon'da, evet; aklımdan seni kullanmak türünden gaddar, soğuk fikirler geçiyordu. Ama Paris'e döndüğüm ve senin gözlerini gördüğüm gün – ah Anaïs, geri

dönüp de lokantada gözlerinde gördüğüm o anlam. Beni ele geçiren o oldu. Ama yaşantın, ciddiyetin, geçmişin gözümü korkuttu. Bana kalsa çok ağırdan alırdım, eğer sen..."

Şimdi düşününce gülmeden edemiyorum – ona kırmızı günceden okuduklarım, yazarlığıyla ilgili rüyam. Kabuğu kıran ben olmuştum, çünkü beni tanımasını deliler gibi istiyordum. Benim için öyle bir sürpriz oldun ki, diyor. Bir içgüdünün peşinden gittim; küstahça, cesurca. Yoksa nedeni çok daha hızlı görüp kavrayabilmem mi? Yani Henry'yle ikimizin... Yoksa yalnızca saflık mıydı?

Birbirimiz hakkındaki en gülünç kuşkularımızı itiraf ediyoruz. Henry'nin June'a şöyle dediğini tahayyül etmiştim: "Yo, Anaïs'i sevmiyorum. Benim için yapabileceklerinin hatırına, seviyormuş gibi davranıyorum." O da benim birkaç ay içinde onu horgörmeye, hakkında atıp tutmaya başlayacağımı sanmış. Mutfakta oturup aşırı mümbit zihinlerin bu aşırı boy atmış, kötücül mahsullerini takas ediyoruz; bir an sonra tek bir okşayış hepsini yok ediyor. Üzerimde pijama var. Henry'nin eli omzuma dolanıyor, gülüyoruz, hangisinin gerçek çıkacağını merak ediyoruz.

Hugo'nun cinselliğiyle Henry'ninki arasındaki zıtlık canıma okuyor. Hugo'nun duyarlılığını artırmak mümkün mü? Onunla cinsellik öyle kısa sürüyor ki. Peş peşe altı gece benimle seviştiği için kendini olağanüstü buluyor, oysa her şey hızlı, kesik devinimlerle olup bitti. Ani bir boşalmadan sonra bile Henry'nin sevecenliği çok daha içe işleyici, çok daha uzun süreli. Yağmuru andıran küçük, yumuşak öpücükleri dahi, vücudumda neredeyse o hoyrat okşamaları kadar uzun kalıyor.

"Sen hiç kurumaz mısın?" diye takılıyor bana. Hugo'nun vazelin kullanmak zorunda kaldığını itiraf ediyorum. Aynı anda bu itirafın önemini kavrıyor, boğulacak gibi oluyorum.

Dün gece uyurken, Henry'den öğrendiğim şekilde Hugo'nun penisine dokundum. Okşadım, avuçlayıp sıktım. Yarı uykulu, yanımdakinin Henry olduğunu sanıyordum. Hugo heyecanlanıp benimle sevişmeye başlayınca tamamen ayıldım ve derin bir hayal kırıklığı yaşadım. Arzum sönüverdi.

Hugo'ya duyduğum sevgide cinsel ihtiras yok, ancak şefkat de güçlü bir bağ. O beni istediği sürece asla terk etmem onu. Henry'ye duyduğum ihtirasın da zamanla külleneceğine inanıyorum.

Ben önceliği sekse vermeyen erkekler için elzem bir kadınım; Hugo, Eduardo, hatta Allendy gibiler için. Oysa Henry bensiz yapabilir. Öte yandan, onu böylesine değiştirmiş olmam da sıradışı bir şey; bütünlüklü biri olup çıkması, yeldeğirmenlerine ve parmaklıklara mantıksızca saldırmayı en aza indirmiş olması. Henry'siz kesinlikle yaşayamayacak olan, benim. Ben de değiştim. Yerimde duramıyor, kendimi canlı, serüvenlere açık hissediyorum. İliklerime kadar dürüst olmam gerekirse, içten içe bir başkasıyla tanışmayı, yaşamıma aynen bu şekilde, cinsellikle haşır neşir devam etmeyi umuyorum. Erotik hayaller kuruyorum, yalnızlığı, iç gözlemleri, çalışmayı istemiyorum. Zevk istiyorum.

Bugünlerde kendimi saçma sapan şeylerle oyalamaktayım. Beni ödüllendirmesi umuduyla güzellik tanrıçasına hizmet ediyorum. Göz kamaştırıcı bir cilt, gür saçlar, sağlıklı bir beden için uğraşıp duruyorum. Doğru, Henry yüzünden yeni giysilerim yok ama önemli değil. Bazı şeyleri boyadım, onardım, yeniden düzenledim. Pazartesi günü burnumun şu gülünç kalkıklığını sonsuza dek yok edecek bir ameliyat geçireceğim.

Beraber geçirdiğimiz gecenin bitiminde Henry'yle bir türlü ayrılamıyoruz. Eduardo'ya, pazar günü eve dönmeye, ak-

şamı onunla geçirmeye söz vermiştim. Ama Henry ne olursa olsun benimle birlikte Louceviennes'ye geleceğini söyledi. O günü ve geceyi asla unutmayacağım. Hizmetçiler dışarıdaydı, ev bize kalmıştı. Henry evi keşfe çıktı, bundan büyük bir keyif aldı. Kendini kocaman, yumuşak yatağımıza atınca yatağın şehvetliliği etkiledi onu. Ona katıldım; hızla, hırsla içime girdi.

Konuştuk, birlikte okuduk, dans ettik, gitar kayıtlarını dinledik. Mor günceden parçalar okudu. Evde masalsı bir hava hissetmiş olabilir, ben de bir tür hayal âleminde yaşar gibiydim, Henry orada sıradışı bir varlık, bir azizdi; göz kamaştırıcı beyniyle sözcüklerin yüce efendisiydi. Duyarlılığı karşısında şaşakaldım. Ben plakları dinlerken beni seyredip ağladı; fazla mahrem ifşaatların onu altüst ettiğini söyleyerek, güncenin devamını okumayı reddetti – Henry, hiçbir şeyi kutsal saymayan adam!

Eduardo saat dörtte çıkıp geldi; bıraktık zili çalsın dursun. Durum Henry'yi eğlendirdi, beni değil. "Fazlasıyla insancılsın," dedikten sonra ekledi: "Beni aynı hale düşürdüğün zaman neler hissedeceğini biliyorum artık." Henry'yle yataktayız, Eduardo zili çalıyor, uzaklaşıyor, yarım saat sonra dönüp yeniden deniyor.

Pazartesi saat bir buçukta Henry yanımdan ayrıldı, o gece kısa bir tatile çıkacağımı sanıyordu. Saat ikide klinikteydim. Oraya öyle tek başıma, yüzümle ilgili büyük bir tehlikeyi göze alarak gitmem, şaşırtmıştı beni. Ameliyat masasında cerrahın her bir devinimini kollayarak yattım. Tam uyuşmaya başladığım an korkuya kapıldım. Bundan hiç kimseye söz etmemiştim. Yalnızlık duygum çok derindi, aynı anda bütün önemli anlarda hissettiğim o kesinlik, kararlılık içime doldu. Ve devam etmemi sağladı. Ameliyat başarısız olur da yüzümün şekli bozulursa, ortadan tamamen kaybolmayı, sevdiklerimi

bir daha asla görmemeyi bile tasarlamıştım. Sonra burnumu aynada gördüğüm an geldi; kan lekeli ve düz – Yunan tarzı! Daha sonra bandajlar, şişlik, acı dolu bir gece, rüyalar. Burun deliklerim bir daha hiç titreyecek mi?

Sabah hemşire bana kliniğin antetli kâğıtlarından getiriyor. Aklıma bir fikir geliyor. Titreyen bir elle Eduardo'ya yazıyorum, taşraya gittiğimi, kokain aldığımı, bir türlü ayılamadığımdan hastaneye getirildiğimi anlatıyorum. Bu fikirle oynuyor, yazarken kıkır kıkır gülüyorum. Yaşamı daha ilginç kılmak için. Bir oyundan ibaret olan edebiyatı taklit etmek için.

Hayal ettiğin şey, istediğin bir şeydir. Louveciennes'de June'la baş başa geçirdiğimiz o günle gece işin içine kokain karışsaydı, nasıl geçerdi?

Evdeyim, Henry'li saatlerin inanılmazlığı ve kliniğin sonradan bastıran dehşeti peşimi bırakmıyor. Burnum şiş, ağrılı ama çok güzel.

Allendy'yle görüşmeyi insan içine çıkacak hale gelinceye kadar erteliyorum. Eduardo'yu gördüğünü, çok mutsuz olduğunu söylüyor. Kokain hikâyesine Allendy'nin de inanmasını istiyorum.

Yatağa güneş ışığı vuruyor ama Henry orada uyudu diye kutsal bir şeye hürmetsizlik etmiş olma duygusu yok. Bana çok doğal geliyor. Eve düzen hâkim. Sandığım hazır, girişte duruyor. Çantamda Avusturya parası, bir de Innsbruck bileti.

Güya her şeyi rayına oturtması gereken konuşmamızın ertesi günü, Henry kederler içindeydi. Beraber kaçmamızın doğru olmayacağına karar vermiştik. Ona üzgün bir sesle, "Yakında beni kaybedeceksin, çünkü yeterince sevmiyorsun," dedim. Ama oraya henüz varmadık.

İhtirasım yayılıp serpildikçe Hugo'ya olan sevecenliğim de artıyor. Bedenlerimiz arasına ne kadar çok mesafe koyarsam, mükemmelliği, iyiliği de bana o kadar egzotik görünüyor; minnetim şiddetleniyor, aramızda sevmeyi en iyi bilenin o olduğunu daha da iyi anlıyorum. O yolculuk eder, ben otururken kendimi ona bağlı hissetmiyor, yanında olduğumu hayal etmiyor, onun hasretini çekmiyorum, öte yandan bana armağanların en değerlisini verdi; ne zaman onu düşünsem, gözümün önünde beni sefaletten, intihardan ve delilikten koruyan, sonsuz verici bir erkek beliriyor.

Delilik. New York'a giderken bindiğim geminin güvertesinde, suya atlayıp boğulmak istediğim ânı, o ruh halini yeniden hissetmek benim için kolay. Eduardo'ya düşsel mektubumu yazarken, "Cehennemden, yirmi dört saatlik bir rüya âlemine kaçabildiğime memnunum," diyorum. Bütün içtenliğimle söylüyorum bunu. Uyuşturuculara duyduğum çekimin temelinde, benim şu hudutsuz bilinçliliğimi ortadan kaldırma isteği var. Geçen gün Henry'den ayrılırken, ondan ayrıldığımın öyle derinlemesine farkındaydım ki, taksi sürücüsüne dönüp arabayı doğruca Seine Nehri'ne sürmesini istemem an meselesiydi.

Eduardo'ya uydurduğum öykü bir gün gerçekleşecek. Yaşamanın çalışmama bağlı olduğu gerçeğine, bu farkındalığa daha ne kadar dayanabileceğim? Çalışmak benim için tek dengeleyici oldu. Günce hastalığımın, illetimin bir ürünü, belki de onun vurgulanması ya da abartılması. Yazarken şifa bulduğumu ileri sürüyorum ama yazmak aynı zamanda acının nakşedilmesi, kendimin dövmeyle kazınması belki de.

Henry sadece gerçekleri, örneğin ihanetlerimin ayrıntılarını yazdığım zaman günlüğün önem kazandığını düşünüyor.

Yalnızca en kolay, en ulaşılabilir sicimi izliyormuşum gibi geliyor bana. Aynı anda üç ya da dört iplik karmaşa yaratabilir

sanki; telgraf telleri misali, eğer hepsini birden tıkırdatacak olsam, müthiş bir masumiyet ve düzenbazlık, vericilik ve hesaplılık, korku ve cesaret karışımını ortaya serebilirim. Bütün gerçeği söyleyemem, nedeniyse çok basit: Bunun için aynı anda dört günlük birden yazmam gerekir. Süsleyip püsleme huyum yüzünden sık sık geriye dönmek, düzeltmeler yapmak zorunda kalırım.

Otel Achenseehof, Tirol. Dün gece yatakta elimi umarsızca uzattım ve her dem canlı, şehvetli Henry'ye dokunmayı diledim. Bana Dijon'dan ateşli bir mektup yazdığını, sonra da yırttığını itiraf edince kahroldum, yırtıp atmasının nedeniyse, ona yolladığım mektubun aşırı cinselliğine ilişkin imalarla dolu olmasıymış; amacım kesinlikle onu kınamak değildi ama o böyle hissetmişti.

Ah, kendimi yeniden bütün hissedinceye kadar uyumak, özgür ve hafif uyanmak. Yazmam gereken bir sürü mektup aklıma geldikçe içim kararıyor. Henry'ye bile yalnızca kısa bir pusula gönderdim. Dağlar, kalın bulutlar, pus, yorganlar, çarşaflar ve bir kakırca kadar kıpırtısız yatan ben. Burun normal. Güncemi ocağın içine, küllerin arasına saklıyorum.

Henry için uyandım, bir mektup yazdım. Uyandığımda rüyamı anımsıyordum: June dönmüş. Henry'den önce beni görmeye gelmiş, yine asık yüzlü, kayıtsız, öteki rüyalarda olduğu gibi. Ben uyuyormuşum. Beni öperek uyandırıyor ama hemen onu nasıl da hüsrana uğrattığımdan yakınmaya başlıyor, görünüşümü eleştiriyor. Burnumun çok kalın olduğunu söyleyince ameliyatı anlatıyorum. Ve aynı anda pişman oluyorum, Henry'ye duyurabilir çünkü. Benden katbekat güzel olduğunu iyice anladım artık, diyorum. Onu doyuma ulaştırmamı istiyor. İsteğini büyük bir beceriyle yerine getiriyor,

sanki kendime yapıyormuşçasına heyecan duyuyorum. Aldığı zevk için minnettar, yanımdan ayrılırken bana teşekkür ediyor. "Şimdi gidip Henry'yi göreceğim," diyor.

Henry'ye mektup: "Dün gece, seni sevdiğimi sana nasıl gösterebileceğimi, en iyi nasıl ifade edebileceğimi düşünüp durdum; aklıma bir tek, bir kadına harcaman için sana para göndermek geldi. Zenci kadını düşündüm. Ondan hoşlanıyorum, çünkü en azından yumuşaklığımın ona geçtiğini, içinde eridiğini hissedebiliyorum. Lütfen fazla ucuz, fazla sıradan kadınlara gitme. Sonra da bana anlatmaya kalkışma, bunu çoktan yaptığından eminim zaten. Bırak da bunu sana benim armağan ettiğime inanayım."

Bu mutlulukla Hugo'yu burada ağırlıyorum. Ve sevişme biçiminden müthiş, hatta taşkın bir zevk alıyorum. Her nasılsa, böyle bir yerde Henry'yi özleyemiyorum, çünkü Henry'yi dağlar, göller, sağlık, inziva, uykuyla bağdaştırmak olanaksız. Hugo ise Tirol tarzı şortunun içindeki son derece düzgün bacaklarıyla, burada formunun zirvesinde. Burada onunla dinleniyorum, Paris'teki Henry'li hayatımsa geceleri gördüğüm rüyalardan ibaret.

Hugo'yla sevecenliğimize, şakalaşmalarımıza yeniden kavuştuk. Benden uzakta geçirdiği bir hafta olgunlaştırmış onu. Birlikteyken olgunlaşabileceğimize inanmıyorum. Birlikte yumuşak, zayıf, toyuz. Birbirimize çok fazla yaslanıyoruz. Birlikte, gerçek dışı bir dünyada yaşıyoruz. Ya da Hugo'nun dediği gibi "dış dünyada" yaşıyoruz, çünkü buna, şu elimizdekine yeniden yuvarlanabileceğimizi biliyoruz.

Kusursuz burnum canını sıktı. "Ama ben o küçük, komik kıvrıma bayılıyordum. Değiştiğini görmek hiç hoşuma gitmi-

yor." Sonunda bunun estetik bakımdan bir gelişme olduğuna ikna edebildim onu. Henry ne diyecek acaba?

Bir bakıma ondan mektup almaktan ödüm kopuyor. Ateş getirebilir. Oysa Hugo'nun bağlılığının, düşkünlüğünün güvenli kucağına güzelce gömülmüş durumdayım. O geniş, kıllı göğsünde huzurla dinleniyorum. Ara ara hafiften sıkılıp bunalsam da çaktırmıyorum. Küçük şeyler mutlu ediyor bizi. İnsanlar her zamanki gibi, balayında olduğumuzu sanıyorlar.

Şu an merak ettiğim şu: Hugo'nun dünyasında kalma nedenim, tehlikenin tam ortasına atılacak yüreklilikten yoksun olmam mı, yoksa henüz hiç kimseye Hugo'lu yaşamımı gözden çıkaracak kadar âşık olmamam mı? Hugo ölse, kalkıp Henry'ye gitmem; burası çok açık.

Henry'den uzun bir mektup gelince sevinçten uçuyorum. June'la ikisinin, bana capcanlı ve korkunç bir Dostoyevski öyküsü sunduklarının farkındayım. Bazı anlar, Henry'nin sırf kendisi olarak, kendini olduğu gibi ortaya koyarak bana kattıkları aklıma geldikçe minnetten eriyorum; bazı anlar da onu böylesine kötü bir arkadaş yapan şu zincirlerinden boşanmış içgüdüleri yüzünden umutsuzluğa kapılıyorum. O gece Select'te, o Macar elini eteğimin altına sokmaya çalıştığında, Henry'nin âşık bir erkek gibi değil de, gururu incinmiş bir erkek gibi davrandığını anımsıyorum. "Beni ne sanıyor bu, budala mı?" Sarhoşken her şeyi yapabilir. Şimdi de kafasını bir mahkûm gibi, kendini aşağılamak istercesine tıraş ettirdi. June'a olan aşkı, öz-ezerlik. Velhasıl, tek bildiğim beni pek çok bakımdan beslediği, zenginleştirdiği, bir de Henry kadar ilginç pek az âşık bulabileceğim.

Mektup düellomuza –çılgın, neşeli, teklifsiz mektuplar– yeniden başlarken yokluğu bana fiziksel, içimi kemiren bir acı veriyor. Bugün bana öyle geliyor ki, Henry yalnızca birkaç

aydır âşığım olmasına rağmen, çok uzun yıllar yaşamımın bir parçası olacak. O dolgun dudaklarını aralık gösteren bir fotoğraf beni duygulandırıyor. Hemen gözlerine iyi gelecek bir gece lambası düşünmeye, tatili için kaygılanmaya başlıyorum. İkinci kitabını son iki ay içinde bitirmesi, böylesine enerjik ve üretken olması beni sevinçten çıldırtıyor. Neyi özlüyorum peki? Sesini, ellerini, bedenini, şefkatini, yontulmamışlığını, iyi huyluluğunu ve şeytanlığını. Dediği gibi: "June aziz mi, yoksa iblis mi olduğumu bir türlü keşfedemedi." Ben de bilmiyorum.

Bir yandan da içimde Hugo'ya verecek bolca sevgi buluyorum. İki sevgili gibi davranır, ayrı yataklara lanet eder, aşırı küçük gelen yatakta gayet rahatsız bir şekilde uyurken, akşam yemeğinde masanın üstünden el ele tutuşur, teknede öpüşürken buna şaşıyorum.

Henry'ye mor güncemin devamını okumasına neyin engel olduğunu sorunca şöyle yanıtlıyor: "Belli bir noktada okumayı neden kestiğimi, tıpkı senin gibi ben de bilmiyorum. Ama buna pişman olduğumdan emin olabilirsin. Yalnızca özel bir nedeni olmayan bir hüzne kapıldığımı söyleyebilirim; işlerin yolunda gitmemesi bir kötülük ya da fesatlıktan değil de, bir tür uğursuzluktan, kötü yazgıdan sanki. Yaptığın en aziz, en kutsi eylemlerin bile alabildiğine hayali, istikrarsız, geçici görünmesi. Belli bir karakterin yerine *X* kişiyi koysan da her şey tıpatıp aynı kalır. İşin doğrusu, belki ben de kendimin yerine geçiyorum."

"İdeal evliliğin" çöküşüne kimse ağlamamazlık edemez. Ama ben artık ağlamıyorum. Vicdani tereddütlerimi tüketttim. Hugo dünyanın en güzel kişiliğine sahip, onu seviyorum ama başka erkekleri de seviyorum. Ben bunları yazarken benden bir metre uzakta ve ben kendimi masum hissediyorum.

Onun âleminde yaşıyorum. Huzur. Yalınlık. Bu gece şeytandan, kötülükten söz ediyorduk ve konu ben olduğumda, kendini mutlak güvende hissettiğini ayrımsadım. Tahayyül bile edemez... Benim içinse öyle kolay ki bu. O benden daha saf, daha masum biri mi? Yoksa insan tam anlamıyla bütünlendiği, tamamlandığı zaman mı bir başkasına güveniyor?

Dostoyevski'yi okudukça Henry'yle June'a daha da çok kafa yorar oldum; onun karakterlerinin birebir taklidi mi bunlar? Aynı deyişleri, aynı abartılı dili, neredeyse aynı eylemleri görüyorum. İki edebi hayalet mi bu çift? Kendilerine ait bir ruhları var mı?

İçimin Henry'ye karşı ufak çaplı bir küçümsemeyle dolmasına izin verdiğim o an, aklımda. Bana fahişelerle düşüp kalktığını anlatmasından birkaç gün sonraydı. Kitabını yayınlatmasına yardım edip edemeyeceğimi konuşmak üzere Fraenkel'in evinde buluşacaktık. Kendimi kaskatı ve kuşkularla dolu hissediyordum. Bir bankerin bir yazara kol kanat gerebilecek eşi olarak görülmek gücüme gidiyordu. Devasa endişeme, uykusuz gecelerime, Henry'ye yardımcı olabilmenin bir yolunu bulmak için kafa patlatıp durmama içerliyordum. Ansızın gözüme bir parazit, doymak bilmez bir egoist gibi görünmeye başlamıştı. Onu beklerken Fraenkel'le konuştum, destek çıkmamın olanaksız olduğunu söyleyip nedenlerini açıkladım. Fraenkel, Henry'ye çok acıyordu; bense hayır. Sonra Henry göründü. Benim hatırıma büyük bir özenle giyinmiş, bana yeni takım elbisesini, yeni şapkasıyla gömleğini göstermek istemişti. İtinayla tıraş olmuştu. Bunun neden tepemi attırdığını bilmiyorum. Onu pek sıcak karşılamadım. Fraenkel'in işlerinden söz etmeyi sürdürdüm. Henry bir şeylerin ters gittiğini hissetti, sordu: "Çok mu erken geldim?" Sonunda akşam yemeğine çıkmamızı önerdi. Çıkamayacağımı

söyledim. Hugo, tahminimin aksine, Londra'ya gitmemişti. Yedi buçuk treniyle eve dönmem gerekiyordu. Henry'nin suratına baktım. Bu yüzdeki korku dolu hayal kırıklığı hoşuma gitti. Yanlarından ayrıldım.

Ama hemen ardından fena halde mutsuz oldum. Olanca şefkatim geri döndü. Onu kırmış olmaktan korktum. Ona bir not yazdım. Ertesi gün Hugo gitti, ben de hemen Henry'ye koştum. O gece birbirimizden öylesine memnun kaldık ki, Henry uyumak üzereyken, "Cennetteyim!" dedi.

AĞUSTOS

Henry'nin ateşli aşk mektuplarını okuyunca heyecanlanmadım. Bir an önce yanına dönmek için sabırsızlanmadım. Kusurları gözümün önünde, öylece duruyor. Belki de nedeni yeniden Hugo'ya savrulmamdır. Bilemiyorum. Aramızda muazzam bir mesafe hissediyorum. Bu durumda aşk dolu mektuplar yazmak benim için çok zor. Kendimi riyakâr hissediyorum. Meseleyi düşünmemeye çalışıyorum. Yazmam gerekenden daha az yazıyorum. Aslında yazabilmek için kendimi basbayağı zorlamam gerekiyor. Ne oldu bana?

Beni böyle huzursuz görmek Hugo'yu şaşırtıyor. Sigara içiyor, ayağa kalkıyor, etrafta dolaşıyorum. Kendi varlığıma tahammül edemiyorum. İç gözlemlerin yerine düşünceyi koymayı henüz öğrenemedim. Örneğin, Spengler üzerine düşünceye dalabiliyorum ama on dakika sonra yine kendi kendimi yemeye başlıyorum. Gide'in dediği gibi, iç gözlem her şeyi bozuyor, yalanlıyor. Belki de beni Henry'ye yabancılaştırıyor. Sesine, okşayışlarına ihtiyacım var. Clichy'deki son günümüze dair nefis bir mektup geliyor ondan; Henry beni arzuluyor, bensiz ne yapacağını bilemiyor.

Ama işte, Hugo karşımda dururken benim Henry'yi arzulamam imkânsız. Hugo'nun kahkahaları, Hugo'nun bağlılığı

felç ediyor beni. Sonunda Henry'ye yazıyor, bütün bunları çıtlatıyorum. Ama mektubu postalar postalamaz, yapmacık bir biçimde bastırılmış duygular üzerime çullanıyor. Deli divane bir pusula yazıyorum ona.

Ertesi sabah ondan dehşetli bir mektup alıyorum. Mektuba salt dokunmak bile heyecanlandırıyor beni. "Döndüğünde, sana edebi bir düzüşme şöleni yaşatacağım – bunun anlamı düzüşmek ve konuşmak; konuşmak ve düzüşmek. Anaïs, kasıklarını ardına kadar ayıracağım. Bu mektup bir başkası tarafından yanlışlıkla açılırsa, Tanrı yardımcım olsun, ama elimde değil, kendimi tutamıyorum. Seni istiyorum. Seni seviyorum. Benim için su ve gıdasın, şu lanet olası mekanizmanın tamamısın. Senin üzerine abanmak bir şey, sana yaklaşmak bambaşka bir şey. Kendimi sana yakın, seninle bir hissediyorum; kabul edilsin ya da edilmesin, sen benimsin. Artık beklediğim her gün bir işkence benim için. Onları ağır ağır, acıyla sayıyorum. Lütfen gelebildiğince çabuk gel. Sana ihtiyacım var. Tanrım, seni Louveciennes'de, penceredeki o altın ışıkta görmek istiyorum; sırtında Nil yeşili elbisen, yüzün soluk, konser gecesindeki gibi donmuş bir solgunluğun var. Seni olduğun gibi seviyorum. Belini, altın solgunluğunu, kalçalarının eğimini, içinin sıcaklığını, saldığın suları seviyorum. Anaïs, seni öyle çok, öyle çok seviyorum ki! Giderek dilim tutuluyor. Burada, heybetli bir sertleşmeyle oturmuş sana yazarken, yumuşacık dudaklarının beni kavradığını, bacağının belime sımsıkı kenetlendiğini hissediyor, seni yine mutfakta, eteğini kaldırıp kucağıma otururken, iskemlenin yere güm güm vurarak mutfakta dört döndüğünü görebiliyorum."

Onu aynı üslupla yanıtlıyor, çılgınca pusulamı ekliyor, bir de telgraf gönderiyorum. Ah, Henry'nin beni işgaline direnmek mümkün değil.

Hugo kitap okuyor. Ona doğru eğiliyor, aşkı, keskin bir nedametle dolu bir aşkı üzerine boca ediyorum. Hugo soluğunu tutuveriyor. "Yemin ederim, böylesi bir mutluluğu senden başka hiç kimsede bulamam," diyor. "Sen benim her şeyimsin."

Geceyi asap bozucu bir acıyla, uykusuz geçiriyor, June'un bilge sözlerini düşünüyorum: "Bırak her şey olacağına varsın." Ertesi gün Henry'yi düşünerek yavaş yavaş toplanıyorum. O benim suyum, gıdam. Ondan birkaç günlüğüne de olsa uzağa savrulmayı nasıl göze alabildim? Hugo böyle, bir çocuk gibi gülmese, o ılık, kıllı ellerini sürekli bana doğru uzatmasa, siyah bir İskoç teriyere çikolata vermek için öne eğilmese, o incelikle, kusursuzca yontulmuş çehresini bana çevirip, "Salkımsöğüdüm, beni seviyor musun?" demese...

Bu arada vücudumda doludizgin at süren Henry. Ani hamlelerini, vuruşlarını, hücumlarını hissediyorum. Pazartesi gecesi dayanılmayacak kadar uzakta.

Yirmi-otuz sayfayı bulan mektuplarının uzunluğu, kendisinin kocamanlığını simgeliyor. Sel gibi akıyor, beni çarpıyor. Yalnızca bir kadın olmayı arzuluyorum. Kitap yazmamak, dünyayla doğrudan, dolaysızca yüzleşmek, yalnızca edebi kan nakliyle yaşamak. Henry'nin arkasında durmak, onu beslemek. Kendini ispat etme, kabul ettirme ve yaratma mücadelesinden bir mola almak.

Dağcılar. Duman. Çay. Bira. Radyo. Kafam vücudumdan süzülerek uzaklaşıyor, havada, Tirol pipolarından yayılan dumanın arasında asılı kalıyor. Kurbağa gözler, saman saçlar, cep kitapları gibi açılmış ağızlar, domuz burunlar, bilardo toplarına benzeyen kafalar, ayaları jambon renginde maymun elleri görüyorum. Kafayı bulmuş gibi gülmeye başlıyor, Henry'nin sözcüklerini yineliyorum, "sıçtık," "siktir et,"; Hugo sinir-

leniyor. Sustum, buz kesiyorum. Başım süzülerek gelip eski yerine konuyor. Ağlıyorum. Neşeme ayak uydurmaya çalışan Hugo bu hızlı değişimi izliyor, kafası karışıyor.

Gerçekliğin böyle canavarsı bir biçimde çarpıtılma deneyimini giderek daha fazla yaşıyorum. Avusturya'ya doğru yola çıkmadan önce bir gün Paris'te kaldım. Dinlenmek amacıyla bir oda kiraladım, çünkü bir gece önce hiç uyuyamamıştım; çatı pencereleri olan, küçük bir tavan arası. Orada yatarken bütün bağlantıların koptuğu, sevdiğim bütün varlıklardan dikkatle ve bütünüyle ayrıldığım duygusuna kapıldım. Hugo'nun trenden attığı son bakışı, Joaquin'in solgun yüzünü ve kardeşçe öpücüğünü, Henry'nin son, yumuşacık öpücüğünü, son sözlerini anımsadım – utandığı ve daha derin bir şeyler söylemek istediği zaman başvurduğu soruyu: "Her şey yolunda mı?"

Onlardan tıpkı çocukken Barselona'da büyükannemden ayrılışım gibi ayrıldım. Küçük bir otel odasında ölüp gidebilirdim, sevdiklerimden ve eşyalarımdan yoksun, otel defterine kaydolmamış bir halde. Öte yandan, o odada birkaç gün daha kalıp Hugo'nun yolculuk için verdiği parayla yaşadığım takdirde, yepyeni bir yaşamın başlayabileceğini biliyordum. Beni harekete geçiren de ölüm korkusu değil, bu yeni yaşamın içime saldığı dehşet oldu. Yataktan fırladım, beni bir örümcek ağı gibi kuşatan, hayal gücümü gaspeden, beş dakika içinde kim olduğumu da, kimleri sevdiğimi de unutturmak için belleğimi kemiren odadan kaçtım.

Otuz beş numaralı odaydı; ertesi sabah orada bir fahişe ya da bir meczup olarak, belki daha da kötüsü, hiç değişmemiş olarak uyanabilirdim.

Bugünden memnunum, ben de kederi hayal ederek kendi kendime eğleniyorum. Henry ölse, ben de Paris'in herhangi bir köşesinde, Clichy'de kulağıma çalınıp duran akordeo-

nun sesini duysam, ne olur? Ama o sıralarda, acı çekmek istiyordum. June'un Henry'ye sıkıca sarılma nedeniyle, benim Henry'ye sarılma nedenim aynı.

Peki ya Allendy?

Yeniden yardımına ihtiyacım var, kesinlikle.

Paris. Kimsenin yardımına ihtiyacım yoktu. Tek istediğim, Henry'yi yine istasyonda görmek, onu öpmek, onunla beraber karın doyurmak, bolca öpücüğün arasında konuşmasını dinlemekti.

Onu kıskandırmak istiyordum ama çok sadıktım, bunun üzerine geçmişe daldım, bir öykü yarattım. John Erskine'den gelmiş, sahte bir mektup yazdım, yırttım, sonra yeniden yapıştırdım. Henry Louveciennes'ye geldiğinde, ateş John'un diğer mektuplarını yutmaktaydı. Gecenin ilerleyen bir vakti, Henry'ye yok olmaktan güya kurtulan ve günceye eklenen bir parçayı gösterdim. Henry öyle bir kıskançlık krizine girdi ki, yeni kitabının ikinci sayfasında John'un yazarlığını yaylım ateşine tuttu. Çocukça oyunlar. Bu arada ona bir köle kadar bağlıyım – duyguda, düşüncede, ette. Bir mazimin olmaması şimdi işime yarıyor. Böylece şevkim, ateşim korunmuş oldu. Henry'ye bir bâkire gibi geldim; taze, kullanılmamış, inanç dolu, hevesli.

Henry'yle yekvücuduz; dört gündür birbirimize lehimlenmiş bir halde yatıyoruz. Bedenlerimizle değil, alevlerle. Tanrım, bırak da birine teşekkür edeyim. Hiçbir uyuşturucu bundan daha tesirli olamaz. Ne erkek! Yaşamımı emip gövdesine çekti, ben de onunkini. Hayatımın kutsallaşması bu. Henry, Louveciennes, yalnızlık, yaz sıcağı, titreşen kokular, şarkı söyleyen esintiler ve içimizde kasırgalar, enfes sükunetler.

Önce, üzerime Maya kostümümü geçirdim – çiçekler, takılar, makyaj, sertlik, ışıltı. Öfkeliydim, nefret doluydum.

Avusturya'dan dün akşam dönmüş, geceyi bir otelde geçirmiştik. Beni aldattığına inanıyorum. Aldatmadığına yemin ediyor. Fark etmez. Ondan nefret ettim, çünkü onu hiç kimseyi sevmediğim kadar sevdim.

O içeri girerken kapıda dikiliyorum, ellerim kalçalarımda. Dünyaya vahşi, ilkel bir benliğimden bakıyorum. Henry yaklaşıyor, şaşkın, iyice yaklaşana dek tanıyamıyor beni; gülümsüyor, onunla konuşuyorum. Gözlerine inanamıyor. Delirdiğime inanıyor. Sonra, iyice toparlanmasına kalmadan, onu odama çekiyorum. Orada, şömine ızgarasının üzerinde John'un büyük bir resmiyle mektupları var. Yanmaktalar. Gülümsüyorum. Henry kanepeye oturuyor. "Beni korkutuyorsun, Anaïs," diyor. "Öyle farklı, öyle tuhafsın ki. Ve dramatik." Dizlerinin arasına, yere çöküyorum. "Nefret ediyorum senden, Henry. Şu Jeanne hikâyesi [Osborn'un kız arkadaşı]... Bana yalan söyledin."

Öyle bir tatlılıkla yanıtlıyor ki, ona inanıyorum. İnanmasam bile önemi yok. Yeryüzündeki bütün ihanetlerin hiçbir önemi yok. John yanıp kül oldu. Bugün, şu an muhteşem. Henry soyunmamı istiyor. Siyah, dantel şalın dışında her şey fırlatılıp atılıyor. Onun üzerimde kalmasını istiyor, yatağa uzanıp beni seyrediyor. Aynanın karşısına geçip karanfilleri, küpeleri çıkarıyorum. Dantelin arasından vücuduma bakıyor.

Ertesi gün evde yemek yapmak için koşturup duruyorum. Ansızın Henry için yemek pişirmeye bayılıyorum. Bol çeşit hazırlıyorum sonsuz bir özenle. Onu yerken izlemek, onunla birlikte yemek büyük keyif.

Pijamalarımızla bahçede oturuyoruz, havadan, tatlı tatlı sallanan ağaçların okşayışlarından, kuş cıvıltılarından, ellerimizi yalayan, emre amade köpeklerden sarhoşuz. Henry'nin cinsel isteği durmaksızın akıyor. Sürülmüş bir tarlayım, açığım.

Gece kitaplar, sohbet, ihtiras. İhtirasını içime boşaltırken güzelleştiğimi hissediyorum. Ona yüzlerce yüz gösteriyorum. Beni izliyor. Her şey bir resmi geçit gibi ilerliyor; ta ki bu sabahki doruk noktasına kadar, yanımdan ayrılmadan önce, güneşten yanmış, ağır, şehvetli, Mağripli bir yüz görünceye kadar.

Dün gece fırtına vardı. Bilye iriliğinde dolu yağdı. Ağaçlarda azgın deniz öfkesi. Henry koltukta oturuyor, soruyor: "Spengleri'i okuyacak mıyız?" Bir kedi gibi mırlıyor. Esnemesi bir kaplanın esneyişi; cengel çığlıklarıyla dolu bir doygunluk, hoşnutluk. Sesi midesinde titreşiyor. Başımı bir orga dayarcasına oraya dayayıp dinledim. Yataktayım. Üzerimde dantel bir elbiseden başka hiçbir şey yok, çünkü bana bakmaktan zevk alıyor. "Şu an," diyor, "Ingres'nin bir resmine benziyorsun." Aramızdaki boşluğa katlanamıyorum. Yere oturuyorum. Saçlarımı okşuyor. Gözlerime uçucu öpücükler konduruyor. Tepeden tırnağa şefkate, nezakete kesmiş.

Şehvet öğleden sonra tükendi. Ama gözlerini aşağıya indiriyor, dantele bürünmüş, kabarmış isteğini gösteriyor. Buna kendisi bile şaşırdı: "Seni seviyorum. Sevişmek hiç aklımda yoktu. Ama tek bir dokunuşun bile..." Dizlerine oturuyorum. Sonra birbirimizi emmenin sarhoşluğuna gömülüyoruz. Uzun, çok uzun bir süre, sırf diller; gözler kapalı. Sonra penis ve etin teslim olan duvarları, kenetlenen, açılan, döven katmanlar. Yerde yuvarlanıyoruz, sonunda daha fazla kaldıramıyorum, kıpırtısız yatıyor, hayır diyorum. Ama giyinmeme yardım ederken beni arkadan kucaklıyor ve yeniden alev alıyoruz. Sonrasındaki uyku müthiş, derin, rüyasız.

"İş şehvete gelince," diyor Henry, "sen neredeyse June'dan bile daha şehvetlisin. Çünkü o kollarının arasındayken muhteşem bir hayvan olabilir ama sonradan tam bir hiç. Soğuk, katı, duygusuz bir kadın. Senin cinselliğinse insanın

zihnine nüfuz ediyor, daha sonra kafasının içinde dönüp duruyor. Düşündüğün her şey ısınıyor. Tek sorun, küçük bir kızın bedenine sahip olman. Ama yanılsamayı sürdürme gücün inanılmaz. Bir erkeğin bir kadınla beraber olduktan sonra neler hissettiğini biliyorsun. Onu yataktan atmak isterler. Oysa seninle coşku sevişme sonrasında da azalmıyor. Sana asla doyamıyorum. Seninle evlenmek, New York'a seninle dönmek istiyorum."

Junc'dan söz ediyoruz. Ondan ayrılma girişimlerine, zihnindeki çabalara gülüyorum. June'a karşı iki kişiyiz, uyumlu, âşık, tamamen kaynaşmış iki kişi, ama o yine de daha güçlü. Bu konuda Henry'den daha bilgiliyim. Onun aleyhine, benim de lehime konuşup durdu. Bense köklerini kuşkudan alan bir bilgelikle gülümsüyorum. Şu son günlerde bana verilenden daha fazlasını istemiyorum; öyle bereketli saatlerdi ki, bir ömür boyu yâd edilmek bile onları tüketemez, yıpratamaz.

"Sıradan bir bahçe değil bu," diyor Henry Louveciennes'de. "Gizemli, anlamlı. Çince bir kitapta göksel bir bahçeden söz edilir, yerle gök arasında asılı kalmış bir cennetten; bu, o işte."

Bütün bunların tepesinde salınan iç açıcı olasılıksa, *Yengeç Dönencesi* kitabının yayınlanacak olması. Yalnızken kulağıma Henry'nin sesi geliyor. Lawrence'ın yılanı gibi, onun düşünceleri de toprağın altından çıkıyor. Biri onu "vajina ressamı" diye bilinen bir sanatçıyla kıyaslamıştı.

Bana karşı çok daha saydam şimdi. Bazı kadınlara belalı yanını, katılığını gösteriyor; bazılarına da saf, masum bir romantizm. Dans salonlarında çalışmış olan June bu geçmişiyle başta bir melek gibi görünmüş Henry'ye; enayice güvenmiş kıza (June dokuz yıl boyunca yalnızca iki âşığı olduğunu iddia ediyor; Henry buna şu ana kadar inandı). Artık merakını,

şaşkınlığını kışkırtarak köleleştirebileceğiniz, bir kadının her dediğine inanan bir erkek olarak görüyorum onu. Kadınların aradığı, peşinde koştuğu bir erkek (ciddi anlamda sevdiği bütün kadınlar için geçerli bu). Cinsel temasta ilk adımı atanlar, kadınlar olmuş. Tanıştıkları ilk gece, başını onun omzuna yaslayıp öpücüğe davetiye çıkaran da June'muş. Henry'nin haşinliği, katılığı sadece bir kabuk. Ancak bütün mülayim insanlar gibi, o da yeri geldiğinde, onu bir ödlek yapan zayıflığının itkisiyle en sefil, en alçakça eylemlerde bulunabilecek biri. Bir kadını aklınıza gelebilecek en zalim yöntemle terk edebilir, çünkü ilişkiyi koparma faslıyla mertçe yüzleşemez.

Kösnüllüğü de alabildiğine adi bir kişiliğin davranışlarını dayatıyor. İnsan ancak onun içgüdülerindeki şiddeti, zorbalığı anladığı zaman bir erkeğin nasıl bu kadar acımasız olabildiğini kavrıyor. Yaşamı ileriye doğru öyle dolu dizgin, öyle şiddetli bir ritimle akıyor ki, tıpkı June için dediği gibi, temposuna bir tek melekler ya da şeytanlar ayak uydurabilir.

Üç gündür ayrıyız. Doğal değil bu. Küçük alışkanlıklar edindik, birlikte uyumak, birlikte uyanmak, banyoda şarkı söylemek, hoşlandığımız ve hoşlanmadığımız şeyleri, karşımızdakine uyacak biçimde ayarlamak gibi. Bu küçük mahremiyetleri nasıl da özlüyorum. Peki ya o?

Eduardo'nun ya da Hugo'nun hayal bile edemeyeceği, çok güçlü bir yaşama sevinciyle dopdoluyum. Göğüslerim şişti. Sevişirken kapadığım bacaklarımı artık ardına kadar açıyorum. Emmekten öyle bir zevk alır oldum ki, bunu yaparken neredeyse boşalacak noktaya geliyorum. Çocuksu benliğimi nihayet başımdan attım.

Hugo'yu kendimden uzaklaştırıyor, arzularını, beni kaybetme korkularını azdırıyorum. Onunla alaycı bir dille konuşuyor, onu iğneliyor, aklına kadınları düşürüyorum. İçimde

hüzne de pişmanlıklara da yer yok. Erkekler bana bakıyor, ben de kilidi açılmış benliğimle onlara bakıyorum. Tüller, peçeler yok artık. Bir sürü âşık edinmek istiyorum. Doymak nedir bilmiyorum. Ağladığımda, düzüşerek unutmak istiyorum.

Henry sıcak bir yaz ikindisi Louveciennes'ye geliyor, beni masanın üzerine, sonra da siyah halıya yatırıyor. Yatağımın ucuna ilişiyor; biçim değiştirmiş gibi görünüyor. O dağınık, kolayca savrulan adam şimdi kitabından konuşmak için kendini topluyor. Şu an etkileyici bir erkek o. Oturup hayran hayran onu izliyorum. Bir dakika önce içkiden kızarmış yüzüyle değerlerini sağa sola saçmaktaydı. Billurlaşma anını izlemek olağanüstü bir şey. Kendimi onun ruh durumuna uydurmakta zorlanıyorum. Bana kalsa, bütün akşamüstü sevişebilirdim. Öte yandan, ciddi sohbete geçişimize de bayıldım. Sohbetlerimiz harika, her iki tarafı da etkileyen cinsten; onlar birer düello değil, karşılıklı, hızlı aydınlatmalar. Kafasından denercesine, yoklarcasına geçirdiği fikirlerin yerli yerine oturmasını sağlayabiliyorum. O da benim fikirlerimi genişletiyor, büyütüyor. Onu ateşliyorum. O benim akmamı sağlıyor. Aramızda sürekli bir devinim var. Ve o hırslı, açgözlü. Beni bir av gibi kıskıvrak yakalıyor.

Yatakta yatıyor, düşüncelerini düzene sokuyor, romanlarındaki gerçekçi olayların mekânlarına karar veriyoruz. Kitabı içimde bizzat kendi kitabımmış gibi şişiyor, kabarıyor.

Kafasındaki faaliyet, sürprizler, meraklılık, ahlak dışılık, duyarlılıklar ve sefihlikler büyülüyor beni. Son mektubuna da bayıldım: "Benden artık makul, aklı başında biri olmamı bekleme. Mantıklı olmayı bırakalım. Louveciennes'deki tam bir birleşme, bir evlilikti, kesinlikle itiraz edemezsin. Buraya üzerime yapışmış bir parçanla döndüm; bir kan okyanusunda yürüyor, yüzüyorum, senin Endülüslü kanın damıtılmış ve zehirli. Yaptığım, söylediğim, düşündüğüm her şey, orada

yaptığımız evlilikle bağıntılı. Seni evinin hanımı olarak görüyorum; ciddi yüzlü bir Mağripli, beyaz vücutlu bir Zenci, teninin her yerinde gözler; kadın, kadın, kadın. Senden uzakta yaşamayı nasıl sürdüreceğimi bilemiyorum – bu ayrılıklar birer ölüm. Hugo döndüğünde neler hissettin? Ben hâlâ orada mıydım? Benimle yaptığın devinimleri onunla yaparken gözümün önüne getiremiyorum seni. Bacaklar kapalı. Zayıflık. Tatlı, hain uysallık. Bir kuşun yumuşak başlılığı. Benimle gerçek bir kadın oldun. Bu neredeyse dehşete düşürdü beni. Sen otuz yaşında değilsin – bin yaşındasın.

"İşte döndüm ve hâlâ ihtirasla için için yanmaktayım, işleyen şarap gibi. Bu artık yalnızca ete duyulan ihtiras değil, sana karşı tam bir açlık, insanı yiyip bitiren bir açlık. Gazetelerdeki intiharları, cinayetleri okuyor ve hepsini öyle iyi anlıyorum ki. İçimden birini, kendimi öldürmek geliyor.

"Mutfakta şarkı söylediğini hâlâ duyabiliyorum... Bir tür ahenksiz, tekdüze Küba ağıtı. Mutfakta mutlu olduğunu biliyorum, pişirdiğin şeyse bugüne kadar birlikte yediğimiz en iyi yemek. Kaynar suyla elini yakacağını ama yakınmayacağını biliyorum. Yemek odasında oturup senin içeriden gelen hışırtılarını dinlerken muhteşem bir huzur ve mutluluk hissediyorum; elbisen üzerine binlerce göz kakılmış tanrıça Indra gibi. Anaïs, önceleri seni sevdiğimi sanıyordum, oysa onun şu an içimdeki kesinlikle ilgisi bile yok. Bütün bunlar, kısa ve çalıntı olduğu için mi o kadar harikaydı? Birbirimiz için, birbirimize rol mu yapıyorduk? Ben daha az, yoksa daha çok mu bendim? Sen daha az, yoksa daha çok mu sendin? Bunun böyle sürüp gidebileceğine inanmak delilik mi? Kasvetli anlar nerede, ne zaman başlayacak? Muhtemel kusurları, zayıf noktaları, tehlikeli gölgeleri keşfetmek için seni inceleyip duruyorum. Hiç bulamıyorum – bir tane bile. Bunun anlamıysa, âşığım, kör, kör, körüm. Sonsuza kadar kör kalmak!

"Plakları tekrar tekrar çalışını gözümde canlandırıyorum – Hugo'nun plaklarını. *Parlez moi d'amour.** Çifte yaşam, çifte zevk, çifte mutluluk ve keder. Bu seni kimbilir nasıl sürülen bir toprak misali deşmiş, yarmıştır? Hepsinin farkındayım ama önlemek için hiçbir şey yapamam. Keşke buna katlanması gereken kişi ben olsaydım, gerçekten. Artık gözlerin ardına kadar açık, biliyorum. Bazı şeylere bundan böyle asla inanmayacaksın, bazı jestleri asla yinelemeyecek, bazı pişmanlıklara, kuşkulara bir daha asla kapılmayacaksın. Sevecenliğinde de zalimliğinde de az biraz yakıcı, günahkâr bir şevk var. Ne nedamet ne de intikam, ne üzüntü ne de suçluluk. Yalnızca onu sonuna kadar yaşamak; üstelik seni uçurumdan kurtaracak tek şey, yüce bir umut, bir inanç, daha önce tattığın, istediğin zaman tekrarlayabileceğin bir mutluluk.

"Dışarıda gök gürler, yıldırımlar düşerken yatakta yatıyor, delice rüyalardan geçiyorum. Sevil'deyiz, sonra Fez'de, Capri'de, sonra da Havana'da. Durmaksızın yolculuk ediyoruz ama hep bir arabayla kitaplar var, bedenin daima benimkine yapışık, gözlerindeki anlam hiç değişmiyor. İnsanlar perişan olacağımızı, pişman olacağımızı söylüyor, oysa biz mutluyuz, sürekli gülüyor, şarkı söylüyoruz. İspanyolca, Fransızca, Arapça ve Türkçe konuşuyoruz. Her yere buyur ediliyoruz, yollarımıza çiçekler serpiliyor. Çılgın bir rüya olduğunu söyledim – ama gerçekleştirmek istediğim rüya, bu. Yaşamla edebiyat birleşmiş; aşk, dinamo; sen, o bukalemun ruhunla bana binlerce aşk veren, her türlü fırtınada demir atmamı, bulunduğumuz yere yuva dememi sağlayan sen. Sabahları bıraktığımız yerden devam etmek. Diriliş ardına diriliş. Hakkını arayan, hak ettiği zengin, renkli yaşama kavuşan sen, hakkını aradıkça beni daha çok istiyor, bana daha çok gereksiniyorsun.

---

* Bana aşktan söz et. (ç.n.)

Sesin giderek boğuklaşıp derinleşiyor, gözlerin kararıyor, kanın kalınlaşıyor, bedenin dolgunlaşıyor. Şehvet dolu, kölemsi bir gurursuzluk ve zorbaca bir gereklilik. Şimdi eskisinden de zalim – bilinçli, kasıtlı bir zalimlik. Denemenin, deneyim kazanmanın doyurulamaz zevki..."

Yaşamımın en derin deneyiminin, derinliğin değil de hazzın açlığını çektiğim bir dönemde çıkagelmesi ironik. Şehvet beni tüketiyor. Derin ve ciddi olana karşı ilgisizim, oysa Henry'yi büyüleyen de bu: Aşkta henüz inemediği, tadamadığı derinlikler.

Doruk noktası bu mu? Keşke şu an June çıkıp gelse, bir daha asla ulaşılamayacak, asla da yok edilemeyecek o zirve tadını Henry'nin ve benim kursağımda bıraksa.

Henry dedi ki: "Dünyada bir yara izi bırakmak istiyorum."

Kitabına ilişkin duygularımı yazıyorum ona. Sonra: "Hiçbir zaman karanlık olmayacak, çünkü ikimizin içinde de hareket, yenilenme, sürprizler eksik olmayacak. Ben durgunluk, çürüme nedir hiç bilmedim. İçsel gözlemler bile durağan bir deneyim olmadı benim için... Durum böyleyken, sende ne bulduğumu, kimin bir altın madeni olduğunu düşün bakalım. Henry, seni tanıyarak, bilerek seviyorum; bedensel gücümün yanı sıra, zihnimin ve hayal gücümün olanca kuvvetiyle senin tamamını seviyorum. Seni öyle bir tarzda seviyorum ki, June dönebilir, aşkımız mahvolabilir ama gerçekleşen birleşmeyi, o iç içe geçişi hiçbir şey koparamaz... Bugün söylediğin şeyi düşündüm: 'Dünyada bir yara izi bırakmak istiyorum.' Sana yardım edeceğim. Ben de kadınsı bir iz bırakmak istiyorum."

Bugün Henry'nin peşinden dünyanın sonuna gitmeye hazırım. Beni kurtaran tek şey, ikimizin de meteliksiz olması.

Aydınlanma: Henry'de bir hissetme noksanlığı var (tutku ya da heyecan yoksunluğu değil), bunu ele veren de düzüş-

meyi ve konuşmayı böylesine önemsemesi, vurgulaması. Başka kadınlardan söz ederken yalnızca kusurları, cinsel özellikleri ya da uyuşmazlıkları anımsıyor. Gerisi ya hiç yok ya da şöyle bir ima ediliyor. Henüz bilmiyorum. Ama duygular birer prangadır. Henry bir insan olarak değil, dâhi bir canavar olarak yüceltilecek. Yumuşak kalpli, merhametli olabilir, ancak hiç fark gözetmeyen, gelişigüzel bir merhametlilik bu. Çekmecesinde bıraktığım bir çift ipek çorabı, cömertliği tutup Paulette'e vermiş; en iyi çorabımdı, bense bu arada para biriktirip ona armağanlar alabilmek için onarılmış çoraplarla geziyorum. Bir kadına harcaması için ona Avusturya'dan gönderdiğim parayla bana bir sürü plak almış. Öte yandan, Osborn'un Amerika'ya giderken kız arkadaşı için bıraktığı paradan beş yüz frank aşırdı. Etinin yarısını köpeğime veriyor ama taksi şoförünün verdiği para üstünü cebe atıyor. June'da da gördüğüm bu ani gamsızlıklar, boşvermişlikler sersemletiyor beni; Henry bana karşı asla böyle davranmayacağına yemin etse de, bunlara hedef olup acı çekmekten korkuyorum. Gerçi şu ana kadar bana karşı tutumunda azami bir nezaketten başka bir şey görmedim. Tamam, kırıcı gerçekleri sayıp dökmekte hiç duraksamadı –hatalarımın, kusurlarımın birebir farkında– ama aynı zamanda da sihrime, yumuşaklığıma ölüp bitiyor. Ona neden bu kadar güvenip inanıyorum? Nasıl oluyor de ondan hiç korkmuyorum? Yoksa bu da Hugo'nun bana güvenmesi kadar büyük bir hata mı?

Henry'nin özlemini çekiyorum, bir tek onun. Onunla yaşamak, onunla özgür olmak, onunla acı çekmek istiyorum. Mektuplarındaki cümleler peşimi bırakmıyor. Ama bir yandan da aşkımızla ilgili şüphelerim var. Tezcanlılığımdan korkuyorum. Her şey tehlikede. Yarattığım her şey. Yazar Henry'yi yazar ruhumla izliyor, o sokaklarda dolaşırken onun duygu-

larına giriyorum, meraklarına, arzularına, fahişelerine ortak oluyor, onun düşüncelerini düşünüyorum. İçimizde ne varsa, birbiriyle evli.

Henry, bana yalan söylemiyorsun; sen tam da hissettiğim gibisin. Sakın kandırma beni. Aşkım çok yeni, çok mutlak, çok derin.

Bu gece Hugo'yla tepeden aşağıya inerken Paris'i sıcak bir pusun kapladığını gördüm. Paris. Henry. Onu düşündüğümde aklıma bir erkek değil, yaşamın ta kendisi geliyor.

Haince, Hugo'ya şöyle dedim: "Felaket sıcak. Fred, Henry ve Paulette'i gece yatısına davet edemez miydik?"

Dedim, çünkü bu sabah Henry'nin yeni kitabının ilk sayfaları, o etkileyici satırlar elime geçti. Şu an elinden en iyi yazıları çıkıyor; hararetli ama aynı zamanda da bağıntılı. Artık her sözcük hedefi vuruyor. Adam hiç olmadığı kadar bütünlüklü, güçlü. Birkaç saatliğine de olsa varlığını solumak, onu doyurmak, serinletmek, onu toprağın ve ağaçların yoğun nefesiyle, Henry'nin kanını kamçılayan soluğuyla doldurmak istiyorum. Tanrım, bu her ânı bir orgazm halinde yaşamak gibi, yalnızca dalışlar arasında kısa molalar, hepsi bu.

Henry şunu bilmeli: Kadınsı, açgözlü kıskançlığı bir yana bırakıp kendimi yazara tutkuyla adayabilirim. Ona gururla kulluk edebilirim. Yazarlığında bir ihtişam, dokunduğu her şeyi dönüştüren, yücelten bir parıltı var.

Dün gece Henry'yle Hugo birbirlerinden söz ettiler, birbirlerine besledikleri hayranlığı dile getirdiler. Hugo'nun vericiliği şahlandı. Yatak odamızda karşılığını verdim, durumu eşitledim. Hugo kahvaltıda, bahçede Henry'nin son sayfalarını okudu. Coşkusu alevlendi. Bundan yararlanıp evimizi ona, bu büyük yazara açmayı önerdim. Elimi tutarak, verdiğim güvenceyi tartarak ("Henry beni sadece bir yazar olarak

ilgilendiriyor, hepsi o kadar."), istediğim her şeye razı oldu. Onu bahçe kapısına kadar geçiriyorum. Sevildiği için gayet mutlu, bense kendi yalanlarımdan, oyunculuğumdan şaşkın haldeyim.

Henry'nin yatılı misafirliğinden, o cehennemden yarasız beresiz çıkamadım. O iki günün gelişmeleri karman çormandı. Ben tam June gibi, yani Henry'nin deyişiyle, "tapınmaya, mutlak sadakate ama aynı zamanda da istediğini elde etme adına tam bir taş kalpliliğe yatkın" bir kadın gibi davranmaya başlarken Henry aşırı duygusal bir ruh haline giriverdi.

Hugo'nun işe gitmesinden sonraydı. "Öyle hassas ki, insan böyle birini kesinlikle incitmemeli," dedi Henry. Bu sözler içimde bir fırtına kopardı. Masadan kalktım, odama gittim. Gelip ağlayışımı seyretti; beni ağlarken gördüğüne memnundu, gözyaşlarım yüreğimin nasır tutmadığını gösteriyormuş. Oysa ben gerilmiştim, zehir saçıyordum.

Akşam Hugo dönünce Henry yine dikkatle onu dinlemeye, onun dilini kullanmaya, büyük bir ciddilik ve sıkıcılıkla konuşmaya koyuldu. Üçümüz bahçede oturuyorduk.

Sohbetimiz önceleri dağınık, rasgeleydi, ta ki Henry psikolojiyle ilgili sorular sormaya başlayana dek. (Gündüz bir ara, muhtemelen June'a duyduğum kıskançlık yüzünden bir laf etmiştim, bu da Henry'nin Allendy'yi kıskanmasına neden olmuştu.) Geçtiğimiz yıl okuduğum her şey, Allendy'yle yaptığım bütün konuşmalar, konuya ilişkin kafa patlatmalarım, hepsi birden inanılmaz bir enerji ve açıklıkla ağzımdan dökülüverdi.

Birden Henry beni durdurdu: "Anaïs, ne Allendy'nin fikirlerine ne de senin düşündüklerine güveniyorum. Neden güveneyim ki, adamı yalnızca bir kez gördüm. Aklı fikri cinsellikte olan, ağırkanlı bir tip; gözlerinin gerisinde birikmiş

bir fanatizm var. Sana gelince; her şeyi öyle açık seçik, öyle güzel... bir kristal duruluğunda açıklıyorsun ki, insana gayet basit ve doğru geliyor. Korkunç zekisin, cin gibisin. Uyanıklığın bende kuşku uyandırıyor. Harika bir tablo çiziyorsun, her şey yerli yerinde, ikna edici bir durulukta, fazlasıyla duru. Bu arada, sen neredesin peki? Fikirlerinin o berrak yüzeyinde değilsin, derinlere, karanlık yörelere çoktan gömülmüşsün bile, öyle ki, karşındaki senin bütün düşüncelerine vakıf olduğunu, senin kendini bu berraklığa tamamen boşalttığını sanıyor. Oysa peş peşe katmanlar, katmanlar var – sen dipsizsin, kavranılamazsın. Bu açık seçikliğin aldatıcı. Sen içimdeki en büyük karmaşayı, kuşkuyu, tedirginliği yaratan düşünürsün."

Saldırısı genel hatlarıyla buydu. Olağandışı bir hiddetle ve şiddetle dile getirilmişti. Hugo sakince ekledi: "Anaïs'in sana temiz, katkısız bir şablon sunduğu, sonra kendini onun içinden sıyırıverip sana güldüğü duygusuna kapılıyorsun."

"Aynen," dedi Henry.

Güldüm. Eleştirisinin özünde gurur okşayıcı olduğunu fark etmiştim, onu sinirlendirmek, kafasını karıştırmak da çok hoşuma gitmişti, ama sonra, benimle böyle durup dururken dalaşma gereksinimi duyması içimi acıttı. Evet, savaş kaçınılmazdı. Hugo'yla ikisi konuşmayı sürdürürken ben kendimi toparlamaya çalıştım. Benim için öyle beklenmedikti ki. Henry'nin, söylediği onca şeyden sonra, Hugo'ya olan hayranlığı da hayret vericiydi.

Şöyle düşündüğümü anımsıyorum: Şu anlayışı kıt ikili, battal Alman'la albenisiz İskoç, benim kıvrak zekâma karşı dayanışma halinde demek? Eh, öyleyse çok daha zeki, çok daha tehlikeli olacağım. Henry kendini Hugo'yla, kocayla özdeşleştiriyor, tıpkı benim June'la özdeşleşmem gibi. June'la ikimiz bu iki erkeği, büyük bir zevkle kırbaçlardık.

Ne gece! İnsan böyle kezzaplaşmışken, gözyaşları içindeyken, hâlâ burnundan solurken nasıl uyuyabilir? Henry, hadi durma, Hugo'ya acı, çünkü onu yüzlerce kez aldatacağım. Dünyanın en düzgün, en harika erkeğini boynuzlayacağım. Sadakat denen ideal, bir şaka. Bu gece sana öğrettiğim şeyi hep anımsa: Psikoloji, yaşamın temelini yeniden inşa etmeye ve onu ideallere değil, kişinin kendine karşı dürüstlüğü üzerine oturtmaya çalışır. Vur, istediğin kadar vur. Altta kalmayacak, karşılık vereceğim.

İçim Henry'ye karşı nefretle ve aşkla dolup taşarak yatmaya gittim. Hugo daha sonra beni okşayarak uyandırdı; benimle sevişmeye çalışıyordu. Yarı uykulu, onu ittim, duygusuzca. Daha sonra bu davranışım için birkaç bahane uydurdum.

Sabah uyandığımda tatsız, hırçındım. Henry bahçede oturuyordu. Gitmemiş, konuşmak için beklemişti. Dün gece yüzünden kaygılıydı. Yalnızca dinledim. Her zamanki gibi davrandığını söyledi. Söylediklerinde, yaptıklarında ciddi değildi. "Ciddi değil miydin?" diye yineledim. Evet, bana olan aşkını belli etmeme gayretine kendini kaptırmış, ileriye gitmişti. Hugo'ya dediği kadar hayran değildi, ilgisi bile yoktu. İşin aslı, attığım tirat ayaklarını yerden kesmişti. Beni kucaklamak, öpmek istemişti. Bir konuyu bu kadar derinlemesine deşelediğimi daha önce hiç görmemişti. Düşüncelerimin çoğu onun için steno gibiydi. İçine dolan hayranlığı, Allendy'ye olan kıskançlığını bastırmaya çalışmıştı, bir de ona yeni bir şey söyleyebilen kişiye duyduğu yanlış, haksız nefreti. Önünde yeni dünyalar açmıştım.

Aklıma rol yapıyor olabileceği, bir komediyi ötekinin izlediği geldi, şimdi de bir nedenle benimle oynuyordu. Bunu kendisine de söyledim. Sakince karşılık verdi: "Öyleyse Tanrı yardımcım olsun, Anaïs. Sana hiç yalan söylemedim. Bana inanmıyorsan, elimden hiçbir şey gelmez."

Açıklamasını cılız bulmuştum. Hislerini saklamaya çalışmasına ne gerek var? Ben Hugo'nun körlüğünün sürmesini sağlıyorum zaten. Asıl mesele Henry'nin güçlüklerden zevk alması, kaynaşmanın, uyumun, güvenin egemen olduğu bir haftanın sonunda, karmaşaya, ihtilafa duyduğu o malum, sapkın açlığın yeniden hortlaması olamaz mı? "Hayır, Anaïs, savaş istemiyorum. Ama özgüvenimi yitirdim. Sen dedin ya, Allendy..." Ah, Allendy. Henry'yi yaraladım, dolayısıyla marş düğmesine bastım demek? Kıskançlık onu ateşledi. "Sorularını yanıtlayarak, seni kıskanma zevkinden mahrum etmeyeceğim," dedim.

Sonra beni duygulandıran bir şey söyledi. Şöyle başlıyordu: "Bir erkeğin istediği şey [bir erkeğin istediği!], bir kadının onu artık hiçbir erkeğe ilgi duymayacak kadar sevebileceğine inanmaktır. Bunun olanaksız olduğunu biliyorum. Her mutluluğun kendi trajedisini taşıdığını biliyorum." İşte o zaman, birbirimize karşı açık, dürüst olabilirdik yani? Ben sadık olduğum sürece? "Dinle," dedim tedirgince, "bir erkeğin istediği şey, benim sana bugüne kadar, hayal bile edemeyeceğin bir mutlaklıkla zaten verdiğim şey."

"Harika bir şey bu," dedi büyük bir şefkatle, büyülenmişçesine. İlk düellomuz sona ermişti.

Bütün bunlarda, başlangıçtaki eylemlerinden çok yaptığı açıklamalarda, bol miktarda cinnet vardı. Bu gerçekten bir kıskançlık sahnesi miydi, yoksa Henry'nin insan ilişkilerindeki dengesizliğinin, sorumsuzluğunun ilk dile getirilişi mi? Hayatımda ilk kez kendiminkinden çok daha karmaşık bir kişilikle karşı karşıyayım. Belki de güveni gözden çıkararak, birbirimize çok daha ilginç gelmeye başladık. Beni bir müzik aleti gibi, olanca ses genişliğimi, bütün tınılarımı dışavururken görebildiğine çok memnun. İnsani açıdan bir şey kaybettim. İnanç,

belki. Ona karşı şuursuz, gözü kararmış bir açık sözlülüğün yerine, kurnazlığımı, zekâmı işe koşuyorum.

Daha sonra, babasının çektiği açlığı gözyaşları içinde anlatırken donmuşçasına oturuyorum, acıma duygum harekete geçmiyor. Ona verdiğim paranın bir kısmını kendisinin aç kalması pahasına babasına gönderip göndermediğini öğrenmek için her şeyi verirdim. Tek bilmek istediğim şu: Bana yalan söyleyebilir mi? Ben hem onu sevmeyi hem de ona yalan söylemeyi başardım. Yalanlarla kuşatıldığımı görüyorum, ancak gerçekten benim bir parçam değillermiş gibi, hiçbiri ruhuma işleyemiyor. Onlar birer kostüm sanki. Henry'yi sevdiğimde, şu dört gün boyunca yaptığım gibi, çıplak, kostümlerinden sıyrılmış, yalanlarını unutmuş bir bedenle sevdim. Belki de bu Henry için geçerli değil. Ama aşk bütün bunların ortasında, bir kumula saplanmış mızrak gibi titriyor. Yalan söylemek elbette cinneti doğuruyor. Yalanlarımın mağarasına adım attığım an karanlığa yuvarlanıyorum.

Oturup yalanları yazacak vaktim olmadı. Artık başlamak istiyorum. Sanırım onlara bakmak istemedim. Yazar için, Aldous Huxley'in *Ses Sese Karşı*'daki tanımıyla, "ruhsal protoplazma denizi; her yöne akabilen, yoluna çıkan her nesneyi yutabilen, her kovuğa sızabilen, her kalıba dolabilen" yazar için birlik, teklik olanaksızsa, en azından dürüstlük ya da kendi samimiyetsizlikleri, riyakârlıkları konusunda samimi olmak mümkün. Allendy'nin dediği gibi, zihnimin kurgusal olarak ürettiğini gerçek duygularla zenginleştirdiğim ve kendimi, gayet iyi niyetle, kendi uydurduklarıma kaptırdığım doğru. Bana samimiyetsizlerin, yalancıların "*le plus sympathique*"i* diyor. Evet, ikiyüzlülerin en soylusuyum. Psikoanalizin de ortaya çıkardığı gibi, güdülerimdeki kötü niyet oranı çok

* En sempatiği, en sevimlisi. (ç.n.)

çok düşük. Âşığımın, kocamın yatağında uyumasına göz yumarken amacım birinin canını yakmak değil. Nedeni, bende kutsallık, kutsiyet diye bir mefhumun olmaması. Henry daha gözü kara biri olsaydı, o buradayken sabaha kadar onunla uyuyabilmek için Hugo'ya bir uyku hapı içirirdim. Oysa kaçamak bir öpücük alamayacak kadar ürkekti. Ancak Hugo işe gittikten sonra bahçenin dip kısmındaki sarmaşık yapraklarının üzerine atabildi beni.

Bu tutkulu, insancıl âşıkla bir keresinde dört gün geçirmiştim. O günse, bir yamyam tarafından düzüldüm. İnsanca duygular saçarak öylece yattım ve tam da o anda, onun insan olmadığını anladım. Yazar sırtına insancıllığı geçirmişti ama bu yalnızca bir kisveydi.

Bir gece önceki dürüstlükle, birbirine yaslanmakla, insanın sevdiği kişiyle bile bir türlü sağlayamadığı o karşılıklı güven akışıyla ilgili konuşmam, hedefi on ikiden vurmuştu.

Henry'yle geçen o dört günün muhteşemliğini korumaya çalışarak boşa kürek çekiyorum belki de. Belki Proust gibi, ben de ilerlemekten âcizim. Boşlukta bir nokta seçiyor, onun etrafında dönüp duruyorum, tıpkı iki yıl boyunca John'un çevresinde dönüp durduğum gibi. Henry'nin ilerleyişi ise bir çekicin durmaksızın inip kalkması, kıvılcımlar saçarak, yaralanmaları, hasarları hiçe sayarak işlemesi.

Daha sonra sordum: "June'a karşı duyguların içini yeniden yokladığında, bir anlığına da olsa ilişkimizi etkiliyor mu? Bağlantımız kopuyor mu? Duyguların gerisin geri, bir kaynak aşka mı akıyor, yoksa iki farklı yöne mi?" Henry bunun ikili bir akış olduğunu söyledi. Ve kafasında June'a yazılmış bir mektup taşıdığını: "Geri dönmeni istiyorum ama Anaïs'i sevdiğimi bilmelisin. Bunu kabullenmek zorundasın."

Hugo'yla bedenlerimiz arasındaki yabancılaşma çıldırtacak beni. Israrcı okşayışlarına tahammül edemiyorum. Şu ana kadar kendimi katılaştırabiliyor, yakınlığında müşfik bir zevk bulabiliyordum. Ama bugün bir yabancıyla yaşar gibiyim. Gelip dibime oturmasından, ellerini bacaklarımda, göğüslerimde gezdirmesinden nefret ediyorum. Bu sabah bana dokununca öfkeyle sıçradım yerimden. Hayretten donakaldı. Cinsel isteğine katlanamıyorum. Kaçıp gitmek istiyorum. Bedenim onunkine ölü. Yaşamım ne hal alacak şimdi? Daha nereye kadar rol yapabilirim? Bahanelerim çok abes, çok cılız – sağlığım bozuk, keyfim yok vesaire. Saydam yalanlar bunlar. Onu kıracak, üzeceğim. Bağımsızlık özlemiyle yanıp tutuşuyorum!

İkindi uykumuzda Hugo bir kez daha bana sahip olmaya çalıştı. Gözlerimi kapadım, izin verdim ama hiç zevk almadan. Bu yıl yeni mutluluk zirvelerine eriştiğim doğruysa, daha önce hiç bilmediğim zifiri karanlıklara battığım da doğru. Bu gece kendimden korkuyorum. Hugo'yu hemen şu an terk edebilir, sokaklara düşebilirim. Kendimi satabilir, uyuşturucu kullanıp sefahat âlemlerinde ölebilirim.

Çakırkeyif olmakla böbürlenen Hugo'ya şöyle dedim: "Eh, kendin hakkında bilmediğim bir şey, yeni bir şey söylesene. İtiraf edecek hiçbir şeyin yok mu? Herhangi bir şey de uyduramıyor musun?"

Ne demek istediğimi anlayamadı. Okşamalarından fırlayıp kaçmamın anlamını da kavrayamamıştı. Ah, bu tatlı inanç, bu tatlı güven. İnsanların üstüne gülmesinden, seni kullanmalarından başka ne işe yarıyor? Neden daha uyanık olmuyor, daha az inanmıyorsun ki? Neden yumruklara karşılık vermiyorsun; oyuna katılacak sapıklıklardan, ihtirastan, komediden neden yoksunsun, o zalimlikten?

Bugün çalışırken, June hakkında düşündüklerimin çoğunu Henry'ye aktardığımı, onun da bunları kullandığını fark ettim. Kendimi yoksullaşmış hissediyorum, o da bunun farkında, kendini dolandırıcı gibi hissettiğini yazdı bana. Bana yapacak ne kaldı? Bir kadın olarak, yalnızca bir kadın gibi yazmak. Bütün sabah çalıştım, hâlâ mümbit, dopdoluyum.

Henry'nin benden istediği şey, hoşgörülemez: Yarım bir aşkla yetinip mutlu olmak, dahası, kafasındaki June kavramını beslerken kitabına da malzeme sağlamak zorundayım. Kitabın sayfaları, June'un hakkını giderek daha çok verdiği satırlar elime ulaştıkça benim görme gücümü, imgelemimi ödünç aldığını hissediyorum. Kesinlikle hiçbir kadından bu kadarı istenmemiştir. Henry eski, ilk June'dan bu kadarını asla istemezdi. Cesaretimi son raddesine dek sınıyor. Kendimi bu kâbustan nasıl kurtarabilirim?

Henry ilk zayıflığıma, ilk kıskançlık krizime tanıklık etti, onu yakaladı, bir güzel tadını çıkardı. Çünkü ben anlayan bir kadınım, benden her şeyi anlamam, kabullenmem istendi. Pekâlâ, ben de alacaklarımı talep edeceğim. Henry'yle geçirdiğim o dört gün gibi bir milyon gün istiyorum; Henry'li ya da Henry'siz, onları alacağım. Henry'yle June'u birbirlerine geri verecek, her türlü üstün-insan rolünden sıyrılacağım.

İnsan daha az acı çekmeyi öğrenmiyor, acıdan sakınmayı öğreniyor. Allendy'yi bir kaçış gibi görmeye başladım. Fikirleri bir süredir eylemlerimin çoğuna zemin teşkil ediyor. Beni ancak birden fazla erkeğin anlayabileceğini, birine tutunmanın zayıflık, acı çekmenin gereksiz olduğunu bana öğreten o. Bana kalırsa, Henry o gece bahçede onu tanımladığı an, Allendy'ye olan duygularım netleşti. Henry ondan cinselliği baskın bir erkek olarak söz etti. Allendy'nin son randevumuzdaki görünüşüne dair zihnimde keskin bir imge var. Fakat o

an bunu fark edemeyecek kadar Henry'yle doluydum. Geçen gün Allendy'ye minnet dolu bir mektup yazdım, Henry'nin bana yolladığı mektuplardan birinin kısmi kopyasını ekledim. Söylemeye çalıştığım şeye mantıken uyuyor, ruhsal çözümleme açısından Allendy'nin başarılı bulacağı bir savımı kanıtlıyordu. Ama işin aslı, onu kıskandırmayı umuyordum.

Henry'de bulduğum şey biricik, benzersiz, tekrarlanamaz. Ancak tadılması gercken başka deneyimler var. Ama işte, bu gece oturmuş son kitabını nasıl geliştirebileceğime kafa patlatıyorum; onu nasıl güçlendireceğimi, içini nasıl rahatlatacağımı düşünüp duruyorum.

Ama o da beni güçlendirdi, öyle ki şu an kendimi, mecbur kalırsam onsuz yaşayabilecek kadar kuvvetli hissediyorum. Bir çocukluk lanetinin kölesi değilim. Çocukluk trajedimi yeniden yaşamanın peşinde olduğum efsanesi, bu yalan çöktü artık. Dört dörtlük ve karşılıklı bir aşk istiyorum. Henry'den becerebildiğimce hızlı bir şekilde kaçacağım.

Dün geldi. Ciddi, yorgun bir Henry. Gelmek zorundaydım, dedi. Günlerdir uyumamış, kitabına kilitlenmiş. Kederlerimi unutuverdim. Henry yorgun. O ve kitabı ihtimam bekliyor. "Ne istersin, Henry? Kanepeye uzan. Biraz şarap iç. Evet, çalıştığım oda burası. Şimdi öpme beni. Öğle yemeğini bahçede yeriz. Evet, sana anlatacak bir sürü şeyim var fakat hepsi bekleyebilir. Kitabının soluk alıp vermesini engelleyecek her şeyi özenle erteliyorum. Hepsi bekleyebilir."

Sonra solgun, ciddi, gözleri masmavi Henry dedi ki: "Sana şunu söylemeye geldim: Kitabı yazarken, June'la aramızda ne varsa, üç-dört yıl önce öldüğünün farkına vardım. Buraya son gelişinde aramızda geçenler, yalnızca otomatik bir devamlılıktı; bir tür alışkanlık, bir türlü durma noktasına gelemeyen bir

şiddetin uzatmaları gibi. Muazzam bir deneyim, müthiş bir met-cezirdi elbette. Onun için de şimdi onu böyle çılgınca, kudurmuşçasına yazabiliyorum zaten. Ama şu an yazdığım, kuğunun şarkısı. Yazarın geçmişi zihninde canlandırışıyla bugünkü duygularını ayırmayı en iyi sen becerebilirsin sanırım. Söylüyorum sana, seni seviyorum. Herhangi bir şey uydurup birkaç aylığına benimle İspanya'ya gelmeni istiyorum. İkimizi birlikte çalışırken hayal ediyorum. Yakınımda olmanı istiyorum. Bir hal çaresi buluncaya kadar seni tam anlamıyla koruyabilirim. June bana acı bir ders oldu. Sen ve June öyle kişilikli kadınlarsınız ki, sefaleti, meşakkati kaldırmanız mümkün değil. Sizin harcınız değil bu. İkiniz de fazlasıyla önemlisiniz. Senden böyle bir şeyi asla istemeyeceğim."

Nutkum tutulmuşçasına oturuyordum. "Elbette," diye ekledi, "ben bütün bunlardan geçmek zorunda kaldım, ama işte, tam da bu yüzden onlarla işim bitti; yepyeni bir aşk türüne hazırım. Kendimi June'dan çok daha güçlü hissediyorum, öte yandan, June geri dönecek olursa, ölümcül bir gereklilik yüzünden her şey yeniden başlayabilir. Senin beni June'dan kurtarmanı istiyorum. Onun tarafından bir kez daha azaltılmak, aşağılanmak, mahvedilmek istemiyorum. Ondan kopmak istediğimi bilecek kadar akıllandım. Dönecek, yazdıklarım, bütün emeklerim yok olacak diye ödüm kopuyor. Zamanını ve ilgini nasıl sömürdüğümü, seni nasıl kaygılandırdığımı hatta kırdığımı düşünür oldum; diğerlerinin dertlerini sana nasıl boca ettiklerini; sorunları çözmeye, yardıma çağrıldığını. Ve bu arada çalışıp durman; herkesinkinden daha derin ve iyi olan, hiç kimsenin şu kadarcık umursamadığı, yardımcı da olmadığı yazıların."

Buna güldüm. "Ama Henry, sen umursuyorsun ya; ayrıca bekleyebilirim. Kitabı geciken sensin, arayı kapatman için sana bir fırsat verilmeli."

Ona azıcık, son günlerde içinden geçtiğim fırtınadan söz ettim. Kendimi ölüm cezasına çarptırılmış, sonra ansızın şartlı olarak tahliye edilen biri gibi hissettiğimden. June'un hangi sıklıkla geri dönüp Henry'ye el koyacağının artık hiçbir önemi yoktu. Şu an onunla ben ayrılmazcasına birleşmiştik. Bunu izleyen kaynaşma, bedenlerimizin birbiri içinde eriyip yok olmasıysa, neredeyse konu dışıydı – ilk kez, yalnızca bir simge, bir jestti. Öyle hızlı bir birleşmeydi ki bu, sanki uzayda gerçekleşmiş, vücut hareketleri daha yavaş bir tempoda, geriden gelmişti.

June hakkında yoğun ve tamamen hayal gücüne dayalı, kurgusal bir üslupla otuz sayfa yazdım; bugüne kadar yazdıklarımın en iyisi. Bütün laboratuvar deneylerinin lirik bir patlamayla son bulduğunu görmek harika.

Dün gece Grand Guignol'de müthiş eğlendim: Siyah, kadife bir kanepede çırılçıplak yatan, kendini ihtirasa kaptırmış bir kadının şiddetli kasılmaları. Şehvetle pijamasını indiren bir başka kadın. İnanılmaz bir cinsel heyecan hissettim.

Hugo'yla bir evi daha ziyaret ettik, buradaki kadınlar Blondel Caddesi 32 numaradaki kadınlardan daha çirkindi. Oda aynalarla kaplanmıştı. Kadınlar uyuşuk bir hayvan sürüsü gibi ikişer ikişer deviniyor, pikaptaki müziğe göre dönüyorlardı. Buraya coşkuyla, büyük beklentilerle gelmiştim. İçeriye giren kadınların çirkinliğine inanamadım. Oysa zihnimde, çıplak kadınların dansı güzel ve şehvet dolu bir toplu seks ayiniydi. Geniş, kahverengi uçlu, sarkık memeleri, varisli bacakları, şiş göbekleri, gülümseyen ağızlardaki eksik dişleri ve bir atlıkarıncanın tahta atları gibi cansız cansız dönen bu hayvansı kitleyi görünce bütün duygularım sönüverdi. Acıma duygusu bile yoktu. Yalnızca soğuk, mesafeli bir gözlem.

Yine basmakalıp, tekdüze pozlar gördük, arada, en istenmedik anlarda da kadınlar birbirlerine gayet duygusuz, cinsellikten uzak öpücükler konduruyorlardı. Kalçalar, vadileşmiş butlar, bacakların arasındaki gizemli karanlık – hepsi de öyle anlamsızca sergilenmekteydi ki, benim bedenimin, bacaklarımın, göğüslerimin o dönüp duran hayvanlar kumpanyasıyla ilintisini koparmak Hugo'yla iki günümüzü aldı. Gönlümden geçense, bir geceliğine onlara katılmaktı; odaya onlarla birlikte çıplak girmek, orada oturan erkeklerle kadınlara bakmak ve beni görünce, beni ve aldatıcı, göz boyayıcı halemi görünce verdikleri tepkiyi gözlemlemek.

Eduardo'ya zalimlik. O, acısına beyniyle hükmetme tasarısını inceden inceye anlatırken kanepede ona iyice sokuldum ve Henry'nin yazdıklarını okuttum; bundan nefret eder. Küçük bir devi besleyip büyüttüğümü söylüyor. Gözleri, şimdi daha saldırgan olan göğüslerimde. Yüzünün solduğunu, bir önceki trenle, kaçarcasına gittiğini görüyorum.

Bugün Henry'ye öyle bir aşerdim ki, neredeyse aklımı kaçırıyordum. Onsuz üç gün geçiremiyorum. Canı gönülden, korkunç bir kölelik. Ah, bir erkek olmak ve kendini kolayca, ayrım filan gözetmeden tatmin edivermek.

Bir sürü sapa, dolambaçlı yoldan geçip Allendy'nin, aşkın tutkuyu, tutkunun da aşkı dışladığı yolundaki basit savına döndüm. Hugo'yla aşkımızın tutkuya dönüştüğü tek sefer, New York dönüşü yaptığımız vahim kavgalar sırasındaydı; June da Henry'ye maksimum tutkuyu aynı yolla sağlamadı mı? Bense ona maksimum aşkı verebilirim. Ama buna yanaşmıyorum, çünkü şu an tutku bana çok daha değerli görünüyor. Belki de şu an daha derin değerlere karşı körüm. Geçen gün Henry'yle barışmamızda tehlike vardı, âşık olma tehlikesi. Onu Allendy'yle kıskandırmakla kalmamalı, Allendy'yle

aldatmalıyım da. İşte bu, aşkımızı ihtirasa yükseltebilir. Henry bana yazarken ya da beni yazarken kullandığı sözcükler bile değişiyor; tınısı daha az abartılı, daha derinlikli. Bense bu muameleye karşıyım, çünkü ben coşmuş, köpürmüş, galeyana gelmiş haldeyim. Artık tutkudan, ateşten aşağısı tatmin edemez beni. Öte yandan, hezeyanlarıma göre davranamam. Allendy beni önceden düşünülmüş, kasıtlı davranışlardan korkar hale getirdi. İçgüdülerim beni tekrar tekrar aşka yönlendiriyor.

Uzun bir haftasonunun ardından Henry arıyor, çarşambadan önce gelemeyeceğini söylüyor. Sabahtan beri onu bekliyordum. Ancak perşembe günü görüşebileceğimizi, Allendy için çalıştığımı söyledim. Canını yakmak istedim. Sonra ben İspanya tasarımızdan söz edince atıldı: "Bu şartlar altında gitmemek daha iyi."

İşte o an, beni sırf June'un kaybını telafi etmek, kendini avutmak için, sağ kalmasına destek olmam için sevdiğini anladım; sırf ona verdiğim mutluluğun hatırına seviyor beni. İspanya yolculuğunu bile benimle olmak için değil, kendini June'dan kurtarmak için planladı. Allendy döner dönmez kollarına atılacağım.

Hugo, June hakkında yazdığım otuz sayfayı okuyor, çok iyi diye çığırıyor. Bir kez daha merak ediyorum: Bu adam yarım-canlı mı, yoksa yalnızca sözcük dağarcığı mı yetersiz? Bunu kendisine de soruyor, kalbini kırıyorum. Dikkate değer bir yorum yapıyor: "Eğer bu senin sahiplendiğin, gerçek benliğinse, son derece katı bir benlik olduğunu söyleyebilirim."

Evet. Bu sahiplenme June'laşmanın, bir başka volkanın başlangıcı. Birkaç yüzyıldır tatlı tatlı uyumaktaydım, şimdiyse hiçbir uyarıda bulunmadan harekete geçtim. İçimdeki katılık, tüketilemez miktardaki sertlik, egomun oburluğunu

bastırmak için harcadığım çabalarla yavaş yavaş birikti. Acısını Henry de çekecek. Bugün buraya gelmesini istedim.

Hemen bisikletine atlayıp geldi; yumuşak ve endişeliydi. Ona yazdığım ve günceme anlattığım her şeyi içeren, uzun mektubu verdim, okumasını bekledim. İtiraz etmedi. Yarı hüzünlü, güldü. Her şeyin nasıl bir anda paramparça olabileceğini anlamanın dehşetiyle kanepeye çöktü. Böyle kara kara düşünmesi şaşırtmıştı beni; bekledim. Sonunda kendine geldi, şöyle dedi: "Ben yalnızca senin hayal ettiğin şeyim." Başka neler dedik, bilmiyorum. Aynı anda Henry'nin aşkının hem genişliğini hem de sınırlarını kavramıştım: Tıpkı benim gibi, hiç istemediği halde yuları June'a kaptırmış olduğunu, tıpkı benim onu sevdiğim gibi beni derinden sevdiğini. Azap çekercesine, "Ne istediğini bilmeliyim," dediğinde, şöyle yanıtladım: "Şu yakınlıktan daha fazlasını değil. Aramızda her şey yolundaysa, yaşamıma katlanabilirim."

"İspanya'da birkaç aylık bir tatilin çözüm olmadığını fark ettim," dedi. "Ayrıca, oraya gidersek bir daha asla Hugo'ya dönmeyeceğini biliyorum. Dönmene izin vermem."

"Ben de Hugo yüzünden, bir tatilden daha fazlasını düşünemem zaten," diye karşılık verdim.

Bakıştık; Henry'nin zayıflığından ötürü her ikimiz de ödediğimiz bedelin çok iyi farkındaydık: O, tutku bağımlılığının, bense merhamet bağımlılığımın bedelini ödüyorum.

Bunu izleyen günler eşsiz, göz kamaştırıcıydı. Sohbet ve ihtiras, çalışma ve ihtiras. Asıl saklamam, bağrıma basmam gereken şeyse, en üst kattaki odada geçen o saatler. Henry benden bir türlü ayrılamadı. Yanımda iki gün kaldı; bu iki gün öyle bir cinsel cinnet patlamasıyla sona erdi ki, içimdeki yangın günlerce sürdü.

Tasalanmayı kesmiştim. Sırtüstü yatıp onu sevdim, karşılığında da ondan bütün varoluşumu doğrulayacak, haklı çıka-

cak bir sevgi gördüm. Adını söylerken kekeliyorum. Her gün yeni bir erkek o, yeni derinlikleri, yeni duyarlılıkları olan biri.

Bugün elime onun bir fotoğrafı geçti. Dolgun ağzı, hayvansı burnu, o soluk, Faust'vari gözleri böyle açık seçik görmek, tuhaf bir duygu – o incelik ve hayvansılık, katılık ve duyarlılık karışımını. Çağımızın en garip, en olağanüstü erkeğine âşık olduğumu hissediyorum.

Ömrümün çoğu, şu an içimi tıka basa, beni boğarcasına dolduran büyük olayları beklemekle ve o uzun, upuzun bekleyişi becerebildiğimce zenginleştirmekle geçti. O korkunç huzursuzluğun, o trajik başarısızlık duygusunun, derin hoşnutsuzluğun nedenini şimdi anlıyorum. Bekliyordum. İşte genleşme, gerçek anlamda yaşama saati geldi. Geri kalanın tamamı bir hazırlıkmış. Acılı bir uyanıklıkla, her daim tetikte oluşla geçen otuz yıl. Ve işte, uğruna yaşadığım günler geldi. Bunun farkında olmak, tam anlamıyla bilincinde olmak, neredeyse insanın dayanma gücünü aşıyor. İnsanoğlu geleceği bilmeyi kaldıramaz. Benim için bugünü bilmek de aynı oranda sersemletici. Böylesine sarsıcı bir bollukla dolup taşmak *ve bunu bilmek!*

Dün gece Hugo başını dizlerime yasladı. Onu şefkatle süzerken içimden şöyle dedim: "Onu artık sevmediğimi ona nasıl açıklarım?" Yetmezmiş gibi, kendimi bütünüyle Henry'ye kaptırmadığımın, Allendy'nin kafamı meşgul ettiğinin, geçen gece Eduardo'nun karşısında heyecanlandığımın da farkındayım. Gerçek şu ki, pek çok yönden gelen cinsel uyarılara açığım, havaiyim. Allendy'yi perşembe günü göreceğim. Bu buluşmayı dört gözle bekliyorum. Hayalimde onunla Rus lokantasına gittim, o da Louveciennes'ye, beni görmeye geldi. Henry Allendy'yi kıskanmakta sonuna kadar haklı. Beni suçluluk duygusundan kurtaransa, Allendy'nin kendisi.

Yeni yazdığım sayfalar Henry'nin kafasını karıştırdı. İyi dokunmuş bir kumaştan, güzel bir dilden mi ibaret diye sordu. Anlamaması üzdü beni. Açıklamaya çalıştım. Sonra, herkesin dediği şeyi o da söyledi: "Eh, bir ipucu vermeli, yol göstermelisin; hiç beklemediğimiz bir anda acayipliğin ortasına fırlatıyorsun bizi. Yüz kere okunmayı gerektiriyor."

"Kim okuyacak ki yüz kere?" dedim kederle. Ama sonra, aklıma *Ulysses* ve ona eşlik eden incelemeler geldi. Fakat Henry malum titizliğiyle, konuyu burada kapamadı elbette. Odada volta atmaya başladı, insancıl olmam, bir insan hikâyesi anlatmam gerektiğini haykırıp durdu. İşte yine kendimi bildim bileli boğuştuğum sorunla karşı karşıyaydım. Bu soyut, yoğun tarzı sürdürmek istiyordum ama kim kaldırabilirdi ki bunu? Hugo bunu sezgileriyle şiirsellik olarak alıyordu, Eduardo ise simgecilik. Oysa benim için o brokarlı cümlelerde bir anlam vardı.

Ben fikirlerimden söz ettikçe Henry daha da heyecanlandı, sonunda, aynen bu üslupla devam etmem gerektiğini, benzersiz bir şey yaptığımı haykırdı. İnsanların beni deşifre etmek için çaba harcaması gerekecekti. Benzeri olmayan bir şey yapacağımı baştan beri biliyormuş. Dahası, dedi, bunu dünyaya borçlusun. Edebiyatımı tıpkı bir portakal sıkacağı gibi, çekirdekleri, kabukları, bütün posayı dışarıda bırakan günce yazarlığıyla besleyip de ortaya iyi bir iş çıkaramazsam, asılmalıymışım.

Pencerenin önünde durup, "Şimdi nasıl Clichy'ye dönerim?" dedi. "Hapishaneye dönmekten farksız. İnsan ancak burası gibi bir yerde serpilir, genişler, derinleşir. Bu ıssızlığı öyle seviyorum ki. Nasıl da bereketli." Arkasında durdum, beline sarıldım, "Kal, kal," dedim.

O buradayken, Louveciennes benim için de dopdolu, canlı. Bedenim ve zihnim sürekli titreşiyor. Burada salt ***daha***

kadın değil, daha yazar, daha düşünür, daha okurum, her şeyin daha fazlasıyım. Ona olan aşkım, Henry'nin ışıldadığı bir atmosfer yaratıyor. Büyüleniyor ve buradan ayrılamıyor, ta ki Fred arayıp onu görmek isteyenlerin, okunması gereken mektupların biriktiğini söyleyene dek.

Düşüncelerimizin temalara, tezatlara ve temel uyuma karşı çıkmakla ayak uydurmak arasında mekik dokuması, bir o yana bir yana sıçraması ne kadar şaşırtıcı. Henry süratime güvenmiyor, ritmimi yavaşlatıyor; ben sınırsız bir servete balıklama dalarcasına, onun yaratıcılığına atlıyorum. Yazdıklarımız birbiriyle ilintili, dayanışmalı, evli. Eserim, onun eserinin karısı.

Henry sık sık yatak odamın ortasında duruyor, şöyle diyor: "Burada kendimi senin kocan gibi hissediyorum. Hugo ise ikimizin de pek sevdiği, sevimli bir delikanlı yalnızca."

June'la yaşamının tehlikeli, tahrip edici bir serüven olduğunu giderek daha iyi kavrıyorum. Onu June'dan kurtarmamı istemesini çok iyi anlıyorum. Bir yerlerde Louveciennes benzeri bir yer kiralamak istediğinden bahsedince, "Kitabın çıkınca June'a haber yolla ve bu isteğini gerçekleştir," diyorum, kederle gülümsüyor, istediğinin bu olmadığını söylüyor. June'la birlikte, Hugo'yla benimki gibi bir yaşam kurabilmeyi istediğini, daha doğrusu dilediğini biliyorum.

Dün gece Henry yorgun olduğu ve şehvetten, haşinlikten uzak bir ânı arzuladığı için, içim öyle bir şefkatle dolup taştı ki, az kaldı Hugo'yla annemin önünde gidip ona sarılacak, alt kata inip o yumuşak, kocaman yatağımızda dinlenmesini söyleyecektim. Ona bakmayı, üstüne titremeyi nasıl da istiyorum. *Jeunes filles en uniforme* filmindeki kadınların birbirlerine olan aşkından söz ederken ağlayacak gibi oldu.

Sonra, annemin önünde, "Seninle birkaç dakika yalnız görüşmeliyim. Müsveddende bazı düzeltmeler yaptım," dedi. Aşağıya indik, yatağıma oturduk. Yaptığı iş beni fazlasıyla

etkilemişti. Öpüşmeye başladık. Diller, eller, ıslaklık. Çığlık atmamak için parmaklarımı ısırdım.

Yukarıya çıktım; annemle sohbet ederken her yanım hâlâ zonkluyordu. Arkadan Henry geldi; bir azize benzeyen yüzü, bal damlayan ağzıyla. Varlığını ta ayak parmaklarımda bile hissettim.

Hugo tıpkı Richmond Hill'deyken yaptığı gibi gitar çalıyor, şarkı söylüyor, beceriksizce, duraksayarak. Parmakları hünerli değil, sesi de kararsız, titriyor. Onu dinlerken kapıldığım hüzün, şarkılarının ve tatlılığının benden ne kadar uzaklaştığını, şu anla tek bağlantısı süregiden anılar olan bir geçmişe gömüldüğünü gösteriyor. Hugo'yla beni bir arada tutan tek şey, anılar; güncem de onları koruyor. Ah, çevremdeki şu örümcek ağını parçalayıp ileriye zıplayabilmek.

EYLÜL

Yeni kazanılmış bir güçle Allendy'nin yüzüne bakıyor, koyu mavi, fanatik gözlerinin eridiğini görüyor, arayı açmamamı söyleyen sesindeki sabırsızlığı duyuyorum. Öpüşmemiz son seferkinden daha sıcak. Henry hâlâ benimle Allendy'nin arasında duruyor, Allendy'nin tadını sonuna kadar çıkarmamı engelliyor ama içimdeki şeytan şimdi daha güçlü. Öpücüğümüzü boşlukta tekrarlıyor, sokaklarda yürürken başımı havaya kaldırıyorum; ağzım yeni içkiye açık.

Gözleri, ağzı, sert sakalı bütün gece benimle.

Eduardo'ya eziyet ediyor, kıskandırmak için de, gözlerini vücudumdan alamayan, genç, Kübalı bir doktorun hayranlığını kışkırtıyorum. Dans etmeye gitmiştik; Hugo, Eduardo ve ben. Eduardo beni yeniden kendisine çekmek, coşkumu, taşkınlığımı yok etmek istiyor. Soğuk, içe kapalı, hain. Dansımız

sırasında bedenimin kıvraklığıyla, yanağımın sürtünüşüyle, kulaklarında mırlayan sesle mücadele ediyor. Yeşil gözlü gazabıyla neşemin canına okuyor, bir güzel öldürünce de mutsuz oluyor. Şakaklarındaki damarların şiştiğini görüyorum. Geceyi şöyle bitiriyor: "Birkaç ay önce bana yaptığın neydi öyle!"

Allendy, kendimi Henry'li yaşamın insanı tüketen, yiyip bitiren zalimliğine kaptırdığımı söylüyor. Acı benim için nihai mutluluk olup çıkmış. Henry'nin kollarında attığım her haz çığlığına karşılık bir kefaret kamçısı: June ve Hugo, Hugo ve June. Allendy artık Henry'nin aleyhine konuşurken esip gürlüyor ama onu böylesine ateşleyen şeyin, sırf beni özyıkım tasarımdan caydırma gayreti değil, kendi kıskançlığı da olduğunu biliyorum. Analiz bittiğinde fena halde rahatsız. Her şeyi kasten abartıp durdum: Henry dünyanın en yumuşak, en kibar erkeği; her ne kadar görünüşte ahlak nedir bilmeyen iki teröriste benzesek de benden bile yumuşak. Allendy'nin benim için kaygılanması hoşuma gidiyor. İçime ektiği, besleyip büyüttüğü güç tehlikeli, eski ürkekliğimden bile daha tehlikeli. Şimdi beni analizinin ustalığı ve kollarının, ağzının kuvvetiyle korumak zorunda.

Erkeklerin bugüne kadar, böyle tek bir kadında hem olası bir düşmanı hem de gerçek bir dostu bulabildiğine inanmıyorum. İçim Hugo, Eduardo, Henry ve Allendy'ye karşı tükenmez bir sevgiyle dolu. Eduardo'nun dün geceki kıskançlığı aynı zamanda benim kıskançlığım, benim acımdı. Biraz yürümek istedi, ona eşlik ettim; kafamı toparlamak için, dedi. Gözlerim boş, ellerim soğuktu. Acı hakkında öyle derin bir bilgi sahibiyim ki, birine acı çektirmek elimden gelmez. Daha sonra evde, Hugo neredeyse üzerime atladı; bacaklarımı edilgince açtım, bir fahişe gibi, duygusuzca. Oysa aralarında kendini hiçe sayarak, bol keseden seven bir tek o.

Dün Allendy'ye, Henry'yle tehlikeli bir yaşam sürmeyi ve daha çetin, daha değerli bir dünyaya ayak basmayı çok isterdim, dedim; şu kırılganlığımla, kendimi bir akıl hastanesinde bulacağımı bile bile, kahramanca davranmak, tıpkı June gibi devasa özverilerde bulunmak isterdim.

Şöyle dedi: "Henry'yi aşırı bir minnettarlıktan dolayı seviyorsun, çünkü seni kadın yaptı. Sevgi görünce şükran duygularına boğuluyorsun. Oysa bu senin hakkın."

Çocukken katıldığım komünyon ayinlerindeki günahkârlığımı anımsıyorum; babamı Tanrı'nın yerine koyar, gözlerimi kapatıp ağzıma verilen okunmuş yufkayı sevinçli titremelerle yutardım; babama sarılır, onunla söyleşirken içimde dinsel bir vecitle ensestimsi bir ihtirasın karmaşasını hissederdim. Her şey onun içindi. Ona günlüğümü göndermek istedim. Annem beni caydırdı; yolda kaybolabilirdi. Ah, yere eğdiğim bakışlarımın riyakârlığı, geceleri gizli gizli dökülen gözyaşları, ona olan o şehvet dolu, gizli saplantı. Şu an ondan en iyi anımsadığım şey, ne babaca koruyuculuğu ne de sevecenliği, yüzündeki o yoğun, hayvansı enerji; aynı anlamı kendi yüzümde görüyorum, aramızda bir çocuğun saf, masum sezgisiyle fark ettiği bir mizaç akrabalığı var. Yaşama karşı her an patlamaya hazır bir açlık – anımsadığım ve hâlâ paylaştığım şey bu işte: Annemin değerlerini bir anda sıfırlayan, erkeksi bir cinsel iktidara içten içe beslenen hayranlık.

Enseste, yasak zinaya düşkün kadın olarak kaldım. Hâlâ en büyük zinaları kutsal, dinsel bir şevkle işleyip duruyorum. Kadınların en yozlaşmışıyım, çünkü akrabayla zina yaparken bir zarafetin peşindeyim, nefis şarkıların, müziğin eşliğini istiyorum, ki herkes ruhuma inansın, güvensin. Meryem Ana suratımla, hâlâ Tanrı'yı ve spermleri yutmaktayım, orgazmım da mistik bir esrimeyi andırıyor. Sevdiğim erkekleri Hugo da seviyor; bırakıyorum iki kardeş gibi davransınlar. Eduardo,

Allendy'ye olan sevgisini itiraf ediyor. Allendy âşığım olacak. Şimdi de Hugo'yu Allendy'ye gönderiyorum, böylece Allendy ona, mutlu olmak istiyorsa bana daha az bağımlı olmayı öğretecek.

Tıpkı çocukluğumu anneme kurban ettiğimde yaptığım gibi, elimdeki her şeyi verdiğim, yardım ettiğim, anladığım, hizmet ettiğimde korkunç suçların kefaretini ödüyorum – garip, sinsi mutluluklar; kendi kanımdan olan Eduardo'ya, Hugo'nun manevi babası John'a, bir kadın olan June'a, June'un kocasına, Eduardo'nun manevi babası, şimdi de Hugo'nun yol göstericisi olan Allendy'ye duyduğum aşk gibi. Artık bana bir tek, öz babama gidip cinsel benzerliğimizin tadını çıkarmak, dudaklarından dökülen müstehcenlikleri, bir türlü kullanamadığım ancak Henry'de bayıldığım o kaba dili dinlemek kaldı.

İçimde ondan eser olmadığı için şeytan beni cezbediyor, büyülüyor olabilir mi? Yoksa içimde şeytanların en gizlisini, en büyüğünü mü taşıyorum?

Allendy son görüşmemizde beni öptüğü, ben de özel bir ilişkinin başladığını duyumsadığım an, psikoanalizim gerçek anlamda sona erdi. Öpücüğünden müthiş zevk aldım, bir saat sonraysa Henry'nin kollarının arasındaydım. Henry şu an yazı odamda uyuyor, bense birkaç metre ileride oturmuş, Allendy'nin öpücüğünü yazıyorum. Allendy'nin iriyarılığına, ağzına, boynumu tutan eline bayıldım. Daha sonra, istasyonda beni bekleyen Henry'yle buluştum. Onu sevdiğimi biliyorum; Allendy'yle yaşananlar yalnızca bir hoppalık, yavaş yavaş öğrendiğim, keyifli bir oyun.

Allendy, Hugo'ya farklı şoklar, John'a duyduğum cinsel arzu türünden sarsıntılar yaşatsam, onu canlandıracağımı, harekete geçireceğimi söylüyor ama bunu yapamam, onu

Allendy'nin ellerine teslim etmeyi yeğlerim. Hugo'yu acı yoluyla uyarmak – işte bu da benim sınır çizgim, durma noktam. Ayrıca içten içe, onun sınırlı, kısıtlı olduğu alanları deşelemekten de korkuyorum. Derin duygulardan oluşan bir hazine dışında hiçbir şey bulamamaktan korkuyorum. İçindeki zekâ, hayal gücü, şehvet miktarı ne kadar? Kocamın bir gün yeniden diriltilmesi gerçekten mümkün mü, yoksa bu erkekten erkeğe akışı sürdürmek zorunda mıyım? Şimdi hareket halindeyim ama korkuyorum. Nereye gidiyorum?

Allendy'de neyi sevmediğimi anladım – belli bir gelenekçilik, bir kat tutuculuk cilası; o hafif sıklet bir kişilik, bense trajik, yoğun ruhlu erkekleri severim, tıpkı Henry'nin romantik kadınları sevdiğini söylemesi gibi.

Bugün Allendy iyi olduğumu kabullenmeye yanaşmadı. Ona muhtaç olmamı istiyor. Artık içine kişisel bir unsur karıştığı için, yaptığı ruh çözümlemeleri eskisi kadar kusursuz değildi. Nesnelliğinin parçalandığını, ufalandığını görebiliyorum. En kötü taraflarımı bilen bu adamın çekimime böylesine kapılmasına şaşkınım. Beni o yarattı.

Henry, Hugo'nun günlüğünü okuyor, bir sakat tarafından yazılmış, diyor. Onunla evlendiğimde benim de bir sakat olduğumdan kuşkulanmaya başlıyor.

Henry bunu söyleyince o döneme, on dokuz yaşıma ait güncemi çıkardım, ona okudum. Afalladı, çok da sevindi. Hem daha fazlasını, hem de yirmi bir yaşındayken yazdığım romanı okumak istedi.

Hugo bir iş gezisindeydi, tam beş günümüzü Henry'yle burada geçirdik; hiç Paris'e gitmeden, çalışarak, okuyarak, yürüyüşlere çıkarak. Bir öğleden sonra Eduardo'yu çağırdım. Astrolojiyi tartıştılar ama alttan alta birbirleriyle savaştılar. Henry, Eduardo'nun ölü olduğunu, sönmüş bir yıldız oldu-

ğunu söyledi, oysa kendisi sürekli dönen, sürekli hareket eden bir gezegendi. Eduardo sakinliğini korudu; soğukkanlılığı, becerikliliği, kibarlığıyla üstünlük ondaydı. Henry'nin kafası karıştı, bocaladı. Eduardo ilk kez bu kadar hınzır, kurnaz görünüyordu. Henry yavaş ve Alman'dı, bana alabildiğine etkileyici bir gülümseme yöneltti.

Louveciennes'de kalan kişinin Henry olmasına çok memnundum – sıcak, yumuşak, insancıl Henry. Çok uysal, çaresiz bir ruh halindeydi. Bahçede oturduk. Buraya gömülmek istediğini, hep burada kalmak, bir ayının bedeninde canlanıp geceleri ben birisiyle sevişirken yatak odamın penceresinden içeri dalmak istediğini söyledi. Şefkatimin sakinleştirdiği bir çocuk olup çıktı. Onu hiç bu kadar küçük ve kırılgan görmemiştim. Sarhoşluğuyla bu hali arasında akıl almaz bir tezat var; sarhoşken kıpkırmızı yüzü, saldırgan, yıkıcı, şehvetli, salt içgüdüye kesmiş hayvansı dirimselliğiyle kadınları ayartan, boyun eğdiren bir erkek; ayıkken bir kadının karşısına oturup ona kitap okuyan, onunla neredeyse dinsel bir edayla konuşan, dalgın, solgun, mübarek biri. İnanılmaz bir dönüşüm bu. Bahçede on beş yıl öncesinin nazik Eduardo'su gibi oturuyor, sonra, birkaç saat sonra da yatakta zevkten kasılıp kalmış bir durumda yatarken büyük bir vahşetle ısırıyor, duyup duyabileceğiniz en açık saçık sözcükleri fısıldıyor.

Yine de, Hugo dönünce içim ona karşı müthiş bir muhabbetle doluyor. Onu mutlu etmek istiyorum, kendimi zorluyor, ihtirasına içtenlikle karşılık veriyorum. Aklıma bir akşam Henry'yle stüdyomdaki kanepede yatarken Hugo'nun gitarından kopan tel geliyor; en pes teldi, Hugo'nun sesi gibi yankılı, tannan. Dehşetle ürpermiştim; hiç arzulamadığım bir sonu, bir bitişi haber veriyordu sanki.

Pazartesi Allendy'ye gittim ve ruhsal tahlillere girişmeyi kabul etmedim, çünkü kendisine de dediğim gibi, ona yalan söylemeye başlamıştım. Bunun üzerine oturup konuştuk; düşmanca tavrımın farkındaydı. İlk içeri girdiğimde öpücüğünden kaçmıştım. Henry'yle ilişkimi mahvettiği, ilişkimde çatlaklar açtığı duygusuna kapılmıştım. Güçlü etkisine, üzerimde hâkimiyet kurmasına içerliyordum. Bana bilgece yanıtlar verdi. Ansızın, ona yeniden boyun eğmek istedim. Analize hazır olduğumu, artık yalan söylemeyeceğimi, sırf Allendy'nin yaşamım için ne kadar kaygılandığını görmek adına, Henry'yle kaçışımın tehlikelerini abarttığımı söyledim. O tuhaf, mavi gözleri büyülüyordu beni. Kalktım, her zamanki tavrımla, kollarımı ensemde kavuşturup odada dolaştım. Kollarını bana doğru uzattı.

Vücudu iri, boğucu, John'unki gibi. Bana öyle sıkı sarıldı ki, az kaldı boğuluyordum. Ağzı Henry'ninki kadar kösnül değil, dahası, birbirimizi anlamıyoruz. Yine de kollarından ayrılmadım. "Sana oynamayı öğreteceğim," diyor. "Aşkı bu kadar acıklı hale getirmemeyi, ona böylesine ağır bir bedel ödememeyi öğreteceğim. Sen aşkı fazlasıyla dramatik ve vahim bir şeye dönüştürmüşsün. Oysa bu çok keyif verici olacak. Seni deli gibi arzuluyorum." İğrenç bilgelik. Ah, nefret ediyorum ondan. O konuşurken başımı eğiyor, gülümsüyorum. Beni sarsıyor, ne düşündüğümü öğrenmek istiyor. Aslında ağlamak istiyorum. Bu tür bir ilişkiyi amaçladım ve elde ettim. Allendy kendinden emin, dengeli, güçlü ama onu üzmek zorundayım. Bana âşık olmasını sağlayacak, sonra bu aşka ihanet edeceğim. Eğer mutluluk buysa, istemiyorum. Tepkimin farkında. "Bu sana yavan mı geliyor?" Aklımı başımdan alacak tek şeyi, bedeni. Kendisiyse, bilinmeyen.

Olup biteni aktardığım Eduardo, Allendy'ye meyletmemden hoşnut. Her ikisi de nefret ediyor Henry'den.

Ama işte, bu gece Henry'yi istiyorum, aşkımı, kocamı; yakında onu da aldatacağım, üstelik Hugo'yu aldatırken hissettiğim acının aynısını hissede hissede. Tam anlamıyla, tüm yüreğimle sevmeyi, sadık olmayı öyle çok istiyorum ki. İçinde Henry'ye olan aşkımın aktığı oluğa bayılıyorum. Öte yandan, bütün olukların dışında kalan, şeytansı bir güç tarafından yönetiliyorum.

Hugo, Allendy'den fazlasıyla yararlandı, sayesinde güçlendi. Allendy'yi sevmeye başladığını da söyleyebilirim, çünkü içinde belli bir miktar eşcinsellik var.

Allendy bütün yaşamımızı yöneten şeytan-tanrı olup çıktı. Dün gece Hugo konuşurken, Allendy'nin hünerini, güzelim etkisini gözlemledim. Hugo, "Allendy senin hükmedilmeye gereksindiğini söylüyor," deyince kahkahalarla güldüm. Hugo şöyle yanıtlamış: "Doğru ama bu çok kolay. Anaïs Latin kökenli, dolayısıyla yumuşak başlı." Allendy gülümsemiş olmalı. Sonra Hugo eve geliyor ve yepyeni bir vahşilikle üzerime saldırıyor, bense müthiş keyif alıyorum, ah, hem de nasıl keyif alıyorum. Bana öyle geliyor ki, şu an bana üç harika erkek bahşedildi ve ben üçünü de gönül rahatlığıyla sevebilirim.

Bence onların keyfini çıkarmamı engelleyen tek şey, vicdani bir tereddüt. Keşke Allendy daha dişli, daha baskıcı olsaydı. Kadınlara boyun eğiyor. Cinsel oyunlarımızda saldırgan tavrıma bayıldı. İlk cinsel deneyimini on altısındayken kendisinden büyük bir kadınla yaşamış ve çok pasif kalmış.

Büyük bir sabırsızlıkla, bir soğuktan bir ateşten titreyerek onu görmeye gittim. Analizi bir kenara attık. Eduardo'dan, Hugo'dan, astrolojiden söz ettik. Beni ziyarete gelmesini istedim ama Hugo'nun terapisi sürdüğünden, henüz yapamayacağını söyledi. Şu hükmetme meselesine birlikte güldük. Beni okşama biçimi çok hoşuma gidiyor. Henry'nin edepsiz

jestlerinden hiçbirini yapmıyor ama ben yine de bir Boğa erkeğiyle beraber olduğumu hissediyorum. Ayakta öpüşmemize bayılıyorum, kollarının arasında kendimi küçücük hissediyorum. Benim onu tanıdığımdan daha iyi tanıyor beni. Gizemli kişiliği kafamı karıştırıyor. Ona körlemesine güvendiğimi, her şeyi oluruna bırakmamızı söyledim. Tahlil etmeyi, kurcalamayı reddettim. Anladı.

Evinden çıkınca köşedeki kafeye gittim; Henry'den benimle orada buluşmasını istemiştim. Allendy'yle görüşmeden önce Eduardo'yla konuşmuştum. Saat sekiz buçukta da Hugo'yla buluşacaktım. Henry'yi görünce ona yabancılaştığım duygusuna kapıldım. Uçarılığımdan nefret ettim.

Şimdi Henry'den sır saklamak zorundayım; Allendy'yle de artık her şeyi paylaşamam, çünkü biz aralarında tutkunun serpildiği bir kadınla erkeğiz artık. Bir baba kaybettim! Ona Henry'yi hâlâ sevdiğimi söyleyemem. Henry'ye yüzde yüz sadık kalmayı denesem mi?

Bu gece ben yazarken Hugo gitar çalıyor, sonra da psikoanalizin kışkırttığı yeni bir şiddetle beni kendisine çekiyor. Bir süredir harıl harıl günlük tutuyor, coşkuyla konuşuyor ve nihayet ilginç laflar ediyor.

Eduardo'ya güvenip Allendy'yle aramda geçenleri anlatıyorum ama bunlara inanmıyor. Kafa kafaya verip onu bu saplantıdan kurtarmak için kıskandırma planları yaptığımızı sanıyor – benim biricik, patolojik çocuğum, bir bakıma sonsuza kadar seveceğim Eduardo'm. Birlikte mutlu olduğumuz tek anlar, saf güzellikteki, sihirli bir küreye sığındığımız anlar. Cinsellik dolu saatlerimizi belleğinden sildi fakat ona karşı işlediğim suçu asla. Dizlerimin üzerinde sürünerek ona döneceğim günün hayalini kuruyor; böylece, ona Henry'yle nispet yapmamın acısını benden çıkaracak.

Benimle deliler gibi, gözü dönmüşçesine kavga ediyor, dansa gittiğimiz gece onu hayatta kalmaya zorladığım için beni yerden yere vuruyor. Öte yandan, kıskançlığı gün gibi ortada; onu sevdiğimi, garip, mistik bir tarzda her zaman da seveceğimi yazdığım pusulayı Allendy'ye gösteriyor.

Yardım etmesi için Allendy'ye koşuyorum, çünkü Eduardo'yu arzuluyor gibi görünmemin tek nedeni, bir türlü hazmedemediği kabahatimi unutturmak içindi. Son sözü onun söylemesini istemiştim; beni ***kendisinin*** geri çevirdiğine inanmalı, çünkü güçlü, dayanıklı olduğunu hissetmek zorunda. Ama Allendy bana alabildiğine müşfik, koruyucu bir aşkla yaklaşınca karşı çıkıyorum. Hâlâ gereksindiğime inandığı analizin hatırına, kişisel yakınlaşmamızı ertelemek istiyor. Ben analize direndikçe, tam da kuşkulandığı şeyi ele vermiş oluyorum: Peşinde olduğum şey sevecenlik ya da korunma değil, bana bol keseden sunulacak, abartılı, ateşli aşk gösterileri. Onun aşkını, ***onun*** aşkı olduğu için değil, bir ganimet, bir zafer kupası olarak istediğimi sezdi. Öte yandan, bu sözcükleri daha yazar yazmaz, bütünüyle gerçeği yansıtmadıklarını anlıyorum.

Onu perişan bir halde bırakıp çıkıyorum. Ve bugün, içimde muazzam bir sevinçle, gerçek aşkımı, Henry'yi ağırlıyorum; istekli, coşkulu bir kavuşma. Nasıl da alev saçıyoruz! Sonra ancak güvendiğim zaman birini tam anlamıyla sevebileceğimi anlıyorum. Henry'nin aşkından eminim, dolayısıyla kendimi doludizgin kaptırabiliyorum.

Sonra Henry, kıskandığı ve endişelendiği için, aynı anda iki ya da üç erkeği tüm kalbiyle sevebilen, isterik kadınlarla ilgili bir şeyler okuduğunu söylüyor. Ben böyle biri miyim?

Psikanalizin başardığı tek şey, insanın yaşadığı ve yaşayacağı talihsizliklere karşı gözünü açmak. Gittiğim yoldaki tehli-

kelere karşı daha açık seçik, daha korkutucu bir bilgi edinmiş oldum. Analizler bana gülüp geçmeyi öğretmedi. Bu gece burada otururken çocukluğumdaki kadar karamsar, kasvetliyim. İçimi neşeyle doldurma gücüne sahip olan tek kişi Henry; tanıdığım erkeklerin en hayat dolusu o.

Allendy'yle aramızda olağanüstü bir sahne yaşandı. Ona "açıklamaların" iki sayfasını götürdüm; ilk okuduğunda hayretler içinde kaldı. Ondan uzaklaşmama neden olan iki ânı vurguladım: Biri, "Onu bırakırsam, zavallı Hugo ne hale gelir? Ona ihanet ettiğimi öğrenirse, tedavisi olanaksızlaşır," dediği andı. Vicdani çalkantılar. Tıpkı John'un vicdani kaygıları gibi. Bunlara tahammülüm yok, çünkü fazlasıyla vicdan azabı çektim; Henry'ye vicdanının sesine kulak vermediği için âşığım. June'a da. İkisi beni rahatlatan bir denge oluşturuyorlar. Oysa Allendy'nin de belirttiği gibi, denge başkalarıyla ilişkinde aranmamalı, insanın içinde olmalı. Bir başkasının vicdani rahatlığına, gamsızlığına kapılıp gitmek istemiyorsam, kendimi vicdani kaygılardan yeterince kurtarmalıymışım.

İkinci şikâyet: Allendy'nin çocukluktan kalma bir güncemi okuyunca kapıldığı aşırı sevecenlik. Şefkatle ilintili her şeyden tiksiniyorum, çünkü Eduardo'yla Hugo'nun bana karşı sergiledikleri, beni mahvetmesine ramak kalan tutumu anımsatıyor. Bu noktada Allendy sinirlendi; sözlerimi yanlış yorumlamıştı. Onu Eduardo ve Hugo'yla mı kıyaslıyordum? Ancak ağlıyor olmama karşın, aklım başımdaydı; verdiğim tepki şefkatin gerçek anlamını çarpıtıyor, farkındayım, dedim; onda herhangi bir zayıflık olmadığını, ancak kafayı böyle, bende bir saldırganlık ve güven yaratmaya takmasının da anormallik olduğunu söyledim. Bunun üzerine yumuşadı, erotik olanla duygusal olanı ayırmanın bir çözüm olmadığını, Henry'den

önceki aşk deneyimlerim hüsranla sonuçlanmış olsa da, salt erotik bir ilişkinin beni asla mutlu edemeyeceğini açıkladı.

Bir süre, benim yarattığım dallı budaklı, çapraşık labirentin içinde dolanıp durdu. Aklını karıştırmak, asıl gerçeği gözden gizlemek istiyordum. Ama sonra, ansızın, beni son derece şaşırtan bir şey yapıp bütün söylediklerimi bir yana itti, şöyle dedi: "Son gelişinde, Hugo ve onunla ilgili çalışmalarım hakkında sakin, ılımlı bir dille konuştuğum için, seni daha az sevdiğim izlenimine kapıldın. Ve anında, acı çekmemek için benden uzaklaştın, içine kapandın. Kendini katılaştırdın. Yine çocukluk trajedin tekrarlanıyordu. Eğer çocukken, babanın kendi hayatını yaşaması gerektiğini, seni terk etmek zorunda kaldığını, seni buna rağmen sevdiğini algılayabilseydin, bu kadar ıstırap çekmezdin. İşte, hep aynı şey. Hugo'nun bankadaki işleri yoğunlaştığında, seni ihmal ettiği duygusuna kapılıyorsun. Ben işten söz etsem, inciniyorsun. İnan bana, fena halde yanılıyorsun. Sana peşinde olduğun sevgiden çok daha derin ve gerçek bir sevgiyle bağlıyım. Hâlâ bir analiste ihtiyacın olduğunu, henüz iyileşmediğini seziyorum. Sana duyduğum çekimin uyguladığım tedaviyi etkilemesine, araya girmesine izin vermeyeceğim. Tek derdim sana bir an önce sahip olmak olsaydı, sana ne kadar az faydam dokunduğunu çok çabuk fark ederdin. Bundan fazlasını istiyorum. Sana böylesine acı veren şu çatışmayı ortadan kaldırmak istiyorum."

"Benim için daha fazlasını yapamazsın," dedim. "Sana ihtiyaç duymaya, yaslanmaya başladığımdan beri, kendimi hiç olmadığı kadar âciz hissediyorum. Tam da rehberliğinden aldığım bilgeliği göstermem gereken anda, nörotik davranarak seni hayal kırıklığına uğrattım. Buraya bir daha gelmeyi kesinlikle istemiyorum. Bence çekip gitmek, çalışmak, yaşamak ve bütün bunları unutmak zorundayım."

"Bu bir çözüm değil. Bu kez benimle birlikte resmin tamamıyla yüzleşmelisin. Sana yardım edeceğim. Bugün ben sana duyduğum kişisel arzuyu bir yana bırakmaya mecburum, sen de malum kuşkundan bütünüyle vazgeçmeye. Bu kuşku mutlu olmanı sürekli engelliyor. Bu sefer sana söylediğim şeyi sorgusuz sualsiz kabullenebilirsen –yani seni sevdiğimi, beklememiz gerektiğini, Hugo ve Eduardo'nun elimi kolumu nasıl bağladığını, özel ilişkimizin tadını çıkarmaya başlamadan önce, bir doktor olarak görevimi tamamlamak zorunda olduğumu– vereceğin tepkiye tam anlamıyla hâkim olabiliriz."

Öyle hararetle konuşmuş, öyle doğru şeyler söylemişti ki. Koltuğumda geriye yaslandım; ne kadar haklı olduğunu bilerek, salt onu kazanma mücadelem yüzünden değil, bütün mutsuz ilişkilerimin yığılan, biriken acılığı yüzünden de kedere kesmiş bir halde, usul usul ağladım.

Yanından ayrıldığımda sersem gibiydim. Trende neredeyse uyuyakalıyordum.

Henry'ye: "Allendy'ye ve analize karşı büyük bir isyan halindeyim, dediğim günü anımsıyor musun? Beni öyle bir noktaya getirmişti ki, mantığını basbayağı zorlayarak kaosumu çözmüş, bir şablon oluşturmuştu. Şu 'birkaç temel şablon'dan birine uyan biri haline getirildiğim düşüncesi, öfkeden kudurtuyordu beni.

"Şablonu altüst etmek benim için canalıcı bir mesele olup çıktı. İşe en kurnazca yalanları söylemekle, ömrümde kesmediğim kadar iyi rol kesmekle, özenli, ustalıklı bir oyunculuk sergilemekle başladım. Psikolojik çözümleme ve mantık yürütme alanında bütün yeteneğimi kullandım; bunu üst seviyede başardığımı, açıklama getirmedeki rahatlığımı kendisi de kabullendi. Sana da çıtlattığım gibi, özel duygularıyla oynamakta hiç duraksamadım; bir drama yaratmak, kuramını bertaraf et-

mek, durumu karmaşıklaştırıp gizem katmak için gücümü son zerresine kadar kullandım. Zihnimin olanca keskinliğiyle ürettiğim yalanlar, June'un yalanlarından bile daha dikkatli, daha hesaplı kitaplıydı. Keşke sana nasılını, niçinini söyleyebilseydim... Her neyse, bütün bunları aşkımızı tehlikeye atmadan yaptım: İnanılmaz zevk aldığım bir zekâ muharebesiydi. Ve bir şey söyleyeyim mi? Allendy bizi yenmiş, gerçeğe ulaşmıştı, her şeyi doğru tahlil etmiş, yalanları saptamış, bütün dolambaçlarımın arasından (neşeyle, demeyeceğim) beceriyle süzülmüştü; sonunda da, bugün, bütün insanların davranışlarını açıklayan o kahrolası 'temel şablonlar' ın doğruluğunu bir kez daha kanıtladı. Şu kadarını söyleyeyim: June'un ona gitmesine asla izin vermem; aksi takdirde June yok olur, resmen ortadan kalkar, çünkü June küçüklü büyüklü, sayısız nevrozdan ibaret. Onu çözümlemek, açımlamak cinayet olur... Yarın Allendy'ye gideceğim ve yeni bir drama başlayacak, daha doğrusu, ben bir yalanla ya da bir cümleyle yeni bir oyun başlatacağım; bir başka tür drama bu, bir açıklama, izah etme savaşımı, buysa kendi içinde fena halde dramatik. (June hakkındaki konuşmalarımız bazen sözünü ettiğimiz olayın kendisi kadar dramatik olmuyor mu?). Neye inanacağımı bilemez oldum; bir türlü karar veremiyorum: Analiz varoluşumuzu basitleştiriyor, dramlaşmaktan kurtarıyor mu, yoksa dramaları daha korkunç, daha da çıldırtıcı hale getirmenin en sinsi, en kurnaz, en muhteşem yolu mu... Tek bildiğim, dramanın şu sözde laboratuvarda bile kesinlikle ölmediği. Senin June'la paylaştığın yaşam kadar tutkulu, ateşli bir oyun bu. Bir de analistin bizzat kendisini akıntılara kapılmış bir durumda görünce, dramanın her yerde hazır nazır olduğuna inanmaya başlıyorsun..."

Henry'ye yazdığım mektup ona söylediğim yalanları ele veriyor; gerekli yalanlar, çoğu özgüvenimi artırmak için söylenmiş yalanlar.

EKİM

Aşkımla bir gece geçiriyorum. Ondan tek istediğim, Amerika'ya June'la birlikte dönmemesi; böylece ona ne kadar değer verdiğimi anlamış oluyor. O da bana, June döndüğünde kendisine ve aşkına inanma, güvenme sözü verdiriyor. Benim için bunu yapmak çok zor, ancak Allendy bana güvenmeyi öğretti, dolayısıyla söz veriyorum. Sonra Henry soruyor: "Bugün olanaklarım elverseydi ve birlikte, temelli çekip gitmemizi isteseydim, yapar mıydın?"

"Hugo ve June nedeniyle yapmazdım, yapamazdım. Ama ortada ne June ne de Hugo bulunsaydı, olanaklarımız olmasa bile seninle her yere giderdim."

Şaşırıyor. "Bazen, bütün bunlar senin için bir oyun mu, merak ediyorum." Ama yüzümü görünce duygulanıp susuyor. Açık seçik, sakin bir sohbet gecesi, cinsellik neredeyse gereksiz.

Allendy yaşamımı gözlüyor. Beni ipnotize etti, güven dolu bir uykuya daldırdı. Mutluluktan uyuşmamı, kendimi onun aşkına bırakmamı istiyor. Hugo'nun hatırına (Hugo onu kıskanmaya başladı), on-on iki gün kadar görüşmeme kararı aldık. Aynı zamanda özgüvenim açısından da bir tür sınav olacak. Ansızın ona duyduğum ateşli arzuyu bastırıyor, soyluluğunu, ciddiliğini, kendini feda etmesini, mutluluğum için tasalanmasını kabul ediyor, kendimi âciz hissediyorum. Kendimi âciz hissetmemin nedeni, ona âşık olduğuma inanması, benimse yalan söylediğim, onu kandırdığım duygusuna kapılmam. Bu muhteşem, bu dürüst adama yalan söyleyebildiğimi düşünmek beni üzüyor. Kimi sevdiğimi ya da hepsine yaptığım gibi onu da aldatıp aldatmadığımı benden daha iyi biliyor olabilir mi acaba? 1921'de, hâlâ Eduardo'yla yazışırken

Hugo'ya âşık olmuştum bile. Hugo Havana'da, birbirimize hâlâ aşk mektupları yazarken Ramiro Collazo'ya tutulduğumu bilseydi. Henry, Allendy'nin öpücüklerine bayıldığımı, Allendy ise Henry'yle yaşamayı ne kadar yürekten istediğimi bilse...

Allendy Henry'yli yaşamımın, pespaye yaşamımın doğru, gerçek olmadığına, zaten uzun da sürmeyeceğine inanıyor, bense o yaşama ait olduğumu biliyorum. "Bulanık tecrübeler yaşadın," diyor, "ama saf, temiz kalabildiğini hissediyorum. Geçici meraklar bunlar, bir deneyim açlığı." Nasıl bir deneyimden geçersem geçeyim, yarasız beresiz çıkıyormuşum. Dürüstlüğüme, saflığıma herkes inanıyor, Henry bile.

Allendy, Henry'ye olan aşkımı edebi ya da dramatik bir keşif gezisi, kendisine olan aşkımı ise gerçek benliğimin dışavurumu olarak görmemi istiyor, oysa ben bunun tam aksine inanıyorum. Henry bana sahip, zihnime ve rahmime. Allendy ise benim "deneyimim".

Yeni radyomuzdan yayılan müzik hiç kesilmiyor. Hugo, Allendy'den aldığı yardımın faydalarını memnun mesut düşünürken radyo dinliyor. Sunucu Budapeşte'den, anlamadığımız bir dilde konuşuyor. Allendy'ye söylediğim yalanları düşünüyor, neden yalan söylediğimi merak ediyorum. Örneğin, Henry'nin gözlerindeki sorun beni sonsuz endişelendiriyor. Joyce gibi kör olursa, başına neler gelir? Kendi kendime şöyle diyorum: "Her şeyi bırakıp ona koşmam, onunla yaşayıp ona bakmam gerekir." Fakat Allendy'ye bu korkumdan söz ederken, Henry'nin içinde bulunduğu tehlikeyi iyice abartıyorum.

Yalanlar zayıflık işaretidir. Bana öyle geliyor ki, Allendy'ye onu sevmediğimi açıkça söyleyecek cesaretten yoksunum, ben de onun yerine, Henry için neler yapmaya hazır olduğumu göstermeye çalışıyorum.

Henry'yle bir akşamüstü. Geçen geceki konuşmamızın, bugüne kadar yaptıklarımızın en anlamlısı ve en içli dışlısı olduğunu, onu değiştirdiğini, ona güç verdiğini söyleyerek başlıyor söze. "Artık June'dan kaçmanın çözüm olmadığını düşünüyorum. Kadınlardan hep kaçıp durdum. Ama bugün June'la ve temsil ettiği sorunla yüzleşmek istediğimi hissediyorum. Gücümü, dayanıklılığımı sınamak istiyorum. Anaïs, sen ben şımarttın, salt tutkuya dayanan bir evlilikle yetinemem artık. Bana verdiklerini bir kadında bulabileceğimi hayal bile edemezdim. Konuşma, çalışma biçimimiz, kendini uyarlama şeklin, elle eldiven misali uyuşmamız. Seninle kendimi buldum ben. Fred'le yaşar, onu dinlerdim ama söylediği hiçbir şey beni gerçekten etkilememişti, ta ki Hugo'yla seyahatteyken seninle geçirdiğim o birkaç güne kadar. Senin beni nasıl da çaktırmadan etkilediğinin farkına vardım. Doğru dürüst hissetmedim bile, sonra bir anda, üzerimdeki tesirinin büyüklüğünü ayrımsayıverdim. Sen her şeyin yerli yerine oturmasını sağladın."

Şöyle dedim: "June'u yıkıcı bir kasırga sayacağım ama aşkımızın kökleri öyle derinde ki, sapasağlam duracak."

"Ah, bunu bir yapabilsen! En büyük korkum ne, biliyor musun? June'la mücadeleye girişmen, benimse arada kalmam; o zaman senin için ne yapabileceğimi bilemem, çünkü June vahşetiyle, gaddarlığıyla beni felç ediyor. Bir anlayabilsen ve bekleyebilsen. Tamam, kasırga olabilir ama June'un temsil ettiği şeye karşı bir kez pozisyon aldım mı, artık hiçbir şey sonsuza kadar kıpırdatamaz beni. Bu muharebeye girmek zorundayım. Hayatımın en büyük meselesi bu."

"Anlayış göstereceğim. İşini daha da zorlaştırmayacağım."

Böylece, Henry'yle baş başa öyle bir sohbete dalıyoruz ki, günün sonunda dopdoluyuz, yazmak, yaşamak için sabırsız-

lanıyoruz. Yan yana yatağa uzanınca içim içime sığmıyor, birleşmemizi bekleyemiyorum.

Daha sonra, içindeki telaştan, koşuşturmadan beli bükülmüş bir gökkuşağını andıran akvaryumun loş ışığında oturuyoruz. Henry kalkıyor, odada gezinmeye başlıyor. "Çekip gidemem, Anaïs. Burada olmalıyım. Ben senin kocanım." Ona sarılmak, yapışmak, onu tutsak almak istiyorum. "Bir dakika daha kalırsam," diye sürdürüyor sözünü, "bir delilik yapacağım."

"Hemen git," diyorum. "Buna katlanamıyorum." Merdivenleri inerken, pişmekte olan akşam yemeğini kokluyor. Ellerini tutup yüzüme götürüyorum. "Kal, Henry, kal."

"Arzuladığın şey," diyor Allendy, "bulduğun şeyden daha değersiz."

Onun sayesinde, bu gece John'un beni nasıl kendince sevdiğini bile anlayabiliyorum. Henry'nin aşkına inanıyorum. June kazansa dahi, Henry'nin beni yine de sonsuza kadar seveceğine inanıyorum. Aklımı fena halde çelen bir şey var: June'un karşısına Henry'yle birlikte çıkmak, ikimize de işkence etmesine göz yummak, ona âşık olmak, hem onun hem de Henry'nin aşkını kazanmak. Allendy'nin bana aşıladığı cesareti, kendi kendime eziyet etmek, kendi kendimi mahvetmek türünden daha büyük projelerde kullanmayı tasarlıyorum.

Henry'yle benzerliklerimizi keşfettikçe hayretle kafa sallamamıza hiç şaşmamalı: Mutluluktan nefret ediyoruz.

Hugo, Allendy'yle yaptıkları seansı anlatıyor. Ona, aşkın kendisi için artık bir açlığa dönüştüğünü, beni yemek, beni ısırmak (nihayet!) arzusu duyduğunu söylemiş. Ve dediklerini aynen uyguladığını. Allendy içtenlikle gülmeye başlamış, sormuş: "Karının hoşuna gitti mi bari?" "Tuhaf ama," diye ya-

nıtlamış Hugo, "öyle görünüyordu." Bunun üzerine Allendy daha da çok gülmüş. Bu durum, acayip bir nedenle, kocamın Allendy'ye duyduğu kıskançlığı körüklemiş. Allendy'nin bu konuşmadan zevk aldığı, fırsatını bulsa kendisinin de beni bayıla bayıla ısıracağı izlenimine kapılmış.

Bunun üzerine, deli gibi gülme sırası bana geliyor. Hugo ciddiyetle sürdürüyor: "Psikoanaliz denen şey olağanüstü gerçekten ama işe duygular da karışınca kim bilir ne muazzam bir şey oluyordur. Örneğin, ya Allendy sana ilgi duysaydı?"

Burada kahkahalarım öyle isterik bir hal alıyor ki, Hugo neredeyse sinirleniyor. "Bunun neresi bu kadar komik?"

"Uyanıklığın," diyorum. "Psikanalizin kafana yeni ve eğlenceli fikirler soktuğu kesin."

Allendy'yle yalnızca cilveleştiğimi, kuyruk salladığımı anlıyorum; oynaklık ve pek az duygu. O acı çektirmek istediğim bir erkek; onu yoldan çıkarmak, *ona* serüven yaşatmak istiyorum! Denizlerde yelken açmış erkeklerin soyundan gelen bu irikıyım, sağlıklı adam kitaplarla çevrili inine hapsolmuş. Onu evinin kapısında, ateş saçan, masmavi Mayorka denizi gibi ışıldayan gözleriyle dikilirken görmek istiyorum.

"Rüyadan başlayıp dışa doğru açılmak..." Jung'un bu sözleri ilk duyduğumda beni ateşledi. June hakkında yazarken bu fikirden yararlandım. Bugün aynı sözcükleri Henry'ye yinelediğimde onu derinden etkiledi. Okumam için rüyalarını yazıyordu, sonra da evveliyatlarını ve bağıntılarını. Ne akşamüstü! Henry'nin evi öyle soğuktu ki, birbirimizi ısıtmak için yatağa girdik. Sonra sohbet, müsvedde dağları, kitap yığınları ve şarap dereleri. (Bunları yazarken, Hugo yanıma geliyor, eğilip beni öpüyor. Sayfayı son anda çevirebildim.) Hummalı bir telaş içerisindeyim, çıldırmışçasına hapishanemin parmaklıklarını çekiştiriyorum. Saat sekiz buçukta, ayrılma vaktim geldi-

ğinde Henry gülümsedi. Olağanüstü değerli biri olduğunun bilincine varamamasının, onu neredeyse özyıkım noktasına sürüklediğini yeni yeni fark ediyor. Onu tahtına yerleştirecek zamanım olacak mı? Mantomun önünü iliklerken, "Üzerin yeterince kalın mı?" diye soruyor. Geçen gece araba farları zayıf gözlerini aldığından, karanlık sokaklardaki engellere takılıp düşecek gibi olmuş. Henry tehlikede.

Bir yandan da Hugo'yu Allendy'ye yönlendiriyorum, adam onu salt insani açıdan kurtarmakla kalmıyor, içinde psikolojiye karşı bir heves uyandırıyor, bu da Hugo'yu ilginç biri haline getiriyor.

Henry'yi konuşurken izliyor, bir kez daha, onun kösnüllüğüne âşık olduğumu anlıyorum. O şehvetin daha derinine inmek, içinde yuvarlanmak, tadına Henry kadar, June kadar esaslı bir biçimde bakmak istiyorum. Bunu çaresizliği andıran bir duyguyla, gizli bir içerlemeyle arzuluyorum, sanki Hugo, Allendy, hatta Henry elbirliğiyle beni engellemeye çalışıyormuş gibi, oysa kendimi durduran benim, biliyorum. Henry'ye felaket âşığım, öyleyse huzursuzluk, ateş, merak neden azalmıyor? Buram buram enerjiyle, uzun yolculukların özlemiyle (Bali'ye gitmek istiyorum) tütüyorum; dün gece bir konserde kendimi Barrie'nin oyunundaki, bir ada ziyaretinde müzik sesi duyan, yürüyüp giden ve tam yirmi yıl ortadan kaybolan Mary Rose gibi hissettim. Bir uyurgezer misali evimden çıkabileceğim, şu otel odasında başıma geldiği gibi her şeyi, bütün bağlantılarımı tamamen unutabileceğim ve yeni bir yaşama başlayabileceğim duygusuna kapıldım. Her gün, beni gereksindiğim özgürlükten mahrum bırakan, yeni, başka talepler çıkıyor; Hugo'nun bedenime karşı giderek artan talebi, Allendy'nin içimdeki en soylu niteliklere olan talebi, Henry'nin beni uysal ve sadık bir eşe dönüştüren aşkı – bir

yanda bütün bunlar, bir yanda da sürekli reddetmek ve bilinçaltına itmek zorunda olduğum serüven. Ne zaman köklerimin fazla derinlere ulaştığını hissetsem, köklerimi çekip koparmak için delice bir arzu duyuyorum.

Hugo Allendy'nin kitaplarını okuyunca, Allendy'yle birbirimize tutulmadığımıza ikna oldu. Yalnızca analizin, içlidışlılığın, güçlü duygudaşlık akıntılarının doğurduğu, karşılıklı bir çekimdi.

Henry'yle bir kafede bir saat geçiriyorum; bir süredir, 1920 yılında, on yedi yaşımdayken tuttuğum günceyi okumakta, hıçkırıklara boğulmaktaydı. Şu sırada da Eduardo'nun eşcinsel bir deneyim yaşadığı için benimle yazışmayı kestiği dönemi okuyordu. Henry bana hayal kırıklığına uğradığım her gün için bir mektup yazmak, bütün beklentilerimi karşılamak, daha önce benden esirgenen bütün armağanları telafi etmek istediğini söyledi. Zaten tam da bunu yaptığını söyledim.

Daha sonra, on yedi yaşımdaki aşkım için şunları yazdı: "Şöyle haykırıyor: 'Yüreğim aşk özlemiyle çınlıyor.' Bu kız aşka âşık ama öyle sıradan bir ergen, on yedisindeki bir yeniyetme olarak değil, bir sanatçı embriyosu, dünyayı aşkıyla dölleyecek, çok fazla sevdiği için acılara ve çatışmalara yol açacak biri olarak...

"Sıradan bir bireyin elinden çıksaydı, bu günce yalnızca bir sığınak, gerçeklikten bir kaçış, bir başka Narcissus'un yüzünü seyrettiği gölcük sayılabilirdi, ancak Anaïs güncenin bu kalıba dökülmesine izin vermiyor..."

Bunu anlamış olan, bu satırları yazmış olan adam tek bir darbeyle, hem aşkımın meydan okumasını kabul ediyor, hem de narsisizm fikrini yerle bir ediyor.

Kanepeye uzanıp Henry'nin pek çok mektubunu yeniden okuyorum, öyle müthiş bir zevk alıyorum ki, sanki bizzat ken-

disi üzerime yatmış, bana sahip olmakta. Çok fazla sevmekten artık korkmam gerekmiyor.

Henry dün gece bir şişe Anjou içtikten sonra, kadınlara müşfik davranmaktan kur yapmaya geçişte zorlandığından söz etti. Onlarla ya sohbet ediyor ya da üzerlerine atlıyor, sonra da amok koşusuna çıkıyor, yani cinnet getirmişçesine tabanları yağlıyor. İlk cinsel deneyimini on altı yaşındayken bir genelevde yaşamış ve hastalık kapmış. Sonra, sevişmeyi bir türlü göze alamadığı, yaşlıca kadını tanımış. Sonunda ilişki gerçekleşince şaşırıp kalmış ve kendi kendine bir daha olmayacağına söz vermiş. Ama olmuş, o da yanlış bir şey yaptığı korkusuyla cebelleşir olmuş. Kaç kez ilişkiye girdiğini tarihleriyle yazmış, sayısız fethin kaydını tutar gibi. İnanılmaz bir fiziksel taşkınlık, oyunlar, hüner gösterileri, gürültü patırtı.

İki gece önce, bir fahişeyle arasında geçen konuşmayı anlattı. Bir kafede Keyserling okuyormuş. Kadın yanına gelmiş, güzel bir kadın olmadığından Henry onu başından savmayı düşünmüş. Ama sonra oturmasına izin vermiş, onunla konuşmaya başlamış. "Başta erkekleri cezbetmekte çok zorlanıyorum ama beni tanıdıkça, fahişelerin çoğundan iyi olduğumu anlıyorlar, çünkü ben bir erkekle çıkmaktan zevk alıyorum. Şu an canım, elimi pantolonuna sokmak, çıkarıp emmek istiyor."

Henry onun bu açık sözlülüğünden, gözünün önünde canlandırdığı imgeden etkilenmiş olsa da kadından kaçmış. Bir dakika önce, bir başka dünyadayken, üstelik kadından hoşlanmamışken, neden böylesine zayıf davrandığını, oltaya geldiğini anlayamıyordu. Kadınlarda saldırganlığı yeğliyor. Bu bir zaaf mı diye sordu. Yanıtı bilmiyorum ama onu hoşnut etmek için saldırgan olmayı öğrenmeliyim.

Bunları anlattıktan, karşımda kıpkırmızı yüzüyle, zafer sarhoşu, dans ettikten, iyice zıvanadan çıkıp bir kadını kıçından

ısırışını canlandırdıktan sonra ansızın durgunlaştı, düşünceli bir hal aldı, yüzü tamamen değişti. "Bütün bunları aşmıştım," dedi. Gösterisini el çırparak izleyen bense, dayanamayıp şöyle dedim: "Ben hiçbirini aşmadım. Henüz amok koşusuna çıkmadım."

Hugo'nun acıdan çarpılmış yüzüne (analizinde bir eziyet ve kıskançlık dönemi) bakıyorum, içimde muazzam bir şefkat seli kabarıyor. Henry ise şöyle diyor: "İkimiz evlenince Emilia'yı yanımıza alırız." "İnime" çıkan merdivenleri tırmanırken, elini bacaklarımın arasına götürüyor.

Bir kez daha June denen kaosa sürükleniyorum. Ben June'u istiyorum; ne Allendy'nin bilgeliği umurumda ne de Henry'nin saldırganlık merakı. Ben erotizm istiyorum, geceleri gördüğüm o ıslak rüyaları, Henry'nin beni ikide bir yatağa, halıya ya da sarmaşıklara fırlattığı o dört yaz gününün tekrarını. Cinselliğin içinde yuvarlanmak istiyorum, ta ki bıkana ya da Henry gibi tıka basa doyana dek.

Akşam yemeği için Clichy'deyim; sarhoş ve telaşlı. Henry bir süredir yazılarım hakkında yazıyor. Son sayfa hâlâ daktiloda. Şu olağanüstü satırları okuyorum: "Anaïs'in dilini değiştirmeye çalışmakla küstahlık ettim. İngilizce değilse bile yine de bir dil o; dahası, onunla ilerledikçe, derinliklerine indikçe, insana çok daha dirimsel ve elzem görünüyor. Düşünce ve duygunun ihlaliyle örtüşen bir dil ihlali o. Bu satırlar, eli kalem tutan her yazarın kullanabileceği bir İngilizceyle yazılamazdı... Hepsinden önemlisi de, modernitenin dili o, sinir uçlarının, bastırılmış olanın, larva halindeki fikirlerin, bilinç altı işlemlerin, rüya içeriğinden henüz tam olarak kopmamış imgelerin dili; nevrotik olanın, sapkın olanın dili, Gautier'nin Dekadans tarzına atfen söylediği gibi, "ebrulu ve zencar damarlı"...

"Anaïs, bu stili kime borçlu olduğunu bulma çabalarım boşa gitti – aklıma seninle en küçük bir benzerliği bulunan hiç kimse gelmiyor. Sen bana bir tek kendini çağrıştırıyorsun..."

Sevinçten havalara uçtum, çünkü Henry'nin yazdıklarımın erkek nüshasını yazdığı duygusuna kapıldım. Karşısına, mutfak masasına oturdum, sarhoştum, kekeliyordum. "Bunlar, yazdıkların harika!" Biraz daha sarhoş olduk, kudurmuşçasına seviştik. Daha sonra taksede, henüz birkaç günlük sevgiliymişiz gibi elimi tuttu. Eve döndüğümde, kullandığı iki ibare zihnime kazınmıştı: "Yaşamla aşırı yüklenmiş" ve "sekse doymuş". Ben de ona çözmesi için June'un yalanlarından daha sarsıcı, çok daha korkutucu bilmeceler sunacağım!

İlişkimizde hem insancıllık var hem de canavarlık. Yazdıklarımız, edebi hayal gücümüz canavarsı. Aşkımız insancıl. Üşüdüğünü seziyor, gözleri için endişeleniyorum. Ona gözlük, özel bir lamba, battaniyeler alıyorum. Ama konuştuğumuz ve yazdığımız zamanlar, olağanüstü bir deformasyon yaşanıyor ve büyüyor, abartıyor, renkleniyor, yayılıyoruz. Salt yazarların bildiği, şeytansı mutluluklar vardır. Onun kaslı tarzıyla benim mineli tarzım güreşiyor, birbirinden bağımsız olarak çiftleşiyor. Ama ona dokunduğum an, insani mucize gerçekleşiyor. O, uğruna yerleri temizleyebileceğim erkek; onun için en aşağılık ve en muhteşem şeyleri yapmaya hazırım. Evliliğimizi düşünüyor; bense bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum ama evlenmek *isteyeceğim* tek erkek o. Birlikteyken ikimiz de daha büyüğüz. Henry'den sonra bu mıknatıs çekimi bir daha hiç olmayacak. Onsuz bir gelecek, karanlıktan ibaret. Böyle bir geleceği hayal bile edemiyorum.

Allendy, Hugo'ya edebi arkadaşlıklarımın tehlike içerdiğini söylemiş, çünkü her yeni deneyimle bir çocuk gibi oynuyor, oyunları da ciddiye alıyormuşum, edebi serüvenlerim beni ait

olmadığım bir çevreye sürüklüyormuş. İrikıyım, merhametli Allendy ile vefalı, kıskanç Hugo kafa kafaya vermiş, gayet tehlikeli bir aşk ihtiyacıyla kıvranan çocuk için kaygılanmakta.

Allendy edebi-yaratıcı yanımı hiç ciddiye almadı, ben de kişiliğimi basitleştirmesine, *salt* kadına indirgemesine içerledim. Görme gücünü, bakış açısını bulandırmak istemediği için hayal gücümü dikkate almaya yanaşmadı.

Allendy ve Hugo gibi erkeklerin katıksız, mutlak içtenliği çok güzel bir şey ama bana hiç de ilginç gelmiyor. Beni Henry'nin riyakârlıkları, met-cezirleri, edebi haylazlıkları, deneyleri, çapkınlıkları gibi büyülemiyor. Henry'yle sarmaş dolaş yatarken bütün oyunlar bitiyor ve o an için tamamlanıyor, temel bütünleşmemize ulaşıyoruz. Yeniden yazmaya koyulunca hayal gücümüzü yaşamlarımıza aşılıyor, içine damla damla akıtıyoruz. Salt iki insan olarak değil, iki yaratıcı, iki maceraperest olarak yaşamaya inanıyoruz.

Allendy'nin kışkışladığı yanım, arızalı, tehlikeli, erotik yanım tam da Henry'nin sımsıkı yakalayıp karşılık verdiği, doyurduğu ve genişlettiği yanım.

Allendy aşk ihtiyacım konusunda haklı. Aşksız yaşayamam. Aşk benliğimin kökeninde.

Hugo'nun yakıcı kıskançlığını, belki de kendi kuşkularını yatıştırmak için konuşuyor. Tutkusu koruyucu, merhametli, bu yüzden de benim kırılganlığımı, saflığımı vurgulayıp duruyor; oysa ben daha derin bir içgüdüyle, dayanma gücümü zorlayan, benden devasa taleplerde bulunan, cesaretimden de dayanıklılığımdan da kuşku duymayan, saf ya da masum olduğuma inanmayan, bana bir kadınmışım gibi davranacak yürekliliği gösteren erkeği seçiyorum.

JUNE DÜN GECE DÖNDÜ

Haberi telefonda Fred verdi. Her ne kadar bu sahneyi gözümün önünde defalarca canlandırmış olsam da sersemledim. June'un Clichy'de olduğu bütün gün aklımdan çıkmadı. Çalışırken, yerken tıkanıp kaldım, Henry'nin yalvarışını anımsayıp durdum: Bekle. İyi de, bekleme süreci katlanılır gibi değil. Bol miktarda uyku ilacı alıyorum. Telefon çalınca yerimden fırlıyorum. Allendy'ye telefon ediyorum. Boğulan biri gibiyim.

Henry dün aramıştı, bugün de aradı; temkinli, şaşkın. "June düzgün davranıyor. Sakin ve mantıklı." Henry yelkenleri suya indirmiş. Bu durum sürecek mi? June ne kadar kalacak? Ben ne yapmalıyım? Bekleyemem, burada, bu odada işimle yüz yüze, öylece duramam.

Üstüme çullanmış acıyla uykuya dalıyorum. Sabah uyandığımda, acı enseme bir taş gibi oturmuş. Şu an Hugo'nun aşkı uçsuz bucaksız, insanüstü. Allendy'ninki de öyle. Benim için dövüşüyorlar. Çocukken babamın sevgisini kazanma uğruna az kaldı ölüyordum; yine aynı nedenle, sevdiklerime işkence çektirmek, zulmetmek, üstüme düşmelerini sağlamak için kendimi ruhsal olarak öldürdüm. Bu idrak beni kamçıladı. Şimdi kendime yardım etmek için mücadele ediyorum.

Sırf June mantıklı davranıyor diye Henry'yi gözden çıkarmamalıyım. Öte yandan, ondan bir süreliğine vazgeçmeye mecburum, bunu başarabilmek için de yokluğunun hayatımda yarattığı muazzam boşluğu doldurmak zorundayım.

June telefon etti, sesini duyunca ne bir sancı hissettim ne de sevinç, beklediğim heyecanın zerresi bile yoktu içimde. Yarın gece Louveciennes'e geliyor.

Hugo beni arabayla Allendy'ye bıraktı. Kısa bir süreliğine Londra'ya gitmeyi tasarlıyordum, yeni insanlarla tanışabilir,

rahat bir soluk alıp kafamı toparlayabilirdim. Allendy'yi görünce kendime hâkim olmak zorunda kaldım. Beni mazoşizmden kurtardığı için öyle mutluydu ki. Henry ve June'a olan teslimiyetimin sona erdiğini düşünüyordu. Habire ellerimi öperken, dokunaklı ve merhametli bir dille konuşup durdu. Kıskanç Allendy Henry'ye karşı. Ne kadar da becerikli. Henry'nin kadınlara duyduğu büyük ihtiyacın böyle sapına kadar, yüzde yüz erkek olmasından kaynaklandığını söylemiş bulundum; pagan tanrılar sağ olsun, içinde kadınsılıktan eser yoktu. Ama Allendy, duyarlılık ve sezgi gibi kadınsı niteliklere asıl cinsel olgunluğa erişmiş erkeklerin sahip olduğunu söyledi. Gerçek erkeğin güçlü koruma güdüleri olurdu, oysa Henry'de yoktu. Allendy akıllı, bilge bir adam, yeter ki Henry söz konusu olmasın. Büyük analistimiz öylesine kıskanıyor ki, Henry'nin bir Alman casusu olabileceği türünden deli zırvası bir tahmin bile yürüttü.

Şu aşk saplantısından kurtulmamı istiyor, böylece onu özgürce, kendi irademle sevebileceğim. Aşk gereksiniminin beni onun kollarına atmasını istemiyor. Üzerimdeki etkisinden yararlanıp bana sahip olmak istemiyor, ki istese bunu yapabilir. Benim önce kendi ayaklarımın üzerinde durmamı istiyor.

Henry'nin ona sunduğum türde bir aşkın gücünden doyasıya faydalandığını, bir daha da ömründe böylesine değerli bir armağan alamayacağını söylüyor; bunu sağlayansa, benim kendi değerimin hiç mi hiç farkında olmayışımmış. Benim iyiliğim için, bunun artık bittiğini umuyormuş.

Bütün bunları son derece mantıklı buldum. Allendy'ye güveniyorum, dahası beni çekiyor. (Özellikle de bugün dudaklarının şehvetli bükülüşünü, yırtıcılık olasılığını görünce.) Ama alttan alta, bütün kadınlar gibi Henry'ye karşı güçlü, korumacı bir aşk besliyorum – ne kadar kusurluysa, o kadar çok sevilir.

Güçleniyorum. Yardım etmek, destek olmak için Eduardo'yu arıyorum. Londra seyahatinden vazgeçtim. İhtiyacım yok ona. Henry ve June'la yüzleşebilirim. Soluğumu tıkayan acı düğümü yok oldu. Dışsal değişimlerden, yeni arkadaşlardan medet ummam gerekmiyor.

Bütün bunlar, asla unutamayacağım bir âşığı yitirmemek adına, hararetli bir savunmadan başka bir şey değil. Henry'nin yapıtları, mutluluğu ne olacak? June ona ne yapacak – aşkıma, güç aşıladığım, kendini tanımayı öğrettiğim, çocuğum, eserim, kadınların elinde yumuşayan, teslim olan Henry'me? Allendy, benimki gibi bir aşkı bir daha asla bulamayacağını söylüyor ama ben daima onun yardımına koşacağımı, June'dan darbe yediği gün, onu yeniden sevmek için yanında olacağımı biliyorum.

Geceyarısı. June. June ve delilik. June ve ben istasyonda duruyor, trenler yanımızdan hızla akıp geçerken öpüşüyoruz. Onu geçirmek için buradayım. Kolum beline dolanmış. Titriyor. "Anaïs, seninle mutluyum." Ağzını uzatan, o.

Akşam boyunca Henry'den, onun kitabından, kendisinden söz etti. Samimiydi ya da ben yeryüzündeki en büyük ahmağım. Emin olduğum tek şey, esrikliğimiz. Bilmek istemiyorum, yalnızca onu sevmek istiyorum. En büyük korkum da Henry'nin ona yazdığım mektubu June'a göstermesi, onu yaralaması, öldürmesi.

June beni *Jeunes filles en uniforme*'daki öğretmenle kıyaslıyor, kendisini de iffet timsali Manuela'yla. Öğretmenin çok güzel, acıma dolu gözleri var ama güçlü bir kadın. June neden beni güçlü biri, kendisini de öğretmenin âşık olduğu, tutkulu bir çocuk olarak görmek istiyor?

Korunmak istiyor, acıdan, ona çok korkunç gelen bir yaşamdan kaçıp sığınabileceği bir liman istiyor. Bende kendisinin sağlam, bozulmamış bir imgesini arıyor. Böylece bana

kendisiyle Henry'nin bütün hikâyesini, öykünün öteki yüzünü anlatıyor. Henry'yi sevdi, ona güvendi, ta ki Henry ona ihanet edinceye kadar. June'u kadınlarla aldatmakla kalmadı, kişiliğini de çarpıttı. June'dan tamamen farklı, gaddar bir kahraman yarattı, onun en hassas, en zayıf benliğini yaraladı. June özgüvenini yitirdiğini, devasa bir aşk, bir sadakat ihtiyacı hissetti. Bunun üzerine Jean'a, onun bağlılığına, güvenine, anlayışına sığındı. Şimdi de kendini korumak için yalanlardan bir set oluşturdu. Kendini Henry'den korumak, onun erişemeyeceği, zedeleyemeyeceği yeni bir benlik yaratmak istiyor. Gereksindiği gücü de benim güvenimden, aşkımdan alıyor.

"Henry yeterince yaratıcı değil," diyor. "Sahte o. Ancak yeterince yalın da değil. Beni karmaşıklaştıran, cansızlaştıran, öldüren o. Ona işkenceler çektiren, nefret edebileceği bir kurgusal karakter yarattı; yaratabilmek için kendi kendisini kamçılaması gerekiyor. Yazarlığına inanmıyorum. İnsancıl anları var elbette ama düzenbazın teki. Bende suçladığı ne varsa, hepsini bünyesinde toplamış. Asıl yalancı, samimiyetsiz, soytarı, aktör olan o. Dramaların peşinde koşan, canavarlıklara neden olan kendisi. Yalınlık filan istemiyor. O bir entelektüel. Yalınlığı arıyor ama sonra canavarlar yaratmak için başlıyor onu çarpıtmaya. Henry baştan aşağı sahte, yalan."

Afalladım; yeni bir gerçek seziyorum. Henry ile June arasında, kendileri için çizdikleri zıt, çelişkili portreler arasında değil, açık seçik gördüğüm iki gerçek arasında bocalıyorum. Her ne kadar edebi canavarın tam anlamıyla farkında olsam da Henry'nin insancıllığına inanıyorum. O masum yıkıcı gücünün ve komedilerinin bilincinde olsam da June'a inanıyorum.

Başta benimle savaşmak istedi. Henry'nin sunduğu June tasvirine inanacağımdan korktu. Londra yerine Paris'e gelmeyi yeğledi, orada kendisine katılmamı istedi. Gözlerime bakar bakmaz, bana yeniden güvendi.

Dün gece çok güzel, gayet tutarlı konuştu. Henry'nin zayıflıklarını insafsızca ortaya serdi. İçtenliğini, bütünlüğünü paramparça etti. Henry'ye kol kanat gerişimi yerlere vurdu. Ona kalırsa, hiçbir şey başaramamışım. "Henry yalnızca anlıyormuş gibi yapar, ki bir anda saldırabilsin, yok edebilsin."

Gerçeğe bir tek, her ikisinden de edindiğim kendi tecrübemle ulaşabilirim. Henry benimle daha insancıl, June ise daha dürüst olmadı mı? Her ikisinin doğasını da paylaşan biri olarak, takındıkları pozları bertaraf edip gerçek özlerini, ruhlarını kavramayı başarabilecek miyim?

Allendy beni afyonumdan mahrum bıraktı, beni aklı başında, makul biri yaptı; düşsel yaşamımı yitirmenin acısını çok kötü çekiyorum.

Aynı şekilde, June da akıllı, mantıklı biri olup çıktı. İsterik, kafası karışık biri değil artık. Bugün ondaki bu değişimi fark edince çok canım sıkıldı. Ondan sağduyu, insancıllık bekleyen Henry istediğine kavuşmuş oldu. Oturup sohbet edebiliyorlar. Henry'yi değiştirdim, olgunlaştırdım; June'u daha iyi anlıyor artık.

Sonra June'la karşılıklı oturuyor, birbirimize bakıyoruz, dizlerimiz birbirine değiyor. Delice görünen tek şey, aramızdaki hararet. Şöyle diyoruz: "Henry'nin yanında makul davranalım ama baş başayken delirelim."

June ve Henry denen kaosun içine giriyor ve hem kendilerine hem de birbirlerine karşı giderek saydamlaştıklarını görüyorum. Peki ya ben? Ben arkalarında bıraktıkları deliliğin acısını çekiyorum. Çünkü yerden onların karman çorman düğümlerini, ikiyüzlülüklerini, karmaşalarını topluyorum. Onları hayalimde yeniden canlandırıyorum. June'u yine Henry'nin özgüvenini elinden alırken, zihnini karıştırırken görüyorum. Henry'nin kitabını mahvediyor. Benimle arasındaki aşkı kul-

lanarak, Henry'nin üzerindeki etkimi kaldırmaya, beni onun elinden almaya, ona yeniden hükmetmeye çalışıyor, amacı onu her şeyden yoksun bırakmak, küçültmek; bu uğurda bana âşık olmaya bile hazır. Kitabını benim önayak olduğum mecrada bastırmaması için kocasına büyük baskı yapıyor. Oysa Henry karısının ona yardımcı olabileceğine artık inanmıyor, June da buna kuduruyor. June'un eski tahrip gücünü sürdürebilmek için benim silahlarımı kullanmaya başladığını görüyorum – mantıklılık, sakinlik.

Bir taksıde, kollarının arasındayım. Beni sıkıca kucaklıyor, "Sen bana yaşam veriyorsun, Henry'nin aldığını bana iade ediyorsun," diyor. Ona ateşli sözcüklerle karşılık verdiğimi duyuyorum. Taksideki bu sahne –diz dize, eller kilitlenmiş, yanak yanağa– çok iyi farkında olduğumuz, olmazsa olmaz husumetimize karşın sürüp gidiyor. Amaçlarımız çakışıyor. Yine de, Henry için hiçbir şey yapamam. June yanındayken, çok zayıf, tıpkı benim ellerimdeyken zayıf olduğu gibi. June'a ilan-ı aşk ederken, aklım fikrim Henry'yi, o çocuğu nasıl kurtaracağımda; onu artık âşığım olarak görmüyorum, çünkü âcizliği onu çocuklaştırdı. Vücudum ölen erkeği hâlâ anımsıyor.

Ah, üçümüz ne muhteşem bir oyun oynuyoruz. İblis kim? Yalancı kim? İnsan kim? En zekimiz kim? En güçlümüz? En çok kim seviyor? Biz üç hudutsuz egoyuz ve iktidar için mi çarpışıyoruz, yoksa aşk için mi? Yoksa bu ikisi birbirine mi karıştı? Hem Henry hem de June'u koruyup kolladığımı hissediyorum. Karınlarını doyuruyor, onlar için çalışıyor, özveride bulunuyorum. Aynı zamanda onlara hayat da vermeliyim, çünkü birbirlerini yok ediyorlar. June'u geçirdikten sonra, gece yarısı istasyondan yürüyerek dönmem Henry'yi kaygılandırıyor, June ise, "Kusursuzluğun, keskinliğin korkutuyor beni," diyor ve küçülmek, ufalmak için kucağıma kıvrılıyor.

Sonra Henry'den olağanüstü bir mektup, yalınlığından dolayı, bugüne kadar yazdıklarının en içteni: "Anaïs, sayende bu sefer un ufak olmadım... Bana inancını yitirme, yalvarıyorum. Seni her zamankinden de fazla seviyorum, gerçekten, gerçekten. June'la ilk iki gecem hakkında söylemek istediklerimi kâğıda dökmekten nefret ediyorum ama seni gördüğüm ve anlattığım zaman, sözcüklerimdeki mutlak dürüstlüğü göreceksin. Aynı zamanda, tuhaf ama June'la kavga etmiyorum. Ömrümde hiç olmadığım kadar sabırlı, anlayışlı ve şefkatliyim sanki... Seni korkunç özledim; olur olmaz zamanlarda, Tanrı yardımcım olsun, hiçbir aklı başında, normal erkeğin yapmaması gereken anlarda seni düşünüyorum...Lütfen, sevgili, biricik Anaïs, lütfen bana telefonda yaptığın gibi zalimce şeyler söyleme – benim adıma mutlu olduğunu. Ne demek şimdi bu? Tamam, felaket mutsuz değilim ama mutlu da değilim; tam olarak açıklayamadığım sızılı, özlem dolu bir duygu içindeyim. Seni istiyorum. Şu an beni terk edersen, kaybolup giderim. Bazen ne kadar zor gelirse gelsin bana inanmak, güvenmek zorundasın. İngiltere'ye gitmekten söz ediyorsun. Anaïs, ne diyebilirim ki? Ne mi istiyorum? Oraya seninle beraber gitmek – hep yanında olmak. Üstelik bunu sana, June'un en düzgün kisvesine bürünmüş olarak çıkıp geldiği bir anda, umut peşinde olsaydım, eskisiyle kıyaslanamayacak kadar umut vaat eden bir dönemde söylüyorum. Ama tıpkı seninle Hugo'da olduğu gibi, her şey için çok geç. Ben bunları aştım, çoktan geride bıraktım. Şimdiyse, hiç kuşku yok ki onunla bir süre daha acıklı, güzel bir yalanı yaşamak zorundayım; bunun seni ne kadar üzeceğini biliyorum, buysa canımı fena yakıyor.

"Belki de June'da daha önce hiç görmediğin şeyleri görecek, onları beğeneceksin, bu durumda benden nefret edebilir, beni horgörebilirsin ama elimden ne gelir? June'u olduğu gibi kabul et –senin için çok büyük bir anlam taşıyabilir– ama ara-

mıza girmesine sakın izin verme. Sizin birbirinize verebilecekleriniz beni ilgilendirmiyor. Seni seviyorum, bunu aklında tut yeter. Ve lütfen benden kaçarak cezalandırma beni."

Dün gece ağladım. Ağladım çünkü kadın olma sürecim çok sancılıydı. Ağladım çünkü artık bir çocuğun körlemesine inancına sahip bir çocuk değildim. Ağladım çünkü gözlerim açıldı, gerçeği gördü – Henry'nin bencilliğini, June'un iktidar aşkını, başkalarını dert etmek zorunda olan, bir türlü kendi kendine yetemeyen, doymak bilmez yaratıcılığımı. Ağladım çünkü inanmaya, güvenmeye bayıldığım halde artık inanamaz, güvenemez oldum. Ancak hâlâ, inanmadan da büyük bir tutkuyla sevebilirim. Bu, bir insan gibi sevebildiğim anlamına geliyor. Ağladım çünkü acımı kaybettim, yokluğuna henüz alışamadım.

Her neyse, Henry bu öğleden sonra geliyor; yarın June'la buluşacağım.